

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kota

LEMAN VELİ

BOOKSFER

EPHESUS

LEMAN VELİ' den
sevgilerle ♡

Kota

EPHESUS

Güneşin doğmadığını düşünenlere...

Bulutların içinde kaybolanlara...

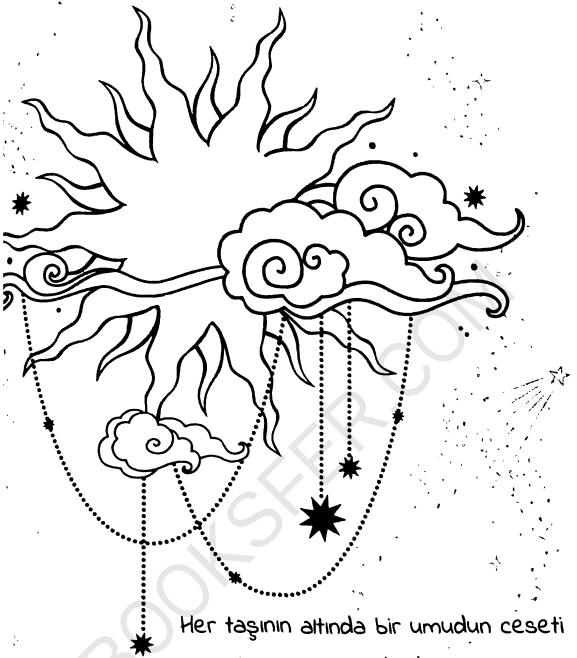
Hayatının rotasını kaybedenlere...

Bu kitap sana...

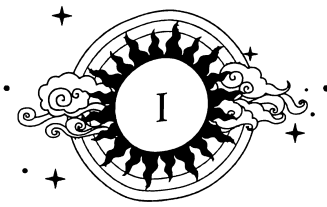

Spotify şarkı listesine ulaşmak için
karekodu okutabilirsiniz.

Her taşın altında bir umudun ceseti
butunan bir şehirdi burası.
Sokaklarına ruhumun kırıntıları,
kalbimin kırıklıkları,
güvenimin parçaları düşmüştü
ve sert rüzgâr her zerremi süpürmüştü.

♪♪ 2WE1 Edda Hayes - Survivor ♪♪

“Gayrimeşru kız, n’aber?”

Tebessüm ederek bana edilen ve artık aşına olduğum hitaba karşılık verirken dolabımın önüne gelmiş ve şifremi yazmıştım titreyen ellerimle. Herhangi bir yoğun duygunun içerisine girdiğimde, tüm duygularım birbirine karıştığından hem ellerim hem de bacaklarım titrerdi. Korktuğumda ve tedirgin olduğumda ise kusardım. Küçüklüğümden beri bunlar baş edemediğim problemlerimdi.

Dolabımı açtığımda içinden düşen nota karşılık istifimi bozmadım ve eğilerek yerden aldım. Titreyen parmaklarımla sıkıca kavradığım kâğıdın kenarları buruştu ama ortasında yazılı olan kocaman yazı hâlâ okunabilir durumdaydı.

“Fiyatını daha belirleyemedin mi?”

Altında bilmediğim bir numara olduğuna emin olduğum nota bir süre bakakaldım. Ardından kâğıdı buruşturarak dolaba tıktığımda daha kötülerinin olduğunu kendime hatırlattım ve coğrafya kitabımı alarak göğsüme bastırıp dolabı sertçe kapattım.

Bu okuldan ağlaya ağlaya gitmemi bekliyorlardı ama bunu yapmayacaktım. Onlara istediğini asla vermeyecektim.

Koridor boyunca adımlarken gözlerin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Geldiğim ilk günden bu bakışlara maruz kalmak zorunda kalmıştım.

“Gayrimeşru kız! Uğrasana akşam partiye.” Tanıdık sese doğru döndüğümde gözlerime her zamanki ifadesizliği yerleştirmiştım. Herkeşe karşı koyabiliyor, gerektiği her an onlara cevaplarını verebiliyordum. *Tek bir kişiden başka.*

Gözlerim hafiften kısılrırken, “Ne partisi?” diye sormuştum ilgisizce. Ama istemsizce ilgimi çekmişti çünkü ilk defa biri beni partiye davet ediyordu.

Elindeki davetiyelerden birini bana uzatarak, “Doğum günü partim var akşama,” dedi samimi çıkan ve bana tuhaf gelen tınıyla. “Herkes geliyor neredeyse.”

Yutkunarak, “Neden beni çağırıyorsun?” diye sorabildim zorlukla.

Omuz silkti umursamazca. “Öylesine.”

Kaşlarımı çatarak ifadesini çözmeye çalıştım ama maksadının ne olduğunu anlayamadan davetiyeyi parmaklarımın arasında bulmuştum. Koşar adım benden uzaklaşıp dolapların yanında duran başka bir kıza davetiye verdiğinde önüme dönerek ilerlemek istedim ama bir bedene çarpmamla duraksamam bir oldu.

“Uğur!”

Uğur birkaç saniye sonra yanıma tekrar döndüğünde yüzündeki tüm gülümseme silinmişti. Efe’nin kızgın bakışları her ikimizi ezmeye başladığında ilk konuşan her zamanki gibi kendisi olmuştu. “Bunu partiye çağırmak için kimden izin aldın?”

Bu... Evet, onun için sadece *bu* kelimesinden ibarettim. Aynı babadan olmamıza, aynı soyadı taşımamıza, hatta bir süredir aynı evde yaşamamıza rağmen sadece *bu*, o ya da *şu* diyordu bana. Çünkü abim benden nefret ediyordu.

Uğur’un gözleri ikimiz arasında mekik dokurken, “Efe,” dedi sakın sesle. “Tüm okul davetli.”

Efe’nin benimle aynı renk olan açık kahverengi gözleri öfkeyle parladığında istemsizce bir adım gerilemişim çünkü birazdan arkamı dönüp gitmem gereken cümlelerden birini seslendirecekti. “O buraya ait değil. Hem bizim partilerimiz onu kesmez. Annesinin işlettiği genelev partileri ona daha cazip gelir.”

Dudaklarım büzüldüğünde dolan gözlerimi gizlemek adına başımı eğdim ve elimdeki davetiyeyi yere atarak koşar adım oradan uzaklaştım. Bir tek ona karşı gelemiyordum bu okulda. Herkese bağırıp çağırıyordum ama bir tek ona susuyordum. Küçüklüğümden beri bu böyleydi. Babama bile dikenlerimi çıkarırken ona gül açardım. O ise açan güllerimi soldurmak için çabalardı. Diğerleri ne yaparsa yapsın umursamıyordum ama onun davranışları beni alaşağı ediyordu.

Titreyen bacaklarımla kızlar tuvaletine vardığımda kabine girip dizlerimin üzerine oturdum ve kusmaya başladım. Ben, bir dolabın içinde

korkudan titrerken öğrenmiştim korkusuzluğu. Hiç kimse, hiçbir şey beni korkutmuyor, yıldırmıyordu fakat Efe farklıydı işte. Onun nefretinden, beni hiç sevmeyeceği ihtimalinden deli gibi korkuyordum.

Rahatlayana kadar kusmuş, ardından sifonu çekerek kabinden dışarı çıkmıştım. Aynanın karşısına geçip çantamdan çıkardığım diş fırçam ve macunumla dişlerimi fırçaladığımda kendimi daha dinç hissediyordum. Dişlerimi fırçaladıktan sonra ağzıma naneli sakız atmış ve saçlarımı düzelterek toparlanıp tuvaletten çıkabilmiştim.

Tuvaletten çıkıp sağa dönmemle birinin bana çelme takması bir olmuştu. Dizlerimin üzerine düşerken ellerim öne doğru savrulmuş ve avuç içlerim yere temas ederek sıyrılmıştı. Dudaklarımdan kopan niyada engel olamadığımda koridordaki herkesin bana döndüğünü hissedebiliyordum.

Yutkunarak ayağa kalkmaya çalıştığımda ilk denememde yalpalamıştım. Etraftaki sesler çoğaldığında başımı kaldırarak saçlarımı yüzümünden çektim ve uzakta durarak beni elleri cebinde izleyen Efe'ye baktım. Sırıtiyordu. Keyifle beni izleyip sıırıtiyordu.

Bir el bana uzanana kadar benimle aynı tonu taşıyan gözlerine odaklanmıştım. Fakat aramıza giren el tüm dikkatimi dağıtmıştı.

Beni çelme takıp düşüren ve yüzünü görmediğim kişi şimdi bana elini uzatıyordu.

Normalde dönüp ona küfür ederdim ama bunu Efe'nin yaptırdığını düşündüğüm için sesimi çıkarmadım. Ruhsuzluğu sırtlanan gözlerim eline birkaç saniye baksa da onu umursamamıştı. Çantamı kucağıma alarak ayağa kalkmış ve yine her zaman yaptığım gibi oradan koşar adım uzaklaşmıştım. Bana çelme takan, ardından elini uzatan kişiye bile bakmamıştım çünkü merak etmiyordum. Abim ve onun arkadaşlarının dengesizliklerine artık alışmıştım. Büyük ihtimal elimi tuttuğu an beni yeniden itip düşürecek, bununla da eğlenecekti.

Sınıfıma girdiğimde orta sıradaki yerime geçmiş ve titreyen ellerimin arasındaki kitabımı masaya bırakmıştım. Coğrafya... En sevdiğim dersti ve hayalim bu bölümde okumaktı. Hiçbir şey olmak istemiyordum ve gelecekle ilgili hayallerim de yoktu. Sadece coğrafya bölümünde okumak istiyordum.

Konumuz Ekstrem Doğa Olayları ve Etkileri'ydi. Daha yazın tüm konuları okuyup bitirdiğim için dün sadece soru çözmüş ve son kez tekrar etmişim. En sevdiğim hocam olacağını daha ilk dersten anladığım Hasan Hoca içeri girdiğinde tüm sınıfla beraber ayaklandık ve onu

selamladık. Bizi selamladığında sessizce oturmuş ve kitaplarımızın sayfalarını çevirmeye başlamıştık. Çünkü geçen sefer bize anlattığı konuyu birazdan sözlü olarak soracaktı.

Bu okula gelmemin en güzel tarafı hocaların oldukça otoriter ve disiplinli olmasıydı. Eskiden okuduğum okul, şimdikinin yarısı kadardı ve nasıl atandığını bilmediğim hocalar, niyeti okumak olmayan bir sürü geveze öğrenciyi barındırıyordu fakat burası başkaydı. Efe olmasa daha katlanabilir olabilirdi ama hocalar ve dersler konusunda efsaneydi.

Özel Cevherler Koleji.

Benim hem başlangıcım hem de sonumdu. Hem cehennemim hem de güzel günlere gidiş biletimdi.

Hasan Hoca derse başladığı an yoklama yapmış, ardından sırayla sözlüye çağırmaya başlamıştı. Gelen yanıtlar ise her zamanki gibiydi.

“Hocam, beş dakika daha.”

“Hocam, biraz tekrarlayabilir miyim?”

“Hocam birkaç kişi çıksın, sonra ben çıkarım.”

“Hocam, dün elektriklerimiz gitti.”

“Hocam, dün sularımız kesildi.”

“Hocam, ben dün antrenmandaydım.”

“Hocam, dün kedim doğum yaptı. Çalışamadım sözlüye.”

En son verilen yanıta karşılık Hasan Hoca sinirle, “Sen mi doğurtun?” diye sormuştu.

Nail sesli şekilde gülüp, “Yok,” diye yanıtladı. “Patisinden tutup destek oldum, hocam.”

Tüm sınıf kahkaha atmaya başladığında Hasan Hoca da gülmüştü ama bu gülüşü sinirli gibiydi. “Tebrik ederim.”

Sıra bana geldiğinde omuzlarımı dikleştirerek ismimi söylemesini bekledim. “Güniz Işık Doğandemir.”

Hasan Hoca koyu yeşil gözleriyle bana bakıp bilmiş bir şekilde gülmüşüğünde kendimden emin tavırla gözlerinin içine baktım. “Tahtaya mı çıkayım? Yoksa yerimden mi anlatayım?”

Tüm sınıf sessizliğe gömülürken, “Tahtaya,” dedi Hasan Hoca. “Çık anlat da ibret alsınlar.”

Ayağa kalkarak kendimden emin adımlarla tahtaya çıktığımda ezbere bildiğim konuyu anlatmaya başlamıştım. Kendime güvenimin var olduğu yegâne saatler coğrafyanın olduğu ders saatleriydi. Başka zamanda tit-

reyen bacaklarım yere sağlam basıyor, titreyen sesim özgüvenli çıkıyor ve herkesten kaçırdığım gözlerim tüm sınıfta özgürce gezebiliyordu.

Kimseyi umursamıyordum. Şu an vücudumu süzen ve bana yakışsız notlar yazan erkekleri, iğrenç bir varlıkmışım gibi beni tiksintiyle izleyen hiçbir kızı umursamıyordum. Konuyu anlatacak, bitirecek ve yerime geçip aynı kız olacaktım. Babamın gayrimeşru kızı. Genelev işleten bir annenin kızı. Ben buydum. Ve olduğum kişi her gün yüzüme vuruluyordu.

Dakikalar birbirini kovalarken durmadan konuyu anlatıyor, Hasan Hoca'nın ara sıra beni kesip soru sormasıyla beraber sorduğu sorulara cevap veriyordum. En sonunda bana teşekkür edip yerime geçmemi söylediğinde derin nefes alarak yerime geçmiş ve sıramdaki notu açıp okumuştum.

"Bugün bana gelsene... Eğleneceğin şeyler biliyorum."

Buruk bir gülümseme yüzüme yerleşirken notu buruşturup çanta- ma tıktım. Bundan çok daha kötü günlerim olmuştu ve artık yapılan hiçbir hakaret canımı acıtamazdı.

Hasan Hoca demin ismini söylediği çocukları tahtaya çıkarıp soru yağmuruna tuttuğunda elimdeki kalemle oynamaya başlamıştım. Fakat titreyen ellerim sürekli kalemin düşmesine ve dikkat çekmeme sebep oluyordu. En sonunda kalemi sıranın üzerine bıraktığımda titreyen dizim sıranın demir kenarlığına çarpmıştı. Elimle dizimi kavrayıp onu durdurmaya çalıştım. Bundan sonrasını biliyordum. Kusmam lazımdı. Midemin boş olduğundan neredeyse emindim ama bu rahatlamam için yeterli değildi.

Elimi kaldırarak izin istediğimde birkaç saniye sonra hocanın dikkatini çekebilmiştim. Başıyla çıkmamı işaret ettiğinde avucumu dudaklarıma bastırarak boğazıma ulaşan iğrenç tada karşı koymaya çalıştım. Koşar adım sınıftan çıktım ama arkamdan seslenen cümleyi de duymuştum.

"Kaç aylık acaba?" Ve iğrenç gülüşme sesleri...

Koridorun sonundaki tuvalete girip kendimi kabine attığımda kاپyı kapatma gereği duymadan şiddetli şekilde öğürdüm ve midemde olan tüm şeyleri çıkardım. Dakikalarca dizim soğuk zemine temas etmiş ve midemin bulantısı geçmemişti.

Titreyen bedenim gözyaşlarımı harekete geçirdiğinde, "Hayır, hayır, hayır," dedim kendi kendime. "Okulda ağlamak yasak, Güniz Işık. Kendine gel!"

Yüzüm ıslanırken son defa öğürdüm ve kustum. O an bir el saçlarımı kavradığında irkildim ama arkamı dönmeden seri şekilde sifona bastım. “Yasak değil. Ağlayabilirsin.” Zayıf sesin sahibine döndüğümde ifadesiz ela gözleri üzerimdeydi.

Elimi peçeteye attığımda bunun tuvalet peçetesi olmasını bile umursamadan ağzımı silip ayaklanmıştım. “Sen?”

Bana tuhaf bir şekilde bakarak, “Tanışmamıştık,” dedi. “Öznur.” Elini uzattığında kaşlarımı çatarak uzattığı elini inceledim. Benimle dalga mı geçiyordu? Yaşadığım eve defalarca gelmişti çünkü o, Efe’nin sevgilisiydi. Fakat hiçbir zaman benimle konuşmamıştı çünkü Efe gibi o da yokmuşum gibi davranmayı tercih ediyordu. Şimdi nasıl olur da benimle iletişim kurardı?

Başımı iki yana sallayıp, “Tanışmamızı gerektirecek bir durum yok,” dedim ve yanından geçerek kabinden çıktım. Musluğu açıp ağzımı soğuk suyla defalarca çalkaladım, sonrasında cebimdeki sakızdan ağzıma attım ve yüzümü yıkayarak dışarı çıktım. Öznur sanırım kabine girmişti ama onu umursadığım pek söylenemezdi. Hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğim bir kızdı. Bildiğim tek şey Efe’nin onu çok sevdiği ve aşırı değer verdiğiydi. O eve geldiği günler Efe, beni odama kilitledi ve o gitse bile kapıyı açmayı unuttur, beni akşam yemeğine kadar odada tutardı. Hatta Öznur akşam yemeğine kalacaksa Efe, babama uyduğumu söyler, yemeğe katılmama izin vermezdi. Tabii bazen evin yardımcısı Peri teyze bana aç kalmamam için yemek getirirdi.

Aslında Efe’nin annesi Melike Hanım daha ılımlıydı. Beni günahı kadar sevmemesine ve oğlunun yaptıklarına hiçbir şey dememesine rağmen Efe’den daha iyiydi. Belki de bu sinsiliğinin üzerini örtmek için taktığı bir maskeydi. Bilemiyordum.

Babam ise tuhaf bir adamdı. İyi biri olduğunu düşünmek istediğim anlarda eşine ihanet ettiği, velayetimin onda olmasına rağmen beni genelevde bıraktığı aklıma geliyordu. Ona acıyordum. Benim gibi planda olmayan bir çocuk yüzünden eşi Melike Hanım ve oğlu Efe’yle arasında uçurumlar var olmuştu. Dedem ve babaannem olan insanlar babama uzun süre tavır yapmış, beni kabul etmeyeceklerini dile getirmişlerdi. Hoş, kabul etmemişlerdi zaten. Onlar için tek elzem olan Efe’ydi.

Koridorda paytak adımlarla ilerleyip derse geri döndüğümde tahtada bir kızın can çekişmesine göz ucuyla bakarak yerime geçmiştim. O sırada herkesin telefonuna daldığını fark edip sıranın üzerindeki telefonumu açtım ve herkesin aynı anda bakabileceği tek siteye girdim.

ÖZEL CEVHERLER KOLEJİ – DEDİKODU SİTESİ

Merhabalar, *Cevherlerim!*

Daha öğle saatine bile yaklaşmadan bugüne olaylı başladık. Öncelikle sabah futbol antrenmanı ve basketbol antrenmanı olduğunu belirtmek isterim. Futbol koçu kızgındı çünkü futbol takımını desteklemeye gelen kızlarımız erkeklerin dikkatini dağıtmıştı. Koç, kaptanımız Bulut Atay haricinde herkese açtı ağzını, yumdu gözünü. Basketbol antrenmanı ise sessiz geçti. Biricik Efe'miz müthiş oynadı ve onu kenardan sevdiceği Öznur izledi. Ah... Onların aşkı okulumuzun efsaneleri arasında yer alacak bu gidişle. Ardından Uğur'umuz davetiyeleri neredeyse tüm okula dağıttı. Fakat davet etmemesi gereken birini davet ettiğinde işler karıştı. Evet... Güniz DoğanDEMİR. Namı diğer gayrimeşru kız... Efe, Uğur'a kızdı ama sanırım dostluk kontenjanından yararlanan Uğur, Efe'den dayak yemeden kurtulabildi.

Şimdi ise en tuhaf detaya giriyorum.
Bulut Atay, gitmek isteyen Güniz'e çelme takıp onu düşürdü
ve ardından ona elini uzattı dalga geçercesine.
Ama Güniz kendi kendine ayağa kalkarak
tuvalete kaçtı her zamanki gibi.

VE SON BOMBA! GÜNİZ DOĞANDEMİR KİMDEN HAMİLE?

Dersin ortasında midesi bulanan ve koşar adım dışarı çıkan Güniz, dikkatleri her zamanki gibi üzerine çekmeyi başardı ama bu sefer akıllarda soru işaretleri bıraktı. Şimdilik bu kadar... Akşama partiden topladığımız dedikoduları özelden bana yazmayı unutmayın.

Dedikodu Sitesi defalarca yönetim tarafından kapatılan ama her defasında yeniden açılmayı başaran bir siteydi. İçeriğini, kaç kişinin yazdığı ya da kimin yazdığı asla bilinmiyordu ve bir sır gibi saklanıyordu.

Fakat her kimse benden nefret ediyordu. Hakkımda her zaman çirkin ithamlarda bulunuyordu. Hoş, bu okulda hakkımda iyi bir şey söyleyen tek kişi yoktu zaten.

Kaşlarımlı çatarak bana çelme takan isme odaklandım. *Bulut Atay*. Okulun popüler ve sevilen futbol kaptanı, forvette gelecekte tarih yazabilecek bir isimdi. Bana neden çelme taktığı açıktı çünkü basketbol kaptanı olan Efe benden nefret ediyorsa o da ediyordu muhtemelen. Efe'yle sağlam bir ilişkileri vardı.

Onlar bir takımdı: Efe, Bulut, Uğur, Nail, Öznur ve Gizem. Öznur da onlardan geri kalmıyordu çünkü o da kız voleybol takımının kaptanıydı. Nail ise erkek voleybol takımına liderlik ediyordu. İkisinin tek farkı bana asla bulaşmamalarıydı. Uğur ise müdürün oğlu, tüm kulüplerin başkanıydı. Gizem... O ise beni futbol takımından atan kişiydi. Hepsi oldukça popülerdi ve okulun adını yükselten isimlerdi. Bildiğim kadarıyla Öznur haricinde diğerleri çocukluklarından beri tanışıyorlardı ve Öznur aralarına lisede katılmıştı.

Hamile olduğumu iddia eden habere tepkisiz kalmak istiyordum. Bu sefer onlara istediğini vermeyecektim. Bekledikleri gibi tualete de koşmayacaktım.

Ellerim ve ayaklarımı kontrol altında tutmaya çalıştığım dakikalar sonrasında ders bitmiş ve öğle arasına girmiştik. Kafeteryaya indiğimde herkes bir telefonuna bir de bana bakıyordu. Alıştığım duruma karşılık sabit yüz ifadesiyle yemek sırasına girdim ve beklemeye başladım. Önümde tanımadığım kişiler bana bakarak gülüşürken sıra ilerledi ve yemeklerini aldılar. Ardından sıradan çıkmak için döndüklerinde tepsiyi bana doğru iten tanımadığım çocuk, salçalı makarnanın üzerime dökülmesine sebep oldu.

Tüm kafeteryadan şaşkınlık nidaları dökülürken birkaç kişi fotoğrafımızı çekmişti. Şaşkınlıkla karşımda sırttan sarışın çocuğa baktığımda elime aldığım meyve suyunu tereddüt bile etmeden ona doğru fırlattım.

Vişnenin koyu rengi beyaz okul formasında şahane bir leke bırakırken gözleri kocaman açılmış ve öfkeyle bana doğru adımlamıştı. Eli saçlarıma doğru uzandığında gözlerimi sıkıca yumdum ve saçlarımlı çekmesini bekledim.

Ama çekmedi.

Kafeterya sessizliğe gömülürken sıkıca kapattığım gözlerimi bir süre sonra açtım ve karşımda üzerine vişne suyundan sonra salçalı makarna boca edilmiş çocukla karşılaştım. Gözlerim, ona bunu yapan kişiyi aradı ama etrafımızda onlarca insan vardı ve hangisinin yaptığı belirsizdi.

“Özür dilerim.”

Tanımadığım çocuğun dilinden dökülen cümle benimle beraber tüm kafeteryayı bozguna uğrattığında dudaklarımı birbirine bastırarak oradan uzaklaştım. Merdivenlerin hepsini ikişer ikişer inip, en alt kata vardığımda burada kimsenin beni bulamayacağını düşünerek yere oturdum. Gömleğim, ceketim tamamen batmıştı ve yedeğim olmadığı için değiştirmeme imkân yoktu. Eve dönemezdim çünkü dönersem bundan sonraki dersi kaçırdım.

O an telefonuma gelen mesaj sesiyle irkildim ve cebimden çıkardığım telefonumun ekranına düşen, bilmediğim numaradan gelen mesajı okudum.

“Üstünü değiştir Gün.”

Aynı anda yanıma düşen torbayı aldım ve yukarı baktım. Sadece kolunu görebildiğim kişi yukarı katta gözden kaybolduğunda telefonumu çıkararak mesaj yazdım.

“Sen kimsin?”

“Gün ışığını öldüren biri. O yüzden kim olduğumla ilgilenme. Yoksa sönersin, Gün.”

“Ben bu okula geldiğim gün söndüm zaten.”

“Reşat Nuri Güntekin tam burada diyor ki; ‘En uzun, çaresiz geceni düşün. Sabah olmadı mı?’”

“Hiç olmadı sabah.”

“Sabah olsa bile ben, ışığını kimse görmesin diye güneşi saklarım. O yüzden ben sana yazmadıkça yazma.”

Eve önce hep ilk Efe, sonra ben girerdim. Benden birkaç ay büyük olan Efe’nin arabası vardı ama cezalı olduğu için birkaç hafta servisle dönmek zorundaydı. Cezasının sebebi ise bendim. Bana karşı davranışları babamı rahatsız etmiş ve ona böyle bir ceza vermişti.

Babam, Efe’nin beni okulda ne derecede küçük düşürdüğünden hâlâ bihaberdi. Okul müdürümüz hem Uğur’un babası hem de babamın arkadaşı olduğu için Dedikodu Site’sinde yazılanları babama iletmemişti.

Efe'nin benden daha fazla nefret etmesine katlanamazdım. Tek derdim sadece Cevherler Kolej'i bitirmek ve coğrafya bölümünü kazanıp bu evden çekip gitmekti.

Efe eve girdiği an çantasını koridora fırlatır, ceketini çıkarıp kanepeye koyardı. Ama ben bunu yapamaz ve sessizce odama çıkardım.

Bu ailenin bir parçası değildim ve asla olmayacaktım.

Akşama kadar derslerimle oyalanmış, sosyal medyada gezinmişim. Babam işten eve döndüğünde odama uğramıştı ve beni yemek için aşağıya çağırmıştı. O çağırmasa inmek istemediğim akşam yemeğine indiğimde Melike Hanım ile Efe'nin çoktan yerlerinde oturduğunu fark ettim.

Yerim Efe'nin yanıydı ve bu durumdan oldukça rahatsızdım.

Peri teyze servis için yanıma geldiğinde önce babama, sonra Melike Hanım'a çorbalarını uzatmış, ardından Efe ile bana dönmüştü. Her ikimize servis yaptıktan sonra tekrar mutfığa gitmişti.

"Nasıldı okul?"

"Arabasız gidip gelmek tam bir işkence."

Efe'nin sitemiyle babam gülümsedi. "Kardeşin de her gün servisle gidip geliyor."

"O benim kardeşim değil." Milyonuncu kez duyduğum cümleyle beraber mantar çorbası dolu olan kaşığı ağzıma götürdüm ve içtim. *İnsan bazı şeylere alışıyordu çünkü.*

Melike Hanım, "Efe, hatanı kabul etmen gerekirken neden uzatıyorsun?" diye sorduğunda babam ona hayranlıkla bakmıştı. Birbirlerini çok severek evlenmişlerdi ve babamın yaptığı en büyük hata olan annem, onların hayatına bomba gibi düşmüştü. Benim doğumum ise bu aileyi patlatıp paramparça etmişti.

"Sanki arabamı geri verecek de."

"Vereceğim," dedi babam aniden. "Ama Güniz'e de araba alacağım. Ya da scooter. Hangisini tercih ederse. On sekiz yaşına az kaldı zaten."

"Ona bisikletten fazlası gerekmez."

"Efe!"

Anne ve babası aynı anda onu uyardığında başımı kaldırarak gülümsedim. "Servis benim için çok rahat."

Babam, "Pekâlâ," diyerek uzatmadı konuyu. "Ne zaman istersen bana söylemen yeterli. Efe seni götürmüyor ne de olsa okula."

Efe'nin telefonu çaldığında, "Açabilir miyim?" diye sorup babama baktı. Babam anlayışla başını salladığında telefonu kulağına götürdü. "Çıkacağım birazdan." Karşı taraftan gelen sestten Uğur'un olduğunu anladığımda çorbamı içmeye devam ediyordum. "Hayır, o gelmeyecek." Benden bahsettiğine emin olduğumda bunu sadece benim değil, babam ve Melike Hanım'ın da anladığını fark etmiştim. "Uzatma Uğur. Görüşürüz." Telefonu kapatıp masaya bıraktı sertçe.

Babam, "Uğur'un doğum günü olduğunu biliyorum," diye mırıldandı. "Seni davet etti mi, Güniz?" Sorgu dolu bakışları bana döndüğünde cevap vermek istemiyordum bu soruya.

Efe, "Davet etse ne olacak?" dedi sinirli sesle. "O benim arkadaşlarımın partilerine gelemez."

Babam boğazını temizleyerek göz ucuyla Efe'ye bakmış ve onu susturmuştu. Ardından tekrar bana odaklanmıştı. "Senden dürüst cevap bekliyorum, Güniz."

Dudaklarımı ıslatarak, "Davet etti ama daha önemli işlerim var," diye mırıldandım.

Babamın tek kaşı meydan okuyan bir ifadeyle havalandı. "Ödevlerin varsa eğer erteleyebilirsin. Partiler kaçmaz."

Melike Hanım şarabından bir yudum alarak, "Evet," diye onayladı babamı. "Partiler asla kaçmaz." Üniversite zamanı babamla bir partide tanıştıklarını anımsadığımda bunu neden savundukları barizdi.

"Sanırım sesim duyulmuyor," dedi Efe. "O gelmeyecek."

Babam, "Kardeşini götürmüyorsan sen de gidemezsin. Anlaşıldı mı? Karar senin oğlum," demiş ve ağzının ucuna peçete bastırarak ayağa kalkıp masayı terk etmişti. Melike Hanım peşinden giderken Efe'nin ölümcül bakışları üzerimdeydi. Dakikalar akıp giderken sert nefeslerinin sesini işitiyordum.

En sonunda sandalyesini kulak tırmalayan sesle itmiş ve ayaklanmıştı. "Hemen hazırlan. Hemen!"

Komut almış bir asker gibi hızla yukarı çıkıp dediğini yaptım. Yirmi dakika sonra hazır olduğumda aynada kendime bakmış ve buruk bir şekilde gülümsemiştim. Üzerimde siyah mini eteğim ve eteğin içerisinde gri sade tişört giymiş, boynumdan zincirli kolyemi takmışım. Saçlarım maşalıydı ve sadece ön kısımlarını düzeltmem yetmişti. En çok yüzümde oyalanmışım sanırım. Çünkü fondöten dâhil neredeyse her ürünü kullanmış ve tamamen değişmiş hatta en az beş yaş olgun göstermişim.

Efe, "İnsene artık!" diye bağırdığında sesi aşağıdan geliyordu. Üzerime siyah kısa kot ceketimi alarak aşağı indiğimde gözleri beni süzdü ve kısıldı. Kapıyı açıp dışarı çıktığında annesini takip eden küçük civciv gibi peşinden ilerliyordum. Arabası evin tam önünde park edilmişti. Uzaktan kumandayla açtığı aracına yerleştiğinde ön koltuğa çekinerek oturdum ve sırf beni azarlamasın diye kemerimi taktım.

Motoru çalıştırıp evlerin olduğu sokakta orta hızla arabasını sürüp, "Sakin boş hayallere kapılma," dedi buz gibi sesle. "Sen benim kardeşim değilsin ve asla olmayacaksın. Sen sadece babamın gayrimeşru kızısın. O kadar."

Tüm evren bunu yüzüme vursa umursamazdım ama bu sözler küçüklüğümünden beri idolüm olan abimin dilinden döküldüğünde çok canımı acıtıyordu.

Gözlerimi cama çevirdim ve ona bakmamaya gayret ettim. Uğur'un evinin yakın olduğunu biliyordum ve yolculuğumuz tahmin ettiğim gibi çok kısa sürmüştü. Arabayı ışıklı ve açık olan bahçenin önünde park ettiğinde, "İn," dedi tok sesle. Söylediğini anında yapıp arabadan indim ve göz kamaştırıcı derece aydınlık olan bahçeye girdim.

Kapının önünde beni gören Uğur kaşlarını çatı. "Efe gelmeyeceğini söylemişti?"

Omuz silktim. "Gelmeyecektim."

Uğur'un dudakları tuhaf biçimde kıvrıldığında, "Hımmm," diye mırıldanmıştı. "Bu gece eğlenceli olacak gibi."

Bir anda Uğur'un arkasından çıkan Bulut, "Senin burada ne işin var?" dedi kısık ama hiddetli sesle. Onun ani girişimi irkilmeme, bir adım geri çekilmeme sebep olduğunda, "Sana sordum!" diye tekrar etti.

"Ben davet ettim."

"İyi halt ettin. Kov şunu hemen!" Şu...

"Bulut, abi, sana ne?" Uğur elindeki içkiyi ona uzattı. "İç, gevşe biraz. Bu gece efsane olacak!"

Bulut, Uğur'un elindeki viski kadehini devirdiğinde, "Sana kov onu dedim!" diyerek Uğur'un tam önünde durdu. "Benim sözümü ikiletecek misin?" Gözleri beni bulduğunda yüzünde küçümseyici bir mimik doğdu. "Hem de bu gayrimeşru kız için?"

Uğur onun karşısında sertçe yutkunmuş, ardından, "Hayır ama," demişti tereddütle. "Ya Efe'yle geldiyse?"

"Efe neden getirsin bunu?" Bu...

Daha fazla dayanamadığımı anladığımda, “Beni Efe getirdi,” dedim ve gözlerimi Bulut’un aydın gökyüzü rengindeki mavi gözlerine diktim. Alaycı tebessümümü yüzüme yerleştirdiğimde elimi kaldırmış ve onlara hareket çekmiştim. “Kovun bakalım şimdi. Yerse.”

Arkamda iki şaşkın yüz bırakarak bahçedeki kalabalığa doğru ilerlediğimde bir süre sonra herkesin başını eğmiş şekilde telefonuna baktığını görmüş ve cebimdeki telefonu çıkararak Dedikodu Sitesi’ne girmiştim.

ÖZEL CEVHERLER KOLEJİ – DEDİKODU SİTESİ

Duyduk duymadık demeyin.

Efe Doğanemir, yüzüne bakmadığı kardeşini arabasına aldı ve partiye getirdi.

Güniz Doğanemir bu egoyla boş durur mu?

Tabii ki hayırlı Biricik futbol takımının kaptanı Bulut’a ve Uğur’a hareket çekti.

Partideki tüm erkeklere duyurulur. Bugün Güniz’e tek kelime edemezsiniz sanırım. Yoksa Efe sizi... Gerisini anladınız bence. Sanırım üvey kardeşler arasında buzlar eridi. Peki, sizce Efe, kardeşini kanatları altına alacak mı?

“Nah,” dedim kendi kendime. Ardından masaya elimi uzatıp ismini bile bilmediğim içkiyi alıp kafama diktim. Sert tadı ağzıma dolmuş, damağımı zehirlemişti. Fakat boğazımdan aktığı an verdiği o hisse bayılmıştım ve bu yüzden ikinci kadehe de uzanmıştım.

“Sarhoş olup beni rezil edersen elimi ağzına sokar dişlerini tek tek sökerim.” Ah... Dişlerim. O benim dişlerime takıntılıydı çünkü kendisi yıllarca diş teli kullanmış biriydi ve benim düzgün dişlerimi gördüğü andan beri çıldırıyordu. “Ayrıca seni kanatlarım altına aldığım yok. Öyle bir ihtimalin olduğu gün kanatlarımı sökerim.”

“Tamam,” dedim yorgun sesle ve içkimden birkaç yudum aldım. “Lucifer¹ kılıklı.”

“Şuna bak ya,” dedi Efe ve uzanıp içkimi elimden aldı. “İçkiyi kavrayan parmaklarını ağzına sokarım ve kendi dişlerini kendin sökersin. İçmeyeceksin.” *Ne kadar da yaratıcıydı...*

O esnada Uğur, “Kaptanlar ve kulüp başkanları!” diye bağırırdı. Arından gözleri bana dokundu. “Ve Güniz! Hepiniz salona geçin. Oyun oynayacağız.” Tüm kulüplerin tek başkanı sadece kendisiydi ama çoğul eki kullanıyordu...

Efe’nin dudakları şaşkınlıktan açıldığında bana hiçbir şey söylemesinden cesaret alarak peşinden evin içerisine girmek üzere hareketlenmiştim. Efe’nin adımları benden büyük olduğu için çoktan içeri geçmişti. Ben ise kapının önüne geldiğimde karşıma bir bariyer çıkmıştı.

Bulut Atay.

Gözlerimi yerden kaldırarak ona dokundurduğumda öfkenin çürüttüğü mavilikleri ile karşılaştım. “Sen gelmiyorsun.”

Başımı omzuma doğru eğip, “Yoksa sana hareket çekmem kanına mı dokundu kaptan?” diye sordum.

Gözleri tehlikeli ifadeyle kısıldı. “Defol!”

Diklenerek, “Efe bir şey demedi,” diye mırıldandım. “Sana ne oluyor?”

“O benim dostum ve sen onun hayatını mahvettin. Bu yüzden senden nefret etmemden daha normal ne olabilir?”

Gülerek, “Ben de bayılmıyordum zaten sana,” dedim. “Çekil önümden.”

Derin nefes aldı ve seğiren göz bebeklerini yüzümde topladı saniyeler içerisinde. “Oynamayacaksın bizimle.”

“Oynayacağım.”

Aramızda kısa bir sessizlik doğmuş ve sözsüz bir bakışma başlamıştı. Fakat bu sessizliği, “Bir sorun mu var, kardeşim?” diyen Efe bozmuştu. O an kalbim heyecanla teklediğinde parlayan gözlerimi ona çevirdim ve yaptığı hitapla uçmak üzere olduğumu görmesini istedim.

Ama o bana değil, Bulut’a bakıyordu.

Bana dememişti.

¹ *Lucifer*. Hristiyanlıkta genellikle Şeytan’ı tasvir etmek için kullanılan bir isimdir. *Tom Kapinos* tarafından üretilen Amerikan fantastik polisiye, komedi-drama dizisinin karakterine gönderme yapmıştır.

Bulut ona doğru dönmeye gerek duymadan, "Onu istemiyorum," dedi küçük sesle.

Efe arkasından gelip elini Bulut'un omzuna attı ve ona sarıldı. "Kılsın kardeşim ama bugün babam için ona tahammül edelim. Bırak, oynasın bizimle."

Bulut sessizliğe gömülmüş, ardından yolumdan çekilmişti. Efe memnun bir şekilde ona son kez bakıp tekrar içeriye döndüğünde ben de adım atmış ve halle giriş yapmıştım.

O an kulağımın tam içine doğru bir nefes sızdı. "Pişman olacaksın." Nefesin sıcaklığı tüm bedenime yayıldıktan hemen sonra yok olmuş ve Bulut bir rüzgâra dönüşüp salona doğru son hız esmişti.

Salonun ortasında büyük gri renginde yuvarlak halı vardı ve herkes etrafında oturmuştu. İçeri en son Bulut ve ben dâhil olmuştuk. Efe, Uğur, Nail, Öznur, Gizem ise çoktan yerlerini almıştı.

Bulut da halıya oturduğunda ayakta sadece ben kalmıştım. Burada ne işim vardı? Öznur ve Nail haricinde hepisi geldiğim ilk günden beri beni defalarca rezil etmişti. Şu an burada olmamam gerekiyordu.

Uğur, "Otursana Güniz," dediğinde dudaklarımı birbirine bastırdım ve onunla Öznur'un arasındaki boşluğa oturdum. Önümüzde shot bardakları ve içki şişeleri vardı.

"Hayret," diye mırıldandım ama herkesin duyacağı bir ses tonu kullanmıştım. "Bugün hakaret yok mu?"

Gizem saçma sapan bir gülümsemeyle, "Kaostan beslenmiyoruz ya," dedi. "Bazen duruluyor sularımız."

"Boklu sularınızın durulması iyi olmuş tabii." Dilim Efe haricinde herkesi zehirlerdi. Bir tek ona lâl olmuştum bu zamana kadar.

Nail ortadaki şişeye uzandı ve şişeyi hiçbir şey söylemeden çevirdi. Şişenin ucu Gizem'e, diğer tarafı Öznur'a geldiğinde ifadesiz yüzümle onları izliyordum.

Gizem heyecanla, "Cesaret," dedi.

"Seçtiğin oyuncunun pantolon düğmesini ağzınla aç."

Gözlerim irileşti ve etrafta gezindi ama hiçbiri şaşırmamıştı. İstekler böyle mi gelecekti yani?

Gizem'in gözleri Bulut'a kıydı. Cilveli bir şekilde omuzlarını hareket ettirip, "Biraz eğlencelim mi?" diye sorduğunda Bulut kaşlarını kaldırdı.

"Neden ben?" Bu durumdan memnun olmadığı sesine de yansıyordu.

Gizem ona cevap vermek yerine başını pantolonuna doğru eğdi. Bulur'un giydiği turkuaz renkli gömleği sıyırdığında pürdikkat onları izliyordum. Birkaç dakika sonra en sonunda Gizem başını kaldırdığında gülümsemesi kocamandı. "Yaptım."

Şişe tekrar döndüğünde bu sefer Nail ve benim aramda durmustu. Nail gözlerini kısarak, "Doğruluk mu cesaret mi?" diye sordu.

"Doğruluk diyecek kesin!"

Gizem'e döndüm ve gözlerinin içine baka baka, "Siz dürüstlük yerine cinsellik barındıran cesaret seçeneklerine açıksınız ama ben siz değilim. Bu yüzden doğruluk," dedim.

Nail dudaklarını ıslatarak, "Burada en çok nefret ettiğin kişi kim?" diye sordu.

Alayla kısılan gözlerim onların yüzünde gezindi. "Siz kendinizi benim nefretime layık mı görünüyorsunuz yani? Kimsiniz ki siz? Liseden sonra sönecek bir popülerliğinizden başka neyiniz var? Notlarınız mı iyi? Karakteriniz? Bu dünyaya ne kazandırdınız aptal ve şişmiş egolarınız hariç? Pardon ama birinden nefret etmem için ciddi bir sebebimin olması gerekiyor. Misal, benden daha başarılı olabilir, daha önde olabilir. Siz bu evrendeki en küçük yaratıklarsınız ve benim sizden nefret etmem haksızlık olur." Sözlerimi bitirdiğimde yutkundum ve abimin gözlerinin tam içine baktım.

"Soktu ama çıkarmayı unuttu." Uğur'un sesini duyduğumda kahkaha atmak istedim ama kendimi durdurdum.

"Çıkarmayacak gibi." Nail yüzünü buruşturmuş bir şekilde yerinde rahatsızca kıpırdandı.

Öznur, "Hayatım, kardeşin de senin gibi acımasızmış," dediğinde Efe ile aralarında sözsüz bir bakışma geçti.

"Az içmişti oysaki."

Efe'nin cümlesine karşılık sııttım ve başımı iki yana salladım. "Merak ediyor musun acaba?"

Kaşlarını çatı. "Neyi?"

"İnsanlığın ne olduğunu merak ediyor musun?" İlk defa zehirli dilim ona dokundu.

Herkesin çenesi haliya doğru düşerken Efe'nin boynundaki damarların seğirdiğini gördüm ama durmadım. Beni bu gece durduramayacaktı. "Aynı anneden doğmadık ama ben senin soyadını taşıyorum. Tüm okul

beni cinsel obje gibi görüyor ama susuyorsun. Sen kendini gerçekten insandan mı sayıyorsun? Yarın biri beni kenarda sıkıptırsa, taciz etse mutlu olacak kadar şerefsiz misin?" Histerik bir şekilde güldüm. "Bir kadın cinayeti olduğunda sosyal medyada *onun için susma, bunun için susma* yazarsınız ama değil mi? Her şeyin sebebi sizsiniz aslında. Susan, göz yuman, müsaade eden bizzat sizsiniz."

Efe'nin açık kahverengi gözlerinin şokla açıldığını gördüğüm saniyeler içerisinde hışımla ayağa kalktım ve hepsine yukarıdan baktım. "Size pantolonu ağızla açmak gibi saçmalıklarda iyi eğlenceler. Ben oynamıyorum."

Bu sefer midemdekileri kusarak çıkarmadım ama içimdeki tüm kinimi kustum. Hem de aynı anda, hepsinin üzerine kustum. Bu anı deli gibi beklemiştim. Hepsini aynı anda ve bu kadar yakınımda yakalamak benim için beklenmedik bir fırsat olmuştu.

Işıklı bahçeden çıktığımda geniş asfalt sokağa baktım ve geldiğimiz yolu seçmeye çalıştım. Arabayla buraya on dakika bile sürmemişti ve sanırım eve kadar yürüyebilirdim. Cebimdeki telefonu açarak konumumu ayarladım ve gideceğim noktayı belirleyerek ilerlemeye başladım.

Birkaç adım attığım sırada önüme geçen beden oldukça tanıdıkta. "Dur."

Başımı kaldırıp aynı renk ve aynı ton olan gözlerimizi kilitledim. "Ne var?"

"Seni ben getirdim ve benim geri götürmem gerekiyor."

"Merak etme, seni babama şikâyet etmem."

"Biliyorum," dedi iç çekerek. "Hiç etmedin ki zaten."

"O da benim salaklığım işte."

Yanından geçip gitmek istediğimde önümü kesti. "Neden beni hiç şikâyet etmedin? Sana inanırdı."

"Nefretimi hak etmiyorsun," dedim umursamaz çıkmasına çalıştığım sesle. *Çünkü senden nefret edemiyorum.*

Bu sefer yanından geçip gittiğimde beni durdurmadı ama birkaç adım attıktan sonra sesiyle ayaklarım yere mihlanmıştı. "Benim yerimde olsan nasıl davranırdın?" Ona doğru dönmedim ama bana doğru attığı adımları duyuyordum. "Annemin gözyaşlarının arasında büyüdüm senin varlığıyla. Kaç kez boşanmak istedi birbirlerine âşık iki insan. Sırf bir gecelik sarhoş olan babam ve ona inat seni doğuran annen yüzünden. Annem yıllardır sizin yüzünüzden ağlıyor ama şimdi sırf

babamıza olan sevgisinden seninle aynı masaya oturuyor. Benim yerimde olsan sen ne yapardın? Sen gidersen belki annem mutlu olur. Bir ihtimal onu mutlu etmek benim elimde.”

Efe tam karşımda duruyordu ve bu boğazımda kocaman bir yumruya, burnumun ucunun sızlamasına sebep oluyordu.

“Ben senin yerinde olamam Efe,” diye mırıldandım. “Sen benim yerimde olsan ne yapardın? O genelevde bu yaştan sonra kalamazdım! Anlasana, kalamazdım! Babam da beni kabul etmeseydi şimdiye yol kenarlarında araba bekleyen ve belirli bir fiyatı olan fahişeydim! Okumak istedim! Başarılı olmak istedim! Annem gibi olmak istemedim! Ahlaklı bir kadın olmak istedim sadece!”

Tüm bedenim titremeye başladığında boğazıma kadar tırmanan akşam yemeğimi yutkunarak geri göndermeye çalıştım. Gözleri titreyen bacaklarım ve ellerime değdiğinde, “Neden hep titriyorsun?” diye sordu.

“Boş versene.”

Gitmek istedim ama dizlerim öyle bir titredi ki yere kapaklanmak zorunda kaldım. Çorabımın yırtıldığını ve dizimin sıyrıldığını fark ettiğimde ağlamak istedim ama kendimi dizginledim. Önce titremeyi kesmeliydim. Derin nefesler alarak sakinleşmeye çalıştığımda o da yere çöktü. “Güniz, korkuyorum. Ne yapmam gerekiyor?”

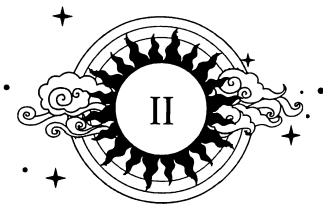
“Git,” sözcüğü döküldü dudaklarımdan. Oysa ona sarılmak istemiştim deli gibi. İlk defa bana bu kadar yakın davranıyordu çünkü.

Ayağa yalpalayarak kalktığında bu sefer tüm vücudumdan daha büyük bir titreme dalgası geçmiş, başım dönmüştü. Midem hâlâ bulanıyordu ama kusma isteğim yükselmemişti. Birkaç dakika derin nefesler alarak kendime gelmeye çalıştığımda pek başarılı olduğum söylenemezdi.

Yanağımın soğuk asfalta değdiği an tüm dünyaya olan inancımın sarsıldığını hissettim. Sokak lambası yerde uzanan yitik bedenimin gölgesini büyüterek önüme serdiğinde tebessüm ettim.

Beni insanlar kucaklamamıştı, sıcaklıklarını benimle paylaşmamıştı ama cansız soğuk asfalt tüm bedenimi sarıyordu.

“Asfalt kadar bile olamadınız,” diye mırıldandım. “Bir kızı sevemediniz. Yazık size...” Gözlerim kapanırken son duyduğum kendi sesim değildi. Bana isminin ilk hecesiyle seslenen tanıdık ama bir o kadar da yabancı sestti. Kim olduğunu bilmeden gölgem ruhumu emdi ve gözlerim karanlığa mahkûm oldu.

♪ Aviva - Princesses Don't Cry ♪

Gözlerimi odamda açtığımda dünün tüm görüntüleri film şeridi gibi zihnimden geçti. Başım ağrıyordu ama sebebinin içtiğim bir kadehte olduğunu düşünmüyordum. Dün başımı çarpmış olabilir miydim? Kaşlarım bu fikirle uyanır uyanmaz çatıldığında yerimde doğrularak başımı yokladım ve teorimin doğru çıktığı bir yara bandına rastladım alnımla şakağımın arasında.

Ayaklarımı yataktan sarkıttığımda sol taraftaki aynanın karşısına geçmiş ve yitık görüntüme karşılık yüzümü buruşturmuştum. Üzerimde dün giydiklerim vardı ama yırtılan çorabım çıkarılmış, dizime ise sargı yapılmıştı. Bunu kim yapmıştı? Melike Hanım'ın üzerimi değiştirmesine imkân yoktu. O bana dokunmaz, temas etmezdi. Babam? Peri teyze?

Saate baktığımda daha servisin gelmesine bir saatten fazla olduğunu fark etmiş ve kendimi koridordaki banyoya atarak duşa girmiştim. Yüzümdeki tüm makyaj akıp gitmişti ama duşun sonucunda hem yara bandı hem de dizimdeki bandaj ıslanmıştı. Islanan bandajları bornozumu giymeden çıkarmıştım. Başımdaki çok küçük bir sıyrıktı. Saçlarımı döksem görüneceğini bile sanmıyordum ama dizim kötü görünüyordu. Bugün okul formasının pantolonunu giyersem daha iyi olurdu sanırım.

Bornozumun kuşağını sıkıca kapatıp banyodan çıktığımda kendimle beraber buharların da dışarı çıkması bir oldu. Başımı kaldırıp etrafa bakındığımda odasından çıkan Efe'yle karşılaştım. Gözlerimiz birbirine dokunduğunda yutkunduğunu gördüm.

Konuşmadık. Zaten onunla pek konuşmazdık.

Birkaç saniyeden fazla bana bakması kaşlarımın sorgu dolu biçimde çatılmasına neden oldu. Gözlerini ilk çeken ve ilk arkasını dönen ben-

dim. Odama seri şekilde girdiğimde derin nefes almış ve onun tuhaf bakışlarının etkisinden kurtulmaya çalışmıştım birkaç dakika. O an komodinın üzerinde gördüğüm poşet ve not dikkatimi çektiğinde elimi uzatarak notu kavradım.

"Dizindeki yarayı temizleyip sarmayı unutma. Pantolon giyin bugün. Saçlarını açık bırak."

Babamın el yazısı değildi. Peri teyze olsa kendisi bunu söylerdi. Efe zaten olamazdı. Hem onun el yazısına da benzemiyordu.

Kimdi çoraplarımı çıkarıp yaralarımı kapatan ve bu notu yazan?

Dudak bükerek düşünceler eşliğinde dizimdeki yarayı poşetten çıkan oksijenli suyla temizledim ve bandajla kapattım. Okul formamızın pantolonu gri renkteydi ama dar değildi. Momjeans tarzındaydı, bu yüzden beni rahatsız edeceğini düşünmüyordum.

Üzerimi giyindikten sonra saçlarımı kuruladım ve rastgele düzleştirmeye başladım. O an aklıma dün gece ismimin ilk hecesiyle bana, "Gün," diye birinin seslendiği gelmişti. Ses kime aitti? Hatırlamıyordum. Ama içimden gelen bir ses bana dün mesaj atan, üzerimi değiştirmem için poşette forma atan kişiyle aynı olduğunu söylüyordu.

Yüzüm duştan sonra makyajdan arındığı için hiçbir şey sürmek istemedim ve sadece nemlendirici krem kullandım. Telefonumu komodinın üzerinden aldığımda gelen arama ile mesajları bildirimden görmek bir an boş midemin bulanmasına sebep olmuştu. Numarasını kaydetmeye bile gerek duymadığım *annem* beni defalarca aramış ve mesaj atmıştı. Bu kaçınıcı numarasıydı, bilmiyordum ama onu engelledim tekrar.

Tamamen hazır olduğumda aynada son kez kendime bakmış, parfüm sıkarak odadan dışarı çıkıp aşağıya inmiştim. Peri teyze mutfakta kahvaltımızı hazırlıyordu. Mutfığa girerek, "Günaydın," dediğimde bana dönerek ellerini önlüğüne sildi.

"Günaydın! Nasılsın bakalım?" Kaşlarımı hafifçe çattım. Dün eve baygın geldiğimi görmemiş miydi? Neden bu kadar normal soruyordu nasıl olduğumu?

Sandalyemi çekerek, "İyiym," diye mırıldandım. "Sen nasılsın, Peri teyze?"

"İyiym, canım," diyerek işine döndü tekrar. "Krep yapayım mı sana?"

"Fark etmez."

“Omlet yapayım istersen?”

“Fark etmez.”

Bu sefer yanıma gelerek başımın üzerinde durdu. “Ne demek fark etmez? Hangisini istiyorsan söyle.”

Omuz silkerek, “Ben yemek seçmem,” diye mırıldandım. “Öyle lükslerim yok.”

Elini omzuma koyup, “Şimdi var,” diye itiraz etti. “Canın ne istiyor?”

Tebessüm edip, “Benim canım bir şey istemez,” dedim. “İstese de fark etmezdi. Önüme ne koyarsan koy yerim. Benim nazımı çekme lütfen.”

Başını şiddetle iki yana sallayarak, “Tuhaf kız,” diye mırıldandı. “Nazlı ol, nazlı! Şımar biraz. Babanın evi burası. Misafir gibi davranmayı kes. Her şeyde hakkın var senin.” Ona bir cevap vermediğimde kendi kendine homurdanarak çay demlemeye başlamıştı. Orta yaşlarını geride bırakmıştı. Elli yaşını geçtiğinden emindim ama oldukça bakımlı bir kadındı ve genç gösteriyordu yaşından. Tek kızı olan Cansu, Fransa’da okuduğu için yatılı olarak burada çalışıyordu. Kocasını yıllar önce onları terk etmiş, birkaç sene öncesinde de vefat etmişti.

O iyi bir kadındı. Bana geldiğimden beri çok iyi davranırdı. Sürekli karnımın tok olduğundan emin olmak isterdi. En sevdiğim yemekleri, tatlıları öğrenmek için hâlâ çabalıyordu ama başarılı olmamıştı. En sevdiğim yemeğin spagetti olduğunu, tatlının ise elmalı turta olduğunu ona asla söylemeyecektim. Aksi takdirde sürekli bu yemekleri yapıp beni şımartırdı ve ben şımarlamak istemiyordum burada.

Çayımı doldurup, “Futbol takımına almadı hâlâ seni o şıllık?” diye sordu. Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Şıllık diye hitap ettiği kişi kız futbol takımının kaptanı Gizem’di. Beni iki hafta önce takımdan atmıştı oldukça başarılı olmama rağmen. Sebebi ise onun performansına gölge düşürmemdi.

Bunu Peri teyze tesadüf eseri öğrenmişti ve çok kızmıştı. Babama söyleyecekti ama onu durdurmuşum zorlukla. “Almadı.”

“Çekemiyor seni.”

“Aynen.”

Sohbetimizi bölen, içeri giren babam ile Melike Hanım’dı. Her ikisine, “Günaydın,” dediğimde aynı karşılığı vermiş ve yerlerine oturmuşlardı. Babam yerine geçmeden önce başımdan öptü ansızın. Bu hareketi tüm bedenimin ürpermesine neden oldu. Yedi aydan fazla süredir burada yaşıyordum ve ondan önce de babamla sürekli görüşür-

dük. Yıllarca beni almasını istemesem de orada yaşadıklarımı dayanamamış, buraya sığınmışım 16 Mart gecesinde. Koleje anında geçmemiştim çünkü Efe bana onun okuduğu okula adım dahi atamayacağını söylemişti. Fakat okuduğum lisedeki eğitimle bir üniversite kazanacağımı düşünmüyordum. Özel hoca, dershane gibi ek şeylere de kafa yormamak adına nisanda koleje kayıt olmuşum. Fakat ben adımımı dahi atmadan kolejde ünüm başını almış ve gitmişti. Yine de geçen döneme geç başlamama rağmen sınıf birincisi olarak bitirmiştım. Bu dönem ise harika bir başlangıç yapmışım son sınıfa ve böyle devam edersem okul birincisi bile olabilirdim.

Efe masaya geldiğinde düşüncelerimden sıyrıldım ve elimi uzatarak tabağıma peynir, yumurta aldım. Çayımın birkaç yudum aldığım sırada babam, “Doğum günü nasıldı Güniz?” diye sordu.

Eve nasıl ve kiminle döndüğümü bilmiyordu demek ki. Hoş, ben de bilmiyordum zaten bunun cevabını.

Ayağıma oldukça hafif bir tekme değdiğinde, “İyi,” dedim. Efe memnuniyetle arkasına yaslandı. “Pek bana hitap etmiyordu.”

“Neden?” diye sordu babam ekmeye uzanırken. Sanırım ortamı merak ediyordu.

Yüzümü buruşturup, “Oynadıkları oyunlar biraz bana uzak,” diye mırıldandım. Efe yine ayağıma tekme geçirdi ama asla sert değildi. Sadece beni uyarıyordu susmam için. Onun oynadığı cinsel içerikli cesaret seçeneklerini açığa çıkarmamdan mı tırsıyordu?

“Kart oyunlarında kızın tam bir fiyasko,” diye araya girdi Efe. Babamın açık kahverengi gözleri ikimiz arasında gidip geldiğinde yüzünde büyük bir gülümseme doğmuştu.

“Kart oyunlarında biz efsaneydik,” dedi Melike Hanım’a hayranlıkla bakıp. “Güniz’e öğretirsin bir ara. Partilerde sıkılmasını istemeyiz ne de olsa.” *Oysa dün hiç de sıkıldığım söylenemezdi. Aksine, hepsinden daha fazla eğlenmişim.*

Efe yalandan başını sallayarak kahvaltısına gömüldüğünde dün karşımdaki acizliğini anımsadım. Tüm bedenim zangır zangır karşısında titrediğinde korkmuş muydu? Yoksa rol mü yapıyordu? Bilmiyordum. Babam yıllardır bizi defalarca buluşturmuştu ama Efe hep benden kaçmıştı. Ben bu eve gelene kadar biz hiç bitmek bilmeyen bir saklambaç oynamıştık. Bu eve geldiğim gün ise onu yıllar sonra sobelemişim.

Servisin sesi geldiğinde çantamı alarak ayaklandım. “Afiyet olsun.”

Efe'yi beklemeden mutfaktan çıkmak istediğimde, "Abini bekle," dedi babam. Arabasını dün gece parti için mi iade etmişti yani? Efe bunu duyar duymaz sandalyesini itti ve hiçbir şey söylemeden hışımla yanımdan geçip gitti. Onun peşinden dışarı çıktığımda beni bekleyen servise binmek için bahçenin taşlı yolunda ilerlemeye başladım.

"Uğur, beni de al evden."

Efe'nin servise binmeyeceği aşikar olmuştu böylece. Onu beklemeden araca bindiğimde üzerimde olan gözleri umursamadan en arka koltuğa doğru ilerledim ve her zaman oturduğum yere oturdum.

Kulaklığımı çıkararak rastgele şarkı açıp başımı Name şehrinin² yeşilliğine çevirdim. Bu eski sözcüğün anlamı mektuptu ve bir efsaneye dayanıyordu. İsmi Nazenin olan bir kadının Mehmet adlı bir gençle yaşadığı sevdadan sonra şehre bu ad verilmişti. Onlardan geriye mezarları, birkaç fotoğrafı ve iki yüz elli altı mektup kalmıştı. Son altı mektubu Nazenin yazmıştı çünkü Mehmet artık ona cevap veremeyecek durumdaydı. Ölmüştü... 1950'de başlayan Kore Savaşı'na katılmıştı ve bir daha geri dönmemişti.

Bunun ardından Nazenin ona defalarca mektup yazmıştı ama geri dönüş alamadığı için intihar etmişti. Rivayete göre kendini Marmara Denizi'ne atmıştı. Mektupları ise ortak arkadaşları Gülsüm toplamıştı ve onun sayesinde şehrin adı Name adlandırılmıştı. Nazenin ile Mehmet'in efsanesinden doğan bu şehrin girişinde kocaman bir mektup heykeli vardı. Şehrin müzesinde onlar için ayrılan odada Mehmet'in kanlı asker forması, Nazenin'in intihar ettiği üzerinde olan elbise, mektuplar, fotoğraflar saklanıyordu. Birkaç ressam onların ikisini resimlerinde birleştirmiş ve çalışmalarını müzeye götürmüştü.

Sadece ölünce mi efsane olurdu bir sevda? Sadece ölenler mi tarihin sayfalarına altın harflerle yazılırdı?

Bir sevda yaşamak istiyordum ama ölümle kararıp solmayan, ölümle efsaneye dönüşmeyen bir sevda... Mümkün müydü ismini bile ölüm-den alan bir şehirde bunu yapmak?

Başımı şiddetle iki yana salladım. Benim hedeflerim başkaydı! Bir üniversite kazanmak, coğrafya okumak ve en önemlisi bu şehirden çıkıp gitmek...

Servis okulun önünde durduğunda herkesin inmesini bekledim ve en sonunda indim. Çünkü güne birilerinin beni itmesiyle başlamak

² Name: Yazarın hayal ürünü, Marmara Denizi sahilinde bulunan hayali bir şehirdir. Anlamı mektup olan bu şehrin efsanesi de hayal ürünüdür.

istemiyordum. Okulun bahçesine girdiğimde üzerimde olan gözleri hissedebiliyordum. Bir kızın dik dik bana bakıp fısıldadığını duyduğumda onun karşısında durup, “Ayı mı oynuyor?” diye sordum sertçe. “Ne bakıyorsun?”

“Siteye bak anlarsın.”

Yanından geçtiğimde omzuna omzumla vurmuş ve sendelemesine neden olmuşum. Hızlı adımlarla okula girdiğimde koridorun sonundaki tuvalete ulaşip telefonu açarak siteye baktım.

ÖZEL CEVHERLER KOLEJİ – DEDİKODU SİTESİ

Partiden olaylar!

Güniz, kaptanlar ve kulüp başkanıyla oyun oynadı!

Efe sanırım gerçekten onu kanatlarının altına alıyor. Oyunda neler oldu hâlâ sır gibi çünkü sadece belirli kişiler içeri girdi ve geri kalan herkes dışarıdaydı.

Fakat oyundan on dakika kadar sonra Güniz hışımlla evden çıktı.

ESAS BOMBA!

Efe, kardeşinin arkasından çıktı ve caddede önünü kesti. Ne konuştular, bunu da bilmiyoruz ama Efe, kardeşine karşı oldukça hassas gibiydi. Derin bir tartışma yaşayan Doğandemir kardeşlerini uzaktan izledik ama hiçbir şey anlamadık. Çünkü Güniz’in peşinden giden Efe onu orada yalnız bırakıp geri döndü. Yüz ifadesi bumbuz olan basketbol kaptanımız Efe, Bulut ve Nail’in yanına gelerek bir şeyler anlattı. Ardından herkes bir anda eve girmek zorunda kaldı. Dikkat çekmemek için sitenin yöneticileri olarak biz de içeri girdik ve ondan sonra ne olduğunu göremedik! Fakat on beş dakika sonra ortada Güniz yoktu.

ŞİMDİ ESAS BOMBA!

Güniz’le beraber Bulut ve Nail de yok oldu.
Külkedimizi hangisi evine götürdü dersiniz?

Kaşlarıım çatıldığında son soruyu kendime sormuş ama hiçbir cevap bulamamıştım. Bunu onlara sormak en mantıklısıydı sanırım. Bu yüzden toparlanıp tuvaletten çıktım ve açık futbol sahasına doğru ilerledim. Tahmin ettiğim gibi bir tarafta erkek futbol takımı, diğer tarafta ise kız futbol takımı antrenman yapıyordu. Gözlerim Bulut'u aradığında sahanın ortasında ayağıyla top sektirdiğini görmüştüm.

Dün bana yaptığı tavır aklıma geldiğinde yanına gitmek istemedim ama bunu ona sormam gerekiyordu. O yüzden sahanın kapısından içeri girdim ve tüm takımın gözlerinin bana dönmesine sebep oldum.

Başını en son kaldıran Bulut oldu ve beni görür görmez ayağındaki top yere düştü. Yere düşen top bana doğru geldiğinde oldukça hızlı bir hareketle tek ayağımı kaldırdım ve onu tuttum. Bu hareketime karşılık tüm takımın gözleri irileşti fakat Bulut'un yüz ifadesi hâlâ aynıydı.

"Güzel hareket."

"Bizimle ısınır mısın?"

"Top kadar da olamadık."

Duyduğum cümlelere karşılık tepkisizliği sırtlandığımda Bulut'un ifadesi değişmişti. Konuşanlara dönüp, "Top gibi sektiririm seni, puşt herif," dediğinde ses tonu dün bana kullandığından daha sert ve hiddetliydi.

"Dün çelmeyi takan sen değilmişsin gibi."

"Ama sonra elini de uzattı. Yiğidi öldür, hakkını yeme."

Bulut yumruğunu sıkıp çocukların üzerine yürüdüğünde nefesimi tutmuş şekilde olanları izliyordum. "Siktirin gidin lan takımdan. Atıldınız!" İki kişiyi aynı anda yakalarından tutup kalenin içine doğru fırlattığında bir adım gerilemek istedim ama kendimi durdurdum.

Bana döndü ölümcül bakışları eşliğinde. Birkaç saniye sonra bana doğru yürümüş ve başıyla peşinden gelmemi işaret etmişti. Peşine takılarak boş olan soyunma odasına girdiğim an güreyerek, "Derdin ne senin?" diye bağırdı.

Buna karşılık olarak sakinliğimi korudum, onu daha çok delirttim. "Dün beni eve sen mi götürdün?"

Çenesini dikleştirerek, "İşim gücüm yok mu benim? Ne diye seni eve götüreceğim?" diye sorduğunda ses tonu oldukça umursamaz çıkmıştı.

"Dün neden önce çelme takıp sonra bana elini uzattın?"

Bu sorum onu bozguna uğrattığında yutkunmuş ve cevabı geciktirmişti. "Öylesine."

Kaşlarıım havalandı. “Dün oyuna girmememi istedin, pişman olacağımı söyledin ama ben oradaki herkesi pişman ettim. Senin beni korumana ihtiyacım yok! Ben kötü adamların birkaç yaptığı iyilikle anında onlara âşık olan geri zekâlı kızlardan değilim. Anladın mı?”

Bulur’un gök mavisi gözlerinin büyüdüğünü anbean izledim. “Kötü adam mı?”

Başımı aşağı yukarı salladım. “Evet, kötü adam. Sen, Efe, Uğur, Nail; kötü adamlarsınız hepiniz. Öznur ve Gizem de size yalakalık yapmak için peşinizde dolanan iki aptal. Bu kadarsınız siz.”

“Kötü adam demek.” Kendi kendine hâlâ neden bu iki kelimeyi tekrar ediyordu?

İşaret parmağımı sertçe göğsüne sapladım. “Bir daha sakın beni korumaya kalkma. Senin gibi birinin bana yardım etmesi kendime olan saygımı azaltıyor. Daha sana muhtaç olacak kadar düşmedim.”

Afalladı. “Benim gibi biri?”

Gözlerimi gözlerine diktim ve acımasızca, “Kötü, bencil, umursamaz, vicdansız, duyarsız ve küstah!” dediğimde yüzünün gölgelendiğine şahit oldum. Bunu kimse ona söylememiş miydi? Ya da aynaya baktığında kendini melek falan mı sanıyordu? O kötü biriydi ve bunu kanıtlayacak şeyler yaşanmıştı.

“Demek öyle?”

“Öyle!” diyerek onu ittirdim. “Eve beni kim götürdü bilmiyorum ama ben bir sokakta can da versem siz bana dokunmayacaksınız! Duydunuz mu beni? Kılınızı bile kıpırdatmanıza izin vermiyorum.”

“Duyabiliyorum. Bağırma.”

Tükürürcesine, “Küstah!” deyip soyunma odasından çıktım ve kendimi bahçeye attım. Zilin çalmasına çok az kaldığı için koşar adım binanın etrafından dolaşıp esas kapıdan içeri girerek sınıfa ulaştım.

Üzerimdeki gözleri umursamıyordum. Hem coğrafya dersiydi ve bu sınıfta kimse benden daha çok bilmiyordu.

Hasan Hoca içeri girdiğinde onun peşinden Nail de girmişti. Hasan Hoca göz ucuyla Nail’e bakıp, “Kedinin durumu nasıl?” diye sorduğunda tüm sınıf kahkaha atmıştı.

“İyi, hocam. Doğumdan sonra sinirleri biraz bozuldu ama idare ediyorum.”

Hoca anlayışla başını sallayıp, “Normal tabii,” dedi oldukça ciddi tonla. “Destek ol. Yalnız bırakma çok.”

Nail gülerek, “Tamam hocam,” demiş ve kendi yerine geçmişti.

Hasan Hoca tahtaya, “Ülkeler hakkında neler biliyoruz?” diye yazdığına kaşlarını çatmışım çünkü kitapta böyle bir konu olmadığına emindim.

“Bugün hiçbir konuyu işlemeyeceğiz. Size ülkeler söyleyeceğim ve onlar hakkında bildiklerinizi anlatacaksınız. Çoğunuz Avrupa turu yaptınız ve eminim bizimle paylaşacağınız şeyler vardır.”

Avrupa turu yapmamıştım!

Türkiye turu bile yapmamıştım!

Hatta Name şehrinden hiç çıkmamıştım!

Hay aksi...

“Norveç,” dedi Hasan Hoca. “Parmak kaldırarak bildiklerinizi sıralayın. Önce bayrak renklerini ve başkentini anlatın.”

“Oslo!” demişti sınıftan Yeşim.

“Bayrağı?” diye sordu ama kimseden çıt çıkmadığını anladığımda parmağımı kaldırdım.

Hocanın gözleri benim üzerimde durduğunda, “Kırmızı renkli bayrağın üzerinde köşeleri beyaz renkli mavi haç var. Danimarka bayrağı gibi haç, bayrağın gönder tarafına doğru kaymıştır,” dedim mekanik sesle. Her ülkenin bayrağını, başkentini daha çok küçükken ezberlemiştim bulduğum bir kitaptan. Sonra onların konuştuğu dilleri, orada yaşayan milletleri, ülkelerin hangi ülkelerle komşu olduğunu... Hepsi ezberimdeydi.

“Komşuları?”

Kimseden ses çıkmadığını fark ettiğimde, “Finlandiya, İsveç, Rusya,” dedim.

Nail, “Hocam, Skam³ dizisi orada çekilmişti,” dediğinde tüm sınıf tekrar kahkahaya boğuldu. “Bu sayılmaz mı?”

Hasan Hoca’nın gözleri Nail’e kaydı. “Sayılır tabii! Hatta sınavda Eva kimi seçti diye soru çıkacak karşına.”

Yeşim, “Oha! Hoca da izlemiş!” diye bağırdığında bu sefer dudaklarımı birbirine bastırdım. Gerçekten izlemiş miydi yani?

“Hocam, sizce neden Chris’le olmadılar?” diyen ses sanırım arka sıralarda oturan Filiz’e aitti.

³Skam: 2015’te Norveç’te yayımlanan, gençlerin günlük yaşamlarını anlatan ve her sezon bir karakteri konu alan televizyon dizisidir.

Sert sesle, “Kesin şamatayı!” dediğinde tüm sınıf sessizliğe gömüldü. “Daha zor bir ülke sorayım. Ukrayna?”

Nail kısık sesle, “Güzel kadınlar,” dediğinde buna herkes gülmüştü yine.

Başka birisi ciddiyetle, “Başkenti Kiev ve oldukça ucuz bir şehir. Her köşe başında bir kumarhane vardı. Eğlence mekânları aşırı fazla. Hatta en meşhurları Arena City ve River Palace. Kiev’e ayak basan her insan ilk orayı görmek istiyor. Borş Çorbası aşırı meşhur. Rus mutfakına dayanıyor tarihi. Sovyetler Birliği’ne dâhil tüm ülkelerde bilindik kan kırmızısı renginde bir çorbaydı. Etsizdi ama tadı efsaneydi,” dediğinde pürdikkat onu dinliyordum.

Hasan Hoca, “Ben de içtim o çorbadan,” dedi gülümseyerek. “Kiev çok güzel ve ucuz bir şehir. Burada tatil yapmaktan daha ucuz bir fiyatı orayı gezmek mümkün.”

Belki bir gün... Ezbere bildiğim ülkeleri gezebilirdim. Bir gün dünyayı gezdiğimde haritaya bakmadan olduğum şehrin nerede olduğunu bilecektim. Gittiğim ülkenin komşularını, hangi denize, okyanusa açıldığını bilerek o ülkeyi gezmek şahane olmaz mıydı?

İstemsizce tebessüm ettiğimde, “Güniz, bize Ukrayna’nın komşularını söyleyecek sanırım?” diye sordu hocamız.

Tereddüt etmeden dünya haritasını gözümün önüne getirdim, ardından, “Rusya, Belarus, Polonya, Slovakya, Macaristan, Romanya, Moldova ile karadan komşu. Karadeniz’e çıkışı olduğu için ek olarak su yoluyla Türkiye’ye, Bulgaristan’a, Gürcistan’a da gidilebilir,” dediğimde hocanın yeşil gözleri hayranlıkla parlıyordu.

“Gerçek bir cevhersin,” dedi herkesin duyacağı sesle. “Yerin tam da bu kolej.”

Tebessüm ettim. “Teşekkür ederim.”

“Coğrafya mı okuyacaksın?” Başımı onayla salladığımda, “Eşit ağırlığı seçseydin Arkeoloji sana çok uyardı,” demişti.

“Coğrafya düşünüyorum.”

“Peki,” diyerek konuyu dağıttı ve derse devam etti. Bu ders benim açımdan oldukça eğlenceliydi çünkü her sorusunun cevabını biliyor ve kendimle gurur duyuyordum. Aslında coğrafya kadar Türkçem, tarihîm, edebiyatım da iyiydi ama kendimi bulduğum alan tam olarak coğrafya olduğu için diğerlerini pek umursamıyordum. Zaten ezberim

iyiydi ve bir konuyu anlamam için bir, öğrenmem için iki kere okumak bana yetiyordu. Sözelci olmayı ben seçmemiştim ama bölümüm için buna mecburdum.

Öğle arasına kadar neredeyse yerimden kalkmadım. Fakat saat 12.30'u gösterdiğinde herkes büyük bir hevesle kalkıp sınıftan çıkmış ve kafeteryaya inmişti. Peri teyze bazen benim için şahane tostlarından yapardı ama bugün unutmuş olmalıydı. Bu yüzden zil çalan midemin sesini durdurmak adına cüzdanımla telefonumu alıp kafeteryaya inen merdivenlere doğru yönelmiştim. Bu okulda tek bir arkadaşım bile yoktu. Kimse Efe'nin kabul etmediği kardeşine yakın olmak istemiyordu çünkü.

Kafeteryada kendime patates kızartması, Amerikan salatası, elma suyu alıp sıradan çıkmış ve pencerenin kenarındaki iki kişilik küçük masaya geçmiştim. Oturur oturmaz ekmeğimden kırıp yemeğe başladığımda bana bakan insanların varlığını hissedebiliyordum.

Göz ucuylayla ortadaki devasa masaya baktığımda hepsi oradaydı: Efe, Bulut, Uğur, Nail, Öznur ve Gizem. Tam takım yuvarlak masalarında oturuyorlardı ve Nail'i dinleyerek bana bakıyorlardı. Nail'in dudaklarını okumaya çalıştığımda onlara derste verdiğim yanıtları anlattığını çözmüştüm. Kaşlarımı çatarak önüme döndüm. Bunların gerçekten benden başka işleri yok muydu?

Yemeğimi tamamen bitirip şişen karnımla geriye yaslandığımda, "Dikkat! Dikkat!" dedi öğrenci temsilcimiz Çağan. "Kolejler arası futbol maçı için herkes tribünlerde yerini alsın. Mavi olan koltuklar bize aittir. Beyazlarda karşı kolej oturacak. Tüm dersler iptal!"

O an Bulut'un sabah benim yüzümden kavga ettiği iki çocuk gelip masalarında durmuştu. Sanırım maçta oynama durumunu soruyorlardı. Bulut'un yüzü gerildiğinde her ikisine dönerek, "Toz olun," dedi sadece.

Onların çok maçını izlemiştim. Kovduğu kişiler başarılı isimlerdi. Bulut'un onları kovması bir mağlubiyete yol açacaktı. Bunun kendisi de farkındaydı. Nitekim hışımla ayağa kalkmış ve yemeğini yarım bırakarak kafeteryanın bahçeye açılan kapısından dışarı çıkmıştı.

Cüzdanımla telefonumu alıp Bulut'un ardından dışarı çıktığımda herkesin tribünlerde önden yer kapmaya çalıştığını gördüm. Başımı şiddetle iki yana salladım. Bunu Bulut için yaptıkları açıktı. Tüm kızlar sırf onun için futbolla ilgileniyormuş gibi yapıyordu. Hatta bir kere sinde karşı takımın attığı gole kendilerini bilmiş gibi göstermek adına ofsayt diye bağırانlar vardı.

Oysa futbol benim için her şeydi. Bir sanattı. Tarihti, coğrafyaydı. Birçok ülke, medeniyet demekti.

Küçükluğümden beri haritalardan başımı kaldırdığımda futbol izlerdim. Büyüdükçe kendime bir top almış ve yalnız başıma futbol oynamayı öğrenmişim. En son bu kolejde Gizem'in kaptanı olduğu futbol takımına girmiştim ama ondan çok daha başarılı olduğum için beni takımdan atmıştı.

Tribünde arkalarda oturduğumda en öndeki sıraya doğru Efe ile Öznur geldi. Onları fark eden öğrenciler anında kalkmış, her ikisine yer vermişti. Sonrasında gelen Uğur, Nail, Gizem'e de aynı nezaketi gösterdiklerinde dudaklarımı birbirine bastırdım. Buna ne gerek vardı cidden?

Nail'in arka sıralara doğru döndüğünü gördüm. Gözleri gözlerime değdiğinde gülümseyerek bana el salladı. Yüzümü buruşturarak ona baktığımda Efe de bunu fark etmişti. Nail'in başına vurduğunda Nail hemen önüne döndü. Bunlara ne oluyordu böyle?

"Dikkat, dikkat! Name Eğitim Konseyi'nde yeni bir karar alındı. Kadının spordaki yerini güçlendirmek ve eşitliği sağlamak adına bundan sonra takım ayrımı olmayacaktır. Birazdan başlayacak turnuvanın ilk maçı için acil olarak dört kız oyuncu isteniyor!"

Gizem'in ayaklandığını ve seri şekilde telefon açtığını gördüm. İçim kıpır kıpır olmuştu ama beni oynatmayacağından adım gibi emindim.

Birkaç dakika sonra Gizem, topladığı kızlarla soyunma odasına götürüldüğünde, "Güniz Işık Doğandemir!" diye bağırdı megafondan Çağan'ın sesi. "Maç için aşağıya bekleniyorsunuz."

Tüm gözler bana döndü. Efe'nin irileşmiş gözlerinin üzerimde olduğunu hissettiğim saniyeler içerisinde ayaklanıp tribünün merdivenlerini indim ve soyunma odasına doğru ilerledim. Sahanın tam yanında beni gören futbol koçumuz Ilgar, "Güniz, umarım sürpriz olmamıştır sana. Burada en iyi oynayan kız öğrencim sensin," dediğinde omuz silktim.

"O yüzden mi takımdan atılmama bir şey demedin?" Oldukça genç olduğu için kimse onunla resmi konuşmazdı.

"Gizem'i gözden çıkaramazdım. Biliyorsun, Uğur'un babası okul müdürümüz." Onlar da çok yakın arkadaşlardı ve Ilgar bu riski alamazdı.

"Anlıyorum."

Elini omzuma koyarak, "Bugün harikalar yaratırsan kimse önünde duramaz. Ben de seni savunabilirim. Ne dersin?" diye sordu.

“Ben istediğim gibi oynayacağım. Savunulmak ya da takıma geri dönmek umurumda değil.”

Ve sonra soyunma odasına girip boşaltmaya kıyamadığım dolabımdan okulumuzun formasını aldım. Dizlerimize kadar gelen mavi şort bandajımı çok iyi kapatmıştı. Kenarları beyaz şeritli formanın üstü de aynı renkteydi ve arkasında beyaz renklerle *Cevherler* yazılmıştı. Formanın ardından uzun beyaz çorabımı, futbol için babamın bana hediye ettiği spor ayakkabıları giydim ve sarı saçlarımı yukarıdan sıkı bir at kuyruğu yaptım.

Ben giyindiğim sırada, “Dua et bugün regl günümdeyim. Yoksa asla oynayamazdın maçta,” dediğinde eşyalarımı dolaba koyarak kapısını sertçe kapattım.

“Umarım her maç regl olursun, Gizemciğim.”

Yanından geçip gittiğimde, “Beddua etti ya!” diyerek çığlık atıyordu.

Sahaya girdiğimde erkekler ısınıyordu. Diğer kolejın öğrencileri de karşı tribünde kendi yerlerini almıştı. Karşı takım ise sahanın dışındaydı şimdilik. Tüm futbol takımının gözleri tekrar bende toplandığında bu sefer hiçbirinden çıt çıkmıyordu. Bulut beni gördüğünde başıyla yanına gelmemi işaret etmişti. Hızlıca yanlarına gittiğimde peşimden üç kız da gelmişti ve daire oluşturarak eğilmişti.

Bulut, “Sabahki konuştuklarımızı unutun. Forvette oynayanları bugün kovduğum için tek forvet ben kaldım. Yanıma alacağım bir kişi lazım,” diyerek duraksadı ve mavi gözleri bana dokundu. “İlgar’a sordum ve forvet için seni önerdi. Forvette ikimiz olacağız.” Gözlerim irileştiğinde bir tepki vermeme beklemeden diğerlerine geçti. “Stoper olarak Kamer ve Ayça’yı düşündüm. İtirazınız var mı?”

Her ikisi, “Yok,” dedi.

“Güzel,” diye mırıldandı. “Orta sahada Hamit, İnci; siz ikiniz oynayacaksınız. Kaleci de her zamanki gibi Furkan. Libero Oğuz’da. Sol bek Meryem’de, sağ bek ise Zeki’de. Tamam mıyız?” Bu oyunda kaleci dâhil on kişiydik ve böyle oynatılıyordu. Sahamız normal futbol sahası kadardı ama ondan bir tık küçük olduğu için her iki takım da her zaman on kişi oynardı.

Maçın başlama düdüğü çalana kadar titriyordum. Fakat maç başladığı an tribünler yıkılmış ve hepimiz bir topun peşine düşmüştük. Kurada karşı takım kazandığı için önce onlar başlamıştı ve başlar başlamaz esmer bir kız kalemize doğru atağa geçmeye çalışmıştı. Yaptıkları atak anında Kamer tarafından defedildiğinde top bir anda Bulut’un ayaklarıyla buluştu.

Bulut koştı. Ben de onunla aynı hızda koştuğumda karşısına geçen iki kişiyi atlatmış ve ceza sahasına kadar girmişti.

Ama kaleci eğilerek ayaklarının altından topu kavramış ve uzun bir vuruşla karşıya göndermişti. Ayça sert bir darbeye topu bana kadar yolladığında havalanıp topu başımla Bulut'a göndermek istedim. Benimle aynı anda zıplayan bir çocukla çarpışıp dizlerimin üzerine düştüğümde bandajın altında sızlayan dizim inlememe sebep olmuştu.

“Dizin iyi mi?”

Ağzım açık bir şekilde başımı kaldırdım. “Sendin.” Beni eve götüren, çorabımı çıkarıp dizimi saran oydu. Peki, bunu neden inkâr ediydin?

O an bana uzanan iki el vardı. Biri benimle çarpışıp düşen karşı takımın oyuncusu. Biri ise Bulut Atay.

Ben karşı takımın oyuncusunun elini tuttum ve Bulut'un delici bakışlarını hiçe sayarak ayağa kalktım.

Hakem, “Top dışarıda. Taç atışı Cevherler'de,” dediğinde topu elimle alarak çizgiye doğru ilerledim. Yukarı kaldırdığım topu Bulut'un önünde duran Hamit'e attığımda Hamit, topu göğsüne vurup ayağında sabitledi ve ileri doğru atıldı. Bulut ondan çok daha hızlıydı. Hızlıca koşup karşı kalenin önüne geldiğinde tüm tribün ayaktaydı. Hamit rakibin önünde takıldığında onun arkasına geçtim ve beni fark ettiğinde topu arkaya yolladı. Rakiplerimizi şaşırttığımızda hayatımda daha önce koşmadığım kadar hızlı koştum ve sağ tarafta ceza sahasına varmadan sert bir şut çektim.

Gözlerimi yumdum.

Saniyeler sonra kulaklarıma dolan, “GOL!” çığlıkları ile gözlerimi açtığımda tribünde coşan öğrencileri ve üzerime gelen takım oyuncularını görmüştüm.

“Harikaydı!”

“Efsane!”

Kızlar bana sarılmış, tüm erkek oyuncular beşlik çakmıştı. Tek bir kişi dışında. Kaptanımız Bulut, uzaktan bana bakıyor, tek adım atmakta ısrar ediyordu. Ona doğru gözlerimi devirip oyuna geri döndüğümde tüm takımın motivasyonu yükselmişti ve hepimiz âdeta enerji patlaması yaşamıştık. Tribün ise tekrar oturmuştu ama tezahürat yapmaya devam ediyorlardı.

Sporda eşitlik olmalıydı. Ama dünyanın her yerinde erkek sporcular kadınlardan onlarca kat daha fazla maaş alıyordu. Kariyerlerinde daha çok parlatılıyorlardı, daha çok tanınıyorlardı.

Müzik, resim, edebiyat, film, dizi, dans yarışmalarında olduğu gibi kadın ve erkek aynı kulvarda mücadele etmeliydi. Erkek ve kadınlar ayrılmamalıydı.

Evet, belki de bir kadınla bir erkek sahada çarpıştığında daha çok zarar gören kadın olabilirdi. Ama bence fiziksel performansı üst düzeyde olan atletik bir kadın ve erkek sporcu aynı kulvarda mücadele edebilir, aynı topun peşinden koşabilirdi.

Bunun ilk adımını Name şehri atıyordu. Erkekler ve kızları bundan sonra birleştirecek, hepsini aynı maçta oynatacaktı.

Diğer takım becerikli bir şekilde dakikalardır topu kendi aralarında oynatıyordu. Gerçek şuydu ki paslaşmaları efsaneydi ve sanki aylardır bu maça hazırlanıyor gibiydiler. Buna karşın biz, maçtan birkaç dakika önce birleşmiştik ve bu yüzden paslaşmalarımız zayıftı. Birbirimizin performansını tam olarak bilmiyorduk. Misal, topu Kamer'e atsam gole doğru koşup koşmayacağından emin değildim. Forvette başarılı olduğuna emin olduğum tek isim Bulut'tu.

Diğer takımın oldukça uzun boylu bir erkek oyuncusunun önüne geçtiğimde topu arkasında sakladı. Düşme riskini alarak ayağımı uzatıp topu kapmaya çalıştığımda bana çelme taktı. Yeşil çimenlerin üzerine düştüğümde hakem düdüğü çalmış ve yanıma gelip oyuncuya sarı kart göstermişti.

Yüzümdeki şeytani gülümsemeyle ayağa kalktığımda oyuncu üzerime yürüdü. "Bilerek yapıyorsun! Kendi kendini yere attın."

"Hayır," dedim, onun aksine oldukça sakın bir tavırla.

Üzerime yürüdü. "Kızım, bana oynama. Seni gebertirim."

Bana vuracağını sanmıştım hatta neredeyse emindim. Ama bir beden aramıza girip önümde duvar olduğunda bu düşüncem silinmişti. "Ağır ol!"

"Olmazsam ne olur?"

Hamit araya girerek, "Bulut seni siker atar bu sahanın ortasına!" deyip elini kaldırdı havaya. "Küfür ettim. Kırmızı kartı gösterin de çıkarayım." O kendisini Bulut için öne atmış ve oyundan çıkmıştı çünkü Bulut çıkarsa kaybedeceğimizi biliyordu. İki forvet daha sabah kovulmuştu ve Bulut da çıkarsa ben yalnız kalırdım.

Zeki onu alkışladı. "Küfür edip kaptanı kurtarmak mı? Nereden baksan kral hareket!"

Bulut hâlâ ikimizin arasındaydı ve çekilmeye niyeti yoktu. Hakem gelip konuyu netleştirdiğinde Hamit'e kırmızı kart, beni tehdit eden uzun boyluya ise tekrar sarı kart gösterdi ve her ikisi de oyunu terk etti.

Zeki, Bulut'un önüne geçerek, "Uyma şunlara," dedi. "Seni kıskırtmak istiyorlar."

Kamer yanımıza geldiğinde, "Bulut, sakın olur musun?" diye sordu. "Her an hakeme Salih Dursun gibi kırmızı kart gösterebilirsin."

"Sokacağım kırmızı kartları ona."

"Yanımda bu kadar rahat küfür etmenize izin verdiğimi hatırlamıyorum. İnsan önce izin alır."

Bulut'un gözleri bana döndü ve sesimi taklit ederek, "Küfür etme me izin var mı?" diye sordu.

"Var," dedim başımı sallayarak. "Böyle böyle öğreneceksiniz işte."

Bir anda atağa geçtiklerinde tüm stoperler onları durdurmaya çalıştı ama nafileydi. Kalede duran Furkan, dizlerini bükerek durduğu an şut çekilmişti ama Furkan âdeta uçarak topa sarıldı ve onu karnına bastırdı.

İnci yerinde zıpladı. "Fernando Muslera bir, sen ikincisin Furkan! İkinize de hastayım."

Şaşkınlıkla onlara baktığımda Furkan ceza sahasının çizgisine gelerek İnci'ye baktı ve göz kırptı. "Ben de sana hastayım, yavrum."

İlk yarı 1-0 bittiğinde maç araya girmiş ve herkes bir yerlere dağılmıştı. Başıma kocaman soğuk suyu diktığımda kalan suyla yüzümü, boynumu ıslatmıştım. Ardından çözülen saçımı daha sıkı yaptığımda yanımda dikilen İnci, "Harikaydın," dedi.

"Teşekkür ederim."

"Ben takıma yeni girdim ama sen eskiden varmışsın. Çıkmana üzül-düm."

"Çıkmadım. Gizem beni kovdu."

"Pişman olmuştur."

Omuz silktim. "Umurumda değil."

"Müdür ve koç seni ayakta alkışladı. Kesin alırlar takıma."

Furkan yanımıza geldiğinde bir elini İnci'nin omzuna atmış ve onu kendisine bastırmıştı. "Gördün mü sevgilini? Nasıl da yakaladım ama topu. Övsene beni."

İnci gülerek bana döndü. “Bir aslan burcuyla sevgili olduğum çok belli değil mi? Sürekli onu övmemi istiyor. Övmediğimde kavgaya çıkarıyor.”

Furkan bana baktığında, “Güzel goldü,” dedi konu bulamayarak. “Sağ ol.”

İnci, Furkan’a sıkıca sarılırken, “Efe’yle aranız düzeldi sanırım,” demişti ilgili bir sesle. “Gol attığında sevindi.”

“Koleji için sevindi. Golü kimin attığının pek önemi yok.”

“Öyle bir kız olduğunu düşünmedim,” dedi İnci, dan diye. “Sitede yazarlar ya da sana yapılanlara göz yumsak da hep Furkan’la bunların zorbalık olduğunu konuştuk.”

Histerik bir şekilde gülerek, “Bunu engellemek için bir şey yaptınız mı peki?” diye sordum. Her ikisini donduğunda tekrar güldüm. “Tahmin etmiştim. Engel olmak için bir şey yapmadınız ve bu sizi zorbanın ta kendisi yapıyor. Susmak da zorbalıktır. Kendi aranızda konuştuğunuz, tartıştığınız şeylerin benim gözümde hiçbir önemi yok. Bu zamana kadar beni görmezden geldiniz ve bundan sonra da gelin.”

Cümlelerim onlarda bir bomba etkisi yarattığında sahadan çıkmış ve soyunma odasına doğru ilerlemeye başlamıştım. Çok terlemiştim ve bir havlu bulmam lazımdı. Dolabımın şifresini yazıp içerisine baktığımda sadece bir havlu olduğunu gördüm. O da kirliydi. Geçen sefer yere düşmüştü ve kirlenmişti. Yıkınması için sepete atmayı unutmuşum.

Suratım düştüğünde dolabı kapattım. O an başıma atılan şeyle birkaç saniyelik karanlığa mahkûm olmuşum. Başımdaki şeyi çekip ellerime aldığımda bembeyaz çamaşır suyu kokan havluyla karşılaşmam bir olmuştu.

Kapının önüne döndüğümde, “Yeni yıkandı,” diye açıklama yaptı.

Ağzımı açmama dahi izin vermeden çekip gittiğinde arkasından birkaç dakika bakmış, sonrasında havluyla sırtımı ve boynumu silmiştim. Bulut’a ne oluyordu? Neden bana çelme takmış, elini uzatmıştı? Dün o partiye geldiğime neden kızmış, beni oyuna sokmamıştı? Bunları Efe için mi yapıyordu? Beni neden eve götürmüş, kimseye yakalanmadan odama sokmuştu? Maksadı neydi?

Sorular beynimin içini kemirmeye başladığında üzerinde Bulut’un isminin yazıldığı ve terimle ıslanan havluyu kirli sepetine attım. Havlular yıkanacak, sonra isimlere göre dolapların içine koyulacaktı.

Çağan megafondan, "Herkes sahaya!" dediğinde soyunma odasından çıktım ve son kez su içip tekrar sahaya döndüm. Bu sefer kaleler değişmişti ve ters yönde duruyorduk. Bulut'la yan yanaydık. Maçın başlama düdüğü çaldığında bu sefer o kadar sert bir oyun başlamıştı ki bozguna uğramıştım. Diğer takım kısık sesle laflar atıyor, küfürler savuruyordu. Ve bunu asla kanıtlayamadığımız için her defasında oyuna devam etmek zorunda kalıyorduk.

Tek hedefleri Bulut'un kart görüp oyunu terk etmesiydi. Onu kıskırtmak için ellerinden geleni yapıyordu hepsi. Fakat Bulut onlara bu sevinci yaşatmıyordu itinayla.

Bir anda top Furkan'dan önüme geldiğinde Bulut, öne doğru koşmuş ve topu ona atmamı beklemişti. Kenardan dolaşarak topu havaya kaldırdım ve yukarıdan vurdum. O sırada ceza sahasına varan Bulut birkaç adım geri çekilerek ofsayt ihtimalini yok etti kaleye doğru şut çekti.

Tribünler bu sefer daha yüksek sesle yıkıldığında elimi yumruk yaparak yerimde zıpladım. Bulut ise sevincini sadece yere bakıp gülümsemekle geçiştirdi.

Yeşil çimenli bu sahada hiç sönmeyen bir havası vardı...

Karşı taraf atağa geçtiğinde birkaç saniyelik gecikmeyle topu onlardan alamadık ve kısa boylu bir kız kaleye doğru topu savurdu fakat top direğe değdi ve korner atışı kazanan takım ceza sahamıza doğru toplandı. Bulut ve ben, neredeyse kalenin içine girmek üzereydik. Kız korneri kullandığında aynı anda havaya zıpladık ve topu kafa atışıyla kaleimizden uzaklaştırdık.

Kafalarımız birbirine sertçe değse de hiçbir temasta bulunmamış gibi yerlerimize koştuk tekrar.

Maçın sonlarına doğru yenilgiyi kabul etmeyen karşı taraf saldırgan bir hâl aldığında hepimiz sabrımızın sonundaydık. Özellikle Bulut ve bana hepsi kafayı takmıştı. Bunun hırsıyla Ayça'ya işaret verdiğimde topu havalandırıp önce Zeki'ye gönderdi. Zeki, Meryem'le paslaştı ve topu geriye Oğuz'a gönderip onları birkaç dakika oyaladı. En fazla üç dakika kalmıştı maçın bitmesine. Oğuz uzakta duran beni gördüğünde birkaç adım geri gitti ve topu yukarıdan bana gönderdi. Önce göğsümle sabitledim topu, bu biraz canımı acıttı fakat umursamadan dönüp kaleye doğru koştum. Önümü libero oyuncularından biri kestiğinde topu Bulut'a gönderdim ve onu atlatarak öne geçtim. Bulut ceza sahasına gi-

rip topu bana gönderdiğinde hiç düşünmeden ve kaleye bakmadan topa vurdum. Bunu yaparken yere düşmüş, dizimin hafiften sıyrılmasına ve çorabımın kirlenmesine sebep olmuşum.

Çağan'ın megafonla, "Sneijder goooooo! Allah'ım goooooo! Gooooool!" diye bağırdığını duydum. "Türkiye ayakta! Arena ayakta! Name şehri ayakta! Gol! Gol! Gol!"

Kahkaha atarak Galatasaray'ın Juventus'a 1-0 galip geldiğini ve maçın bitmesine dört dakika kala atılan golü anımsadım. Aynı pozisyon-
dan bu golü Sneijder atmıştı ve spiker aynı Çağan gibi böyle coşkuyla bağırmıştı. Unutulmaz maçlardandı ve efsane bir tarih yazılmasına sebep olmuştu.

Bugün ben, bu takım ve tüm kolej için Wesley Sneijder'dim.

"Pardon Güniz Işık Doğandemir'miş," dedi Çağan'ın sesi. Bunu söylemesiyle beraber herkes kahkaha attı. "Sneijder sandım bir an. Helal sana be kızım!"

İki golü benim, diğerini Bulut'un attığı maç 3-0 sona erdiğinde Uğur'un babası karşı kolejin müdiresini nezaketle yolcu etmişti. Bu turnuvarın ilk maçıydı ve bize büyük puan kazandırmıştı. Uğur'un babası Vedat Bey geri döndüğünde tüm takımın önüne geçip, "Harikaydınız!" diye bağırdı sevinçle. "Güniz ve Bulut. İkiniz arasında mükemmel bir uyum vardı. Forvettesiniz bundan sonra."

"Yeni dönemin Drogba ve Sneijder'i oldular." Gülmemek için kendimi zor tuttum. Çağan da benim kadar fanatik Galatasaraylı'ydı ve her konuyu Galatasaray'a bağlama gibi bir problemi vardı.

Bulut onu dürttü koluyla. "Kes sesini, Çağan."

Koçumuz Ilgar araya girerek, "Güniz futbol takımından atılmıştı," dediğinde Vedat Bey göz ucuyla Gizem'e baktı. Bu meseleyi şu an hal-
letmek istiyordu sanırım.

"Bundan sonra takımda. Hem zaten turnuvalarda artık kızlar ve erkekler birlikte oynayacak. Eğer Gizem'le anlaşılmıyorsa onu Bulut çalıştırabilir."

Beni kimsenin çalıştırmasına ihtiyacım yoktu. Çünkü ben doğuştan futbola yatkın biriydim. Fakat bunu müdürün önünde dile getirmedim çünkü zaten Ilgar'a bunu belirtecektim. Müdür gittiği zaman onun arkasında duran Efe, Uğur, Nail ve Öznuur'u fark etmiştim. Efe öne doğru gelerek Bulut'a sıkıca sarıldı. "Tebrik ederim, kardeşim."

Bu ânı görmek bana yetmişti. Onların hepsine arkamı dönüp saha-
dan çıkmak için hareketlendiğimde beni durduran olmamıştı. Sahanın
çıkışına ulaştığımda birinin elini omzuma attığını hissettim. İrkilerək
döndüğümde, “Çıldırın, çıldırın!” diye bağırdı Çağan kimseyi umursa-
madan. “Cimbom için çıldırın!”

Kahkaha atarak ona eşlik ettim. “Aslanlar sahada! Tribünler ayakta!
Doksan dakika! Taraftar arkada!”

Zıplamaya ve birbirimizin omuzlarından destek alarak dönme-
ye başladık. “Sarı kırmızıyla hiç bitmez bu sevdâ! Şampiyon olunca koş-
alım çılınca! Çıldırın, çıldırın! Çıldırın, çıldırın! Cimbom için çıldırın!”

Bir anda Çağan, beni belimden tutup havaya kaldırdığında ne yap-
cağımı bilememiştim. Beni havalandırıp döndürdüğünde, “İşte gerçek
şampiyon!” diye haykırdı. Bu sefer megafonu yoktu ama sesi yine de
oldukça gür çıkmıştı.

Ağlamak istedim. Mutluluktan ağlamak hatta mutluluğun getirisi
olan heyecandan titreyip Çağan’ın üzerine kusmak istedim ama kendi-
mi frenledim. Çağan, beni etrafında döndürdüğünde tüm saha ve tri-
bünlerin gözü üzerimizdeydi ama onların hiçbirini umursamıyorduk.
O, bana okula ilk geldiğimde gizliden gizliye yardım eden tek kişiydi
ama çok yoğun olduğu için bir süre sonra benimle ilgilenememişti.
Herkes gibi bana cephe aldığını sanmıştım. Ama eskiden var olan sami-
miyetimizi bu hareketleri ile büyütme istiyor gibiydi şu an.

Uğur ve Nail bağırarak yanımıza geldiğinde Çağan beni yere bırak-
mıştı. Marşı dördümüz haykıra haykıra söylemeye başladığımızda İnci
ile sevgilisi Furkan da bize katılmıştı.

Diğerleri sanırım Galatasaray’lı değildi. Yoksa kimse bu marş ve
mutluluğa dayanamazdı.

Bugün okulda ilk mutlu günümdü.

O sevincimizi okul fotoğrafçımız Bahtiyar abi çekmişti. Flaşları pat-
latırken bağıra bağıra soyunma odalarımıza dağılmıştık. Bu sefer dolap-
larda bornoz ve temiz havlularımız asılıydı. İnci’yle aynı anda soyundu-
ğumda onun aksine iç çamaşırlarımı çıkarmamıştım çünkü bu okulda
kimseye güvenmiyordum. Herkes rezil olmamı dört gözle bekliyordu
ve ben onları sevindirmeden kendi bildiğim yolda ilerliyordum.

Duştan yirmi dakika sonra çıktığımda kıyafetlerimi alarak tekrar
kabine döndüm ve üzerimi orada giyinip saçlarımı makineyle kurut-
tuktan sonra cüzdanımla telefonumu alıp sınıfa çıkmıştım. Okul bo-
şalmış ve sadece maç oynayan kişiler kalmıştı. Onlar da etrafta koşuş-

turuyor, toparlanıp çıkmak için hazırlanıyordu. Sınıftan çantamı alıp büyük kapıdan dışarı çıktığımda okulun ön bahçesinde bir kaos vardı. İnci'yi annesi olduğunu sandığım kadın gelip arabayla almıştı. Furkan kendi arabasına binmişti. Efe, Uğur ve Öznur aynı arabada okuldan uzaklaşmıştı.

Bahçede sadece Çağan, ben ve Bulut kaldığımızda Çağan beni fark edip, "Servis gitti," dedi. "Seni bırakmamı ister misin? Ama okulda birkaç evrak işim var."

Bulut, "Ben bırakacağım," diyerek ona cevap vermemi engelledi.

"Benim bundan haberim var mı?"

Bulut kendinden emin bir ifadeyle, "Şimdi oldu," dedi.

Gözlerimi kısarak, "Güzel. Kabul etmiyorum," diyerek ona karşı çıktım.

Bunu beklemediği barizdi. Dudakları düz bir çizgi hâlinde gerildiğinde, "Ne demek kabul etmiyorsun?" diye sordu sanki cümlemi yanlış kurma ihtimalim varmış gibi. "Size gidiyorum zaten. Atla arabaya."

"Önce teklif etmen gerekirdi!" diye çıkıştım. "Sen kimsin de benim yerime karar verebiliyorsun? Kendini ne sanıyorsun?"

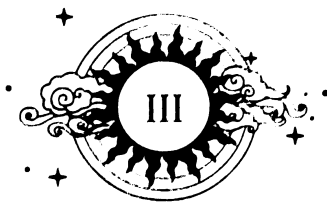
"Hayda! Çattık."

Çağan, gerilime son vermek isteyen bir sesle, "O zaman sen biraz bahçede gez," dedi. "Yarım saate çıkarız. Bulut, abi, sen de uzatma gözünü seveyim." Açlıktan geberiyordum oysaki. Yarım saat beklemeye tahammülüm yoktu. Yine de açlıktan ölmek onunla dönmekten daha iyi bir seçimdi.

Çağan, koşar adım okula girdiğinde Bulut hâlâ gitmiyordu. Öfkeyle derin nefes verip, "Neden hâlâ buradasın?" diye sordum.

Bedenini tamamen bana döndürüp, "Bir şey denemek istiyorum," dedi oldukça kısık sesle. Kaşlarımı çatarak ona boş boş baktım. Dudaklarını ıslatıp sertçe yutkundu. "Acaba senden rica etsem arabama binip seni evine götürmeme izin verir misin?"

Ha şöyle yola gelin biraz...

♣ Sıa - The Greatest ♣

"Sneijder, pardon Güniz! Müdür Bey'le işimiz uzayacak. Seni Bulut bıraksa olur mu? Ya da taksi çağırayım?"

Bulut'un nezaket içeren sorusunun hemen ardından Çağan'ın sesini duyduğumda başımı kaldırarak ona bakmıştım. Bedenini müdürün penceresinden sarkıtmış bir şekilde bana açıklama yapıyordu ve yüz ifadesi buradan gördüğüm kadarıyla oldukça mahcuptu. "Sorun değil."

O içeri girdiğinde telefonumu çıkarıp taksi durağının numarasını aradım rehberimde, sanki varmış gibi. Kolej, durağa oldukça uzak sayılırdı ve burada kimsenin pek taksiye ihtiyacı olmazdı. Genelde ya kendi arabalarıyla ya da servisle gidip gelirdi öğrenciler.

"Şu an bu inadının çok anlamsız olduğunun farkında mısın?" diye sordu ellerini cebine tıkarak. "Aynı yere gidiyoruz. Neden seni bırakmama izin vermiyorsun?"

Gözlerimi telefondan çekerek onun gök mavisi harelerine dokundurdum. "Akşam bir manşetle karşılaşalım diye mi?"

"Ne gibi bir manşet?"

Zoraki bir gülümseme eşliğinde, "Güniz ve futbol kaptanı aynı arabada! Araba yetmeyince Güniz, Bulut'u eve attı!" dediğimde bunu beklemediği yüzüne yansımıştı.

Suratı kireç gibi bir ifadeye büründüğünde, "Öyle bir şey yazamazlar," dedi sert sesle. "Bu kadarına kimse cesaret edemez."

Alayla, "Neden?" diye sordum. "Hamile bile olabilirmişim sitenin yazdığına göre. Kendi kendime hamile kalamam sonuçta değil mi? Demek ki biriyle yatıyorum düzenli olarak."

“Sus!” Bağırduğında katiyen irkilmedim. Aksine ona o kadar ölüm-
cül bir şekilde baktım ki dudaklarını ıslatarak, “Yani susar mısın lütfen?
Saçmalıyorsun da,” diye düzeltti kendisini.

“Kötü adam,” dediğimde gözlerindeki tüm ifadeler karıştı ama buna
rağmen bana bakmaktan vazgeçmedi. “Beni düşüren birinin uzattığı
ele inancım yok.” Sadece bir kere bana çelme takmış, hemen ardından
elini uzatmıştı. O zaman yüzünü görmemiştim ama yine de elini tut-
mamıştım. *Çünkü bir kere sizi iten biri eğer elini uzatıyorsa bu, sizi daha
aşağı atmak istediği için yaptığı bir eylem olurdu.*

Tekdüze sesle, “Coğrafya âşığı kız,” dedi. “Bir dağın eteğinden mi
düşmek daha fazla yaralar yoksa zirvesinden mi?”

“Kimin ittiğine bağlı.”

Başını iki yana salladı. “Coğrafyayı düşünerek cevapla, edebiyatı
katma araya.”

“Zirveden düşmek daha fazla yaralar.” Oysa bir dağın eteğinden
sevdiğimiz biriitse kalbimiz daha yere çakılmadan durmaz mıydı? Sır-
tımıza ihanetin binlerce hançeri aynı anda saplanmaz mıydı?

Dudakları kıvrıldı. “Güzel. Canın fazla acımadığı için sevindim.”

Bunun ne demek olduğunu ona sormadım ve bir cevap verme ge-
reği duymadan adımlarımı bahçenin çıkışındaki gri renkteki spor ara-
basına yönelttim. Bu arabayı defalarca garajımızda görmüştüm çünkü
Efe’yle sık sık araba değiştirirlerdi.

Uzaktan kilidinin açılma sesi geldiğinde kapıyı açarak arka koltuğa
geçtim ve kemerimi bağladım. Bulut da gelip sürücü koltuğuna geç-
tiğinde arkada oturmama anlam verememiş gibiydi. “Kendimi özel
şoförün gibi hissettim,” diye homurdanıp anahtarı çevirdi ve arabayı
saniyeler içerisinde okulun önünden çekip döndürdü. Yeşil parkların
manzarasına bakarken başımı cama yaslamıştım.

Eğer dün gece bana Gün diye hitap eden ve eve götüren kişi oysa;
ondan önce mesaj atan, temiz forma fırlatan da o muydu yani? Peki
ama neden? Kötü biri neden iyilik yapardı?

“Ders programına baktım,” dedi sessizliği bozarak. Gözlerimi dikiz
aynasından bana bakan simasına çevirdim. “Seni ben çalıştıracığım boş
zamanlarında.”

“Senin beni çalıştırmama ihtiyacım yok,” dedim kendimden emin
sesle. “Senden daha az yetenekli olduğumu düşünemezsin.”

Yürü yay gibi gerildi. "O zaman futbolcular da teknik direktörleri ile çalışmasınlar? Hani, bazıları çok daha yetenekli ya!" Derin nefes alarak arabayı parkın bittiği yerden döndürdü ve dakikalar sonra esas rollardan birine girdi. "Gizem'le çalışmayacağın için kapranın benim."

Kapranımı havalandırarak, "Büyük şanssızlık benim için," dedim kuskun ama duyacağı sesle.

"Hayatımda daha önce kimsenin bana böyle bir nefret beslediğine şahit olmadım."

Histerik bir şekilde güldüm. "Yoksa kendini melek mı sanıyordun bu zamana kadar?"

"Melek olmadığımı biliyorum. Ama kötü adam da değilim."

"Sen öyle san."

Kırmızı ışıktaki durduğunda elini cebine atmış ve telefonunu çıkar-mıştı. Trafik ışığına baktığımda otuz iki saniyenin kaldığını görüp iç çekmiştim. Eve bir an önce varmak istiyordum.

Bulut birkaç saniye sonra başını bana çevirerek, "Sana Instagram'da istek attım. Kabul et lütfen," dedi.

Bana istek mi atmıştı? "Ne?"

"Artık aynı takımdayız."

"Bu yüzden seni takip etmek gibi bir zorunluluğum mu var?" diye çıkıştığımda kafasını aşağı yukarı sallamıştı.

Telefonumu çıkararak bildirimlere baktığımda gerçekten de bana istek attığını görmüştüm.

Bulut Atay (@bulut_atay) seni takip etmek istiyor.

Büyük bok yiyor?

Dudaklarımı birbirine bastırarak tepkimi kontrol etmeye çalıştım. Gülmemeliydim. Hayır, hayır, şimdi gülmemeliydim! Kendi iç sesime kahkaha atmamalıydim!

Ama saniyeler içerisinde dudaklarımdan kaçan kahkahaya engel olamadım. Yüksek sesle kahkaha atmaya başladığımda elimle ağzımı kapattım ama yine de gülüşümü durduramadım.

Ben güldüğüm sırada dikiz aynasından şaşkınlıkla bana bakıyordu. "Demek kızlara istek atsam böyle tepki verecekler. Tuhaf..."

Gülüşümü durdurup, "Neden isteğini kabul edeyim? Dedikodu Sitesi'ne paylaştıklarımı sızdırman için mi?" diye sordum.

“O sitenin editörü benmişim gibi konuşmasan?”

“Herkes olabilir,” diye mırıldandım. “Hatta birden fazla editör olabilir.”

Yüzünü buruşturarak, “Bu kadar umursama,” dedi. “Hakkında yazılanların bir önemi yok.”

“Durdur arabayı!” Dişlerimin arasından çıkan keskin sesim, kendime bile yabancı gelmişti. Bulut, anında komut almış gibi arabayı durdurduğunda kemerimi çözdüm ve kapıyı açıp hışımla arabadan indim.

Önce kendi çarptığım kapının, sonra ise onunkinin sesi kulaklarıma dolduğunda sırt çantamı çoktan omuzlarımdan geçirmiştım. “Ne dedim ben şimdi?”

Koşar adım gelip önümde durduğunda onu ittirdim. “Kaptan, defol sadece, tamam mı? Düşüncesiz pisliğin tekisin sen. Bir an bunu unutup beni bırakmana izin verdim geri zekâlı gibi. Suç benim. Şimdi bas git.”

Geçip yanından gitmek istediğimde sırt çantamdan kavrayıp beni geri çekti. “Neye atarlandın?”

İçimde biriken öfkeyle, “Senin varlığın bile yeterli tepemin atması için!” diye bağırđım tüm gücümle ona. “Umursama demek çok kolay değil mi? Seni yere, göğē sığdıramayan site beni yerden yere vuruyor! Ama ne abimin, ne senin, ne de bir başkasının bu umurunda bile değil! Beni düşüren sizsiniz ve bir maç kazandım diye sakın yıllardır yakınmışız gibi davranmayın! Duydun mu?” Derin nefes alarak yanından çekip gitmek istedim ama içimde öyle bir volkan patlıyordu ki konuştukça konuşmak istiyordum. “Bana sen yazdın değil mi o mesajları? O çocuk seni görüp benden özür diledi hatta o gün. Formayı sen attın yukarıdan üzerime.” Yüzlerimizi aynı hizaya getirdim. “Dün gece sardığın dizim gibi değil benim ruhum, Bulut. Birkaç sargıyla iyileştiremezsin yaralarımı. Uzak dur. Yine uğraş benimle ama asla iyi davranma. Çünkü sen çıkarı olmadan birine iyilik yapacak insan değilsin. Hatta sen insan bile değilsin.”

Gök mavisi gözleri, gri rengine büründüğünde göz bebeklerinde kasırgalar kopuyordu. Onu umursamadan omzuna çarparak çekip gittiğimde gözlerimi sıkıca yumup kapatmış ve derin nefes almıştım.

Bunları hak etti...

Bana daha fazlası söylenmişti...

Ben dayandıysam o da dayanır.

Birkaç darbe ve bağırma sesi kulağıma dolduğunda dahi onu umursamadım ve otobüs durağının önünde fark ettiğim taksilere doğru

adimlarımı hızlandırdım. Taksiye bindiğimde buraya oldukça yakın olan adresi söyledim ve geriye yaslandım.

Tam o an yanımdan şimşek gibi geçen araba kesinlikle ona aitti. Tüm sinirini çıkarmak istercesine tam gaz yola atlayan arabası bir sağ, bir sol yaparak tehlike arz eden hareketlerle uzaklaştığında taksici, "Böyleleri yüzünden oluyor tüm kazalar," diye homurdanmıştı.

On dakika bile geçmeden taksi evin önünde durduğunda cüzdanımdan çıkardığım nakit parayla ücreti ödemiş ve aşağı inmiştim. Evin önünde rastgele park edilen arabası kaşlarımı çatmama sebep oldu. Ehliliyetini nereden almıştı bu çocuk?

Bahçede çöpü çıkaran Peri teyze beni görünce, "Güniz!" diye bağırdı sevinçle. "İki gol atmışsın!"

Tebessüm ederek, "Evet," dedim. Sanırım bu coşkusu beni utandırmıştı.

"Pizza aldı hergeleler," deyip başıyla açık kapıdan içeriyi gösterdi. "Sana da ayırdım sosisli olanlardan. Benim işlerim var. Akşam dönerim."

Kanım donduğunda yanımdan geçip gitmişti. O an tüm parmak uçlarımin uyuştuğuna yemin edebilirdim. Zihnime düşen görüntü ve sesler kapının önünde tabanlarımin mihlanmasına neden olmuştu.

"Yemek istemiyorum!" demiştim hem aciz hem de çok güçlü bir sesle. Sosisten nefret ederdim ve karşımda sosisli pizza vardı.

"Ben senin nazını mı çekeceğim lan?" Ağlayarak onu itmeye çalıştığım da kulağımda patlayan tokadın şiddetiyle gözlerim kararmış ve o karanlıkta bembeyaz bir ışık görür gibi olmuştum. "Git babana yap nazını!"

"Neden bağıríyorsunuz?" Bir erkek sesi annemin yatak odasından geldiğinde irkilerek duvara sinmiştim. Annemin odasına giren tüm erkeklerden korkuyordum çünkü tüm gece onlar annemin bağırmasına, çığlık atmasına sebep oluyordu.

"Hiç. Yemeğini yemiyor."

Büyük, dev gibi bir adamdı. Yüzünü bile net hatırlıyordum. Uzun sakalları, kalın kaşları ve kısık gözleri vardı. Çok çirkindi. "Neden yemiyorsun?"

"Sosis..." dedim kekeleyerek. "Sosis sevmem."

Adamın iğrenç kahkahası kulaklarıma doldu. "Annenin kızısın sen. Sosisleri sevmen gerekiyor."

Her ikisi bu cümleye güldü ama ben anlamadım.

Oysa şimdi anlıyordum ve bu acı çekmeme sebep oluyordu. Ellerimle kulaklarımin kapattım. Hayır, hayır, hayır. Annemin kızı değildim

ben. Sosis de sevmiyordum. Pizzadan da nefret ediyordum. Asla hibini sevmeyecektim. Asla...

Gözlerim dolduğunda titreyen bedenimi eve atmıştım. Salondaki tüm gözler bana döndüğünde koşar adım alt kattaki banyoya girdim ve eğilerek kusmaya başladım. Sesimi duyup duymamaları bile umurunda değildi.

İçimdeki tüm sosis ve pizzaları kustuğumu düşündüğüm dakikalar içerisinde midemi tamamen boşaltmıştım. En sonunda ağzımdaki iğrenç tadı da tükürüp sifona bastığımda başım dönüyordu.

Sırtımı beyaz fayansa yaslayarak ellerimi dizlerimin üzerine getirdim. "Annemin kızı değilim." Gözyaşlarım yüzüme doğru yol çizdiğinde, "Babamın kızı değilim," diye devam ettim. "Efe'nin kardeşi de değilim." Derin bir iç çektim. "Ben kendime aitim. Ben sadece benim. Kimsenin hiçbir şeyi değilim. Olmayacağım."

Elimle yüzümü kapatarak şiddetli bir şekilde sarsılan bedenimi kontrol etmeyi bıraktım. Titreye titreye ağlamaya başladığımda ağzımdan kaçan hıçkırıkları durdurmadım. Avuçlarıma dolan gözyaşlarını hissettiğimde beni bu hâle getiren yazgıya bir kez daha lanet okudum.

Bu defa daha boğuk sesle, "Annemin kızı değilim. Babamın kızı değilim. Efe'nin kardeşi değilim," dedim ve bu üç cümleyi zihnime çiviyle çakılmasına neden olacak kadar çok kez tekrar ettim.

Dakikalar sonra bedenimdeki titreme geçtiğinde elimle kapattığım yüzümü açtım ve o an yere oturmuş, kapalı kapıya yaslanan bir bedeninin sahibi ile karşılaştım.

Bu kişiyle aynı kanı taşıdığımızı sadece tıp iddia edebilirdi.

Yüzünde yitirmişliği sırtlanan cansız bir ifade vardı. "Neden bu kadar titriyorsun?"

Islak gözlerim gözlerine kenetlendi. "Bilmem."

"Hep mi böyle titrerdin?"

Boğazıma kocaman bir yumru oturduğunda anımsadığım geçmişim ve çocukluğum sorusuna haykıra haykıra, "Evet," dedi. "Evet, abi, ben küçüklüğümde beri korktum, ürktüm, titredim. Sana geldim ama kaçtın hep. Bir tek seni kovaladığımda titremedim. Seni buldum, yakaladım, fakat sen beni depremlerin orta yerine atıp kaçtın yine... Sığınmak istediğim tek limandın, abi. Ben ulaşmayayım diye kıyılarını ateşe verdin."

Burnumu çekerek içimden geçen cümleleri derin bir çukura gömdüm. "Umurunda mı?"

Dudaklarını ıslatarak, “Değil,” dedi boğuk sesle. Ardından ellerinden destek alarak ayağa kalktı. “Annem ve babam bugün evde olmayacak. Sana göz kulak olmamı rica ettiler. O yüzden geldim bakmaya. Ölecekmiş gibi hissetmezsen sakın beni rahatsız etme. Kapını kilitlemeyeceğim ama ortalıkta dolanma.”

Çıkıp gittiğinde güldüm. Acılar, yüzümde alaylı bir gülümsemeyi doğurduğunda fayanslara dokunarak ayağa kalkmış ve elimi, yüzümü yıkamıştım. Ardından çantamdan çıkardığım yedek fırçayla dişlerimi de temizleyip ağızımı çalkaladım. Banyodan çıktığımda koridorun sonundaki salona görünmeden merdivenlere ulaşmıştım. Bu sefer oldukça sessiz ve yavaş adımlarla yukarı çıktığımda üzerimdekilerden, bir yükümüş gibi kurtuldum, pijamalarımı giydim.

Melike Hanım evde bile sık giyinirdi. Ama babam ve Efe eşofman, atlet, tişört, sıcak olduğunda da şort giyerdi. Melike Hanım’ı pek anlamıyordum. Yani insan kendi evinde gri eşofman altı bile giymez miydi?

Ben ise hepsinin aksine eve girdiğim an pijamalarımı giyerdim. İlk kez gördüklerinde bu hâllerim onlara tuhaf gelmişti ama sonradan sanırım hepsi alışmıştı.

Önemli olan rahatlıktı.

Çantamı masaya doğru boşalttım ve kitaplarımı üst üste yığdım. Sabah için çalışmam gereken tarih, edebiyat ve İngilizce ödevleri vardı. Ama bundan önce biraz dinlemem gerekiyordu.

Telefonumla beraber yatağa uzandığında titremem geçmişti ve sakinleşmiştim. Açtım ama şu an yemek yemeyi tercih etmem olası değildi. Telefonu elime aldığımda WhatsApp’tan bildirim geldiğini ve bana dün yazan numara olduğunu fark ettim.

Bulut: İyi misin?

Bulut: Bir şey yemeyecek misin?

Bulut olduğunu bu sefer net olarak anlamış olmuştum böylece. Çünkü kenarda ismi yazıyor, profili görünüyordu. Mesajını görüp cevap vermediğim sırada tekrar mesaj atmıştı.

Bulut: Canın ne yemek istiyor? Yanlış anlama. Attığın goller için bir ödül vermek istiyorum sana.

Güniz Işık: DEFOL!

Bulut: İsteğimi kabul etsene.

Güniz Işık: Sebep?

Bulut: Çünkü sana istek attım. Ben kimseye istek atmam.

Güniz Işık: Eee?

Bulut: Egomu ayaklarının altında ezdin, tamam ama şu an tükürüp tekrar üzerinde tepiniyorsun. Sendekide ne kinmiş be...Deve kini mübarek.

Güniz Işık: Defol.

Bulut: Şu kelime sende neden bu kadar tatlı görünüyor?

Güniz Işık: Yavaş yürü biraz.

Mesajlaştığımız sırada Instagram isteğini sürekli geri çekip tekrar atıyordu. Telefonuma defalarca düşen bildirim sinirlerimi bozduğunda onu engellemek istedim ama sonra bunun için ayrıca beni rahatsız edeceğinden emindim. Bu yüzden sırf daha fazla yapışmaması için Instagram'a girip isteğini kabul ettim. Ama onu takip etmedim.

Bulut: Oldu olacak sayfamı Güniz Işık Fan Club yapayım? Hayran mıyım? Geri takip yapsana.

Bu nasıl bir belaydı böyle? Sinirle tekrar Instagram'a döndüm ve onu takip ettim. Profili açtı ve sadece bir fotoğrafı vardı. Kaşlarını çatarak fotoğrafa baktığımda onu da bugün paylaştığını fark etmiştim.

Instagram'ı daha bugün mü açmıştı?

Merakla her yerden çıkıp Safari'ye girdim ve açıkta olan siteyi güncelledim.

ÖZEL CEVHERLER KOLEJİ – DEDİKODU SİTESİ

KIZLAR KOŞUN!

BULUT ATAY INSTAGRAM AÇTI!

Sosyal medya kullanmayan kaptanımız bugün ilk sosyal medya hesabını açtı ve fotoğraf yükledi.

Merakla ilk kimi takip edeceğini bekliyoruz.

Sizce Efe mi? Uğur mu? Yoksa Nail mi?

Kaptanımız ilk hangi yakın arkadaşını takibe alacak?

Sireyi tekrar güncelledim. Bir dakika önce düşen haber kalbimin darmasına sebep olurken üzerine tıklayıp metni okudum.

BULUT ATAY YENİ AÇTIĞI SOSYAL MEDYA HESABINDAN GÜNEZİ TAKİP ETTİ!

EVET, yanlış okumadınız. Hem de Güneş onu takip bile etmezken kaptan ilk ona istek attı. Birkaç dakika sonra Güneş, kaptanın talibine karşılık verdi.

YENİ BİR AŞK MI DOĞUYOR?

Saatler önce maçta müthiş bir uyum sergileyen ikili birbirine tutuldu mu?

Daha dün Güneş'e çelme takip onu düşüren kaptana ne oldu?

Teorimiz şu yönde... Dün gece Güneş'i evine götürən kişi Bulut Atay.

Ve gece aralarında bir şeyler geçmiş olmalı. Aksi hâlde kaptanımızın bu kızla eğlence dışında ne gibi bir ilişkisi olabilir ki?

Ve başka bir haber geldi kulağımıza.

Bugün Güneş, kaptanın arabasına binmiş. O arabada neler olmuş dersiniz?

Beynime sıçrayan kanla yerimde doğrulduğumda kapattığım kapıyı açtım ve neredeyse koşarak aşağıya indim. Salona sesli bir giriş yaptığımda hepsi telefondan başını kaldırmış ve bana bakmıştı.

Bulut beni görünce anında ayaklandı. "Ben yazdırmadım."

Seğiren gözlerimle onu kolundan tutup salondan çıkarmaya çalıştım. "Defol buradan!" Bana engel olmadı çünkü olsaydı ona gücümün yetmeyeceğini biliyordu. Kapıya kadar onu çektiirdiğimde sesini dahi çıkarmamıştı.

Kapıyı açtığımda, "Ben yazdırmadım, Gün," demişti tekrar.

"Bana öyle seslenme!" diye bağırdım yüzüne doğru. "Şerefsiz herifin tekisin sen."

Efe beni tutup araya girdi. "Kimi kimin evinden kovuyorsun sen?"

Gözlerinin tam içine baktım. Ona sesimi çıkarmaya kıyamamıştım değil mi? Peki, o ne yapmıştı? Tüm okulda kardeşi olmama rağmen hakaretlere, iftiralara maruz kalmama sebep olmuştu. Ona da susmayacaktım artık.

“Evimden kovuyorum onu!” Çenemi dikleştirdim. “Burası benim de evim.”

Koluma kelepçe gibi sarıldı parmakları. “Sana ait burada tek bir yer var. Orası da odan.” Beni merdivenlere doğru sürükledi. “Kilitlenmek istiyor senin canın.”

“Bırak!” diye kolunu ısırdım ve ondan kurtardım kendimi. Elini birkaç saniyelik çektiğinde tekrar kapının önüne gelmiştim. Kapıyı açarak Bulut’u ittirdim. “Bir daha bu eve adımını atmayacaksın!”

“Sen kendini ne sanıyorsun?” diye gürlledi önüme geçerek Efe. “Senin evin o genelev! Unuttun mu?”

Hayır, unutmamıştım. Asla unutamayacaktım. Çünkü asla unutmama izin vermeyeceklerdi.

Fakat dediği cümle bedenimin üzerinde bir baskı kurduğunda sağ elim havaya kalkmış ve Efe’nin yanağına inmişti. Başı yana doğru düştüğünde çenem korkudan titremişti. Saniyeler üzerimize yağdığında herkes dilini yutmuştu.

Efe’nin başını kaldırdığı zaman gözlerinin koyu bir renge dönüştüğünü gördüm ama geri çekilmedim. Gözlerimin dolmasına rağmen ışaret parmağımla göğsüne sapladım. “Bugünü unutma,” dedim çatlayan ve paramparça olan tonla. “Ben asla unutmayacağım.”

Öznur, Efe’yi çekip dışarı götürdüğünde Bulut, kapının eşiğindeydi ve içeri girmiyordu. Uğur, Nail ve Gizem sessizce toparlanıp gittiklerinde Bulut, hâlâ durup bana bakıyordu.

Ona hayal kırıklığı ile bakmadım. Çünkü insan önemseddiği, güvendiği kişilere hayal kırıklığı ile bakardı.

Ona, zaten ondan da bunu beklediğimi belirten bir bakış attım.

Dudakları açıldı, ardından arsızca, “Ben yaptırmadım,” dedi tekrar. “Çocuklara bile anlatmamıştım.”

Gülümseyerek “Biliyor musun,” dedim ona. “İnsanlara güvenmek şahane bir his. Çünkü kimse seni şaşırtmıyor. Mesela, ben babama bile güvenmiyorum. Yarın beni kapının önüne koysa umurumda olmaz. Çünkü herkesten her an bir darbe gelebilir. O yüzden canını sıkma,” deyip yutkundum. “Senden zaten bunu beklerdim ben.”

Kapının koluna uzandığımda adım atmak istedi ama buna fırsat dahi vermeden sertçe kapattığım kapıyla ona engel oldum. Titreyen ellerimi kontrol altına almaya çalışarak yukarı çıktığımda midem aç-

lıktan düğümlenmişti ama umursamadan kapımı içeriden kilitledim ve pencereye doğru ilerledim.

Görüş açıma ilk Efe ile Öznur girdi. Her ikisi arka bahçenin yeşil çimlerinde oturmuştu. Öznur, Efe'ye sıkıca sarılıyordu. Efe'nin başı Öznur'un göğsüne yaslıydı ve Öznur onun saçlarını okşuyordu.

O, Efe'yi sakinleştiriyordu... Onlardan gözlerimi alıp bahçenin diğer ucunda sigara içen Uğur'a, kenarda duran Nail ve Gizem'e baktım. Gizem konuşuyor, Uğur ile Nail ilgisizce onu dinliyordu. O esnada yanlarına gelen Bulut, Uğur'un yeni yaktığı sigarasını parmaklarının arasından çekip aldı. Bunu yaparken oldukça hızlıydı. Sigaradan derin nefes alarak yanlarından ayrıldığında tam olarak rotası Efe ve Öznur'un yanındı.

Efe'nin yanına ulaştığı an Öznur biraz geri çekildi. Bunu fırsat bilen Bulut, Efe'ye beklenmedik bir tekme savurdu. "Lan neden?" diye bağırdığını duydum. "Mecbur muyum ben buna katlanmaya, pezevenk?" Gözlerim kocaman olduğunda Efe, darbeyi beklemediği için sırtının üzerinde çimlere düşmüştü fakat Bulut, bunu umursamadan ona tek-meler savurmaya başladı. "Ulan, bitir şu saçmalığı!" diyerek Efe'nin midesine hayatımda görüp görebileceğim en sert darbeyi indirdi. Öznur, onu durdurmaya çalışsa da nafileydi çünkü Bulut âdeta deliye dönmüş gibiydi.

Tuhaf olan ise Efe'nin ona karşı koymamasıydı. Sanki hak ettiği buymuş gibi Bulut'un tekmelerine karşılık sadece inliyordu. Saniyeler sonra Uğur ile Nail gelip araya girmiş ve Bulut'u çekerek götürmüştü.

Daha fazlasını izlemek istemiyordum.

Onlar, bir avuç aptaldan ibaretti ve artık tahammül sınırlarımı zor-luyorlardı.

Dengesiz zengin pislikleri.

Çıkıp gittiklerinde rahat nefes almış ve çalışma masama geçmiştim. Yarın gireceğim derslerin yeni konularını okuyup eski konuların üstün-den geçtiğimde saatler geçmişti. Efe'den birkaç ay küçüktüm ve onun gibi benim de son senemdi ama pek soru çözmezdim. Sorularla değil, konuları tekrar etmekle daha verimli çalışırdım.

Odamın kapısı nazikçe tıklandığında, "Kuzum, ben geldim," demişti Peri teyze. "Akşam yemeği hazır. İn aşağıya."

"Rica etsem odama getirir misin?"

"Tabii ki! Yeter ki sen yemek ye."

Kapıyı o merdivenleri indiği sırada tamamen açmıştım. Birkaç dakika sonra geri döndüğünde kitaplarımı topladım ve masada tepsiyi açtım. Peri teyze tepsiyi önüme bırakıp, "Öğlen yememişsin pizzadan demişti saçlarımı okşayarak.

"Ben," deyip duraksadım. Bunu söylemem anormal olmazdı çünkü kimse tüm yemekleri sevmek zorunda değildi. "Pizza sevmem."

Suratı düştüğünde, "Kızım, böyleceydin ya!" diye uitem etmişti. "Ben de pizza aldılar diye yemek yapmamıştım. Hay Allah!"

Onu rahatlatmak adına, "Okulda yemiştım zaten," dedim.

"İyi madem," deyip dağılan yatağımı topladı. Sonrasında arkama geçerek, "Güniz," demişti sıcacık tonla. "Saçların ne güzel. Güneş gibi parlıyor ııkta."

"Çok sağ ol, Peri teyze." Odadan çıktığında karşımdaki mercimek çorbasından birkaç yudum aldım. Ardından ekmekle diğer tabağa geçip et soteyi mideme indirdim. Yemeğin yanına çoğu zaman yaptığı Gavurdağı Salatası'nı yapmıştı. Ondan da birkaç kaşık alıp suyumdan içtiğimde tepsiyi elimle geri itip ayağa kalktım.

Birkaç dakika yediklerimi sindirmek adına odada gezinmiş, sonra tepsiyi alarak aşığıya inmişim. Peri teyze mutfakta yoktu. Tepsiyi tezgahın üzerine bıraktım ve tekrar yukarıya çıktım.

Telefonumu yatağımın yanında prize takıp yatağa girdiğimde ışıkları da kapatmışım. Önce WhatsApp'a girdim. Bir grup açılmıştı ve hem kız hem de erkek futbol takımı bu gruba dâhildi. Haftalar önce atıldığım kız futbol takımının ayrı olan grubuna tekrar alındığımı gördüğümde hiçbir şey yazmadan oradan da çıktım ve Instagram'a girdim.

Bulut durum güncellemesi yapmıştı. Onu engellemem gerekiyordu ama merakıma yenik düşüp durumuna tıkladım. Bir fotoğraf ve yazı paylaşmıştı.

Gün ışığı herü adamları bile aydınlatabilirdi oysaki.

Fotoğraftaki ve gün ışığı diye hitap ettiği kişinin ben olmam haricinde hiçbir sorun yoktu.

Telefonu üzerimden o heyecanla fırlattığımda yanlış görme ihtimaline sığındım ve tekrar baktım. Ama bendim. Çatı katında gün batımını izlerken çekilen bir fotoğrafı.

Bir dakika... O gün Bulut buradaydı ve Efe beni odaya kilitlemişti. Sonra akşama doğru odamın kapısı açılmıştı. Bunu Peri teyzenin yaptığını düşünüp odadan çıkmışım.

Kapıyı açan oydu.

Peşimden çatı katına gelip fotoğrafımı mı çekmişti yani?

Telefonu tekrar elime alıp girdiğimde hâlâ sadece beni takip ettiğini görmüştüm. Fakat buna rağmen takipçileri fazlaydı ve fotoğrafının altına gelen birçok yorum vardı.

Instagram'dan çıkıp Dedikodu Sitesi'ne girdim ve bugün olan tüm haberleri okudum. Maçtaki performansımı sitenin editörü beğenmişti ve bunu açıkça ifade etmişti. Fakat sonrasında Çağan'la aramda bir şey olup olmadığına dair bir iddia öne sürmüştü.

Siteyi güncellediğimde Bulut'un durumu ile gelen haberi açıp okudum hemen.

ÖZEL GEVHERLER KOLEJİ – DEDİKODU SİTESİ

Bulut Atay tek kişiyi takip ettiği hesabında yeni bir hikâye paylaştı. Hikâyede yazan sözlerin birilerine gönderme olduğunu düşünüyoruz. İçimizden bir ses bu kişinin Güniz olduğunu fısıldıyor ama hayırlısı.

BULUT ATAY, eğer o kıza gönlünü kaptırırsan sana yazıklar olsun. Koskoca Bulut'a bir gayrimeşru kızı hiçbirimiz layık görmüyoruz.

Tekrar yatağa uzandığımda aklıma gelen tüm fikirleri kovdum: Kolejden ayrılmak, olayları babama anlatmak, hepsini mahkemeye vermek... Tüm bu düşünceleri eldim ve yorganı göğsüme kadar çektim.

Sadece bu koleji bitirmek ve iyi bir üniversite kazanmaktı hedefim.
Bu çizginin kenarına çıkmayacaktım.

O an telefonum mesaj sesiyle titrediğinde parlayan ekrandaki mesajı okudum.

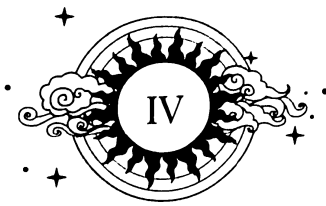
Bulut: Aydınlatamaz mı yani?

Güniz Işık: Aydınlatmak istemez.

Bulut: Peki.

Bulut: İyi geceler.

Güniz Işık: Defol.

♪♪ Sia - Titanium ♫♫

“Dilin değişime etki eden sebepleri kim sıralamak ister?” diye sormuştu Zümrüt Hoca.

“Din değişimi,” demişti arkadan bir çocuk. “Teknoloji.”

Başkası, “Göçler,” diye eklemişti. “Coğrafya.”

Yeşim, “Başka kültürler,” demiş ve devam etmişti. “Savaşlar.”

Zümrüt Hoca, bilgisayardan konunun ismini tahtaya yazdıktan sonra ayağa kalkmıştı. Kendisini masaya yaslayarak, “Doğru,” demişti hepsine. “Bunların hepsinin büyük etkileri var. Gruplar hâlinde çalışıp bu konuda proje hazırlamak ister misiniz? Daha kolay olur sizin için. Söylediğiniz şeyleri daha fazla açacaksınız. Onlara örnekler de vermeniz lazım. Gelecek haftaya bugün bekliyor olacağım dosyalarınızı.”

“Hocam, grubu kendimiz mi seçeceğiz?”

“Hayır, ortalaması düşüklerle yüksek olan öğrenciler çalışacak birlikte. Sıralamanıza göre düzenleyeceğim.”

Nail, “Ben sonuncuyum!” diye atıldı. “Birinci kim?” *Birinci ben-dim...* Sınıfta birinci, sözcüler arasında ikinci, tüm kolej dâhilinde ise üçüncüyüm.

Zümrüt Hoca, “Birinci, Güniz Işık Doğandemir,” demişti. “Zaten geçen dönem de birinciydi. Umarım sana faydası dokunur, Nail.”

Arkamı dönüp Nail’e bakmadım. Bu sırada teneffüs zili çalmış ve herkes ayaklanmıştı. Teneffüse çıkmadım çünkü bugün yine tüm dikkatler üzerimdeydi. Bulut hâlâ sadece beni takip ediyordu ve dün gece paylaştığı hikâyesini yetmemiş gibi profiline de sabitlemişti.

Aptal herifin tekiydi ve onun yüzünden tüm okul aramızda bir şeyler olduğunu sanıyordu.

Dedikodu Sitesi'ne en son dün bakmıştım ve hedefim bugün bakmamaktı. Her baktığımda kendimle ilgili çirkin iftiralarla karşı karşıya kalıyordum ve bundan nefret ediyordum.

Teneffüs bitmeden çantamdan çıkardığım Schogetten fındıklı çikolatamı açtım. Bu çikolata için günlerce aç kalabilirdim sanırım. En sevdiğimdi. En.

Yeşil paketini açıp kocaman ısırdığım sırada, “Yuh!” dedi tanıdık ses. “Paylaşmamak için çikolatasını yalayan çocuklara benzedin şu an.”

Ağızımdaki kocaman parçayı öğütmeye çalışırken, “Çağan,” diyebilmiştim zorlukla. “Senin ne işin var burada?”

Gelip önümdeki sırada tersine oturduğunda gözleri pakete kaymıştı. Gülümseyerek “Schogetten kokusunu aldım,” demişti alayla. “Umarım hepsini yalamamışsındır.” Başımı iki yana sallayarak diğer tarafından kırıp ona uzattım. “Neden aşağıya inmiyorsun?”

Kaşlarımı havalandırdım. “Sence?”

“Ha,” diyerek çikolatasını ısırdı ve çiğnemeye başladı. “Şu mesele. Umursama demeyeceğim çünkü çok çirkin şeyler yazıldı. Ama sitenin peşine düştü hocalar. Yakında bulunur ve şutlanır editörleri.”

“Umarım,” diyerek iç çektim.

Çağan tekrar çikolatadan kırıp ağzına attı. “Gelecek hafta doğum günü partim var. Gelsene.”

“Sen sanırım Efe’yle düşman olmak istiyorsun.”

Omuzlarını silkerek, “Bu okulda kimse benimle düşman olamaz,” dedi. “Öğrenci temsilcinizim ben sizin. Kim benimle kötü olmak ister ki?”

“Yine de ben gelmesem daha iyi olur.”

“Hadi ama!” diyerek tekrar çikolatamdan kırıp yedi. “Zaten daha günler var.”

Dudaklarımı ıslatarak, “Babamla konuşurum,” dedim. Ardından, “Tüm çikolatamı yediğinin farkında mısın?” diye sormuştum sahte bir öfkeyle.

Kahkaha atıp başını iki yana salladığında kısa kıvrıkcık saç tutamları şaha kalkmıştı. “Sana yenisini alırım.”

“Bir zahmet al.”

Zil çaldığında Çağan gitmiş ve sınıf dolmuştu. İngilizce hocamız gelmeden önce herkes buradaydı çünkü derse geç kalanı asla içeri sok-

mazdı. Hem de rehberlik hocamız olan Yasemin içeri girdiğinde herkes onu saygıyla selamladı. Çok gençti. Yüksek lisansını yeni bitirmişti ama buna rağmen tüm öğrenciler onu severdi. Babama sitede dönenleri anlatmak istemişti ama onu zor durdurmuşum birkaç hafta önce.

Ders başladığı andan itibaren İngilizce konuşan hocamızı bir kapı sesi böldüğünde içeri başını uzatan Bulut, "I apologize for interrupting the lesson. We need to train with Guniz, if you let us," demişti oldukça akıcı Amerikan aksanıyla. İsmimi bile yabancı bir isim gibi telaffuz etmişti. Kaşlarımı çattım. Ne demişti o? Antrenman mı yapmamız gerekiyordu? Hem de dünden sonra?

Yasemin Hoca gülümseyip başıyla izin verdiğinde çantamı toparlayarak dışarı çıktım. Orada karşı gelip derse engel olmak girişimini düşünmüş ama hemen vazgeçmiştim. Bugüne bir manşet daha kazandırmak istemiyoordum kesinlikle.

Dışarı çıktığımda çantamı sırtıma taktım ve ceketimi omzuma atarak, "Hangi dilde konuşursan konuş yine şerefsizsin," dedim ona bakmaya bile gerek duymadan. "Bu arada, ben antrenmana gelmiyorum. Takımdan da ayrılışım gerekirse ama seninle çalışmam."

Bulut'un gözleri yüzümdeydi. "Ben yazdırmadım o haberi."

Histerik bir şekilde güldüm. "Bir önemi yok." Hiçbir önemi yoktu benim için. Sadece... Bana yakın davranmasına tahammül edemiyordum.

Yana adım atarak tam karşımda dikildi. Kaşlarını kaldırarak, "Önemi var," dedi üzerine basa basa. "Beni suçlayamazsın."

Gözlerimi gözlerine dokundurup, "Suçlarım," dedim hemen. "Hepiniz suçlusunuz."

"Bana kötü adam diyorsun," dedi hâlâ gözümün içine bakarak. "Eğer ben yazdırdıysam neden bunu yadırgadın? Sonuçta kötü adamlar kötü şeyler yapar."

Alayla gülüp dudaklarımı dilimle ıslattım. "Kötü adam, tahmini ne zaman hayatımdan siktir olup gidersin? Sıktın artık."

"Sürekli beni tersliyorsun. Bu ya samimilik göstergesidir ya da kavga."

Gözlerimi kısıp, "Samimi olacağım, kavga edip seviyesine düşeceğim biri değilsin," dedim yüzüne doğru.

O an uzaktan bir ses, "Kaos var dediler geldik!" dediğinde Bulut'un omzunun üzerinden bakamadığım için biraz yana eğmiştim başımı.

Uğur, elleri havada eğlenen yüz ifadesini takınarak yanımıza geliyordu. Yüzümü buruşturup, "Bir sen eksiktin!" diye homurdandım.

Elini kalbinin üzerine götürüp, "Al işte kırdın!" diye sitem ettiğinde hâlâ eğleniyordu.

Onları Efe mi benim başıma sarmıştı acaba? Beni hakaretlerle gönderemedikleri için şimdi de çıldırtmaya mı çalışıyorlardı? Oyun muydu tüm bunlar? Bir anda Uğur'un beni partiye davet etmesi, Efe'nin masada onunla konuşup beni getirmeyeceğini söylemesi ve babam yüzünden götürmek zorunda kalması düştü zihnime... Efe akıllıydı. Babamın meseleyi deşeceğini ve benim partiye gitmemi sağlayacağını biliyordu.

Bunların hepsini planlamış mıydı?

O gün Uğur, beni anında kabul ederken Bulut neden karşı çıkmıştı içeri girmeme?

Beni mi korumaya çalışmıştı kendince?

"Pişman olacaksın," demişti. Oysa aksine ben pişman etmiştim herkesi.

Ama neden? İşte burada tıkanıyordu her şey. Nedenini bilmiyordum.

"Uğur," dedi sinirli bir sesle. "Gitsene sen. Dersin yok mu?"

Uğur elini onun omzuna attı. "Benim ne zaman derslere girdiğimi gördün sen? Kendime hakaret sayarım bunu! Ben tam tamına yedi kulüp başkanayım!" Şarkı söylemiş gibi kulüplerinin adını sıraladı her defasında yaptığı gibi. "Dans, tiyatro, resim, müzik, sinema, sosyal yaradım, fotoğrafçılık."

Bulut onu itti. "Ulan ritimle okuma şu zımbırtıyı. Dilimize dolanıyor!"

Uğur çocuk gibi ona sokulmaya çalıştı. "Beni aldatıyor musun sen Bulutçuk? Hem de gayrimeşru kızla?" *Bulutçuk... Güzel hitap.*

Bulut tekrar onu ittirirken, "Gayrimeşru kız olmayı tercih ederim," dedim benim yerime cevap vermesine müsaade etmeden. "Müdürün oğlu olup yedi kulübü birden alarak hava atan cibilliyetsizin teki değilim en azından."

Uğur beni ciddiye almadı ama afalladığı barızdı. "Yine soktun ama çıkarmayı unuttun."

Bu sefer Bulut, "Çıkarmayacak ulan," dedi ve onu ittirdi. "Yürü git. Dalgaya alma bir konuyu da."

“Haaaa,” dedi sırıtarak. “Siz özel şey yapıyordunuz.” Daha geniş sırttı. “Şey işte.” Kaşlarını çattığımda ifademe bakıp duraksadı ve kendini topladı. “Konuşmak yani.” Her ikimize el sallayarak geri gitti. “Görüşürüz o zaman!”

“Gerzek,” diye homurdandı *Bulutçuk*.

Kaşlarını meydan okuyan bir ifadeyle kaldırıp, “Aynı sen değil mi?” diye sordum.

“Benim babam müdür değil ve futbol takımını kendi başarımla aldım.”

“Torpil yapılmadı mı yani?”

Omuzlarını dikleştirerek, “Asla,” demişti kendinden emin bir tavırla. “İlk seneden esas takıma girmiştin.”

Suratımı buruşturarak, “Gören de Quidditch⁴ maçına çıkıyor sa-
nacak,” diye ona laf attım. Fakat ona laf atmama rağmen güldü. Du-
daklarının kenarları yukarı doğru kıvrıldığında birkaç saniye ona baka-
kalmış, ardından hemen kendimi toparlamıştım. “Neyse, burada daha
fazla birlikte görünmemiz doğru olmaz. Sen sahaya git.”

“Sen?”

“Gelmiyorum.”

“O kadar mı eminsin kendinden?”

Başımı aşağı yukarı salladım. “Evet, eminim.”

“O zaman,” diyerek sağ elini kaldırdı ve serçe parmağını bana doğru uzattı. “İddiaya var mısın? Sadece ikimiz. Beş penaltı.”

Ellerimi göğsümde birleştirerek, “Ben kazanırsam seninle antren-
man yapmayacağım. Sen kazanırsan?” diye sorduğumda yüzünde silik
bir gülümseme peyda olmuştu.

“Cesaretinin yetmeyeceği bir şey istersem kabul eder misin?”

“Ben senin gibi korkak değilim,” dedim dan diye. “Parti gecesi beni
gizli gizli korumaya çalıştığını biliyorum. O kadar korkaksın ki beni
eve götürenin sen olduğunu bile inkâr ettin.” Yüzü kireç gibi oldu. Tüm
hatları gerilirken gök mavisi gözlerinin maviliği kocaman olmuştu. Bu
kadarını tahmin etmem onu bozguna uğratmıştı ama ben salak değil-
dim. Parçaları birleştirerek olanları analiz ettiğimde böyle bir sonuca
ulaşmıştım. Hiçbir şey söylemediğini fark ettiğimde, “İtiraf beklemi-

⁴Quidditch, J. K. Rowling tarafından yazılan Harry Potter kitaplarındaki kurgusal bir spordur.

yordum zaten,” dedim. Serçe parmağımı ona uzattım. “Kabul. Ama temas yasak. Aklından geçiyorsa şimdiden sil.” Parmaklarımız birbirine kenetlenmedi ama iddiaya girdik. *Çünkü temasımız bu andan itibaren yasaktı.*

Beraber bahçeye çıkıp sahanın yanındaki soyunma odalarımıza girdik. Formamı giyip saçlarımı sıkı bir topuz yaptıktan sonra dolabımı kapatıp dışarı çıktım.

Gözlerim anında yeşil sahada top sektiren ona ilişti. O an yine içimin tuhaf olduğunu hissettim.

Ona hiçbir şekilde saygı duymayan ben, sadece futbol sahasında başarılı olduğunu düşünüyordum.

Sanki dünyaya futbol oynamak için gelmiş gibiydi. Hem sahayla hem de topla bütün olmuştu.

O... Çok başarılı olacaktı. Bundan emindim.

Silkinerek kendime geldikten sonra sahaya doğru adımladım ve içeri girdim. Başını kaldırıp bana baktı ve ardından yine topun üzerindeki hâkimiyetini kaybetti. Top ayaklarımın ucuna geldiğinde, “Kaleye geç,” dedim tavizsiz sesle. Beni ikiletmedi ve kaleye geçti.

Topu işaretlenen noktaya koyduktan sonra karşıma baktım. Tam ortada durmuş ve ısınmaya başlamıştı. Geriye giderek kaleyi iyice inceledim ve hiç beklemediği bir anda sert şut çektim. Fakat sanırım bir şeyi hesaba katmamıştım. O da Bulut’un uzun boyuydu. Ellerini kaldırarak topa dokunup gol olmasını engellediğinde dişlerimi sıkarak onunla yerimi değiştirdim ve kaleye geçtim.

Topu sabitledikten sonra sol tarafına geçti. İki ihtimal vardı. Ya soldan gelip sağa doğru sert vuracaktı ya da yumuşak bir şekilde soldan topu kaleye gönderecekti. Her iki ihtimali düşünerek ortada durdum ve topa vurmasını bekledim.

Fakat ikisini de yapmadı. Top tam ortadan geldiğinde zıpladım ama yetişemedim çünkü ellerime bile temas etmeyen top kaleye çoktan girmişti.

Hiç konuşmadık ve devam ettik. Dakikalar sonra 3-0 mağlup oluyordum. Son defa kaleye geçtiğimde eğer bunu atamazsam kaybedeceğimi biliyordum. Sinirden kıpkırmızı olan yüzüm eşliğinde yine şut çektim ama o bu sefer yerde uzanıp topu karşılamıştı.

Dişlerimi sıkıduğunda benimle dalga geçmesini bekledim ama bunun aksine topu kolunun altında sabitleyip oldukça ciddi bir ifadeyle

yanıma geldi. “Eğer seninle aynı takımdaysak hiç kuşkusuz hep kazanacaksın. Ama rakibin bensem hep kaybedeceksin. Üzgünüm ama bu böyle. Seninki doğuştan bir yetenek olabilir ama benimki aralıksız çalışıp gelişmenin ta kendisi.”

Hiçbir şey söylemeyip çekip gideceğim sırada önüme geçti. “Eğer rakibin çok güçlüyse ve kazanamıyorsan strateji uygulaman gerekir.”

Kasılan çenemi kaldırdım. “Satranç mı oynuyoruz?”

“Evet,” dedi beni onaylayarak. “Satrançta rakibini tanıyanlar hep daha üstündür. Bugün senden üstün olmamın başka sebebi de budur belki. Seni tanıyorum, Gün. Ama sen beni tanıyorsun.”

“Sen mi beni tanıyorsun?” diye çıktım. “Hakkımda ne biliyorsun? Annem bir genelev sahibi. Ben de onun yolunu izleyecek kızıyım. Bu kadar.”

Sakin sesle, “O yolu izlemeyeceğini ikimiz de biliyoruz,” dedi. Bu eminlik de neyin nesiydi?

“Sana ne!” Artık bağıırıyordum. “Sen kendini kahraman falan mı sanıyorsun? Bir kızın başı belalara girer, sonra esas oğlan gelip kurtarır onu değil mi? Hayır! Bu olmayacak! Anladın mı? Ben kendi bataklığım da batırım, kendi gökyüzümde uçarım. Kimseye ihtiyacım yok!”

“Ya kurtarılması gereken bensem?” O da bağırıyordu. “Ya aksine esas oğlanı kızın kurtarması gerekiyorsa? Ya ben batarken sana elimi uzatmışsam ama sen teması yasakladın diye bataklığa gömülmüşsem?”

Tükürürcesine, “Geber!” dedim. “Umurumda bile değilsin. Senin hikâyesinin esas kızı olacağıma giderim o genelevde or-”

Bir anda topu kaldırıp dudaklarıma bastırduğunda gözlerim irileşmişti. Topu ağzıma sokmak ister gibi bastırduğunda, “Tamamlamayacaksın o cümleyi,” dedi öfkeyle. “Sadece bana hakaret edebilirsin ve bu bir rica değil!”

Topun baskısından kurtularak onu ittirdim. “Tutarsızsın sen! Önce çelme takıp sonra el uzattın. Partiden kovdun ama sonra beni evime kadar taşıdın! Yaralarımı sardın. Ertesi sabah hepsini inkâr ettin. Sosyal medyadaki saçmalıklarına değinmek bile istemiyorum. Dengesizliklerini git başkasına yap. Bende işlemiyor.”

Ellerini iki yana açarak “Sana ne yapsam işlemez çünkü sen bir proje değilsin!” diye haykırdı. Sesi bomboş bahçede yankılanırken penceresi açık bir sınıfta da duyulduğuna yemin edebilirdim. “Evet çelme tak-tım sana. Seni tam tepeden ittim çünkü ben yapmasam onlar zirveden

düşüreceklerdi. Onlar düşürmesin diye ben ittim seni. Neden biliyor musun? Çünkü seni düşmek değil, sevdiğin biri tarafından itilmek incitirdi. Efe itmesin diye ben çelme taktım sana. Ona değer veriyorsun. Ona hayranlıkla, sevgiyle bakıyorsun. Onun davranışları seni yaralamasın istedim.” ♡ ♡ ♡ ♡ ♡ ♡ ♡

♫ İtirafını dudaklarından dökülüp ayaklarımızın altına düştüğünde arkamı dönmek ve çekip gitmek istedim ama yapamadım. Bunun yerine itinayla devam etmesini bekledim. “Tamam, ben esas oğlan değilim ama hiçbir hikâyenin kötü adamı olmak istemiyorum. Olamam!”

Gözleri... Gözleri dolmuştu. Ama neden?

“Sen Efe haricinde kimseyi umursamıyordun. Ama o gece Efe’yi bile umursamadan ağzına geleni söyledin. Sınırını geçmene ben mi sebep oldum?” Derin nefes aldı. “Sana çelme takmamı mı garipsedin? Yoksa el uzatmamı mı? Seni partiden kovmam mı bana yakışmadı? Yoksa seni evine kadar kucağımda götürmem mi? Hangisi bana uygun hareket değildi?”

Dudaklarım şaşkınlıkla aralanmadan önce zorlukla yutkundum. “Tek bir soru soracağım.”

“Sor,” dedi anında.

Dilimle dudaklarımı ıslatıp iç çektim. “O gün kilitliydi kapım. Sen mi açtın?”

Bunu beklemediği için birkaç saniye sustu. Ama sonra beklediğim gibi, “Bendim,” demişti kısık sesle.

“Neden peşimden gelip fotoğrafımı çektin?”

“Ağladığını duydum. Anahtarını gizlice alıp kapını açtım ve saklandım. Çatıya çıktın. O an sanırım korktum. Kendine bir şey yapacağını sanıp peşinden geldim. Ama yapmadın.” Elini ensesine getirdi. “Güneş batıyordu. Aynı senin gibi o da ölüyordu. İkiniz birlikte...” Kaşlarını çatarak duraksadı. “Güzel görünüyordunuz sanırım.”

Elimle onu durdurdum. “Edebiyat yapma, tamam.” Gözlerimle sahayı gösterdim. “Kazandın. Ne isteyeceksin?”

Üzerindeki gerginliği atarak ellerine cebine tıktı. “Bu hakkımı daha sonra kullanacağım.”

“Olmaz.”

Omuz silkerek, “Önceden şart koşmalıydın,” diye itiraz etti bana. “İstedğim zaman hakkımı kullanacağım.”

“Pekâlâ,” diyerek arkamı dönüp gidecektim ama ondan önce onu gıcık etmek adına gülümseyerek ekledim. “Bulutçuk.”

Sinirle, “Öyle seslenme!” diye bağırduğında kaşlarımı havalandı. “Yani öyle seslenme lütfen bana.” Kendi kendisini düzeltme çabası beni güldürdü. “Uğur’u geberteceğim.”

“Güzel bir girişim olur. Dünyadan bir parazit eksilir en azından.”

Dudakları o şekilde açılırken, “Resmen hepimizden nefret ediyorsun!” dedi.

“Sizden nefret etmem için geçerli hiçbir sebebim yok. Sadece boşsunuz. Bomboş.”

Meydan okuyan tavırla, “Hani birinden nefret etmen ya da kıskanman için senden daha başarılı olması gerekiyordu?” diye sordu. “Demin seni yendim.”

“Her yenen insan başarılı mıdır?”

Sağ elini cebinden çıkararak işaret parmağını şakayla silkeledi bana doğru. “Edebiyat yapıyorsun.”

“Doğru, unutmuşum,” diyerek sahte şirinlikle tebessüm ettim. “Senin gibi insanlarla daha basit konuşmam gerekiyor.”

Hiçbir şey söylemesine müsaade etmeden sahadan çıkıp soyunma odasına girdiğimde yorgun bedenimle duşa girmiştim. Yarım saat kadar sonra tekrar üniformamı giyip saçlarımı kurutmuş bir şekilde okulun binasına girdiğimde birazdan teneffüs zili çalacaktı. Teneffüs zili çalana kadar bir şeyler yiyebilirdim. Kafeteryaya girip seri şekilde tepsimi doldurduğumda kendimi oldukça aç hissediyordum. Her zamanki masalardan birine oturduğumda önce Sezar Salatası’na başlamıştım. Bu kolej başlı başına yemekleriyle efsaneydi sanırım. Babam buraya boşuna para vermiyordu. Sırf yemekleri için bile buraya gelmeye değerd.

Salatamı bitirip tavuk yemeğine başladığımda içindekiler hakkında hiçbir bilgim yoktu. Bir yemeğin içeriği beni asla ilgilendirmezdi çünkü her şey yiyordum. En nefret ettiğim şey sosis ile pizzaydı ama onları da mecbur yediğim anlar olmuştu.

Motor yağına benzer yağlarla pişen ve çamur tadına benzeyen çok yemek yemiştım. Bazı sabahlar sadece peynir ekmek yemiş, demleyecek çay bile bulamamıştım. Annem müşterileri ile dışarıda yerdı çoğu zaman. Ben ise genelevin bir odasında esir gibi yaşar, onun küçük mutfağında bayat ekmekleri ıslatıp yemeye çalışırdım. Okula giderken açlıktan ağzımın kokusunun beni rahatsız ettiğı anlarda genelevde çalışan

kadınlardan sakız çaldığım günler aklıma geldiğinde elimdeki çatalı titrediyini hissettim.

O günler geride kalmıştı. Bir daha oraya geri dönmeyecektim.

Sudan birkaç yudum alıp boğazımdaki düğümün çözülmesini sağlamıştım saniyeler içerisinde. Kusmak istemiyordum. Güzelce yemeği mi yemek, masadan kalkıp sınıfa geçmek istiyordum sadece.

Derin nefes alarak doldurduğum çatalı dudaklarıma götürdüm. İlk lokma biraz zordu. Midem düşüncelerimle beraber bulanmıştı ama buna rağmen ilk lokmayı çiğneyip yutmayı başarabilmiştim. Yemeğin içinde tadını hissettiğim kabak ve bademler hoşuma giderken ikinci ve üçüncü lokmayı da yiyebilmiştim.

Tekrar su içip içimdeki bulantıyı bitirmeye çalışırken, "Yine mi mide bulanıyor?" diye sordu. Tam karşıma tepsiyi eşliğinde oturduğunda ruhsuz bakışlarımla ona baktım. Elimle ağzımı tuttuğumda, "Kusacak mısın?" diye sordu. "Gün?"

Hiçbir şey söylemeden elimi ağzımdan çektim ve tekrar su içtim. Çok da kötü sayılmazdım. İstersem şu an kusabilirdim ama kendimi tutmaya daha çok gayret göstermem lazımdı. "Yok bir şey."

"Doktora görünmedin mi hiç?"

"Göründüm," dedim ciddi tonla. "Mide bulandıran çocuklardan ve dedikodulardan uzak durmamı tavsiye etti. Ama sen şu an hem yanımdasın hem de yeni bir dedikoduya malzeme olmamı sağlıyorsun."

Etrafa bakarak, "Kimse yok?" dedi. "Dedikodulara son vermek ister misin?"

"Neden?"

"İster misin?" diye tekrar etti sorusunu vurguyla.

Lokmamı ağzıma atarak, "Hı hı," diye yanıtladım sorusunu lakayt tonla.

"O zaman bizim masaya otur."

Boğazımda takılı kalan lokmayı öksürmeye başladığımda bana suyumuzu uzatmıştı. Boğazımı temizledikten sonra sudan küçük yudumlar aldım ve ona döndüm. "Güzel şaka."

"O gün partide bizimle oturduğunda herkes şaşırmıştı," dedi seri şekilde. "Bizimle takılırsan kimse hakkında dedikodu yapamaz. Bize duyulan saygı sana da duyulur."

Gülerek "Ya size duyulan saygıyı kendime hakaret olarak kabul ediyorsam?" diye sorduğumda başını iki yana sallamıştı.

"Böyle daha mı çok hoşuna gidiyor?"

Çatalımı sertçe tepsiye bıraktım. "Bak!" Derin nefes alarak. "Bana sizin lise bittikten sonra sönecek popülerliğiniz, kendinizi dünyanın merkezinde sandığınız aptal egolarınız gerekli değil. Çok başka hedeflerim var," dedim gözlerinin içine bakarak.

"Üzülmediğini söyleme," dedi kendinden emin sesle. "Hiç umurunda değilmiş gibi davranma. Kim olsa kırılır. Kendini kalın duvarlarla gizlemeye çalışıyorsun ama ya ben küçük bir boşluktan sana bakmışsam? Ya çoktan görmüşsem, duymuşsam seni?"

"Madem Nazım tarafından kalktın," diyerek iç çektim. Nazım Hikmet'i sevmezdim. Şiirlerini önceleri severdim ama sonra Piraye'ye yaptığı ihanet ona olan sevgimi, saygımı öldürmüştü. "O duvarlar ben doğduğum günden beri var, Bulutçuk. O duvarlar olmasa ben genelevde bunca yıl kalamazdım. Benim babam bile duvarlarımdan boşluğunu bulamamış bir insan. Sen neden bahsediyorsun?"

"Öncelikle, Ben Nazım değilim ve olmam," diyerek dirseklerini masaya yasladı ve ellerini çenesinin altına getirdi. "Sonrasında ise seni ağlarken duyan, izleyen, hıçkırıklarını sayan ama gelip de sana sarılamayan birinin o boşluğu bulması seni neden bu kadar şaşırtıyor?"

Hıçkırıklarını sayan ama gelip de sana sarılamayan.

Aynı onun gibi yaparak dirseklerimi masaya yasladım ve avucumu çenemin altına getirdim. Gök mavisi gözlerini gözlerime kilitledim yavaşça. "Benden hoşlanan biri gibi davranmayı kes."

"Açık sözlüsün." Şaşırmış mıydı? Herkesin ortasında ona hareket çeken bir kızdım. Şimdi neden bir cümlele şaşırmıştı ki?

Yutkundum. "Kes artık şu tavrını. Benden nefret et. Bana çelme tak. Benimle dalga geç. Efe'yle benim düşüşlerimi izleyip gülmeye devam et. Çağan'ın partisine geldiğimde beni yine kov. Tamam? Olduğun gibi davran. Diğer hâlin çok yapmacık çünkü."

Biçimli kaşları çatılırken, "Çağan'ın partisi mi? Siz hangi ara bu kadar samimi oldunuz?" diye sormuştu.

"Sana ne?" diye çıktım yüksek sesle. "İstedğimle istediğim gibi samimi olurum."

Dilini damağında döndürerek derin nefes aldığı anda şakağındaki damarların seğirdiğini görür gibi olmuştum. Hah! Sinirlenmiş miydi? O kim olarak bana sinirlenebiliyordu?

"Gelme o partiye. Hatta mümkünse bir süre partilere gelme. Hedeflerin yok muydu? Onlar için çalış."

Teneffüs zili çaldığında aceleyle çantamı ve ceketimi alıp ayaklandım. "Bana akıl vermeye kalkma."

Neredeyse koşar adım kafeteryadan çıktığımda, "Kaç tabii!" demiş arkamdan. Umursamadan koştum ama herkes sınıflarından çıkmıştı. Neredeyse tüm gözlerin üzerimde olduğunu hissettiğim dakikalar içerisinde merdivenleri çıkıp dersimin olduğu üçüncü kata ulaştığımda birisinin kolumu tutmasıyla durmak zorunda kalmıştım.

Başımı kaldırdığımda gördüğüm sima duraksamama neden olmuştu. Bu simaya baktığımda neden aynada kendimi görmüş gibi oluyordum? Kahretsin... Neden bu kadar bana benziyordu ki?

"Anne ve babam birkaç gün daha olmayacak. Babaannem rahatsızlanmış. Peri teyze de onların yanına gitti yardıma. Eve git ve kapıyı kilitle sen. Ben geç gelirim."

Başımı onayla sallayıp yanından geçip gideceğim sırada tekrar kolumdan tuttu. "Korkar mısın yalnız kalırsan?"

Korkardım. Deli gibi korkardım. "Korkmam."

"İyi," diye kestirip attı ve kolumu bırakarak yanımdan geçip gitti.

Son iki derse de girdikten sonra servisle eve dönmüş ve ıssızlaşan evin kapısını arkadan kilitleyip anahtarı cebime atmıştım. Evin salonundaki kapı çoğu zaman açık kalırdı ve kapısı boydan boya camdı. O kapıyı kilitledim, neredeyse hiçbir zaman çekilmeyen perdeleri çektim.

Tüm evin ışıklarını yakıp televizyonu yüksek seste açtım.

Hırsız gelirse herkesin evde olduğunu sanıp vazgeçerdi böylece değil mi?

Çok zekice bir fikirdi bu.

Mutfığa girdiğimde ocakta duran iki büyük tencere dikkatimi çekmişti. Üzerine renkli not iliştirilmiş ocağın yanına gittiğimde bunun Peri teyzenin işi olduğunu anlamam zor olmamıştı.

"Mantar çorbası, sebzeli tavuk güveç, zeytinyağlı enginar. Hangisini sevdiğini bilmediğim için çeşit çeşit yaptım. O hergele dışarıdan sipariş verir. Sen ona uyma. Peri teyzen, Thomas Keller'dan bile daha iyi aşçıdır."

Haklıydı. O harika bir aşçıydı. Yediğim tüm yemekler bunun kanıtıydı.

On beş dakika sonra yemeğimi yemiş ve odama çıkıp üzerimi değiştirmiştım. Üzerime gri eşofman tarzı pijamalarımı geçirip çalışma

masama geçtiğimde karşımda devasa bir harita vardı. Bu haritanın her köşesini ezbere bilmek canımı sıkıyordu. Bilmediğim yerleri öğrenmek adına telefonumdaki haritayı açıyor ve ülkeleri büyötmeye başlıyordum. Birkaç ölkenin başkentindeki sokakları öğrenmiştim ama bazıların isimleri oldukça zordu.

Bu noktada çok okuyanın değıl, çok gezenin bilgili olduğunu kabul etmem gerekirdi sanırım.

Sonuçta haritadan bakmakla, gidip bizzat gezmek ve görmek bir değıldi.

Bir gün... Belki.

Sabah ödevlerini yapıp iki saat kadar sonra bitirdiğimde telefonuma gelen mesaj sesiyle elimi masanın ucundaki telefonuma uzatmıştım. Mesaj bilmediğim bir numaradan gelmişti. İsim olarak kenarda N harfi yazılıydı.

N: Haritacı, ödevimizi nasıl yapalım?

Güniz Işık: Sen kimsin?

N: Ben Nail. Numaranı abinden aldım.

Güniz Işık: Ben yaparım ödevi. İkimizin ismini yazarım dosyaya.

N: Eyvallah.

N: Aramızda mı bu? Babam öğrenirse beni voleybol oynadığım sahaya file gibi diker.

Güniz Işık: Seni file gibi dikmesinin topluma büyük bir katkısı olurdu ama merak etme. Aramızda kalacak.

N: Hem haritacı hem şakacı. Teşekkür ederim!

Güniz Işık: Şaka değıldi.

N: ☺

Ona göröldü atıp konuşmadan çıktığımda çantamı toplamış ve formamı ütülemiştim. Evdeki sessizlik derslerim bittiğı andan beri beni örkötmeye başladığında kapımı kapattım. Aşağıda ve yukarıda neredeyse tüm odaların ışıklarını açmış, tüm kapıları kilitlemiştim. Korkmam gereken hiçbir şey olamazdı.

Hırsız olsam bu eve girmezdim. Çünkü dışarıdan evde en az beş kiğı olduğunu sanılırdı.

Saat gece 12'ye geldiğinde uykum gelmese bile alarmı kurdum ve yatağımanın içine girdim. Kocaman evde tek başıma olduğum detayı aklıma takıldığında tüm bedenim korkuyla titremişti yorganın altında.

Gözlerimi sıkıca yumarak uyumaya çalıştım ama anında karanlık-
tan korkup gözlerimi açmıştım. Sanki gözlerimi kapattığım an pusuda
duran birileri beni boğabilirmiş gibi hissediyordum.

Uyuyamayacağımdan emin olduğumda sırtımı yatağın başlığına
yasladım ve elime aldığım telefonla Efe'yi aradım. Açmadı. Yine dene-
diğimde sonuç bu defa da aynı olmuştu. Tek çare mesaj atmak ve ne
zaman göreceğini beklemektir.

Güniz Işık: Gelmeyecek misin eve?

İki tık oldu ama çevrim içi olmamıştı. Derin nefes alarak titreyen
parmaklarımla yazmaya devam ettim.

Güniz Işık: Yalan söyledim. Yalnız başına kalmaktan korkuyorum.

Güniz Işık: Uyuyamıyorum.

Güniz Işık: Gelsene.

Güniz Işık: Yanıma gelmene gerek yok. Eve geldiğini bilmem yeterli olur.

Güniz Işık: Anında uyurum. Sana hiç bulaşmam.

Çevrim içi olduğunda gözlerim irileşmiş şekilde cevap yazmasını
bekledim. Kalbim boğazımda küt küt atıyor, ellerim fırtınaya maruz
kalmış bir dal gibi titriyordu.

Efe: Ok.

Eh, bu da bir cevap sayılırdı. En azından geliyordu.

On dakika sonra aşağıdan gelen yüksek televizyon sesi kesildi. Ya-
raktan kalkarak kilitlediğim kapının önüne geldiğimde merdivenlerden
gelen ağır adım seslerini duyuyordum. Elimi kalbime götürerek bir süre
bekledim. Acaba gelen Efe miydi?

Kapım tıklandığında kulağımı dayadığım için ses beni korkuttu.
Ama hemen ardından gelen ses, "Aç," dediğinde kilidi çevirdim ve ka-
pıyı kendime doğru çektim.

Gelmişti ama yalnız değildi. Ayakta zor duran Efe'nin bedeni, Uğur
ile Nail'e yaslanmıştı. Her üçünün gözleri üzerimde gezinirken, "Gel-
dim. Şimdi git uyu," demişti Efe içki kokan nefesiyle.

Yüzümü buruşturdum. "Leş gibi kokuyorsun."

Sırıttı. "Bana sarılıp uyuma diye içtim belki de."

Uğur onu odasına götürmek için hareketlendiğinde Nail de yardım
etti. Üçü sırayla koridorun sonundaki odaya girmiş ve Efe'nin bedenini
yatağa devirmişlerdi. Nail eğilerek ayakkabılarını çıkarırken Uğur, bat-
taniyesini üzerine örtmeye çalışıyordu.

Uğur onun üzerini örttüktten sonra, “Sabaha kadar kendi kendine konuşur, boş yapar,” diye açıklama yaptığında başımı onayla sallamıştım. Efe’nin gözleri kapanırken Uğur ışığı kapatmış ve telefonuna gelen aramayı cevaplamıştı. “İniyoruz aşağı, Bulutçuk.” Ardından, her ne dediyse telefonu kulağından uzaklaştırıp kapatmıştı. Nasıl yani? Bulut burada mıydı?

Uğur yanımdan geçerken, “Gel, kapıyı kilitle,” demişti. Onların peşinden aşağıya indiğimde, “İyi geceler,” demişlerdi beni bozguna uğratarak.

İsteyince kibar olabiliyormuş demek ki herkes.

Kapı açıldığında tam da eşiğin önünde onu gördüm ansızın. Gözlerimiz çakıştığında birkaç adım geri gittiğine anbean şahit oldum.

Onu dün kovmuştum ve bugün buna saygı duyarak eve girmemişti.

Uğur ile Nail, çıktığı an daha fazla ona bakmadan kapıyı kapattım ve kilitledim. Koşar adım yukarı çıktığımda adımlarım beni onun odasının önüne götürmüştü. Kapısı açık olan odadan koridora dolan iniltilerini işittiğimde sessizce yere oturdum.

“Anne?” demişti ağlamaklı tonla. “Ağlama artık.” Yüksek sesle hıçkırdı. “Babam mı üzdü seni, anne?” İnledi. “Kardeş mi? Benim kardeşim yok ki.” Kalbim dediği cümleyle kasıldı. “Onu sevmem yasak. Onu sevmem yasak. Onu sevmem yasak. Onu seversem annem yüzüme bakmaz. Anneme ihanet etmeyeceğim. Anneme ihanet eden ikinci adam olmayacağım.” Elim kalbime götürdüğümde gözlerim dolmuştu. “Ne istersen yaparım.” Kaşlarımı çattım. Bu cümleyi kime kuruyordu? “Onu buraya geldiğine pişman edeceğim.”

Fısıltıyla, “Ettin zaten, abi,” diye fısıldadım. “Bin pişman oldum.”

“Anne, onun gözleri bana çok benziyor. Burnu, kaşları, dudakları, çenesi aynı ben.” Gözümünden birkaç damla yaş yanağımı ıslattı. “Anne, keşke onu sen doğursaydın.” Elimle ağzımı kapattım hıçkırmamak adına. Bu cümleleri gerçekten kurmuş muydu? Eğer böyle demişse ne zamana aitti bu düşünceleri?

Keşke... Aynı anneden doğsaydık. Keşke ben onun adım izlerini izleyen, ona özenen kız kardeşi olsaydım.

Keşke... Beni kıskanan, koruyan, kısıtlamaya çalışan abim olsaydı. Kavgalar ederdik, didişirdik ama birbirimizi çok severdik.

“Anne, bugün onu görmeye götürdü babam beni. Bulut da geldi benimle. Onu görünce, *‘Efe, senin saçın uzasa aynı bu kıza benzermişsin.’* dedi. Ama yine de kaçtım ondan, anne. Seni üzmemek için.”

Ne?

Gözümün önünden geçen bir anı zihnime oturduğunda kalbim parlayacakmış gibi atıyordu. Kaç yaşındaydık? Sekiz mi? Evet, sanırım sekiz yaşındaydık. Doğum günümde babam beni gelip almış ve şirin bir kafeye götürmüştü. Sonra içeri başka bir adamla Efe gelmişti. Ama bu sefer yalnız değildi. Yanında onunla aynı boylarda zayıf bir çocuk daha vardı.

O çocuk beni gördüğü an Efe'nin kulağına eğilip bir şeyler fısılda mıştı.

Sonra babam, ben, Efe ve o çocuk oturduk kafede. Pastam gelmişti. Pembe küçük pastam önüme geldiğinde Efe dayanamayarak ayağa fırlamış ve koşar adım kafeden çıkmıştı. Babam da onun peşinden çıkarken, "Bekleyin. Hemen geliyorum," demişti.

Sonra?

Elimi şakaklarıma getirerek zihnimi zorladım. Sonra ne olmuştu?

Pembe pasta. Mumlar. Dilek.

Garson gelip pastanın üzerindeki düz mumları yaktığında ısılanan yanaklarım ve akan burnumla pastaya bakmıştım.

"Üfle."

Böyle demişti değil mi? Kısa ve net cümlesini hatırlayabiliyordum sanırım. Bulanıklaşan görüşümle, "Sen kimsin?" diye sormuştum ben de

"Önce sen söyle kim olduğunu."

"Güniz Işık."

Düşünürmüş gibi yapıp, "Güneşsin yani sen," demişti. "Ben de gün ışığını öldüren biriyim. Çünkü ben gökyüzünde olduğumda güneş yok oluyor."

Kaşlarımla çatarak, "Ama sen buradasın. Ben yok olmadım," demiştim çok bilmiş tavırla. Efe'nin gidişine ağlayan gözlerimi sildim ve burnumu çektim.

"Belki birazdan yok olursun. Dilek tutmaya ne dersin? Bundan sonra ben yanındayken asla yok olmamayı dile."

Dediğini yapmıştım. İsmi dahi bilmediğim o çocuğun dediklerini yapmış ve mumları ağlayan gözlerime yağmen üflemiştim. Bunu yaparken burnumdan akan sümük pastanın tam üzerine düşmüştü.

Bunu gören çocuk, "Peçeteyle alayım," demiş ve pembe kremlerle süslediğim pastanın üzerinden almıştı. "Bunu sadece ikimiz gördük. Ben öğrenmedim. Sen?"

Omuz silktim. “Ben de iğrenmedim. Sonuçta kendi sümüğüm.”

“Aynen!” diyerek bana katıldı. “İnsana kendi salyası, sümüğü çok tatlı geliyor.”

Babam geldiğinde pastamı üflediğimi görüp kötü olmuştu. Ardından o çocukla beni alarak kafeden çıkarmıştı. Fakat benimle değil, onlarla dönmeyi tercih etmişti.

Sümüğümün düştüğü pasta kafede kalmıştı. Pembe, üzerinde bir sürü sade ve düz mumların olduğu küçük pastam. Zaten o günden sonra bir daha doğum günümü kutlamamıştım. O benim son pastamdı.

Pembe pasta. Mumlar. Dilek. O çocuk.

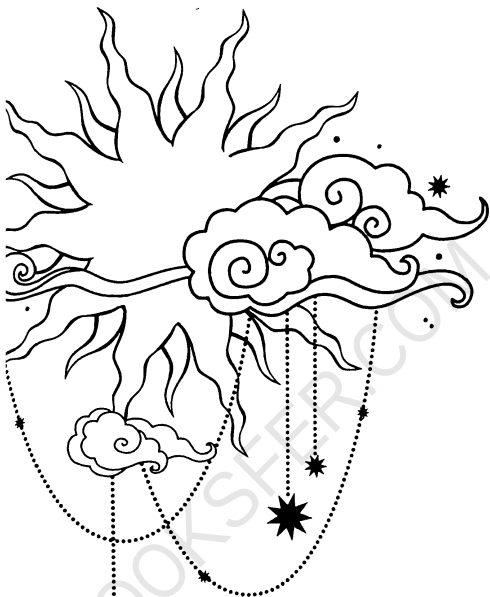
İrkilerek ansızın zihnime düşen anılarımdan sıyrıldığımda çocuğun yüzü kafamda net değildi. O gün çok ağlamıştım ve gözlerim herkesi bulanık görmüştü.

O Bulut olabilir miydi? Bana attığı mesajı anımsadım. Kim olduğunu sorduğumda bana aynı yanıt vermişti..

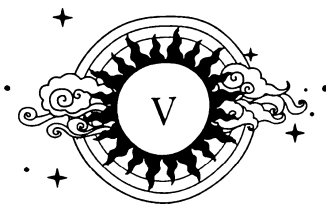
Gün ışığını öldüren biri...

Bu PDFi para ile aldıysanız,
dolandırıldınız.

Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava boşuna PDF'e para
vermeyin!

insanlar, hayatın kendisinden
daha karmaşıktı.

♪♪ NF - why ♪♪

Babaannemin durumu kötüydü. Kalp hastalığı olan babaannem son zamanlar nefes darlığı çekiyordu ve bir süredir hastanede kontrol altında tutuluyordu. Babam ve Melike Hanım şehir dışında oturan babaannem ile dedemin yanındaydı. Peri teyze de onların yanındaydı.

Sabah babam önce Efe'yle, ardından benimle konuşmuştu. Oraya gelip gelmek istemediğimizi sorduğunda Efe anında bu fikri onaylasa da ben kabul etmemiştim.

Çünkü babaannem ve dedem benden nefret ediyordu.

Babamın teklifini reddettiğimde tekrar Efe'yi aramıştı. "Hayır, ben geleceğim. Ve o da yalnız kalamaz. Korkuyor." Efe hem gitmek istiyor hem de yalnız kalmamdan endişe ediyordu. Bu sözleri beni gülümsettiğinde bir süre sessiz kalmıştı. "Öznur'la anlaşıyor. Aslında bizimkilerle arası pek iyi değil." Cümlesini düzeltmemek için kendimi zor tuttum. Önce onlar bana sataşmıştı ve ben sadece hepsine hak ettikleri cevapları vermiştim. "Öğrenci temsilcimiz Çağan'la arası iyi ama o herifin evinde kalamaz." Efe beni kısıkanıyor muydu? Normal bir abi gibi hem de? "Uğur'dan pek hoşlanmıyor, Bulut'la da ezeli düşman gibi. Ama Nail'le ortak projeleri varmış. Belki onlarda kalmak ister. Bilemiyorum. Ara, kendin sor. Üçünden birini seçsin. Başka biri olmaz."

Telefonu kapattığını anladığımda koşar adım kendi odama geçtim ve sessizde olan telefonuma gelen aramayı cevapladım. Babam, "Kızım, abinle konuştum. O buraya gelmek istiyor. Sen de bir arkadaşında kalasan? Uğur, Bulut ve Nail'in ailelerini çok yakından tanıyorum. Hepsini seni ağırlamak ister." *Ya ne demezsin... Eminim bayıla bayıla ağırlarlar beni.*

Derin iç çektiğimde yalnız kalamayacağımı kendime hatırlattım. “Bilemiyorum.”

“Hepsinin babasını uzun yıllardır tanıyorum. Özellikle Bulut’un babası Kadir’i çok severim. Ne dersin?”

Hayır... Bulut olmazdı. Onunla aynı evde kalmama imkân yoktu. “Nail olabilir. Onunla bir projem var. Aynı evde kalırsak daha kolay hallederiz.”

“İhsan’la konuşurum hemen.” Telefonu kapattığımızda dakikalar sonra beni tekrar aramıştı. “Güniz, eşyalarını topla kızım. Nail birazdan seni almak için gelecek. Evin güvenlik sistemini etkinleştirecek abin. Anahtarlarını, yedek okul formanı, ders kitaplarını falan hepsini topla sen.”

Tekrar iç çektiğimde, “Çok mu geç dönersiniz?” diye sormuştum istemsizce. Keyiflerinden gitmediklerini bilsem de başkasının evinde kalma düşüncesi hoşuma gitmiyordu pek.

“Babaannen hastaneden çıkar çıkmaz geleceğiz. Name’ye gelseydi keşke ama gelmiyor.”

“Benim yüzümden mi gelmiyor?”

“Hayır,” dedi hemen. “Nereden çıkardın bunu?”

Yutkunarak, “Duydum,” dedim zorlukla. “Geçen sefer geldiğinde beni görmemek için geri döndüğünü söyledi Melike Hanım’a.”

Babam cevap aradı ama bulamadı. “Boş ver sen onu. Yaşlı bir kadını neden takıyorsun ki? Sen benim güzel kızsımsın. Yerin tabii ki benim yanımda.”

“Peki. Hoşça kal, baba.” Onunla vedalaştığımda bu eve ilk geldiğim geceyi anımsadım istemsizce. Asla babamın hayatını zedelemek düşüncem olmamıştı.

Ta ki o güne kadar.

O gün geldiğinde yalın ayak sokaklarda koşuşturmuştum.

Kurtulmuştum.

Ya da sadece kurtulduğumu sanmış ve bambaşka bir bataklığa saplanmıştım.

Ayağa kalkıp dolabımdan çıkardığım bavulumu doldurmaya başladım. Ders kitaplarımı ayrı bir çantaya koyduğum sırada, “Borno, havlu falan götürme. Onlarda mutlaka vardır misafirler için gerekli şeyler,” demişti Efe.

Ne zamandır kapıda dikilip beni izliyordu?

Başımı onayla sallayıp birkaç parça ek kıyafet, pijamalarımı aldıktan sonra bavulumu kapattım. Ders kitaplarımı aldığım çantaya uzandığımda ikisini birden taşıyamayacağımı anlamam zor olmamıştı. Bavulu bırakarak ağır çantayı omzuma atmaya çalıştım.

Eğilip omzuma geçirmeye çalıştığım çanta bir anda yok olduğunda arkamı dönüp Efe'ye baktım şaşkınlıkla. Tek eliyle kavradığı çantayı omuzlarına geçirdi, ardından bavulumu uzanıp onu da aldı.

"Ben hallederdim," dedim memnuniyetsiz sesle. Bana dediklerini unutmamıştım ve unutacağımı da sanmıyordum. Günler önce sarhoş olup eve geldiğinde tüm gece uykusunda konuşmalarını dinlemiş, onunla empati yapmaya çalışmış olsam da bu değişmeyecekti.

Birlikte aşağı indiğimiz sırada kapının zil sesi içeriye doldu. Efe uzanarak kapıyı açtığında Nail'in eli havada kalmıştı. "Abi, kaç günlük gidiyorsun sen? Çağan'ın partisine gelmeyecek misin?"

Efe sırt çantamı yere bırakarak, "Sana da merhaba Nail," dedi alayla.

"Merhaba," diyerek onu geçıştirdi Nail. "Ne zaman geleceksin?"

"Bilmiyorum. Babaannemin durumu pek iyi değil. Gidip göreyim."

Nail, Efe'nin omzuna dokunarak, "Görüşürüz o zaman!" dedi ve bana döndü. "Haydi gidelim, Haritacı."

Arkasını dönüp gittiğini gördüğümde çantama doğru uzanmak istedim ama Efe beni engelledi. "Lan yavaşak! Gelip taşısana eşyaları."

Gülmemek için kendimi zor tuttuğumda Nail geri dönmüş ve eşyalarımı arabasına kadar taşımıştı. Anahtarlarımı alıp cebime atarken evden Efe'yle beraber çıkmış, Nail'in arabasının önüne gelmiştim.

Efe'ye dönmedim, onunla vedalaşmadım. Direkt olarak arka kapıyı açıp oturduğumda Efe hâlâ arabanın yanında dikiliyordu. Nail bagajı kapattıktan sonra Efe'nin yanına gittiğinde konuşmaya başladılar. Kısık sesle konuştukları için hiçbir şey duyamıyordum ama Efe bir şeyler anlatıyor, Nail ise başını sallıyordu.

En sonunda Nail sürücü koltuğuna geçip oturduğunda dikiz aynasından bana bakıp, "Neden önde oturmadin?" diye sordu merakla.

"Birileri görüp haber yapmasın diye. Name küçük şehir."

"Biz sınıf arkadaşınız."

Omuz silktim. "On yedi yaşında bir kızı hamile sanan siteye güven olmaz."

Nail arabayı evlerin arasındaki düz yolla sürerken, “İyice abarttılar,” diye homurdanmıştı. “Bak sana söz, eğer editör erkekse onu döveceğim.”

“Neden?” diye sordum sert sesle. “Ben senin hiçbir şeyin değilim Benim için kılını bile kıpırdatmana gerek yok.”

Başını sallayarak, “Pekâlâ. Öyle diyorsan,” dedi.

Ona cevap verme gereği duymadan yola odaklandım. Dakikalar sonra Nail arabanın kornasına bastı ve devasa demir kapı açıldı. Kapının açılmasıyla araba, bahçedeki yoldan garaja girmişti. Arabayı durdurduğunda, “Projeye ben de yardım edeceğim. Babam derslerimi sorarsa onu geçirir tamam mı? Kendisi biraz otoriter biridir.”

Alayla, “O yüzden mi sonuncusun?” diye sordum.

“Sınıfta ve sözelciler arasında sonuncuyum. Okulun sonuncusu Bulut.”

“Tam sizden beklenen bir şey,” diyerek arabadan indim. Bagaj indim an açıldığında ben daha ulaşamadan orta yaşlarda bir adam gelip bavulumu almıştı.

Nail gelip “Abi, onları sana zahmet misafir odasına çıkarsana,” dediğinde adam başını sallamıştı.

“Hoş geldin, kızım.”

“Hoş buldum.”

Nail eliyle kapıyı işaret ettiğinde daha biz varmadan kapı açılmış ve kıvılcıklı bir kadın beni karşılamıştı. “Hoş geldin, Güniz!” Bana sıkıca sarılıp yanağımdan öptüğünde onu hemen hatırlamıştım. Babamın doğum gününde, birkaç davette onu görmüştüm ve her defasında bana samimi davranmıştı. Nail’in annesi olduğunu daha şimdi öğreniyordum.

Babası bana elini uzatıp, “Hoş geldin Güniz kızım,” dediğinde onlara bakarak gülümsedim.

“Hoş buldum.”

Nail’in anne ve babası onlara resmi bir şekilde hitap etmemi içeri girer girmez yasaklamıştı. Onlara teyze, amca gibi seslenmemi benden rica ettiklerinde ikisini de kırmadım. Nail ise gelir gelmez mutfığa girmişti ve yemek öncesi atıştırmaya başlamıştı.

Anne ve babası ile salonda oturduğumuz sırada, “Projeniz varmış,” dedi İhsan amca. “Oğlumun ders çalışacak olması beni çok sevindirdi. Sınıf birincisi senmişsin. Umarım bizimki senden ibret alır.”

Halide teyze, "Salon ve çalışma odamız tam size uygun. İstedığınızı seçin. Biz sizi asla rahatsız etmeyiz," dediğinde başını onayla salladım.

"Salon güzel görünüyor."

"Ya bırakın önce yemek yiyelim!" diye homurdanan ve ağzı dolu Nail içeri girdiğinde babası ona bakıp yüzünü buruşturdu.

"Sen sus eşek sıpası," dediğinde Nail'in gözleri belerdi.

Çemkirerek "Ya baba! Kızın yanında deme öyle," deyip ayaklarını yere vurduğunda gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırmıştım. Sanırım bu evde eğlenecektim. Samimiyetleri şimdiden çok hoşuma gitmişti.

İhsan amca gülümsedi. "Neden? Karizman mı çizilir yoksa? Senin karizman mı kaldı, çocuğum? Sonuncusu! Sonuncu!"

Nail gelip benden uzak bir köşeye oturduğunda ağızındakini henüz yutmuştu. "Baba ama okul sonuncusu değilim. Beterin beteri var yani. Şükür edelim bu hâlimize bence."

Halide teyze merakla, "Sonuncu kimdi?" diye sordu. "Neden okuldan atılmıyor?"

"Anneciğim, bizim sonunculuğumuz normal lise hayatında çok iyi bir ortalama," deyip bacağına bacağının üzerine attı. "Sonuncu Bulut. Kadir amcanın yanında hava atabilirsin babacığım."

İhsan amca ile Halide teyze sinirle gülmeye başladıklarında kendimi tutamayarak ben de gülmüştüm sessizce. Biraz sonra yemek hazır olduğunda, "Nihat nerede kaldı?" diye sormuştu İhsan amca.

Halide teyze ağzını açmak istediği an anahtarların çevrilme sesi kulağıma doldu. Ardından içeri giren ve bizden birkaç yaş büyük bir adam salonda belirdi. "Merhaba?" Sorgu dolu gözleri bana iliştğinde kendimde ayağa kalkma ihtiyacı hissettim.

İhsan amca masaya geçerek, "Efe'nin kız kardeşi, aynı zamanda da Nail'in sınıf arkadaşı. Misafirimiz olacak bir müddet," diyerek büyük oğlu olduğunu anladığım adama açıklama yaptığında Nihat bana elini uzattı.

"Nihat. Memnun oldum." Gözleri tam olarak gözlerimin içine bakarken bir saniyelik bile benden bakışlarını çekmemişti.

Çekingeni sesle, "Güniz Işık," demiş ve elini sıkıp masaya geçmiştim. İhsan amca başta, Halide teyze sol tarafındaydı. Ben Halide teyzenin yanına geçtiğimde karşımdaki sandalyede Nail oturuyordu.

Halide teyze masadaki yemeklere bakarak, “Hangisini seversin?” diye sordu tabağını alarak.

“Bana fark etmez. Yemek seçmem.”

İhsan amca parmağıyla beni gösterip, “Gördünüz değil mi? Her şeye burun kıvrırın siz,” diye oğullarına laf atmıştı.

Nail kısık sesle, “Şu sürekli ailelerin örnek getirdiği el âlemin çocuğu sanırım Güniz’in ta kendisi,” dediğinde annesi ona uyarma niteliğinde bir bakış atmış ve tabağına pilavla tavuk eti koyarak bana uzatmıştı.

“Teşekkürler,” dediğimde yardımcıları olan genç kız sularımızı dol-
duruyordu.

Nihat bana bakarak, “Nail hiç senden bahsetmemişti,” dedi merak-
la. “Bize geldiğini de görmedim.”

Nail’e cevap vermesi gerektiğini belirten bakış attığımda, “O sınıf
birincisi, ben sonuncuyum. Aramızda dağlar var abi,” diye cevap verdi
gülerek.

Abisi kendisiyle dalga geçtiği için ona güldü ve saçlarını karıştırdı.
Bir an gözümde Efe’nin saçlarını bu şekilde karıştırması hayali canlan-
dığında kalbim teklemişti. Nihat onlara baktığımı fark ettiğinde başını
kaldırdı ve bana gülümsedi. Bakışı ve gülüşü bedenimde yabancı bir
ürpertiye sebep olduğunda başımı eğip yemeğime odaklandım.

Dakikalar sonra, “Biliyor musun, Nihat da sizin koleji birincilikle
bitirmişti,” demişti Halide teyze. “Nail hiç ona benzemedi. Voleybola
taktı kafasını, dersleri tamamen boşladı.”

Nail konuyu dağıtmak adına, “Anne, biliyor musun Güniz haritayı
ezbere biliyor,” dedi. “Haritacı diye hitap ediyorum ben ona.”

Nihat başını yemeğinden kaldırarak, “Nasıl yani?” diye sordu. Sanı-
rım bu konu dikkatini çekmişti.

Nail, “Tüm ülkelerin komşularını falan ezbere biliyor,” dedi heyecan-
la. Aslında maksadı beni övmek değil, dikkatleri üzerinden çekmekti.

Nihat kaşığını masaya bırakarak, “Yani bir ülke desem komşularını
anında söyler misin?” diye sorduğunda başımı aşağı yukarı sallamıştım.
Kendimi bildim bileli haritayla bütün olmuş bir insandım ve artık ha-
ritayı ezberlemem normal bir durumdu benim için.

“Tayland?”

Gözlerimi saniyelik kapatarak zihnimde beliren haritada Güneydo-
ğu Asya’yı büyüttüm ve Tayland’ı gözümün önüne getirdim. “Myan-
mar, Kamboçya, Laos, Malezya.”

Nail o sırada telefonunu çıkarıp söylediklerimi kontrol ediyordu. Birkaç saniye sonra coşkuyla, “Doğru!” dediğinde herkes kocaman gülümsemiş, Nihat ise hayranlık dolu bakışlarla beni süzmüştü.

Bana övgüler yağdıran samimi aile ile yemeğimizi bitirdiğimizde Halide teyze beni misafir odasına götürmüştü. Odanın ayrıca küçük bir banyosu vardı ve bu detay sevinme sebepti oldu. Halide teyze benim için banyoda temiz havlu, bornoz, şampuan ve gerekli diğer şeylerin olduğunu söylemiş, başka bir şey için ona seslenmemi rica etmişti.

O gittikten sonra kaç gün kalacağımı bilmediğim bu odaya yerleştim. Ders kitaplarımı pencerenin önündeki masaya dizdim ve başucu lambasını getirip kitapların yanına koydum.

Pijamayla ortalıkta dolaşmanın doğru olmayacağını düşündüğüm için gri bol eşofman takımını giymiş ve ayağıma kapının yanındaki terlikleri geçirmiştim.

Telefonuma gelen mesaj sesiyle beraber yatağa oturduğumda mesaj hiç beklemediğim birinden gelmişti.

Efe: Yerleştin mi? Bir şey gerekliyse söyle o yavaşça.

Güniz Işık: Yerleştim. Her şey var.

Efe: Ok.

Bir saat odada dinlenmiş, babamla konuşmuştum. Efe’nin akşama yanlarına ulaşacağını söylemiş ve kendime dikkat etmemi belirtmişti. Babaannemin durumu hâlâ aynıydı ve bir müddet daha orada kalacaklar gibi görünüyordu.

Yarın pazar günü olduğu için hiçbir şeyle uğraşmadım. Kapım çaldığında yatakta doğrularak, “Gelin?” diye seslendim.

Halide teyze kapıyı açarak başını içeri uzattı. “Çay saatimiz. İnebilir misin aşağı?”

Çayın saati mi olurdu? Canı çeken istediği saatte gidip içemez miydi?

Zenginler çok tuhaftı.

Halide teyzeyle birlikte aşağı indiğimde bu sefer hepsi oldukça rahat kıyafetler giymişti. Babam ve Efe kadar olmasa da hepsi eşofmanlaydı ve ayaklarında spor ayakkabı vardı.

Bir an için terliklerimden utandım. “Ben evde ayakkabı giyemem. Kusura bakmayın.”

İhsan amca, “Ben de giyemem. Hatta yırtık siyah çoraplarımla gezdim ama Halide teyzen işte. Çoraplarım yırtıldığı an atıyor çöpe,” diye sitem ettiğinde hepimiz gülmüştük.

Babamın ailesinden daha eğlenceli oldukları kesindi. Nail sınıfın gülüş kaynağıydı ve neden bu kadar komik olduğunu şimdi daha iyi anlıyordum sanırım. Nihat ise onun aksine daha sakindi ama bakışları her an üzerimdeydi ve bu beni biraz rahatsız etmişti.

Çaylarımızı içerken, “Yarın ben kahvaltıya gideceğim çocuklarla. Güniz size emanet,” demişti Nail.

Annesi, “Hangi çocuklarla?” diye sordu hemen.

“Bizimkiler. Efe hariç.”

“O zaman neden Güniz’i götürmüyorsun?”

Araya girerek “Ben pek anlaşılamam Efe’nin arkadaşlarıyla,” demiştim.

Halide teyze bana bakmış ardından tekrar oğluna dönmüştü. “Olmaz öyle şey. Götür Güniz’i de.”

“Yarın biz de üniversiteden çocuklarla kahvaltıya gidecektik. Güniz eminim üniversiteli gençleri liseli ve ortalamaları sürünenlere tercih eder.” Nihat’ın teklifiyle gözlerim irileştiğinde ne diyeceğimi bilemiyordum.

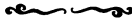
İhsan amca, “Bence bu kız liseliler yerine üniversiteli gençlerle arkadaş olmalı,” diye kendi fikrini sundu. “Tabii kendisi de isterse.”

Nihat’ın benim üzerimde olan beğeni dolu bakışları mı? Yoksa Efe’nin aptal arkadaşları mı? İkinci seçenekte Bulut olduğu için birinciyi seçmem sanırım en mantıklısıydı. Çünkü onunla ilgili beynime oturmayan şeyler vardı.

Omuzlarımı hareket ettirerek “Olur,” dedim ve Nihat’a içten bir şekilde gülümsedim. Bu şehirde hiç birileriyle dışarı çıkamamıştım. Bazen kendi başıma gidip sahilde kafelerde oturur, hayatımı sorgular ve sonra geri dönerdim. Kimse olmazdı yanımda.

Bir kafede daha önce hiçbir arkadaşım ile oturmamıştım. Çünkü annemin yanında kaldığım süreçte kimseyi yakınım almamıştım. Eninde sonunda o kadın yüzünden herkesin benden uzaklaşacağını biliyordum.

Kimse annesi genelev sahibi bir kızla dost olmak istemezdi.

Ertesi sabah kendimi Nihat’ın arabasında kahvaltıya giderken bulmuştum. Oldukça rahat giyinmiştik her ikimiz de. Üzerinde siyah pan-

tolonu, açık gri renkte ince kazağı ve kısa kollu şişme siyah bir mont vardı. Ben ise siyah dar pantolon, bol beyaz spor gömleğimi giymiş, elime de siyah deri ceketimi almıştım.

Arabayı oldukça dikkatli bir şekilde restorana doğru sürdüğünde, “Sana bayılacaklar,” demişti kısık sesle. “Pek birini beğenmezler. Hepsi çok yüksek puanla üniversiteye girdiler ve hâlâ iddialı bir şekilde eğitimlerine devam ediyorlar.”

Başımı sallayarak, “Eğitim önemli,” dedim ne diyeceğimi bilmeden.

Sesli bir şekilde ama ağır ağır güldü. Hareketleri yaşına uygundu ve onu olgun gösteriyordu. Bu hoşuma gitmişti sanırım. Yerinde zıplayan erkekleri pek sevmezdim. Ağır başlılık önemli bir detaydı benim için.

Kaşlarımı çattım. *Ne düşünüyordum ben? Adama talip gibi düşünmemeliydim.*

Arabayı restoranın arkasında park ettiğinde daha önce buraya gelmediğimi anlamam saniyelerimi almıştı. Arabadan inerek onunla beraber iki katlı mekânın ikinci katına çıktık. Gözleri etrafı taradığında en sonunda sağ tarafa doğru el sallamış ve önden yürümem için elini uzatmıştı.

Yanından geçip bize bakan gözlerin olduğu masaya vardığımda, “Günaydın,” diye mırıldandım.

Hepsi samimi bir şekilde bana karşılık verdiğinde Nihat sandalyemi çekmişti. Ben oturduktan sonra yanımda oturmuştu o da.

Nihat eliyle beni gösterip “Güniz,” diye takdim etti. “Nail’in sınıf arkadaşı ve Efe’nin kardeşi. Cevherler üçüncüsü kendisi.”

Saçları benimkilerden birkaç ton koyu olan kız, “Oha!” dedi. “Bizim gibilerden hâlâ kalmış! İlgi alanın nedir?”

Tebessüm ederek, “Coğrafya ve futbol,” dedim. “Esas takımdayım.”

Nihat başını sallayarak, “Name Üniversitesi’nde de aynı adım atıldı. Artık dört ya da beş kız oynayabilecekmiş. Aşırı sağlam bir adım,” demişti.

Başta oturan çocuklardan biri, “Bana iki gol atan kızın da sen olduğunu söyleme!” demişti şaşkınlıkla. “Kardeşimin Cevherler’de ilk senesi. Bir kızın efsane oynadığını söyledi. Kolejin Sneijder’i ilan edilmişsin.”

Utandığımı, yüzümün ısındığını anbean hissettim. Birilerinin beni böylesine övmesi tüm özgüvenimi okşamış, omuzlarımı dikleştirmişti. “O kız benim.”

Çocuğun gözleri büyürken hayranlıkla bana bakıyordu. “Nihat, bu kız bizim üniversiteye gelirse tüm kupaları alırız.”

Nihat bana doğru eğilip “Sahi,” dedi. “Üniversite için nereyi düşünüyorsun?”

İç çekerek “Burada okumak istemiyorum açıkçası,” dedim mahcup sesle. “Başka bir şehir, yeni bir başlangıç istiyorum.”

Karşımdaki kız, “Bence mutlaka düşün Güniz,” demişti. “Name Üniversitesi birçok yabancı ülkelerle öğrenci değişimleri yapıyor. Hepimiz bir dönem yurt dışında okuduk. Hatta ben iki dönem okudum. Ortalaması 95+ olan her mezuna kesin iş veriyor. Yani üniversiteyi bitirir bitirmez hem çalışıyor hem de yüksek lisans yapıyorsun.”

“Çalışma saatleri yüksek lisansa engel olmuyor,” diye katıldı Nihat. “Hatta doktora yapıp üniversitenin sağladığı işte çalışan arkadaşlarımız var.” Bana dakikalarca üniversitelerini, fırsatları anlatmışlardı. Hepsi oldukça bilgiliydi. Nihat’ın ortalaması 99’dü. Onlarda birçok üniversiteden farklı olarak 4’lük sistem kullanılmıyordu.

Kahvaltımızı ederek sohbetlere devam ettiğimde onları incelemekten kendimi alıkoyamamıştım. Hepsi çok medeni insanlardı. Biri konuştuğu zaman diğeri asla müdahale etmiyordu. Birbirlerinin laflarını hiç kesmemişlerdi. Sırayla, sakın bir şekilde cümle kuruyordu her biri.

Restoranın sakinliğine bir gürültü dolduğunda tanıdık seslerle arkamı dönme ihtiyacı hissettim ve o an gördüğüm simalar donmama sebep oldu: Nail, Uğur, Öznur, Gizem ve Bulut. Beşi birlikte yüksek sesle konuşarak mekâna dâhil olmuş, cam kenarına geçmişlerdi.

Nihat baktığım yeri gördüğünde, “Cevherler’in yüz karaları da geldi,” demişti başını iki yana sallayarak.

Ardından telefonunu çıkarıp Nail’i aradığında ona engel olmak istedim ama yapamadım. Nail telefonu kulağına götürdüğünde, “Beni burada da buldun, kardeşim,” diye homurdandı Nihat. Nail’in gözleri etrafta gezindi ve bizim üzerimizde durdu.

Belli etmemesini diledim ama buna imkân yoktu çünkü o Nail’di. Elini kaldırarak bizi sanki yıllardır görmüyormuş gibi el salladı. Aynı anda Bulut’un gözlerinin gözlerime değdiğini hissettim. Yanımda, daha doğrusu oldukça yakınımda oturan Nihat’a bakıp tekrar bana döndüğünde ifadesi değişmişti. Sinirlenmiş miydi? Hah! Kim olarak?

Hepsi ayaklanıp masaya geldiğinde şu an bu masanın altına girmemek için kendimi zor tutuyordum. Cevherler’in öğrencileri, eski

mezunlarla selamlaşmak için gelip birkaç dakika sohbet ettiklerinde Bulut'un gözleri hâlâ üzerimdeydi.

Gizem, "Güniz, bizden sıkılıp büyüklerle mi takılıyorsun artık?" diye sordu.

Utangaçlığımı bir tarafa bırakmamın vakti gelmişti demek ki. Gözlerimi ona dokundurarak, "Ne zaman sizinle takıldım ki? Bunu kendime hakaret sayarım Gizem," dedim hemen.

"Seni yanımıza mı aldık sanki?"

Dirseklerimi masaya yaslayarak ona sahte bir tebessüm yolladım. "Senin haberin yok tabii. Bulut benden masanıza oturmamı istedi ama seviyem o kadar düşmediği için onu reddettim."

Gizem'in gözleri yuvalarından çıktığı sırada, "Bu doğru mu?" diye sormuştu Bulut'a dönerek.

Bulut hâlâ bana bakıyordu. Elleri ceplerinde rahat tavırla, "Doğru," dedi ona dönmeden.

"O bizim masamıza oturursa ben kalkarım Bulut."

Açık kahverengi gözlerimi kendi göz rengine boyamak ister gibi hâlâ inatla bana bakıyordu. "O bizim masamıza oturursa zaten sen kalkmak zorunda kalacaksın."

Uğur heyecanla yerinde zıplayıp, "Kaos kokusu doldu tüm restorana!" diye bağırды. Nihat'ın ona ters ters baktığını hissettiğinde şirin bir şekilde gülümsedi. "Nihat abiciğim, afiyet olsun size." Uğur, Bulut haricinde hepsini çekiştirerek masalarına götürdüğünde en sona Bulut kalmıştı. Birkaç saniye ifadesini çözemediğim bakışlarla beni izlemiş, sonra o da yüzünü çevirip masalarına dönmüştü.

"Liseliler tuhaf," demişti karşımda oturan ve isminin Esmâ olduğunu öğrendiğim kız. Liseli olsam da onu haklı bulmuştum.

Nihat kaşlarını havalandırarak menemenden biraz tabağına almış ve hiçbir şey sormadan benim de tabağımı doldurmuştu. "Aşırı tuhaflar."

Nihat'ın doldurduğu tabağımı büyük bir iştahla silip süpürdüğümde bana bakıp gülümsedi. Ona aynı karşılığı verdiğim sırada masanın üzerindeki telefonuma bir mesaj düştü.

Bulutçuk: O masadan kalk.

Bulutçuk: Kalkar mısın lütfen?

Bulutçuk: Alışmaya çalışıyorum şu rica ve lütfenlere.

Güniz Işık: Ne saçmalıyorsun sen?

Bulutçuk: Karnın doydu, Gün. Kalk ve yanıma gel.

Bulutçuk: Lütfe?

Güniz Işık: Sebep?

Bulutçuk: Yanındaki sana göz dikti.

Güniz Işık: Nihat mı?

Bulutçuk: Nihat? Nihat abi diyeceksin. O senden kaç yaş büyük.

Güniz Işık: Kime nasıl istersem öyle hitap ederim.

Bulutçuk: Sen neden onlarda kalıyorsun? Ben Ef'e'nin kaç yıllık arkadaşayım! Bende kalman gerekiyordu. Gittin iki erkekli evi mi seçtin?

Güniz Işık: Birincisi, abisi olduğunu bilmiyordum. İkincisi, bilseydim yine onları seçerdim. Nihat şahane biri.

Bulutçuk: Şahane biri?

Bulutçuk: NİHAT ABİ DEMEN GEREKİYOR!

Güniz Işık: Hı hı.

Bulutçuk: Yanıma gelmen için ne yapmam gerekiyor?

Güniz Işık: Hayda! Yazmasana bana. Engelliyorum!

Ve onu tereddüt bile etmeden saniyeler içerisinde engellemiştim. Telefonu sakın bir şekilde masaya bırakıp onların sohbetlerine odaklandığımda konu hangi ara futbola gelmişti bilmiyordum. Ama tam olarak bilgim olduğu konular olduğu için konuşmalara dikkat kesildim.

Nihat, kardeşi Nail'in aksine Fenerbahçeli'ydi. Diğerlerinin hepsi Beşiktaşlı'ydı ve masadaki tek Galatasaray'lı bendim.

"Beşiktaş yüzünden bir keresinde üç gün depresyona girmiştim," demişti isminin Mahir olduğunu öğrendiğim çocuk.

Gülerek, "Liverpool'a 8-0 yenildiği maç mı?" diye sordum tahmin yürüterek. Maçı net olmasa da hatırlıyordum ve spor dergileri okuduğum için büyük skorlu maçlar sürekli karşıma çıkıyordu.

"Kızım, sen gökten mi indin? Üniversitede senin gibi kız bulsam anında nikahı basardım!"

Nihat onun koluna yavaşça vurarak "Abartma, tamam," dediğinde kendimden bağımsız olarak gülümsemiştim. Nihat bana döndüğünde gülümsememi yüzümden silmedim. Bu hâlimi görüp göz kırptı ve önüne döndü.

O an gelen mesaj bildirimiyle elimi sol tarafıma bıraktığım telefona götürdüğümde gözlerim gördüğüm mesajla irice açılmıştı.

Bulutçuk: Bana bir kez böyle gülmedin.

Onu Whatsapp'tan engellemiştim ama bu mesaj atması için geçerli bir engel değildi demek ki. Dişlerimi birbirine çarparak onun numarasına tıkladım ve tamamen engelledim. Bunu yaparken çok az tereddüt etmişim ama yapacak başka bir şeyim yoktu. Onunla ilgili göremediğim kör noktalar vardı. Hatta o kör noktanın ta kendisiydi.

Küçükken doğum günümü beraber kutladığım çocuk o muydu?

Neden daha önceden tanıştığımızı söylememişti o zaman? Neden Efe ve arkadaşları bana zorbalıklar yaparken, tüm okul beni cinsel obje gibi görürken susmuştu?

Çelme takması ve partiden kovması haricinde bana kötü bir davranışı olmamıştı. O iki davranışın da sebebini artık biliyordum ama yeterli değildi. Zihnime ağırlık yapan soruların cevaplarını bulmama yardımcı olmuyordu tüm bunlar.

"Güneşsin yani sen. Ben de gün ışığını öldüren biriyim. Çünkü ben gökyüzünde olduğumda güneş yok oluyor."

"Ama sen buradasın. Ben yok olmadım."

"Belki birazdan yok olursun. Dilek tutmaya ne dersin? Bundan sonra ben yanımdayken asla yok olmamayı dile."

O gün tam olarak dediğini yapmış ve adını dahi bilmediğim çocuğun yanımda olduğu süreç içerisinde yok olmamayı dilemiştim.

Ansızın Efe'nin sayıklamaları sonucunda hatırladığım anılarım bana yazdığı ilk mesajla eşleşiyordu. *Fakat o vardı ve ben yoktum.* Uzun süredir bu böyleydi artık. Demek ki dileğim kabul olmamıştı.

Her sene Efe'ye kardeş olmayı dilemiştim.

Efe'nin bana bir kere olsun sarılmasını dilemiştim.

Sadece bir kez farklı bir şey diledim ama o da gerçekleşmedi.

Dilek dilemekten nefret ediyordum. Nokta.

Midemin bulandığını hissettiğim anlarda masadan hiçbir şey çıkırmadan kalktım. "Geliyorum." Nihat geçmem için sandalyesini öne ittiğinde dar alandan geçip lavaboyu aradım. İlk kez geldiğim mekân olmasına rağmen gözlerime takılan WC yazısını görmemle sol tarafa döndüm ve loş ışıklı koridora girdim.

Ayaklarım beni taşıyamadığında kendimi ilk açık kabine atmış ve eğilerek kusmaya başlamıştım. Elimle arkadan kapıyı kapatmaya çalışmış ama yetişememişim.

Öğürerek kusmaya devam ederken saçlarım klozete değmesin diye bir taraftan da onları toplamaya çalışıyordum. Akşam yemeğimi, kahvaltımı tamamen boşalttığım sırada ensemde soğuk parmaklar hissettim. Saçlarım tamamen toplandığında her saniye başı yükselen arkaya dönme dürtümü bastırdım ve sifona bastım zorlukla. Fakat midemin bulantısı geçmediği için temizlenen klozete tekrar kusmuştum. Arkamdaki kişiye rezil olmuştum ama tüm midemi boşaltana kadar arkamı dönemedim.

Dakikalar sonra verdiğim derin nefesle tekrar sifona bastım ve ayağa kalkarak arkamı döndüm.

Parmakları saçlarımdan çekilse de eli hâlâ havada olan Bulut'u gördüğüm an vermem gereken büyük tepkileri zorlukla bastırdım.

Kabinden çıkıp aynaların karşısına geçtiğimde yüzümün sapsarı olduğunu fark etmiştim ve soğuk suyu açmıştım. Ağzımı defalarca çalkalayıp tükürdüm, yüzüme soğuk su çarptım ama hâlâ damağımdaki acı tat geçmemişti.

Bana doğru uzanan elini itirmek için harekete geçtiğimde avucundaki diş fırçası ve küçük macunu görmemle donup kalmıştım.

Hiçbir şey söylemeden uzattığı şeyleri aldım ve ambalajı sökerek dişlerimi seri şekilde fırçaladım. Her an biri gelebilirdi ve burada olmamızı yanlış anlayabilirdi. "Acele etme. Kapıyı kilitledim." Düşüncelerimi okumuş gibi beni rahatlatığında dişlerimi iki kez fırçaladım ve fırçayla macunu lavabonun kenarına bıraktım.

"Yanında diş fırçası ve macun mu taşıyorsun?"

Ellerini pantolonun cebine getirerek, "Sen de taşıyorsun," demişti. "Unuttun mu bugün?" Haklıydı. Okula daima yanımda diş fırçası ve macun götürürdüm ama bugün gerek olmayacağını düşünmüştüm.

"Gerekli bulmadım."

Kısaca verdiğim cevaptan sonra yanından geçip gitmek istedim ama kolumdan tutarak beni durdurdu. Sırtım soğuk fayansa yaslanırken tam karşımda durdu ve gözlerini yüzümde gezdirdi. "Bir kez gülsene bana."

Yutkunup, "Bu yeni oyunun mu?" diye sordum. Onun aksine başımı kapıya doğru çevirmiştim ve ona bakmıyordum.

Tekdüze sesle, "Ben sana hiç oynamadım," deyip parmaklarını çeneme getirdi ve başımı kendisine doğru çevirdi. O an onu itip dışarı çıkmak istedim ama iki elini fayanslara yaslayarak alanımı daraltmıştı.

İki elimi göğsüne getirerek onu ittirmeye çalıştığım da avucumun altındaki kalbinin atışları bir an duraksamama sebep olmuştu. Kalbi... Çok hızlı atıyordu. Sanki şu an göğsünü yarıp avuçlarıma dokunacaktı gibi şiddetliydi. “Neden bu kadar hızlı?”

Başını eğerek boyumuzu eşitledi ve gözlerini gözlerime kilitledi. Gök mavisi gözlerindeki şimşeklerin durmasını, havanın durulmasını gördüğüm esnada, “Bilmem. Neden olabilir sence?” diye sordu. Nefesindeki çay kokusu burnuma dolduğunda boğazımın yandığını hissetmiştim.

“Maksadın belki de beni kullanıp rezil etmektir ha? Belki âşık etmek, belki yatağa atmak. Sonunda da kolejden ağlaya ağlaya gideceğim ve sen Efe’ye iyilik yapmış olacaksın. Doğru mu tahmin ettim?”

Yüzü ve dudakları gerilirken, “Sen nasıl bir hayatın içinden çıkıp geldin?” diye sordu. “Bu kadar mı güvenmiyorsun kimseye?”

“Benim çıkıp geldiğim hayat senin aklının ucundan bile geçemez!” dedim ve onu ittim.

Beni nazıkçe tekrar fayansa yaslayıp elini boynumun yanına bastırduğunda, “İzin ver,” demişti. “Bana izin ver. Herkesi pişman ederim sana yaptıkları için. Efe bile karşımda duramaz.”

“Ne için sana izin vereyim, kaptan?”

Tebessümü gerilen dudaklarının üzerine yayıldığında bir anda boşluktaki elimi kavradığını hissettim. Nefeslerim göğsümün içine sıkıştığında tüm bedenimden küçük bir titreme dalgası geçmişti. Dudaklarından kopan nefesi yanağıma değerken, “Elini tutmam için bana izin ver Gün,” demişti can çekişir gibi bir sesle. “*Lütfen...*”

Lütfen... Öyle bir seslendirmişti ki bu kelimeyi, *lütfen öl*, dese öldüm sanki. Ona kibarlığı ben öğretmiştim ama şimdi bu ricasıyla beni alaşağı ediyordu.

Derin nefes almaya çalışarak, “Beni kurtarmana ihtiyacım yok,” dedim ama sesimdeki o eminlik çoktan yok olmuştu.

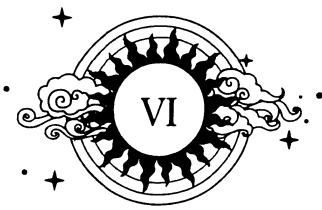
Nefesini boynumda hissettim. “Sen beni kurtar.” Parmaklarını parmaklarıma geçirirken bedenimden yeni bir titreme dalgası geçmişti. “Titriyorsun ama korkudan değil. Seni heyecanlandırıyorum. İnkâr mı edeceksin?”

Güniz Işık Doğandemir!

Hemen kendine gel ve ona öyle bir şey de ki senden uzaklaşmak zorunda kalsın!

"Arkadaşının kız kardeşini tuvalet köşelerinde sıkıştırman hiç iyi bir davranış değil, kaptan." Oysa ikimiz de söylediğim cümlelerin ne ana uymadığını biliyorduk. Fakat bu cümlem onu sarsmaya yetmişti. Boynumdaki nefesi anında uzaklaşırken iki adım kadar geri çekildi ve kenetli olan ellerimiz aramızda kalan son temas oldu.

Elimi elinden çektim sertçe. "Midemde bir şey kalmadığı için duvar et. Gelecek sefer acımam sana. Üzerine kusarım."

♪ Nil Karaibrahimgil - Kanatlarım Var Ruhumda ♪

“Geri zekâlı mısın yoksa taklit mi yapıyorsun Nail?” Defalarca ona anlattığım konuyu hâlâ anlamamış olması sinirlerimi tamamen bozsa da derin nefes alıp tekrar anlattım ve metinden çıkarmam gereken kısımları bilgisayarda çalışıp çıktısını aldım. Projemiz neredeyse hazır sayılırdı. Verdiğim ödevlerin sadece içeriğini değil, dış görünümünü de güzel yapardım ve değişik bir şekilde dosyayı süslerdim. Nail bu süslere karşılık önce yüzünü buruştursa da son hâli onun da hoşuna gitmişti.

İnce bir ses, “Meyve tabağını yenilememi ister misiniz?” dediğinde ona dönüp gülümsemiş ve başımı iki yana sallamıştım.

Başka bir ses, “Çocukları rahat bırak, Halide,” diyerek salona dâhil olduğunda Nail ayaklanmıştı.

“Baba!” diyerek İhsan amcanın kollarına attı kendini. “Güniz yüzünden beynim kulaklarımdan akacak. Tuvalet bile gitmeme izin vermedi! Altıma yapmak üzereyim.”

“Yap ulan sıpa!” İhsan amca güldüğünde Halide teyze de ona katılmıştı. “Yeter ki notların yükselsin.”

Halide teyze kocasının kolunun altına girerek “Bizimkisini ancak senin gibi biri yola getirir,” demiş ve bana göz kırpmıştı.

“Popom düzleşti,” diye homurdandı Nail. Sanırım bu konuda haklı olabilirdi çünkü ben de saatlerdir oturduğum için bunu hissedebiliyordum.

“Tamam,” diyerek elimdeki kalemi bıraktım. “Yemek molası verebiliriz. Biraz erken ama?”

Halide teyze anında harekete geçti. “Yok, yok zaten az kalmıştı yemek saatine. Hemen hazırlarız biz masayı.” Mutfağa yardımcılarının

yanına geçtiğinde ayaklanıp kanepeye attım yorgun bedenimi. Parmaklarım bilgisayarda çalışmaktan uyuşmuştu ve gözlerimin sızladığını hissedebiliyordum.

Nail de yorgun bedenini yanıma attığında, “Gömün beni!” diyerek elleriyle yüzüne yelpaze yaptı. “Öldüm çoktan! Gömün artık beni...”

İhsan amca, “Ders çalışırken ölseydin havamdan geçilmezdi bizimkilerin yanında,” diyerek salonu terk ettiğinde dediği cümleye karşılık sesli şekilde gülmüştüm.

Nail bana bir anda yastık atıp, “Gülmesene!” diye atarlandığında gözlerimi kısıp aynı şekilde yastığı ona geri yollamıştım.

“Sen bana yastık mı attın?” Elime geçen tüm yastıkları ona atmaya başladığımda bir anda ortalık savaş alanına dönmüştü.

Kahkahalar atarak ve savaşıarak tüm yorgunluğumuzu attığımız sırada kafama gelen yastıkla sendelemiştim. Tam düşmek üzereyken belimde hissettiğim bir çift güçlü elle beraber arkamı döndüğümde bana gülümseyen Nihat’la karşılaşmıştım. “Bensiz yastık savaşı ha?”

Dengemi sağladığımda ellerini belimden çekti ve yere düşen yastığı alıp Nail’e fırlattı. “Ama bu haksızlık, abi! Benim tarafıma geç.”

“Hayır,” diyerek Nail’e başka yastık fırlattı. “Güniz’in tarafındayım.”

Salonu tamamen dağıttığımız sırada kahkahalarımız tüm evi çınlatıyordu. Halide teyze ve İhsan amca gelip bizi videoya bile almıştı. En sonunda, “Yemek hazır!” diyen ses bizi böldü. “Kim kazandı?”

Nihat anında, “Tabii ki Güniz ve ben!” diyerek masadaki yerine geçtiğinde hepimiz hâlâ sırtıyorduk. Dağılan saçlarımı elimle tarayıp yerime oturduğumda Halide teyze hemen tabağımı doldurmaya başlamıştı.

İsminin Bennu olduğunu öğrendiğim yardımcıları dağıttığımız yastıkları toplamak için hareketlendiğinde, “Biz toplarız!” diye seslendim ona.

“Sorun değil,” dedi sıcak sesle. “Hemen hallederim.” O dağıttığımız yastıkları toplarken Halide teyze tekrar tabağımı doldurmuş ve yemem için baskı yapmıştı.

Ağzım dolu hâlde, “Eve döndüğümde kilo alacağım,” dediğimde hepsi bu cümleme güldü.

“Okuyorsun sen! Tabii ki yiyeceksin,” diyerek doldurduğu çatalı ağzıma götürdüğünde lokmamı yutup bana uzattığı çataldaki Rus salatasını yedim. Daha önce tatmadığım bir lezzetti ve eve döndüğümde utanmasam Peri teyzeden yapmasını isteyebilirdim sanırım.

Zil sesi kulağıma dolduğunda Bennu anında hareketlenmişti. "Kim ki bu saatte?" İhsan amca merakla arkasını dönerken benim de gözlerim salonun girişindeydi.

Bir anda elinde çiçeklerle salonda beliren Bulut'u gördüğümde yutduğum lokma ağzımdan çıkmak üzereydi. Boğazımı sıkarak kendimi kontrol etmeye çalıştığımda bana bakmış, ardından aşına olmadığı sıcak gülümsemesi eşliğinde Halide teyzenin yanına gelmişti. Çiçekleri ona uzatıp "Halide teyzeciğim, sizi özledim. Bu çiçekleri görünce ayaklarım beni direkt olarak buraya getirdi," demişti.

İsteyince çok nazik olabiliyordu.

Nail, "Ben böyle yavaşlık görmedim," dediğinde dudaklarımı birbirine bastırmıştım.

"Bulut, yavrum hoş geldin," diyerek çiçekleri alıp ayaklandı Halide teyze. "Geç sen Güniz'in yanına."

Bulut sırtıttı. "Tabii, hemen." *Fırsatçının tekiydi.*

Gelip yanıma oturduğunda ona dönmemek adına kafamı diğer tarafa çevirmiştim. Halide teyze Bulut'a servis açmak için mutfaka gittiğinde Bennu elinden çiçekleri almış ve vazoya koymuştu.

İhsan amca, "Bulut, duyduğuma göre sonuncuymuşsun. Kadir'in yüreğine inmedi mi?" diyerek ona sataştığında umursamaz bir biçimde yemeğime odaklanmışım ama tüm dikkatim onlardaydı.

"Futbolu derslerden daha çok önemsiyorum. Babam da alıştı sayılır."

"Üniversite ne olacak? Name Üniversitesi puanları yükseltmiş."

Bulut'un gözlerini üzerimde hissettim. "Belki Name'de okumam. Başka bir yere giderim?"

Zorlukla yutkundüğüm sırada su içmiştim ani bir ihtiyaçla. Başka şehir mi düşünüyordu yani benim gibi? Peki, bunu neden tuhaf bir tınıyla seslendirmişti? Sanki altında bir anlam aramamız gerekiyormuş gibi konuşmuştu.

Halide teyze Bulut'a servis açtığında benim aksime oldukça rahat tavırla hareket etmiş ve tabağını doldurmuştu. "Rus salatası. Kesin sen yaptın Halide teyzem! Harika olmuş!"

"Tabii ki ben yaptım," diyerek saçlarını geriye doğru savurdu. "Güniz, sen sevdin mi?"

Başımı aşağı yukarı salladım. "İlk defa yedim. Çok güzeldi."

Kendi aralarında yemeklerden konuşmaya başladıklarında sessizliğimi kuşanmış ve yemek yemeye devam etmiştim. O sırada birisi dirseği-me dokunduğunda irkildim. "Nasılsın?"

Fısıldayan sesine karşılık göz ucuyla ona bakıp, “Sen buradaysan nasıl olmam gerekiyor? Berbat!” dedim sessizce.

“Senin için gelmedim zaten. Ben sık sık gelirim buraya.”

Tam o an, “Uzun zamandır gelmiyordun Bulut. Bizi çok ihmal ettin,” demişti Halide teyze. Gülmek için kendimi zor tuttuğumda Bulut bozulmuştu. Yalanı anında ortaya çıkmıştı. Maksadını bilmesem bile buraya benim için geldiği oldukça açıktı. Bir şekilde benimle yakın olmak istiyordu. Fakat bunu hangi çıkarı için yaptığını bilmiyordum.

Yemek faslı bittiğinde Benu masayı toplamaya başlamıştı. Ona yardım edebileceğimi söylesem de buna izin vermemişti. O masayı topladığı an ders kitaplarını tekrar masaya dizmiştim. Nail bana ağlamaklı bakışlar atmaya başladığında bile onu umursamadım ve kolundan tutup sandalyesine oturmasını sağladım. “Zorla çocuk işçi çalıştırıyorlar, anne! Acı bana, baba!”

“Eti senin, kemiği benim,” diyerek sırtımı sıvazladı İhsan amca.

Bulut salonda Nihat’la otururken gözlerim onlara kaymıştı. Birbirinden çok farklı iki kişiydiler. Bulut pervasız biriydi. Dersleriyle ilgilenmiyordu, tüm hayatını futbola adanmıştı âdeta. Hiçbir şeyin önünü, arkasını da düşündüğünü sanmıyordum. Ama Nihat planlıydı, disiplinliydi. Hayatını en mükemmel şekilde yönetmeye çalışıyordu. Üstelik ortalaması 99’du ve bu bence oldukça abartılması gereken bir olaydı.

Büyük masadaki yerime geçip projenin eksiklerini halletmeye çalıştığımda Nihat ve Bulut kısık sesle aralarında konuşuyordu. Halide teyze ve İhsan amca ise çoktan yukarı çıkmıştı. Bir saatten kısa sürede projeyi tamamen bitirdiğimde Nail ayağa kalkıp zıplamaya başladı. “Bitti! Sonunda!”

Nihat arkasına yaslanarak, “Sanki kendisi bir şey yaptı da,” diye onunla dalga geçti.

Nail anında, “Makasla kâğıtları kestiğinde ona yardım ettim!” diye bağırdığında elimle alınma vurmuştum. Kendini neden ifşalıyordu bu çocuk? Oysaki ben kimseye onun pek de katkısı olmadığını söylemeyecektim.

Benu, “Size çay yapıyorum. Geçip oturmaz mısınız?” dediğinde Nail’le onu onayladık ve kanepelere geçtik. Bulut’tan uzak bir noktada oturduğumda Nihat’a istemeden yakın olmuşum ama o an bunu takmadım.

Benu çayları getirdikten sonra Bulut, “Efe’yle konuştum. Baba-anneniz hâlâ hastanedeymiş,” dediğinde gözlerimi çayımдан alıp ona çevirdim.

“O kadın beni ilgilendirmiyor.” Bumbuz cevabım hepsini bozguna uğrattığında belki beni haklı bulmuş, belki de yanlış yaptığımı düşünmüş olabilirlerdi ama bu umurumda bile değildi. O kadına küçüklüğümünden beri adımlar atmıştım ama o beni hep kendisinden uzaklaştırmıştı. Babama taşındığım günlerde kıyameti koparmıştı defalarca. Babamın olduğu zamanlarda eve gelip beni sözlü bir şekilde taciz etmişti.

“Ölse üzülmez misin?”

Nail’in aniden sorduğu soruya karşılık, “Haddini aşma!” demişti Nihat.

“Üzülmem,” dedim omuzlarımı silkerek. “O kadar saf bir insan değilim. Bana kötülük yapan herkes geberip gitse mutlu olurum.”

Nail’in gözleri Bulut’a döndü. “Cesedinin üzerinde erik dalı oynadığını düşünsene Bulut!”

Nihat sırtını yasladığı kanepeden çekerek, “Bulut ne kötülük yaptı ki?” diye sordu merakla. Nail anında sustuğunda Bulut’un yüzü gerilmişti. Ne yani? Nihat’tan çekiniyor muydu ikisi de?

Gülümseyen yüzle, “Çok bir şey yapmadı. Koridorun ortasında çelme taktı alt tarafı,” diye onu yanıtladığımda gözleri şaşkınlıkla irileşmişti.

“Nasıl?”

“Ayağını uzatarak?”

Dişlerinin arasında, “Bulut,” dediğinde yüzü sertleşmişti. “Doğru mu bu?”

Nail aradaki gerginliği dağıtmak adına ayaklandı. “Oldu, bitti, gitti!”

“Bunlar ne demek lan? Siz bu kıza zorbalık mı yaptınız? O gün anlamalıydım zaten! Efe’nin kardeşi bir de! Nasıl bakıyorsunuz onun yüzüne?” O an yüksek sesle kahkaha attım. Bir dakikayı geçen süre zarfında dinmeyen kahkahalarım tüm salona ve eve yayılırken hepsi şaşkın gözlerle beni izliyordu. “Ne dönüyor burada?”

Nihat’ın sorusuna cevap vermek adına kendimi toparladığımda, “Olay şu şekilde Nihat,” diye söze başladığımda Bulut’un ateş saçan gözleri üzerimdeydi. Bakışlarıyla âdeta, “*Nihat abi demen gerekiyor!*” diye haykırıyordu ama onu katiyen kale almamıştım. “Efe benden nefret ediyor ve tüm okul bunu bildiği için Efe’ye uygun davranıyor herkes. Tabii en başta arkadaşları.”

Nihat yüzünü buruşturdu. “Efe senden neden nefret etsin?”

“Çünkü ben babasının gayrimeşru kızıyım. Hani, benim annem bir genelev işletiyor ya! Hani ben ahlaksızlığın göbeğinde doğup büyüdüm ya! Hani ben de onlar gibi...” Cümlemi yarıda bırakan Bulut’un eli olmuştu. Bir anda fırlayıp eliyle dudaklarımı kapattığında onu ittirmeye çalıştım ama nafileydi.

Öfkeli sesle, “Sana ne dedim ben?” diye bağırdı. “Sadece bana küfür edebilirsin! Kendine değil.”

Elini ittirerek, “Hoşt ulan,” diye bağırdım. “Sen kimsin?”

Nihat ayaklanarak, “Siz ikiniz,” dedi ve Bulut ile Nail’i işaret etti. “Benimle dışarı geliyorsunuz.”

Onlar dışarı çıktığında çayımдан son yudumlarımı alıp proje dosyamı toparlamış ve yukarı çıkmıştım. Peşlerinden gitmeyi bir an bile düşünmedim. Herkes birbirini yiyebilirdi ve bu beni ilgilendirmiyordu.

Benim için ayrılan misafir odasına geçtiğimde çantamı hazırlamış, duşa girmiştim. Bir saat kadar sonra rahatlamış bir şekilde banyodan çıktığımda odamda beni bekleyen Nihat’ı görmeyi beklemiyordum. Sırtı bana dönüktü. “Kusura bakma. Çıkar çıkmaz seninle konuşmak istedim. Bakmıyorum bu arada.” Gerçekten de beni hiçbir şekilde görmüyordu ama buna rağmen bornozumun yakasını düzeltme ihtiyacı hissettim.

“Ne oldu?”

“Onların sana zorbalık yaptığını neden bana söylemedin?” Yüzünü görmesem de ses tonundaki öfke barizdi.

“Neden söyleyeyim?” diye sorup çekmecedен iç çamaşırlarımla pijamalarımı aldım.

“En azından Nail’i söylemen yeterli.”

Sabit sesle, “Nail pek bir şey yapmadı? Hem yapsa bile neden onu sana şikâyet edeyim?” dedim.

“Güniz, onlarla konuşturdum. Efe dâhil hepsi beni dinlerdi.”

“Birinin beni korumasına ihtiyacım yok. Ben hep tek tabancaydım.” Bu bir gerçektir. Ben hep yalnız bir çocuk, yalnız bir kız olmuştum. Tek bir arkadaşım bile yoktu ve bu yüzden her zaman kendi kendimi kollamak zorunda kalmıştım.

Bana dönmek istedi ama kendisini son anda tuttu. “Bu kadar sabit fikirli olma. Biri seni koruyabilir, arkanı kollayabilir ve bu senin zayıf olduğun anlamına gelmez.”

Kaşlarım çatılırken, “Beni kollayacak kişi sen misin?” diye sordum.

“Evet,” dedi kendinden emin sesle. “Bunu hiçbir maksadım olmadan yaparım hem de. Arkasında bir şey aramanı gerektirecek durum mu oldu?”

“Olmadı,” dedim dürüstçe. “Ama yine de bu sana güveneceğim anlamına gelmez.”

“Ben o güveni kazanmak için çabalarsam?”

Sorusuna cevap verme gereği duymadan tekrar banyoya girip kapıyı içeriden kilitlediğimde birkaç saniye sonra odadan çıktığını işitmiştim. Üzerimdeki bornozu sıyırıp iç çamaşırlarım ve pijamalarımı giydiğimde tüm kafam bulanmıştı. Nihat neden benim güvenimi kazanmak istiyordu? Onun için sadece kardeşinin sınıf arkadaşı olmalıydım. Bana sık sık hayranlık dolu bakışlar atsa da bunun bir üst düzeye taşınacağını hiç düşünmemiştim. Evet, o hoş biriydi. Her şeyden önce zekiydi, yakışıklıydı. Ama bunlar ona güvenmemi sağlayabilecek tutarlı sebepler değildi. Ben babama bile güvenmiyordum. Başka bir erkeğe nasıl aniden bu duyguyu besleyebilirdim?

Öte yandan sabit fikirli biri gibi mi görünüyordum gerçekten? Belki. Kendi doğrularına odaklı biriydim ve bu beni sabit biri mi yapıyordu?

Bir erkeğin kanatları altına girmeyi kabullenmiyordum sadece. Bunu belki de hakaret olarak algılıyordum. Belki de bu düşüncem olmasa çoktan Bulut’un teklifini kabul eder, onunla aynı masaya otururdum. Böylece tüm okul bana bulaşmaktan çekinirdi. Fakat bunu bir erkeğin sayesinde başaracak olmak kanıma dokunuyordu.

Tekrar odama döndüğümde elime telefonumu almış, sosyal medyada gezinmeye başlamış ve Instagram’a yeni fotoğraf atmıştım.

Bir anda telefona düşen bildirimle kalbim kasıldığında buna sadece ismini görmem sebep olmuştu.

@bulut_atay_fotoğrafını beğendi.

Yüzümü buruşturdum ve onu Instagram’dan engelledim.

Aynı anda telefonuma, profilinden Uğur olduğunu anladığım kişiden mesaj gelmişti. Daha doğrusu, Uğur’un telefonunu ele geçiren Bulut’tan mesaj gelmişti.

Uğur: Engellerimi kaldırır mısın lütfen?

Uğur: Kaldırmazsan fake hesap açar, yeni numaralar alıp sana yazarım.

Güniz Işık: Senden kurtuluşum yok mu benim?

Uğur: Yok.

Uğur: Gün... Nihat abi sana uygun biri değil. Kendini kaptırma.

Güniz Işık: Haddini bil. Bana karışamazsın.

Uğur: Gerçekten. O sana uygun değil.

Güniz Işık: Sen misin yoksa bana uygun?

Uğur: O kadar mı belli oluyor?

Güniz Işık: Tabii. Alnımda Bulut yazıyor benim.

Uğur: Bak sen...

Uğur'un numarasını da engelledim. Ardından saçlarımı kurulayıp telefonu uçak moduna alarak alarmı kurdum ve uyudum.

Hava aydınlanmaya çalıştığında odadan içeri sızan ışık kirpiklerimin üzerine serpişmiş ve beni alarmdan iki dakika kadar erken uyardırmıştı. Alarmı kapatıp yerimde doğrulduğumda oldukça rahat bir uyku çektiğim için birkaç dakika kendime gelememiştim. Sonrasında ayaklanıp banyoda elimi yüzümü yıkamış, formamı giymiştim. Formamız gri ve beyaz renklerden oluşuyordu. Gri okul eteği, şort etek ve pantolon gibi seçeceklerimiz vardı. Üzerine ise hem beyaz, üç düğme tişörtlerden hem de beyaz gömleklerden giymek mümkündü. Kış ayları için özel tasarlanan ceketler, hırkalar vardı.

Gri şort eteğin üzerine üç düğmeli tişörtü ve ince hırkayı geçirirken kısa siyah botlarımı ve şişme siyah montumu da giymiştim. Ekimin sonlarıydı ve havalar çok tuhaftı. Sabahları erkenden soğuk olan hava öğlene doğru yaz sıcaklığına dönebiliyordu.

Kahvaltıya inmeden önce Nail'in her sabah yaptığım gibi kapısını çalmaya başlamıştım. Neredeyse bir haftadır her gün bu şekilde onu uyandırmaya çalışıyordum ama son anda uyanıp aceleyle giyinmeyi, kahvaltıda sadece portakal suyu içmeyi tercih ediyordu. Oysa ben doymadan kahvaltı sofrasından kalkamazdım. Zenginler bu konuda da oldukça tuhaftı...

Kapıya vurmaya başladım. "Uyandın mı?" Ses vermediğinde tekrar vurdum. "Geç kalacağız!"

Halide teyze aşağıdan, "Hâlâ uyanmadı mı?" diye seslendi.

"Hayır."

İhsan amca, “Tekme at kapısına!” diyerek bana destek çıktı. “Birazdan kapısını kırmaya gelirim.”

Defalarca kapısına vurmaya başladığımda içeriden gelen alarm sesleri de bana eşlik ediyordu ama Nail uyanmıyordu.

Geri zekâlinin tekiydi.

Genelde alarmdan erken uyanırdım. Alarm çaldığı taktirde ise anında gözlerimi açar ve alarmı kapatıp uyanırdım çünkü o sese katlanamıyordum.

Nihat, “Uyanmadı mı?” diye sorduğunda irkilerek arkamı döndüm.

“Hayır,” diye yanıtladım onu. “Sen neden evdesin?” Genelde erkenden spor yapmak için çıkar, sonra eve uğrayıp üniversiteye giderdi ve ben onu sadece kahvaltı masasında görürdüm.

“Gitmedim bugün spora.”

“Ha,” diyerek kaşlarımı çattım. “Neden? Yani, iyi misin?”

Kaşları havalandı. “Uyuyamadım pek.” Başımı sallayıp tekrar Nail’in kapısına vurduğumda içeriden bir homurtu sesi gelmişti. Kulağımı kapıya yaslayarak sesi duymaya çalıştığım sırada Nihat hâlâ olduğu yerde duruyordu. “Güniz, sana kendini zayıf hissettirmek değildi niyetim. Ama yine de ikisiyle de konuşmak istedim.”

“Sorun değil,” dedim mekanik sesle. Belki de sırf erkeklik gururunu tatmin etmek için yapmıştı bunu. Belki de gerçekten benim için konuşmuştu. Bunu bilemezdim.

“Bana soğuk davranıyorsun.”

“Ben kimseye samimi davranmam.”

“Bana davran,” dedi dan diye. “Bir haftadır tanışıyoruz ama aramızda bir uyum var. Hayatımda daha önce senin gibi istedikleri uğruna savaşıp birini görmedim. Önünde çok engel olmasına rağmen yılmamışsın hiç. Bu beni etkiledi.”

Gözlerimi onun yeşille kahverengi karışık gözlerine kilitledim. “Yani?” Sesim ve davranış biçimim oldukça soğuktu.

“Senden etkilendim? Bunu hayatında ilk kez duymuş olamazsın.”

Gözlerimi kısarak kollarımı göğsümde bağladım. “Sen benim kim olduğumu dün öğrenmedin mi?”

“Güniz Işık’sın?”

Meydan okuyan ifadeyle, “Ben nerede büyüdüm?” diye sordum.

Omuz silkerek, “Bana ne?” diyerek bir adım attı. “Beni senin geçmişin, annen, baban ilgilendirmez.”

Alayla, “Ben değil bir haftalık hoşlanmayı, yıllarca birisi derdimden ölse ona bile inanmam. Kusura bakma,” dedim. “On yedi yıldır öğrendiğim tek şey babama bile güvenmemek oldu.”

Son kez sertçe kapıya vurduğumda bu sefer içeriden gürültülü bir ses gelmişti. Büyük ihtimal Nail yataktan düşmüştü. “Ah, belim!” Uyardığını belirten cümlesini duyduktan sonra aşağıya inip kahvaltıya geçtiğimde arkamda şaşkın bir Nihat bıraktığımın bilincindeydim.

Onunla uyumlu bir ikili olabilirdik. Ama sırf bunun için benden hoşlandığını iddia etmesi pek doğru değildi. Bir haftada kimse kimseye karşı bir şey hissedemezdi çünkü.

Ben yıllarca eşleriyle yetinemeyip geneleve gelen erkekleri görerek büyümüştüm. Eşini döven, sözleriyle inciten, onların hayatlarını kısıtlayıp zindana çeviren kaba erkekler tek gecelik kadınlara sevgi sözcükleri sarf etmişti defalarca.

Hayat bu kadar adaletsizdi işte. Bir kadın; sizi her koşulda mutlu etmek için çabalar, eve geldiğinizde sıcak gülümsemeyle kapınızı açardı, size yemekler pişirir, çayınızı tazelerdi. Ama bazı erkekler; o kadınları sırf yatakta iyi olmadığı, birçok şeye sınır getirdiği için aldatırdı. Üstelik aldattığı kadınlar ona sırf parası için belirli saatler içerisinde rahammül ederdi. Bu adamlar ise sırf cinsel açlıklarını doyurduğu için belirli fiyatı olan ve herkese aynı muameleyi yapan kadınlara *hayatım, canım, aşkım, bebeğim, sevgilim* diye hitap ederdi. Oysa onlar evde karılarına *lan* derdi. Çocuklarının annelerini hor görür, küçük düşürdü. Onlara getirmesi gereken paraları genelevdekilere yedirirdi.

Bunları görerek büyüyen birinin sevgiye, aşka, evliliğe olan inancı tartışmaya açık bile olamazdı.

Benim babam bile sevgisinden öldüğü eşi Melike Hanım’ı bir gece bile olsa aldatmıştı ama bu yaptığı elbette cezasız kalmamıştı. İlahi adalet ona ceza olarak beni göndermişti.

Kahvaltımız bittiği sırada Nail hazırlanıp aşağı inmiş ve ayaküstü ağzına peynir atarak çayını içip “Çıkalım mı?” diye sordu.

“Çıkalım. Afiyet olsun size.” Onun aksine karnımı iyice doyurmuşum. Hazırladığım çantamı alıp kapının önüne geldiğimizde Halide teyze de bizimle beraber kalktı.

“Proje teslimi bugün değil mi?” Başımı onayla salladım. “Umarım tam not alırsınız!”

Nail annesinin yanağından öperek, “Güniz eksik not alsa Cevherler’i Vedat amcanın başına yıkar!” diyerek benimle alay etti. Annesi de aynı şekilde onu öptüğünde her ikisi birbirilerine sarılmıştı.

Gördüğüm manzara güzeldi.

Hiçbir zaman sahip olmayacağım kadar çok güzeldi ve bu birkaç saniye canımı yakmıştı.

Zoraki bir şekilde gülümseyip Halide teyzeye el salladım ve Nail’in arabasına doğru ilerledim. Halide teyze bakmasa arkada otururdum ama bunun pek de uygun olmayacağını düşündüğüm için öne binip kemerimi bağladım. Okuldakiler Nail’de kaldığını Dedikodu Sitesi aracılığı ile öğrenmişti ama tahmin ettiğim gibi bu konuyla dalga geçilmemişti. Aslında son zamanlar kimse benimle dalga geçmiyordu. Dolabımdan, sıramdan saçma sapan notlar bulmuyordum. Cinsel içerik barındıran imalara maruz kalmıyordum. Hâlâ bakışlarıyla bunu hedefleyen insanlar olsa da eskisi gibi değildi üzerimdeki baskı.

Okula hiç konuşmadan vardığımızda otoparkta arabadan inip sessizce okulun bahçesine çıkan yolda ilerlemeye başladım. O an tanıdık bir arabanın far ışıkları söndüğünde gözlerim istemsizce o tarafa doğru dönmüştü.

Kalbim yine saçma bir şekilde kasıldı.

Bulut arabasından inip üzerimde kilitlediği gözlerini bir an olsun çekmeden bana doğru yürümeye başladığında adımlarımı hızlandırıp çıkışa doğru ilerlemeye devam ettim.

Ama bana yetişmiş hatta önümü kesmişti.

“Konuşalım.” Gözlerim yüzünde gezindiğinde ifadesini değiştirdi. “Yani konuşalım mı yüksek müsaadenle lütfen?”

Nail arkamdan gelip, “Lan sen rica mı ettin?” diye sordu alayla. “Kibar kuşum benim!”

“Kuşum mu?” Bulut’la aynı anda tepki verdiğimizizi sanıyordum ama başka bir ses de bize eşlik etmişti.

Uğur aniden Nail’in arkasından çıkıp, “Bulutçuk o! Kuşum ne be!” diye Nail’e doğru tısladığında Bulut’un sinirden kulakları kızarmıştı.

“İkinizi de,” diyerek kendini son anda frenledi ve bana baktı gözü ucuyla. “Küfüre izin var mı?” Ah... Sanırım gerçekten insan olma yolunda ilerlemek istiyordu.

Kaşlarını havalanırken, “Yok,” dedim. “Bugün güne senin küfürlerinle başlamak istemiyorum.”

“Peki,” diyerek tekrar Nail ile Uğur’a döndü. “İkinizi de severim! Çok severim hem de! Şimdi buradan sevdிரip gider misiniz canım arkadaşlarımız?”

Nail kahkahasını serbest bırakırken Uğur, Bulut’un dolaylı yoldan küfür ettiğini anlamamış gibiydi. “Sadece beni sev Bulutçuk! Ben seni bununla paylaşamam!” Nail’i parmağıyla gösterdiğinde dudaklarını birbirine basturarak kahkahalarını engellemeye çalışıyordum.

“Tamam, sadece seni seveceğim. Haydi, şimdi buradan sevdிர git.”

Nail gülerек Uğur’u kolunun altına alıp otoparktan çıkarırken Bulut, sinirle derin nefes almış ve bana dönmüştü. Başımı sallayarak ona *ne var* der gibi bakmaya başladığımda dudaklarını ıslattı. Bu sanırım konuşmadan önce zaman kazanmak için yaptığı bir eylemdi.

“Gün...”

“Güniz!”

“Gün,” dedi tekrar. “Bugün dersten sonra antrenman var.”

“Bu mıydı?”

“Ne bekliyordun?”

“Hiç.”

Elini cebine tıkarak, “Bir de engelimi kaldırman gerekiyor,” dedi ciddi sesle. “Ne zamandan beri takım oyuncuları kaptanlarına engel atıyor? Bu hiç etik bir davranış değil.”

Çantama asılarak, “Kaptanlar onları mesajlarıyla taciz etse bile mi?” diye sordum.

“Ben seni taciz etmedim,” diyerek inkâr etti beni. “Sadece mesajlar attım?”

“Ben rahatsız oldum. Bu taciz sayılır.”

Bu sefer bana doğru bir adım attı ve aramızdaki mesafeyi kapattı. “Neden seni sadece ben rahatsız ediyorum? Nihar’la, Çağan’la samimi-sin. Nail’le bile okula birlikte gelmeyi kabul etmişsin. Bir tek ben mi sığamıyorum hayatına?”

Onu tek elimle itirmeye çalıştım ama yerinden biraz bile kıpırdamamıştı. Bu bile özgüvenimi kaybetmeme neden olmadı. “Ben kimsey-le samimi değilim ama senle hiç olmam.”

“Neden? Farklı muameleye neden ben maruz kalıyorum?”

“Çünkü,” dedim tükürür gibi. “Sinsi herifin tekisin sen. Yaptıklarını ve kendini gizledin. Bir gün çıkıp bunları dile getirdiğinde sana min-

net duymam içindi belki de suskunluğun. Ama ben çoktan çözdüm her şeyi. Ben ne sana minnet duyarım ne de çıkarların uğruna senin piyonun olurum. Sonuçta herkes beni daha çok rezil etmek ister değil mi?”

Beni bir anda susturdu ancak bunu gözleriyle, sözleriyle ya da mimikleri ile yapmamıştı. Dudaklarıyla yapmıştı.

Yanağımda dudaklarının sıcak ve yumuşak baskısını hissettiğim an midemin bulanmasını bekledim ama içindeki tuhaf fokurdamaya rağmen midem bulanmadı.

Yastık gibi hissettiren dudakları yanağımın üzerindeydi. Kalbim göğüs kafesimin içerisine darbelerini indirirken onu neden hâlâ itmediğimi sorguladım.

Beynim alışmıyor olabilir miydi?

Yanağıma öpücük bıraktığında bacaklarım titremişti. Düşeceğimi sandığım saniyeler içerisinde bunu anlamış gibi elini belime kaydırdı. Elinin olduğu nokta yanmaya başladığında başım dönmüştü. Tuhaf olanı ise hâlâ midemin bu kadar kargaşaya rağmen bulanmamasıydı sanırım.

Belimdeki elini sıklaştırarak beni kendisine doğru çekerken dudaklarının baskısı kaybolmuştu. Fakat bu sefer de alnını terleyen alnıma yasladı. “Bana minnet duy diye yapmadım hiçbir şeyi,” dedi kesilen nefesleri eşliğinde. “Piyonum ol diye de yapmadım. Sana sandığın şekilde dokunmak için de yapmadım.”

Yutkundum zorlukla. Gözlerimi gözlerine doğru kaldırdığımda gök mavisi renklerde kuşkulanacağım bir şeyler aradım ama bulamadım. “Neden yaptın o zaman?”

Gök mavisi gözlerinin titrediğini, kaşının seğirdiğini gördüm. Derin nefes verdiğinde tüm yüzüme çarpan nefesiyle tekrar titremiştim. Alnını alnımdan çekerek kulağıma doğru eğildi. “Bir gün beni sevebilme ihtimalin için yaptım her şeyi Gün.”

♪ Rihanna - Cry ♪

“Toplumumuzdaki bazı insanlar, kadının mutlaka bir erkeğe yaslanmasının, onun kanatlarının altında ve onun ağacının gölgesinde kalmasının taraftarıdır. Babalar, abiler ve kocalar mutlaka kadına sahip çıkmalı, çünkü bir kadın kendi başına karar verecek kadar zekâyâ sahip değil onların dar düşüncelerinde. Oysaki bir kız çocuğu babasız büyüyebilir, abisi ve erkek kardeşi olmadan yetişebilir. Ve bir kadın hiç evlenmeyebilir. Ya da boşanabilir. Fakat cemiyet, evlenmeyen kadının bir ayıbı olduğunu iddia eder, boşanma sebeplerini anında kadının ahlaksızlığı olarak adlandırır ve böylece erkekler ilahlaştırılır. Kadın aldatırsa onu öldür ve cezasını kes. Erkek aldatırsa yuvanı yıkma ve affet. Kadına hiç af yoktu. Bu yüzden her yeni güne bir kadın cinayeti ile uyanıyorduk ve bu yüzden vahşice öldürülen kadınlardı. Bir gün kadınların yüzü güldüğünde, kahkahalarını rahatça attığında, kapalı ya da açık giydiği için dünyanın hiçbir yerinde farklı muameleye maruz kalmadığında, istediği saate dışarı çıkıp arkasına korkuyla bakmadığında dünya daha güzel bir yer olacaktı. Siz de buna inanın, umut etmekten asla vazgeçmeyin.”

Hocamız günler önce işlenen kadın cinayeti sebebiyle bize bu cümleleri kurmuş, hepimizi düşünmeye zorlamıştı. Çünkü her birimiz bu toplumun bir üyesiydik.

Dersin sonuna kadar sınıfa ölüm sessizliği çökmüştü. Teneffüs zili çaldığında düşüncelerimden zorlukla sıyrılmıştım. Projeyi teslim etmiştik Nail’le beraber. Oldukça yüksek bir notun bizi beklediğini biliyor ve bunun için az da olsa heyecanlanıyordum.

Sınıftan çıkan herkesin telefona baktığını fark ettiğimde uzun zamandır girmediğim o siteyi anımsadım. Sabah otoparkta olan olayı birinin görme ihtimali ne kadardı?

Telefonu çıkarıp sıranın üzerine bıraktım ve seri şekilde siteye gir-
dim.

ÖZEL CEVHERLER KOLEJİ – DEDİKODU SİTESİ

BULUT, GÜNZİ'İ YANAĞINDAN ÖPTÜ!

Arkadaşlar... Buraya bir fotoğraf bırakıyorum.
Bugün onları otoparkta yakaladık. Önce konuştular, sonra yanlarına
Uğur ile Nail geldi. Onları anında gönderen Bulut, Günzî'ı öptü.

VE SONRA BOOM!

Günzî arkasına bile bakmadan otoparktan çıktı.
Kaptanımızı arkasında bırakarak hem de.
Eh, tabii genelevde büyümüş bir kızı herkes tatmin edemez Bulut.
Kusura bakma. Günzî eğlenen çabuk bitti.

En altta fotoğrafımız vardı. Benim yüzüm pek net değildi fakat saç-
larım ile çantamdan bile ben olduğum belliydi. Telefonu avucumda
sıkarak ayaklandığımda sınıfın kapısında biriken birkaç kişi önümü
kesmişti.

"Güzelim eğer Bulut seni tatmin etmediyse bizimle de dene?"

Hocanın demin anlattıklarını anımsadım. Karşımdaki insan, top-
lumdaki acilen çıkarılması gerekenlerden biri olmalıydı.

Gözlerim irileşmiş şekilde ona bakmış, ardından yanından çekip
gitmek istemiştım ama bir diğeri önümü kesmişti. "İstersen yeni şeyler
de deneriz. Anlarsın ya... Eminim, çoğunu daha önce görmüş ya da
yapmışsındır."

Kalbim acıyordu.

Gözlerim yanıyordu.

Onlara cevap vermem gerekiyordu. Yıkılsam bile benim sivri dilimi
kullanmam gerekiyordu. "Üçünüzün çükünü birleştiresek," diyerek orta
parmağımı kaldırdım. "Bu kadar bile yapmaz. Şimdi uzayın."

Onları geride bırakarak koridora çıktığım sırada tüm gözlerin bana
döndüğünü hissettim. Fakat aynı anda okula yayılan bir ses herkesin dik-

katini dağıtmaya yetmişti. "DİKKAT! DİKKAT!" Çağan'ın megafondan çıkan sesi okula yayıldı. "Futbol kaptanı Bulut Atay'ı dinlemenizi istiyorum." Sırtımı dolaplara yaslayarak ayakta durmaya çalıştım. Çünkü nedensizce söyleyeceklerinin benim hakkımda olduğunu düşünüyordum.

Bulut, "Sadece bir kere söyleyeceğim bunu," dedi sert sesiyle anıztı. "Güniz Işık Doğanemir benim sevgilim. Ciddi bir ilişkimiz var ve kimse onun hakkında tek bir kelime konuşmayacak, imada bile bulunmayacak. Birinizin Güniz Işık'a bulaştığını duyarsam kim olursa olsun onu pişman ederim. Bana soyunuzu sopunuzu sikdirmeyin." Birkaç saniye duraksadı. "Müdür Bey, ben kendim geliyorum yanınıza. Siz zahmet etmeyin."

Tüm okul bana bakıyordu.

Kendimi birkaç adımlık mesafedeki tualete attığımda aynanın karşısındaki Öznur ve Gizem bana dönmüştü hayretle. Derin nefes alıp soğuk suyu açtığımda, "İyi misin?" diye sordu Öznur.

Ona hiçbir yanıt vermeden yüzüme soğuk suyu çarpmaya devam ettiğimde, "Makyajın bozulmuyor mu?" diye sordu Gizem merakla. "Ürünlerinin ismini istiyorum hemen."

"Gizem," diye uyardı onu Öznur. "Şu an bunun yeri mi?"

"Doğru," diyerek sırtını fayansa yasladı Gizem. "Daha önemli konumuz var. Bulut'la nasıl sevgili olmayı başardın?"

Onları umursamadan büyük bir peçete alıp ellerimi silerken yüzümden akan soğuk su damlalarını silmedim. Öznur yanımda dikilip, "Efe'nin haberi var mı bu gelişmeden?" diye sorduğunda göz ucuyla ona baktım.

"Sen yetiştir?"

Öznur kollarını göğsünde birleştirip, "Buna çok kızacak," diye kendi teorisini ortaya atmıştı.

Gizem elindeki tarakla saçlarını tararken, "Bulut'un bir sevgilisi olması iyi oldu," demişti. "Aklım artık onda kalmayacak ve yeni sevgiliye yoğunlaşacağım."

Kaşlarını çatıldı. "Geçen hafta benim yüzümden Bulut'a resti sen çekmemiş miydin?"

Omuz silkti. "Seni tercih etti. Eninde, sonunda seni masamıza getireceğini anladım. Hem benim bir sevgilim var. Üniversiteli."

Öznur konuyu dağıtarak, "Ne zaman sevgili oldunuz?" diye sordu.

Sahi... Biz ne zaman sevgili olmuştuk?

Kafamı şiddetle iki yana salladım. Biz sevgili değildik ki! Bu sadece site haberleri yüzünden onun üzerine yürümemem için yaptığı bir eylemdi. Çünkü ilk ondan şüpheleneceğimi biliyordu ve ben onu suçlamadan önce kendini bu şekilde aklamaya çalışmıştı.

Aptalın tekiydi.

Öznur'la telefonlarımız aynı anda çalmaya başladığında beni arayan kişi Nail, onu ise Uğur'du. Her ikimiz telefonu açtığımızda, "Kitap okuma köşesine gelir misin? Acil," dedi Nail. Telefonu kapatıp dışarı çıktığımda Öznur ve Gizem de arkamdan geliyordu. Sol kanatta bulunan geniş kitap okuma köşesine doğru ilerlediğimizde orada bizi bekleyen Nail ve Uğur'la karşılaşmıştık.

Uğur bizi görünce hemen, "Bulut'la Çağan'ı çağırdı babam," demişti endişeyle. "Sinirden köpürüyordu."

Gizem, "Ben mi konuşsam?" diye sordu. "Vedat amca beni sever?"

"Şu an kimseyi sevdiğini düşünmüyorum," dedi Nail ciddi bir tavırla. "Uzaklaştırma verir mi? Notları zaten berbattı. Önümüzde çok önemli bir maç var."

Öznur'un telefonu çaldığında korkuyla bana döndü. "Efe arıyor."

Uğur onun elinden telefonu alıp yanımızdan uzaklaştığında buna neden bu kadar büyük tepki verdiklerini anlayamıyordum. Efe kim olarak bana karışabilirdi? Onun kardeşi olmadığını defalarca vurgulamıştı. Bulut'la ya da başkasıyla sevgili olup olmamam onu neden ilgilendirirdi?

Öte yandan Bulut'un yaptığına hem kızmış hem de üzülmuştum. Bana danışmadan beni korumuş olsa da şu an ettiği küfürden dolayı müdürün odasındaydı. Uğur'un babası olsa bile Vedat Bey oldukça katı biriydi. Bulut'a uzaklaştırma verir miydi?

Uğur dakikalar sonra geri döndüğünde Nail'le bakışmış ve kaşlarını havalandırmıştı. Aralarında sözsüz bir bakışma geçerken Öznur'un telefonunu ona bakmadan iade etmişti. O an aklıma gelen şeyle engel listeme girmiş ve Bulut'un engelini kaldırmıştım. Ardından Uğur'un da engelini kaldırdığımda o an buna nasıl karar verdiğimi bilmiyordum.

Bir saat kadar o köşede oturup bekledikten sonra koridorun sonundaki müdür odasından önce Çağan çıkmıştı. Yanımıza geldiğinde gerginliği metrelerce öteden hepimize yansımıştı. Elini sallayarak, "Kulaklarından duman çıkıyor adamın," demişti. "Beni temsilciliği kötüye kullandığım için bir müddet görevden aldı."

Uğur, “Oha!” diye bağırdı. “Kim gelecek yerine?”

“Bilemiyorum,” dedi Çağan. “Üç yardımcım var. Belki onlardan biri geçici olarak gelir. Oylama da olabilir yeniden.”

Gizem anında, “Oylama olursa zaten sen seçilirsin,” demişti. “Merak etme.”

“Peki ya Bulut?” Sorduğum soruyla beraber hepsinin gözleri bana döndüğünde bir an için yerin dibine girmek ve hiç çıkmamak istemiş-tim.

Çağan yanıma oturup, “Üzgünüm Sneijder ama Drogban’ı yollayacaklar sanırım. Tarih tekerrürden ibarettir ne de olsa?” dediğinde Uğur onun kafasına vurdu.

“Şu an sırası mı bunun?”

“Tabii ki sırası!” diyerek araya girdi Nail. “Önümüzdeki hafta maç var! Şu lanet olası Alaca Koleji’yle! Üstelik deplasman!”

Gizem, “Gelecek hafta ben de oynayacağım. Güniz ve ben, Bulut’suz halledebiliriz,” dediğinde irileşmiş gözlerle ona baktım. Bu kızın derdi neydi? Beni takımdan atmıştı, sonra Bulut’a forvet için önermişti, ardından kahvaltı için gittiğim restoranda benim o masada oturmam halinde onlarla oturmayacağını söylemişti. Şimdi neden iyi davranası tutmuştu?

Öznur aniden, “Benimle gelin!” diyerek önden ilerlemeye başladığında herkes birbirine baktı. Ardından sanki komut almış gibi hepimiz peşinden gittik. Müdürün odasının önüne geldiğimizde Uğur onu durdurmak istedi ama Öznur kapıyı çaldı.

“Gel.”

Vedat Bey’in sesi gelir gelmez Öznur kapıyı açtı ve hepimizin içeri gelmesini işaret etti. Vedat Bey bizi görünce gözlüğünü indirdi. “Önemli değilse sonra gelin.” Gözlerim koltukta rahat bir tavırla oturan Bulut’a kaydı. Ben ona baktığım sırada gözleriyle gözlerim çakışmıştı ve bu yüzden tekrar müdüre dönmüştüm.

Beyazlamaya yüz tutan saçları, her gün tıraş ettiği fakat pürüzlü olan bir yüzü vardı. Çoğu zaman siyah takım elbise, beyaz gömlek giyerdi ama bugün koyu lacivert olmuştu seçimi. Uğur’la oldukça benziyorlardı, fakat Uğur ondan daha uzun ve zayıftı.

Öznur öne çıkarak, “Vedat amca,” dedi oldukça samimi bir sesle. “Güniz’i tanıyorsun. Ona bu okula geldiği ilk günden pek saygılı davranmadı kimse. Bu belki de biraz bizim suçumuzdu çünkü onu aramıza

almadık.” Biraz mı? Bu tamamen Efe’nin ve onların suçuymdu! “Bulut da normal olarak herkesin, sevgilisine saygılı davranmasını talep etti.”

Vedat Bey gergin hâlde ayağa kalkıp, “Ben ona hiçbir ceza vermeden bu odadan çıkarırsam disiplini nasıl sağlayacağım?” diye sordu. “Tehdit ifadeleri, küfür kullandı. Bunların hepsini okuldakilere unutturabilir misiniz?”

“Ama okuldakiler de sürekli Güniz’e sataştı.” Uğur’un yüzüne tükürmemek için kendimi zor tuttum. Her yerde bana *gayrimeşru* diye hitap edip dolaşan o değil miydi? Müdürün oğlu bunu yapıyorsa tüm okulun bana cephe alması oldukça doğaldı? Sonrasında basketbol kaptanı ve herkesin gözdesi olan abim Efe vardı tabii. Bana nefret dolu bakışları, sürekli beni iğnelemesi, annemin bir genelev sahibi olduğunu dile getirmesi yüzünden de bana cephe alınmıştı. En sonunda ise futbol kaptanı Bulut... Bana çelme takmış ve sebeplerini karşımda arsızca savunmuştu. Fakat bu neyi değiştirdi? Hepsi yüzünden tüm okul benden nefret ediyordu. İğrenç notlara, hitaplara maruz kalmamış mıydım onlar yüzünden?

Şimdi Bulut bunu düzeltmek için kendini önüme atmıştı. O zaman düzeltmesine izin verecektim. Çünkü hepsi bana onlar yüzünden kaybettğim saygımı geri vermek zorundaydı.

Bulut’un teklifini kabul etmesem de bunun mantıklı bir fikir olduğunu düşünüyordum.

Onlardan biri olmayacaktım. Ama bir müddet onlarla olup tükürüklerini yaladıklarını herkese göstermenin ne zararı olurdu?

Aklıma gelen şeytani fikirlerle, “Doğru,” diye atıldım. Vedat Bey’le beraber beş çift gözün de üzerimde toplandığını hissettim. “Sizin kapattırmadığınız sitede üstüme çok gelindi. Babama taşıyacaktım konuyu ama Efe, sizinle arası bozulmasın diye bana engel oldu. En sonunda Bulut bu şekilde bir çare buldu. Onun bir suçu yok.”

Art arda sıraladığım yalanlar hepsini bozguna uğrattırken, “Meseleyi babama taşımadığın için teşekkür ederim,” demişti Vedat Bey. “Keşke bana gelseydin. Siteyi kapattırdık defalarca ama yeniden açıldı. Bunun için senden özür dilerim, Güniz. Ve durum senin anlattığın gibiyse Bulut’u cezalandırmayacağım. Fakat bir daha bu şekilde okulu birbirine katmayın. Bana gelin. Tamam mı?”

Herkes onu onayladığında çıkmamızı işaret etti. Bulut ayaklandığında ben çoktan ona arkamı dönmüş, dışarı çıkmıştım. Uğur kapıyı

kapatıp derin nefes verdiğinde Öznur sırtını duvara yaslayıp bana göz kırpmıştı. “Efe’ye çok benzediğini söylemiş miydiniz?”

Nail, “Bir an Efe konuşuyor sandım,” dedi ensesini kaşıyarak. “İkna yöntemleriniz efsane.”

“Baktım çok yalan attınız, birini de ben atayım dedim.” Hepsini iğrenen bakışlarla süzdüm. “Aynı tarafta değiliz. Olmayacağız.”

“Gün,” diyerek koluma dokunmaya çalıştığında bir adım geri çekildim. “Konuşalım mı?”

“Bana öyle seslenme!” diye hırladım. “Bana dokunma!”

Ellerini havaya kaldırarak, “Sevgilim, dokunmuyorum ki?” dedi. Ardından bizi izleyen tayfayı sadece bir bakışla yok etti. Hepsini bir anda yok olduğunda tekrar gözleri gözlerime kilidenmişti. O an anladım. Arkadaşları gerçekten sevgili olduğumuzu sanıyordu ve Bulut bu yaptığının sebebini onlara bile söylememişti. “Seni öptüğüm ve herkese sevgili olduğumuzu duyurduğum için kızgınsın.”

“Zekâna hayranım.”

Ellerini indirip, “Mecburdum,” dedi tekdüze sesle. “O fotoğrafları benim çektiğimi düşünecektin. Plan kurduğumu iddia edecektin. Plansızdı. Yemin ederim, seni öpmem ve o cümleyi kurmam içimden geldi.”

İç çekip, “Seni kullanacağım,” dedim dan diye yüzüne. “Madem böyle bir şey yapıp beni rezil ettin, sonra da yalan atıp beni kurtarmaya çalıştın. Ben de bir müddet seninle sevgili taklidi yaparım. Temas yok. Bir kere çiğnedin ama ikinci olursa seni mahvederim.”

Başını onayla sallayıp, “Temas yok,” diye onayladı beni. “Kabul ediyorum.”

“Teklif ya da rica değildi ki bu. Bir emirdi.” Kendimden emin şekilde konuşmam dudaklarının kıvrılmasına neden olduğunda gözlerimi ondan çektim.

“Başka ne emredersin?” Cümlesinde alaylı bir tını aradım ama hem ses tonu hem de yüz ifadesi oldukça ciddiye.

Omuzlarımı dikleştirdim. “Ben sizin masanızda oturmayacağım. Sen benim masamda oturacaksın.”

Duraksadı ama hemen ardından, “Kabul,” dedi.

“Dersi kaçırdım senin yüzünden,” diye homurdanıp bomboş olan koridora baktım. “Ben gideyim.”

Önümü kesti. "Gitme." Açık kahverengi gözlerim dudaklarından dökülen sözcükle beraber yüzünde gezinmeye başladığında kalbimin yeniden sıkıştığını hissetmiştim. Bu duygu... Neyin nesiydi? Neden bu kadar yakınımda olduğunda kalbim anında bunu hissediyor ve avucunda sıkılıyormuş gibi davranıyordu?

"Ders." Cidden mi? Sadece bunu mu diyebilmiştim? *Kendine gel Güniz Işık!*

"Yok yazdırmam?"

Kesik aldığım nefes eşliğinde, "Nasıl?" diye sorabildim.

Elini cebine attı ve bir şeyler yaparak telefonu bana çevirdi. "*Güniz Işık'ı yok yazdırma.*" Mesajı Nail'e atmıştı. Nail'in bunu yapabileceğinden zerre kadar şüphem yoktu çünkü hocalarla tuhaf bir ilişkisi vardı. Neredeyse tüm hocalar onu severdi çünkü o sınıfın neşe kaynağıydı. Birisi geciktiğinde onu idare eden kişi Nail olurdu genelde.

Onunla beraber okulun boş koridorunda ilerlemeye başladığımızda, "Antrenman yapalım mı?" diye sordu. Son dersten sonra zaten antrenman yapmamız gerektiği için onu onayladım ve birlikte soyunma odalarına doğru ilerledik. Kızlara ait olan soyunma odasına girdiğimde dolabımın şifresini yazmış ve seri şekilde üzerimi değiştirmiştım. Nail'e dersten sonra çantamı toplayıp sahaya getirmesini belirten mesaj atıp dışarı çıktığımda Bulut her zamanki gibi benden daha önce oradaydı.

Bir saatten fazla topsuz egzersiz yapmıştık. Şu an için sadece yirmi iki sınav çekebilmiştim. Bulut ise benim aksime kırk dört sınava kadar tamamlamıştı. Sahayı sayamayacağım kadar çok koşmuş, zıplamıştık. Bedenlerimiz terden yapış yapış olduğunda birkaç dakika oturuyor, havluyla kurulanıyorduk ama sonra tekrar devam ediyorduk.

Okulun son zili çaldığında dışarı çıkan bir sürü öğrencinin bize baktığını, konuştuğunu hissetsem de Bulut'la koşmaya devam ettim. Hiçbir şekilde başka bir konu hakkında konuşmuyorduk. O kaptandı, ben de onun takımının üyesiydim. Bunun dışına çıkmamak bana kendimi daha rahat hissettirmişti.

Sanki bu sabah beni yanağımdan öpen o değilmiş gibiydi.

Bunu anımsadığımda tüm içim titremiş, kalbim yine kasılmıştı. O an o kadar tuhaf ve unutulmazdı ki bir türlü aklımdan çıkmıyordu. Unutmaya, zihnimden kovmaya çalışıyordum ama başarılı olduğum söylenemezdi.

Onun karşısında dimdik duran ben, kendime karşı bunu pek başaramıyordum.

Kendimi yeşil ve yumuşak çimlere attığımda nefes nefese kalmıştım. Alnımdan, boynumdan süzülen terleri elimin tersiyle silerken birkaç dakika nefeslerimi düzene sokmaya çalışmıştım.

O sırada tanıdık elin sahibi bana mavi matara ve havlu uzattı. “Sağ ol.” Elindeki matarayı alıp açtım, soğuk suyu kafama diktim. Ekim olmasına rağmen bugün oldukça sıcaktı ama hava soğuk olsa bile yaptığım egzersizler beni zaten ısıtmıştı. Matarayı yere bırakıp havluyla yüzümü ve boynumu sildim. “Maç ne zaman?”

Demin su içtiğim mataradan su içtikten sonra, “Üç gün sonra,” diye yanıtlamıştı sorumu. “Diğerleri her sabah 6’da antrenman için buraya geliyor. Yarından itibaren hem 6’da hem de dersten sonraya antrenman programı yaptı Ilgar.”

“Nail’i okula gelmek için bile zor uyandırıyorum. O saatte beni asla getiremez buraya.”

“Ben alırım seni?”

Teklifine karşılık başımı iki yana salladım. “Bir yolunu bulurum ben.”

İki elini yere yaslayarak oturduğu yerde sırtını geriye doğru uzattı. “Fikirini değiştirirsen ara diyeceğim ama her yerden engelledin.”

“Kaldırdım.”

“Hı?” Cümlemini anlamamıştı.

Dudaklarımı ıslatarak, “Engeli kaldırdım,” diye açıklama yaptım. Gök mavisi gözlerindeki hareler büyürken şaşırان yüz ifadesini benden gizleyememişti.

“Beni okulun ortasında tokat manyağı yapacağını sanmıştım ama sen engelimi kaldırmışsın.”

Havluyu boğazıma doğru bastırıp, “Sana hâlâ güvenmiyorum,” diye mırıldandım. “Bir müddet müttefik olmamız gerekiyor sadece.”

Kaşları havalandı. “Bunu bir anlaşma olarak mı görüyorsun?”

“Senin için öyle değil mi?”

Gözlerini kısıp, “Değil,” dedi. Bunu söylerken yüzünde memnun olmadığını belli eden bir mimik var olmuştu. “Bana güvenmeyebilirsin ama sana bu zamana kadar söylediklerimde samimi olduğuma inanmalıydın.”

“Bana ne dedin ki?” Oysaki net hatırlıyordum bana dediği cümlelerin hepsini...

“Sana kov onu dedim. Benim sözümü ikiletecek misin? Hem de bu gayrimeşru kız için?”

“O benim dostum ve sen onun hayatını mahvettin. Bu yüzden senden nefret etmemden daha normal ne olabilir?”

“Satrançta rakibini tanıyanlar hep daha üstündür. Bugün senden üstün olmamın başka sebebi de budur belki. Seni tanıyorum Gün. Ama sen beni tanımıyorsun.”

“Ya aksine esas oğlanı kızın kurtarması gerekiyorsa? Ya ben batarken sana elini uzatmışsam ama sen teması yasakladın diye bataklığa gömül-müşsem?”

“Bir kez gülsene bana.”

“Elini tutmam için bana izin ver Gün.”

“Bir gün beni sevebilme ihtimalin için yaptım her şeyi Gün.”

Onun sesi ve cümleleri zihnimde yankılandığında seri şekilde ayaklandım. “Bu kadar antrenman yeter.” Koşar adım soyunma odasına girdiğimde elimi göğsüme getirerek soluklanmıştım. Kahretsin! Neden bu kadar tuhaf oluyordum? Herkes bana bir şeyler demişti ama ben bir tek Efe’yi umursamıştım. Şimdi neden umursadıklarım arasına o eklenmişti? Uğur da bana onun cümlelerine benzer şeyler söylemişti... Başkaları daha beterlerini dile getirmişti. *Güniz Işık, kendine gel!*

Soyunma odasında yalnız olduğumdan dolayı kapıyı kilitledim ve duşa girdim. Duştan çıktığımda üzerimdeki havluyu rahatça yere atıp üzerimi giyindim. O sırada dolabımdan mesaj sesi gelen telefonumu bile yeni fark ettim. Nail ve Nihat beni defalarca aramıştı. En son düşen bildirim ise Nihat’tan gelen bir mesajdı.

Nihat: Okulun önündeyim Güniz. Antrenman bittiğinde ara beni lütfen.

Onu aradığımda telefonu birinci çalışta açmıştı. “Kusura bakma,” dedim hemen. “Dolabımda bırakmışım telefonu.”

“Sorun değil,” dedi anlayışlı tonla. “Nail’in işi çıktı. Ben geldim o yüzden. Acele etme.”

“Saçlarımı kurutup hemen geliyorum.”

Bu sabahı herkes benim gibi yok sayacaktı sanırım. Nihat açıkça benimle ilgilendiğini belirtmişti ama onu reddetmiştim. Şimdi ise bu sabahı yaşamamış gibi davranıyordu.

Bulut beni otoparkta yanağımdan öpmüştü. Sonra beni megafonla sevgilisi ilan edip herkesi susturmuştu. Demin ise normal bir kaptan gibi beni çalıştırmıştı.

Ben mi tuhaftım yoksa etrafım mı?

Saçlarımı kurutup Nail'in kapının önüne bıraktığı çantamı aldığım-
da on dakika geçmişti. Aceleyle soyunma odasından çıktığımda kapı-
nın önünde karşılaştığım Bulut duraksamama sebep oldu. "Bırakayım
mı seni?"

"Nihat geldi."

Bulut'un dudakları gerilirken yüz ifadesi anında kaskatı kesildi.
"Abi," diye vurgu yaptı. "Nihat abi!"

"Nihat," dedim üzerine basa basa. "Beni bekliyor."

Sesli bir şekilde nefes verirken, "Senden hoşlandı değil mi?" diye
sordu. "Tabii ki de hoşlandı. Zekisin bir kere." Önümü kesti ama ara-
mızda belirli bir mesafe bırakmayı ihmal etmedi. "Peki ya sen? Hoşlan-
dın mı ondan?"

"Bulut," diye onu uyardım. "Çekil önümden."

"Ruhsuz musun sen?" diye sordu başını kaldırarak. "Sırf zekisin diye
senden hoşlanan biri o. Seni tanımıyor bile."

Öfkeyle, "Sen mi tanıyorsun beni?" diye sordum.

"Evet!"

"Bu iddianı kanıtlayamazsın," dedim meydan okuyarak. "Şimdi çe-
kil önümden." Çekildi. Fakat bunu o kadar yavaş yapmıştı ki bir an
zaman durmuş gibi hissetmiştim. Yanından geçip gittiğimde okulun
önünde duran arabayı fark etmem uzun sürmemişti. İki kapılı mavi
arabasına doğru ilerlediğimde ben varmadan arabadan inmiş ve dola-
nıp benim için kapıyı açmıştı.

Arabaya bindiğimde tekrar önden dolanmış ve yerine geçmişti. Her
ikimiz kemerlerimizi takarken, "Kusura bakma," demiştim aceleyle.
"Bilmiyordum geleceğini."

"Sorun değil," dedi gülümseyen ifadeyle. "Nail alacaktı seni ama
Uğur çağırınca gitti." Başımı onayla salladığımda, "Yorulmuşsun," di-
yerek yorumda bulundu.

"İki derstir sadece antrenman yapıyoruz Bulut'la."

"Aranız düzeldi mi?" Sorusunun altında bir ima yoktu. Sanki ger-
çekten aramızın düzelmesini istiyormuş gibi sormuştu.

Tebessüm ederek, "Beyaz bayrak salladık," diye yanıtlamıştım soru-
sunu. "Ne de olsa aynı takımdayız."

"Sevindim," diyerek direksiyonu kırdı ve oldukça geniş olan yola gir-
di. "Umarım bundan sonra sana daha iyi davranırlar."

Bir yanıt aradım ama bulamadığım için susmak zorunda kaldım. Birkaç dakika sessizlik olduğunda rahatsızca yerimde kıpırdandım ve ona göz ucuyla baktım. Bulut haklı olabilir miydi? Nihat gerçekten de benim zekâmdan mı etkilenmişti? Beni tanımıyordu, nasıl biri olduğum hakkında büyük ihtimal zerre kadar fikri yoktu. Onun ilgisini çeken sadece ileri seviyede harita bilgim ve notlarım mıydı?

“Yemeği dışarda mı yesek?” Düşüncelerimi teklifiyle böldü.

Başımı tamamen ona çevirdim. “Yorgunum aslında. Eve gidersek daha iyi olur.”

“Tabii,” dedi hemen. Arabayı eve giden yola doğru sürdüğünde radyoyu açmamak için kendimi zor tutmuştum çünkü düşüncelerim artık beynimi kemirmek niyetindeydi.

Bugün... Tuhaf bir gündü. Sahi tarih neydi? Telefonumun ekranını açtığımda tarihin 20 Ekim olduğunu görmüştüm. Bugün Bulut’la saçma sapan ve yalancı bir ilişkiye başladığım gündü. En geç bir ya da iki ay sonra buna son verebilirdim sanırım. Önemli olan tek şey Efe’nin tayfasının bana düşman olmadığını herkese göstermek, Bulut’un beni öpme niyetinin kötü olmadığını kanıtlamaktı.

Peki, Efe bu olanlara, döndüğünde nasıl tepki verecekti?

Araba durduğunda çantamı alarak aşağı indim. O sırada aklıma takılan bir detayla, “Sizin kediniz yok muydu?” diye sordum.

Nihat başını iki yana salladı. “Yok?”

“Nail, hocaya kedisinin doğum yaptığını söylemişti de.”

Nihat eliyle alnına vurdu. “Bu çocuk bahane üretmekte tam bir fi-yasko.”

Eve girdiğimde Halide teyze salondaydı. Bana masada tek kişilik yemek hazırlatmış ve yemeden yukarı çıkmamı yasaklamıştı. Bu yüzden önce masaya oturup yemek yemiş, sonra ise onunla salonda çay içmiştik. Biz çay içtiğimiz sırada Nihat üzerini değiştirmiş aşağı iniyordu. Üzerine beyaz ince kazak, deri bol ceket, altına ise siyah pantolon giymişti. Genel olarak bu şekilde giyinirdi zaten.

“Benim dersim var. Çıkıyorum. Bir arzunuz var mı?”

“Yok paşam,” dedi Halide teyze. “Allah zihin açıklığı versin.” Son kez bana bakıp el sallamış ve arkasını dönüp salondan çıkmıştı. Onun gidişiyle beraber, “Zekâsını benden aldı,” demişti annesi. “İhsan amcanla evlenmeden önce gece gündüz derslerime çalışırdım. Sonra aşk başıma vurdu, hiçbir şeye odaklanamadım.”

“Ama üniversite okudunuz diye biliyorum.”

Elindeki çay bardağını masaya bırakıp, “Okudum,” dedi. “Ama herkes gibi okudum. Oysa en iyisi olmam gerekirdi. Nihat gibi, senin gibi. İnsan belirli bir yerde fark yaratmalı Güniz. Seçilmeli.”

Çayımдан içerek, “Ben hiç bu pencereden bakmadım,” dedim dü-rüst bir şekilde. “Fark yaratmak değildi niyetim.”

“Gitmek istiyorsun.” Onun anlayışlı sesi bir anda beni bozguna uğ-rattı. “Saklamana gerek yok. Buralarda dedikodular erken yayılır. Ora-da mutlu olmadığınızı biliyorum.”

Birkaç saniye ne diyeceğimi bilemedim. Elime damlayan sıcak çayla kendime geldiğimde titrediğimi ve elimdeki bardaktan koluma damlayan sıcak çayı fark ettiğimde yavaşça bardağı sehpanın üzerine bırakmıştım. Halide teyze bu hâlimi gördüğünde bana doğru uzan-mak istedi ama ona sorun olmadığını belirten bir bakış atarak durdu-rabildim. “Ben hayatımın hiçbir evresinde mutlu olmadım. Sadece...” Duraksadım. “Burası çok güzel. Siz ve İhsan amca hayal ettiğim anne, baba gibisiniz sanırım.”

Halide teyzenin gözleri doldu ama bunu benden saklamaya çalıştı. “Çok mu uzağa gideceksin?”

“Dönemeyecek kadar uzaklara gitmem gerekiyor. Burası beni mah-vediyor. Burada üzerime yapışan bir etikete sahibim. Oysa ben... Bam-başka bir hayat istiyorum. Yargılamayan, acımayan, sadece kendim ol-duğum için beni seven insanlara ihtiyacım var.”

Uzanıp titreyen ellerimi kavradı. “Hep kızım olsun istedim ama ol-madı. Keşke bu evin merdivenlerini inenlerden biri de sen olsaydın.”

Tüm bedenim zangır zangır titrerken, “Keşke,” sözcüğü fırar etmişti dudaklarımdan. O an bu anın büyüüne öyle kapılmıştım ki Halide teyzeye sarılmıştım. Bu ani hareketime şaşırmasını bekledim ama aksi-ne sanki bekliyormuş gibi beni sarmıştı kollarıyla.

Oysa ben küçükken annemin bacaklarına sarılırdım. O ise beni ken-dinden uzaklaştırırdı.

Kulağıma, “Eğer Melike’nin yerinde ben olsaydım,” dedi sakince. “Babanı boşardım ama seni sahiplenirdim. Baban kocam olmazdı ama sen benim kızım olurdun.”

Hiçbir şey söylemedim ve kendimi ağlamamak için bir müddet sıktım. Dakikalar sonra ayrıldığımızda Halide teyze bir bahane bulup ayaklanmış ve odasına çıkmıştı. Fakat ağladığını merdivenlere varma-

dan görmüştüm. Duygusal bir kadındı. Ben kendimi sıkıp ağlamamıştım ama o dayanamamıştı.

Onun ardından yukarıya çıkıp misafir odasına girmiş, üzerime evli manlarımı geçirip yarınki ödevleri hazırlamıştım. Son iki derste ise antrenman yapacağı için onları bir kenara bırakmıştım. Diğer derslerin konularının üzerinden geçmiş hatta hiç yapmadığım bir şey yaparsa konuyla ilgili sorular çözmüştüm. Soru çözmeyi sevmiyordum. Konuları ezberlemek benim için daha verimliydi.

En sonda yorulduğumu hissettiğimde Halide teyzeye akşam vaktine katılamayacağımı söyledim, yatağın içine girdim. Bacaklarımı kendime çekerek bir müddet oturmaya devam ettiğim sırada telefonuma düşen mesajla bacaklarımı tekrar yatağa uzattım ve sırtımı germe yaptım.

Efe: Ne yaptığını sanıyorsun sen?

Güniz Işık: Ne yapmışım?

Efe: Bulut'la nasıl sevgili olursun sen?

Güniz Işık: Senden mi izin alacaktım?

Efe: Evet!

Güniz Işık: Seni ben başıma çıkardım. Sen de haklısın. En başından yapmam gereken şeyi yapmadım.

Efe: Neymiş o?

Güniz Işık: Siktir git.

Güniz Işık: Abiciğim :)

Ona engel attığımda hayatımda hiç rahatlamadığım kadar rahatlamıştım. Demek ki o da Bulut'la gerçekten sevgili olduğumuzu sanıyordu. Böyle sanmaları zaten daha iyiydi. Efe belki bu şekilde benimle uğraşmayı keserdi ve ben son senemi rahatça bitirip buradan gidebilirdim.

Telefonla oyalandığım sırada kapım tıklatıldı. "Gel?"

Bennu başını içeri uzatıp, "Güniz Hanım, bunu size bir kurye getirdi," demişti. Elindeki paketi alıp ona teşekkür ettiğimimde dışarı çıkmış ve kapıyı kapatmıştı.

Kaşlarımı çatarak kahverengi paketi kenardan çekiştirip yırttım ve açmaya başladım. İçerisinden beyaz bir kutu çıkmıştı. Kutuyu aşağıdan açtığımda karşımda gördüğüm şey irkilmeme sebep olmuştu.

Elmalı turta.

Elimle bağdırmamak için ağzıma baskı yaptığımda hemen yanındaki notu fark ettim.

"Seni tanıyormuşum değil mi?"

Afiyet olsun gün."

Birticik kaptanın ve sevginin...

Pembe pasta. Mumlar. Dilek... Sonra? Elmalı turta?

Gözlerimi sıkıca yumup o ana tekrar geri dönmeyi umdum.

"Pasta sever misin?" Üzerinden sümüşümü temizlediğimiz pastayı yerken bana bunu soran bir sesi duydum. Küçük, meraklı bir erkek çocuğu sesi...

Küçücük ama ağır yükleri taşıyan omuzlarımı silktiğimi net hatırlıyordum. "Ben her şey yerim."

Fakat bu cevabımla yetinmemişti. "İllaki sevdiğin bir şeyler olmalı! Mesela ben çikolatalı pastaya bayılırım."

Düşünmüştüm. Bir süre düşünmüş ve sonra, "Elmalı turta!" diye bağır-mıştım büyük bir coşkuyla. "Bir keresinde sokakta bir çocuk vermişti. İsmi-nin bu olduğunu söylemişti. Annemden istedim ama bana hiç yapmadı."

"Param olduğunda ben sana alırım."

"İstesem babam da alırdı," demiştim yüzümdeki ifade silinirken. "Ben, birinin kendi elleriyle elmalı turta yapmasını istiyorum."

Ellerim titrerken o anın içinden çıktım. Karşımda yamuk, düzensiz bir elmalı turta vardı.

Bunu o mu yapmıştı?

Telefonumu çıkarıp onu aradığımda tüm bedenimden titreme dal-gası geçti. Birkaç saniye sonra telefonu açmış ama sesini dahi çıkarmamıştı. Gözlerimden yaşlar yuvarlanırken, "Sen mi yaptın?" diye sorabil-dim çatlayan sesle.

"Ben yaptım."

Elimle ağzımı kapatıp hıçkırığımı bastırmaya çalıştım. İlk defa birisi benim için bu kadar özel bir şey yapmıştı. İlk defa. "Teşekkür ederim."

"Özür dilerim."

Yüzümü elimin tersiyle sildim. “Neden?”

“Küçükken elini tutmadığım için özür dilerim Gün,” dediğinde sesinin kırık bir cam gibi dağıldığını hissettim. “Okula geldiğinde yanında olmadığım için özür dilerim. Bana güvenme ama kötü adam olduğumu iddia etme. Lütfen. Beni affetme ama benden nefret de etme.”

“Neden? Neden Efe’ye engel olmadın?”

“Ona engel olamazdım,” dedi zorlukla. “Her şeyimi ona borçluyum.”

“Neyi ona borçlusun?”

“Kardeşimi.” Ardından telefonu yüzüme kapattı.

♪♪ Davichi - Sunset ♫

Aylar önce...

Bulut

“Güzelim yapma böyle,” diyerek ona doğru adım attığım an sıçrayarak geri çekildi ve duvara sindi.

Ellerini kulaklarına bastırarak, “Efe gelsin. Efe gelsin. Efe gelsin,” diye tekrar etmeye başladı. Her defasında ses tonu yükseliyor, sinirden yanakları kızarıyordu. Gözlerim dolduğunda her zamanki acizliğimi hissedip cebimdeki telefonla onu aradım.

Telefonu açtığı anda düğümlenen boğazım eşliğinde, “Yaren seni istiyor. Gelebilir misin?” diyebildim zorlukla. Beni ikiletmedi ve birkaç dakika sonra burada olacağını belirtti.

Annem ve babam kapının eşiğinde bize bakarken gözlerindeki kader onları yine esir almıştı. “Geliyor mu?”

Omzumun üzerinden anneme bakarak, “Geliyor,” diye cevap verdiğimde Yaren’in tiz sesi tekrar kulağıma dolmuştu.

Bu sefer yere sinmişti ama yine ellerini kulaklarına bastırmış şekilde aynı cümleyi tekrar ediyordu. “Efe gelsin. Efe gelsin. Efe gelsin.”

“Geliyor.” Cevabımla biraz sakinleşti ve ellerini kucağına indirdi. Ona yaklaşmak istedim. Ona sarılmak istedim. Onu defalarca kez öpmek istedim ama bunların hiçbirini yapacak kudrete sahip değildim.

Otizm.

Ona dokunduğum anlara son noktayı koyan bir teşhisti. Onu benim elimden acımasızca alan bir teşhisti. Ona doğru attığım adımlarda bacağımyı kangren bırakan bir teşhisti.

“Efe geliyor. Efe geliyor. Efe geliyor.”

Sürekli telaffuz ettiği ismi içindeki kışkırtıcı körüklerden bana bu zamana kadar hiçbir şekilde hitap etmediği detayı yine canımı acıtmıştı. Bir defa olsun ismimi diline getirmemişti. Onun için hiçbir şeydim. Onun için istese ölürdüm ama zerre kadar umurunda olmayan değersiz bir adamdım.

Ona ulaşmak istediğim her an benden kaçıyordu. Duvarlardan, masaların altından, Efe’den medet umuyordu.

Bir tek geceleri bana engel olamıyordu. Uyuduğu anlarda onu koklayabiliyor ve rahatça öpebiliyordum.

O benim kardeşimdi.

Ama ben onun gözünde bir abi değildim.

Dakikalarca sindiği duvarda durup son cümlesini tekrar ettiğinde ben de yatağının yanındaki yere sinmiş ve onu izlemiştim. Annem ile babam yemeğini hazırlamak için aşağıya inmişti. İkimiz yine yalnızdık.

Bir kere benimle göz teması kurması, konuşması için her şeyimi feda edebilirdim ama bunu belki de asla yapmayacaktı.

“Benim güzeller içindeki kardeşim,” dedim kendimden bağımsız şekilde. “Seni çok seviyorum.”

Duydu ama cümlelerimi algılayamadı. “Efe geliyor. Efe geliyor. Efe geliyor.”

Yanaklarıma süzülen yaşlarla, “Evet,” diye onayladım onu. “Efe geliyor.”

Biraz sonra içeri giren Efe yerde oturan bana göz ucuyla bakıp rahatça Yaren’in oturduğu duvara doğru ilerledi ve tek dizini kırarak eğildi. “Yaren?” İsmine tepki vermediğinde Efe pes etmedi. “Efe geldi.”

Yaren sanki bir rüyadan ayılmış gibi uyandı ve etrafa bakındı. O an gözleri Efe’ye değmiş, parlamıştı. “Efe geldi. Efe, Efe, Efe...”

“Yemek yedin mi?”

“Açım ben.” O an açlığının farkına varmış gibi elini karnına götürdüğünde annem kapının girişinden, tuttuğu tepsıyla içeriye girmişti. Tepsini sessizce yatağın üzerine bırakıp dışarı çıktığında bana da çıkmamı işaret etmişti.

Kanıma dokunuyordu.

Ama mecburdum.

Ayaklanıp dışarı çıktığımda birazdan Yaren'in sakinleşeceğini, uslu bir şekilde yemeğini yiyeceğini düşünüp kendimi teselli ediyordum. "Efe de olmasa ne yapardık biz?" diye mırıldandı annem. Babam onu başıyla onaylayıp elinden tuttuğunda ikisi birlikte aşağıya inmişti.

Peki, benim elimden kim tutacaktı hep dışında kaldığım bu kapının eşiğinde?

Yarım saattten uzun bir süreç içerisinde kapı açıldığında içeriden Efe çıkmıştı. Elinde tuttuğu tepsiyle beraber aşağıya inmeye başladığında ona eşlik ettim. "Ne yapıyor?"

"Bebeğinin saçını tarıyor." Yaren bebeklerle normal bir şekilde oynayamazdı. Bir sürü oyuncak bebeği vardı ve sadece onların saçlarını tarardı. Evcilik gibi oyunları algılayamıyordu. Hiçbir yaşıtına ayak uyduramıyordu bu yüzden de.

Efe'yle beraber mutfaka indiğimizde sıkıntılı olduğunu fark edip elindeki tepsiyi aldım ve tabakları bulaşık makinesine yerleştirmeye başladım. "Canın mı sıkkın senin?"

"Sorma kardeşim," diyerek sırtını buzdolabına yasladı. "Dün o geldi." O? Kaşlarımı çatıp sorarcasına Efe'ye bakmaya devam ettiğimde anlamadığımı fark etmişti. "Güniz. Hani bir doğum gününde sen de gelmiştin benimle. Hatırladın mı?"

Pembe pasta sevmeyen o kızı unutmam mümkün müydü? Yüzümde silik bir tebessüm doğduğunda, "Neden geldi? Anlamadım," diye sordum düşünceli tavırla. Efe o kızla ilk doğum gününde tanıştığımızı sanıyordu ama ben onu çok önceden tanıyordum.

Efe iç çekti. "Bundan sonra bizimle kalacak."

Bulaşık makinesini kapatıp hayretle ona baktım. "Nasıl?"

"Bulut," dedi kısık sesle. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Ben hep ondan kaçmak zorunda kaldım. Annemin çektiği acılar yüzünden kendimi ondan nefret etmek için programladım. Küçüktüm ama ondan nefret etmeye çalıştım hep."

"Ama edemedin," diye tamamladım cümlesini. Efe'nin kendi kanından olan birinden nefret edeceğine inanmıyordum çünkü. Özellikle kendisinin âdeta bir kopyası olan o tatlı kızdan nasıl nefret edebilirdi?

Efe'nin yüzü gerildi. "Annem çok üzüldü."

"Babana olan nefretin yetmez mi?" diye sordum kollarımı göğsümde bağlarken. "Tüm suçlu baban ve o kadın. Baban sarhoş olup anneni

aldatmış, o kadın da inat ve para uğruna doğurmuş ama kızın ne günahı var?”

Şakaklarını ovup sakinleşmeye çalıştı bir müddet. “Bilmiyorum,” Başını geriye atarak sertçe buzdolabına çarpmasını sağladı. “Gitmesi gerekiyor o kızın. Bizim evde kalamaz Bulut. Kalamaz.”

Tespit yapmaya çalışarak, “Annenin onu üzmesinden mi korkuyorsun?” diye sordum. Melike teyze kötü biri değildi ama hep Efe’yi o kıza karşı doldurmaya çalışmıştı. Efe’nin yıllardır kardeşinden kaçmasının da en büyük sebebi buydu zaten. Annesi Efe’nin karşısında ağlamıştı hep. Gözyaşlarıyla ıslatmıştı küçük oğlunun omuzunu. Hangi evlat annesini üzen birine merhamet gösterirdi? Herkes annesinin masum olduğuna inanmaz mıydı? Efe de buna inanıyordu. Küçücük bir kızın varlığını cezalandırıp annesinin gözyaşlarını savunuyordu.

“Annem kötü biri değil,” diye fısıldadı. Buna beni mi, yoksa kendisini mi inandırmak istediği belirsizdi. “Annem de üzülecek. O da üzülür büyük ihtimal. Üstelik bunlar gözümün önünde olursa babama olan nefretim büyür. Babaannem, anneannem, dedelerim de karışır olaya.”

Kahve makinesini çalıştırıp iki kupa çıkardığım sırada, “Kız neden gelmiş?” diye sordum merakla.

“Bilmiyorum,” dedi Efe omuz silkerek. “O kadar kötü bir hâldeydi ki kimse sormadı. Annesiyle iletişimini kesmiş. Belki de annesi yine babama oynuyordur daha çok para koparmak için. Bilmiyorum. Vela-yeti zaten babamda ama o annesiyle kalıyordu.”

“Evleri neredeydi? Name’de mi?”

Efe gözlerini benden kaçırdı. O an bir tuhafılık olduğunu anlayıp gözlerimi üzerine diktiğimde, “Annesinin işlettiği genelevde kalıyordu,” demişti.

Elimdeki kupa yere düştüğünde umursamazca üzerine basmış ve Efe’nin önünde dikilmiştim. “Ne demek genelevde kalıyordu? Lan senin baban ev alıp vermedi mi kızı için?”

“Aldı!” diye bağırdı Efe. “Annesi satıp yemiş parayı. Babam da on sekiz yaş dolana kadar sadece belirli bir ücret ödemeye başladı bu yüzden. Dedelerimin fikriydi bu.”

Sinir tüm hücrelerimde zıplamaya başladığında, “Senin dedelerini sikerim şerefsiz!” diye haykırdım. “El kadar kızı genelevde mi bıraktı senin puşt baban? İnsan dönüp bakmaz mı geriye?”

Beni ittirdi. “Benim babam dönüp annem ve bana baktı mı? O kız neden umursasın?”

Yüzüne tüm gücümle yumruk attığımda sırtı sertçe buzdolabına çarpmıştı. Durmadım. Onu buzdolabıyla kendi arama sıkıştırıp midesine sert yumruklarımı indirmeye başladığımda inlemiş ama bana karşı koymaya çalışmamıştı. “Senin gibi abiyi sikeyim ben! Lan kardeşim gözüme baksın diye kendimi yırtıyorum ama sen o kızı bile isteye üzmüşsün!” Ona vurmaya devam ettiğim sırada dudağından akan kan çenesine doğru inmeye başlamıştı ama bu görüntü bile beni durdurmaya yetmemişti. Hiçbir şey beni durduramazdı. Tek bir sestem başka.

“Efe?”

O cılız sesi duyduğum an geri çekildiğimde mutfağın girişinde, elinde tuttuğu bebek ve tarakla dikilen Yaren’i fark edip kendimi toparlamaya çalıştım ama çok geçti.

“Efe,” dedi küçük adımlarla yanımıza gelip. “Efe kanıyor. Efe kanıyor. Efe kanıyor!” Dehşetle açılan gözleri ve sesi tüylerimi diken diken etmişti.

Efe elinin tersiyle dudağını silip tek dizinin üzerinde çöktü. “Efe iyi.”

Yaren onu bile dinlemeden alışık olduğumuz ama her defasında kalbimi ezen krizlerinden birini yaşamaya başladığında Efe onu zorlukla ikna etmiş ve yarayı temizleyip sakinleşmesini sağlamıştı. İki birlikte yukarıya çıktığında kenardan beni izleyen anne ve babama bakmadan evi terk ettim.

Ben de böyle bir abiydim işte.

Efe’yi suçluyordum ama kendim ondan daha berbat bir insandım belki de.

Sokakta yürümeye başladığımda benimle aynı yolu yürüyen köpek duraksamama sebep oldu. Onunla göz göze geldiğimizde bana doğru geldi ve bir anda ayaklarıma dolandı. “Lan!” Onu kendimden uzaklaştırmaya çalıştım fakat nafileydi. “Gitsene!” Onu acıtmayacak şekilde ayağımla ittirdiğimde uzaklaşmış, ardından hemen yine bacaklarıma dolanmaya başlamıştı.

Yürümemi engelleyen köpeği yine uzaklaştırmaya çalıştığım sırada bir ses, “Ne yapıyorsun?” diye bağırdı ve koşar adım gelip köpeğe doğru eğildi. Kısa siyah saçları olan ve daha önce görmediğim kız, köpeğin başını okşayıp dikkati kendisine doğru çektiğinde birkaç saniyelik bana bakıp gözlerini kısmıştı. “Ölürsünüz değil mi hayvanlara şefkat göstermeniz? Seninle oynamaya çalışıyordu!”

Kızın gözlerinin kıpkırmızı olduğunu fark ettiğimde ağlamış oldı. ğunu düşündüm. Fakat köpeği gördükten sonra tüm yüzü aydınlandı ve gülümsemeye başladı. “Ben... Ne istediğini anlayamadım.”

“Çünkü o konuşmıyor!” Mantıklıydı. “Acıktığını, üşüdüğünü, biraz şefkat, sevgi istediğini sana daha başka nasıl anlatabilirdi?”

“Özür dilerim,” diyebildim sadece. “Et alayım mı onun için?”

Sinirinin soğuduğunu fark ettiğimde, “Gerek yok,” diye cevap verdi. “Onu kendi mahalleme götürürüm. On üç kedi ve iki köpeğimin olduğu bir yer var. Orada bakarım ben.”

Gözlerim irileşti. “Oha.”

“Sizin gibilerin hepsi bir hayvan sahiplenseydi bu kadarına bakmazdım,” dedi burnunu kıvrarak. “Yine de hâlimden memnunum.”

Köpeği kucaklayıp ayaklandığında onun gibi hayvansever biriyle ilk kez tanıştığımı fark etmiştim. İsmi dahi sormama izin vermeden çıkıp gittiğinde arkasından bakmıştım. Saçları... Neden bu kadar yamuk ve kısaydı? Gözleri de kıpkırmızıydı zaten. Çok ağlamış gibiydi ama buna rağmen omuzları dikti.

O gözden kaybolmadan önce arkasından bağırarak, ismini sormak istedim ama buna cesaretim yetmediği için aynı onun gibi yoluma devam ettim.

Ayaklarım beni Uğur’un evine doğru götürdüğünde onu bahçelerindeki ağacın altında gizlice sigara içerken bulmuştum. Babası ve okulumuzun müdürü olan Vedat amca onu görürse büyük ihtimal kulaklarından duvara çivilerdi ama bu çocuk hâlâ risk alabiliyordu. Birçok liseli bunu yapıyordu aslında. Çoğu sadece havalı gözükmek için sigara içiyordu. Hatta çoğunun dumanından rahatsız olduğunu biliyordum ama sözde karizmaları için kendilerine bile isteye zarar vermeye devam ediyorlardı. Uğur da onlardan biriydi.

Sessiz adımlarla arkasından ulaşır, “Uğur!” diye bağırdım sesimi kalınlaştırarak.

İrkilip elindeki sigarayı havaya fırlattığında bir an babasının geldiğini sanıp kendisini ağacın arkasına saklamaya çalışmıştı. Başımı iki yana sallayarak yakasından tutup onu karşıma getirdiğimde beni görüp rahatlamış, ardından etrafa bakmıştı. “Abi! Altıma yaptım korkudan.”

Kafasına vurdum sertçe. “O zaman içme şu zıkkımı.”

Yere doğru eğilip demin fırlattığı sigarayı bulup söndürdü ve bir peçeteye sararak cebine tıktı. “En az beş kilometre uzaklıkta atıyorum çöpe. Babam öğrenirse benim canımı alır.”

Onunla beraber müstakil evlerin sıralandığı caddeyi yürümeye başladığımızda Efe'nin evinin olduğu dönemeçte, "Efe'yi de alıp sahile mi insek?" diye sordu. "Diğerlerini de çağırırız."

"Efe bizim evde," dedim ellerimi cebime tıkarak. "Yaren'le beraber."

"Haaa," diye mırıldandı. "İyi o zaman." Efe'nin evinin önünden geçerken Uğur'un adımları bir anda yavaşladı. "Abi şu kıza baksana." Başımı sol tarafa çevirip pergolanın içindeki yanan lambaya ve kanepede oturan kıza baktım. Ayaklarım benden bağımsız bir şekilde sokağın ortasında durmuştu.

Bu o muydu?

Saçları... Hâlâ nasıl güneş gibi pasparlaktı? Nasıl bir tık bile koyulaşmamıştı?

"Çok güzel kızmış," dedi Uğur kulağımın dibinde. "Efe'nin kuzeni mi?"

Yutkundum zorlukla. "Bilmiyorum." Oysa kardeşi olduğunu küçüklüğümünden beri biliyordum. Onunla unutmak istemediğim bir maç yapmıştık. Yıllar sonra ise karşılıklı sümüklü pembe pasta yemiştik.

Karşısında bir sürü kitap vardı ve ders çalışıyordu. Tüm dikkatini okuduğu sayfaya verirken başını kaldırıp bir an olsun bize bakmamıştı.

O... Neden bu kadar güzel görünüyordu? Saçlarını kalemle topuz yapmıştı ama birkaç tutam yüzüne düşüyor, onu rahatsız ediyordu. Alt dudağını üste çıkararak yukarıya doğru üflediğinde gözünün önündeki saç uçtu ve arka tarafa doğru gitti.

Büyümüştü... Güzelleşmişti.

Uğur elini omzuma atarak, "Abi," diye konuştu. "Efe'ye çok benzer mi?"

Efe'ye yıllar önce dediğim cümle zihnimde yankılandığında yüzümde buruk bir tebessüm doğdu. "Efe, *senin saçın uzasa aynı bu kıza benzermişsin.*" Şimdi de aynısını düşünüyordum. Birbirilerine ikiz kadar benziyorlardı.

Uğur'un telefonu çaldığında omuzumdaki eli çekilmişti. Aramayı cevaplayarak Gizem olduğunu tahmin ettiğim kişiyle konuşup buluşma ayarlandığında şu an buradan kıpırdamak istemediğime karar vermiştim ama bu şekilde onu izlemem doğru olmayacaktı.

Bundan sonra zaten buradaydı. Mutlaka bir gün karşı karşıya gelecektik. Mutlaka...

Uğur, Gizem'le olan konuşmasını bitirip "Sahile gidiyoruz," dedi. "Nail telefonunu açmamış. Mesaj atsana ona." Beraber sahile giden yola doğru rotamızı değiştirdiğimizde telefonumu çıkarıp Nail'e mesaj attım.

Bulut: Sahile gelsene.

Nail: Aşkım, gelip beni alsana.

Bulut: Arabasız çıktım bebeğim.

Nail: Olsun, sırtında taşırsın. Ninja kaplumbağam benim!

Bulut: Abartma.

Nail: Peki madem... Kocam öyle diyorsa.

Tüm keyfimi bir anda yerine getirdiğinde yüzümde kocaman bir sırıtış var oldu. Uğur ve Nail'in, insanın üzerinde böyle bir etkisi vardı. Moralim olmadığında birkaç dakika yanlarında durmam yeterdi. Uğur daha çok insanı gıcık ederdi ama kafayı dağıtmayı iyi bilirdi. Nail ise bambaşka bir insandı. Onun yanında durup gülmemek, kahkaha atmamak pek mümkün değildi.

Nail: Babam dışarı çıkmak için kimden izin aldığımı sordu. Ne diyeyim?

Bulut: Erkek arkadaşımın haberi var, de.

Onunla dalga geçtiğim sırada sahile varmak üzereydik.

Nail: Lan! Mahvedeceğim seni! Babam eşcinsel olduğumu sanıyor an itibariyle.

Sesli bir şekilde kahkaha attığımda Uğur da mesajlarımızı okuyup gülmeye başlamıştı. Bu çocuk geri zekâlı mıydı? Onunla dalga geçmiştim ama gidip İhsan amcaya erkek arkadaşından izin aldığını mı söylemişti?

Bulut: Aptal.

Nail: Her şey çok farklı olabilirdi demeye mi çalıştım?

Nail: Bihterim ol, Bulut. Seralara götür beni...

Bulut: Sahildeyiz.

Nail: Taş ev mi aldın bizim için?

Bulut: Bokunu çıkarmasan mı?

Nail: Tamam. Abim kurtardı beni. Geliyorum hemen. Bekleyin beni!

Uğur'la beraber sahilde sürekli oturduğumuz bir ağaç kütüğü vardı. Küçüklüğümüzden beri buraya gelip sandviç yemeyi, meyve suyu iç-

Bu PDF'i para ile aldığınız,
dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava boşuna PDF'e para
vermeyin!

meyi severdik. Ben, Efe, Uğur, Nail ve Gizem. Bir tek Öznur aramıza lisede katılmıştı. Altı kişiydik. Mükemmel bir dostluğumuz olduğunu iddia edemezdik ama yıllardır hep iç içeydik ve bu bizi birleştiren büyük bir köprü olmuştu. Ailelerimiz gençken bizim gibi aynı okullarda okumuş, aynı üniversiteye gitmişlerdi. Onların yakınlığı bizi de etkilemişti böylece.

Belki başka yerlerde yaşayıp büyüyen bambaşka bireyler olsaydık birbirimizle dost olmazdık. Ama Name şehri bizi yan yana getirmişti.

Önce Gizem ve Öznur gelmişti. Gizem hemen yanımda oturduğunda varlığının beni rahatsız ettiğini onu kırmadan nasıl anlatacağımı düşünüyordum. Gizem pervasız bir insandı. Bugün benden hoşlanırdı, yarın başka birinden. Ve hoşlandığı her kişinin ona karşılık vermesini bekler, hatta talep ederdi.

Başını koluma doğru yaslayıp, “Çok yoruldu,” demişti bıkkın sesle. “Bugün ablamla beraber gelinlik baktık tüm gün.”

Öznur kumların üzerine bağdaş kurup, “Gelinlik bakmak güzeldir,” demişti heyecanlı çıkan sesiyle. Onun böyle hayalleri olması beni şaşırtıyordu çünkü Efe’ye karşı beslediği hislerin gerçekliğine ikna olamamıştım. Acaba Gün’den haberi var mıydı? Nasıl tepki vermişti onun varlığına? Efe’yi iyi yönde etkileyecek bir girişimde bulunma ihtimali ne kadardı?

Gizem, “Evlilik süreci çok saçma,” diye homurdandı. Yanaklarını şişirmişti ve bunu kolumdaki baskıdan anlayabilmişim. “Evlilik de çok sıkıcı. Çıkın ayrı evde yaşayın işte. Ne gerek var resmiyete?”

“Bulut bana nikahı kıymazsa asla onunla aynı eve çıkmam!” demişti Nail’in arkadan gelen sesi. Onun gelmesinden faydalananak kendimi biraz geri çektiğimde Gizem de başını kaldırmıştı. Nail aramıza girip Gizem’i ittirdi. “Yılışma sevgilime Gizem!”

Öznur gülererek, “Efe geç mi gelir?” diye sordu bana.

Başımı iki yana salladım. “Gelir birazdan. Yaren uyumuştur.”

Onlar havadan sudan konuşmaya başladığında zihnime düşen görüntü beni bozguna uğratmıştı. Küçük Güniz Işık bir anda hayalimde canlandığında yüzümde aptal bir gülümseme peyda olmuştu.

“Sen kimsin?” diye sormuştu bana. Efe kaçıp gittiği için üzgün görünüyordu ama sanki buna alışmış gibiydi.

“Önce sen söyle kim olduğunu.”

“Güniz Işık.” İsmi ruhunun aksine aydınlığı simgeliyordu.

O yaşıma rağmen düşünüp “Güneşsin yani sen,” demiştim. “Ben de gün ışığını öldüren biriyim. Çünkü ben gökyüzünde olduğumda güneş yok oluyor.”

Kaşlarını çatmıştı. “Ama sen buradasın. Ben yok olmadım.” Gözündeki yaşları temizlemiş, sesli bir şekilde burnunu çekmişti.

“Belki birazdan yok olursun. Dilek tutmaya ne dersin? Bundan sonra ben yanındayken asla yok olmamayı dile.”

Bunu dilemişti sanırım. Şimdi ise buraya gelmişti. Benim olduğum yerde yok olmasına izin verecek miydim?

Bir müddet sonra...

“Ne demek onu pişman edelim?” Öfkeyle sorduğum soruya karşılık Efe gözlerini benden kaçırmıştı. Fakat istediği şeyden vazgeçmemiş gibiydi.

Efe bu sefer yere bakarak, “Koleje gelmemesi lazımdı. Ama geliyorsa pişman etmemiz gerekiyor. Dışlayacağız onu. Annesinin genelev işlettiğini ve bu zamana kadar orada kaldığı öğrenilirse gider,” demişti. Bunu bu kadar kolay nasıl dile getirebiliyordu? Annesinin yaptıkları o kızı neden ilgilendirirdi?

“Sakin!” dedim dişlerimin arasında. “Bunu yapmayacaksınız.”

Öznur araya girerek “Bulut, sana ne oluyor?” diye sordu. “Görmüyor musun? Efe’nin ailesini mahvediyor o kız. Melike teyzeye bunu çektirmeye ne hakkı var?”

“Kızın ne suçu var!” Nail’in arkamdan seslenmesiyle benim tarafımda olduğunu anlamam zor olmamıştı. Ondan beklemezdim ama bu işe ciddiyetle yanaşması hoşuma gitmişti.

Uğur elini Efe’nin omzuna atıp, “Kusura bakma Bulut,” demişti kısık sesle. “Efe benim için çok daha önemli. O ne diyorsa o. Kolejden gitmesi için elimden geleni yapacağım.”

Gizem kollarını göğsünde toplayıp, “Futbol oynuyordu demiştin değil mi?” diye sordu Efe’ye. “Takıma girmesini sağlarım. Sonra da onu şutlarım. Şevki kırılır.”

Hepsine hayretle bakıp bir adım geri çekildim. Yüzümü buruşturarak “Siz,” diyebildim zorlukla. “Nasıl insanlarsınız?” Hiçbirinin mükemmel olmadığını biliyordum ama bu derece gözlerinin dönmesi benim için beklenmedikti.

Efe'yle gözlerimiz keşiştiğinizde bir kez daha sorguladım. Bu o muydu gerçekten de? Küçükken Uğur karınca yuvasını dağıtmak istediğinde ona engel olan, karıncalar için getirip küçük ekmek kırıntıları bırakan Efe miydi karşımdaki bu çocuk?

O benim kardeşimdi oysaki.

“Bizi Bulut’la yalnız bırakın.”

Hepsi teker teker salondan çıktığında ikimiz karşı karşıya kalmıştık. Efe gergin bir şekilde dudaklarını diliyle ıslatıp bana doğru bir adım attı. “Kardeşim.”

“Bana kardeşim demeden önce kendi kardeşine yapacaklarını otur düşün.”

“O benim kardeşim değil!” diye bağırdı. “Olmasını çok isterdim! Annemin onu doğurmuş olmasını çok isterdim! Ama o bir ihanetten doğdu. O benim hayatımı paramparça etti. O benim annemi ağlattı lan! Çok ağlattı.”

Elimi saçlarımdan geçirerek, “O masum,” dedim ikna etmek adına. “O mu seçti bu şekilde dünyaya gelmeyi? Yapma. Efe ne olur, kıyma kardeşine.”

“Peki,” dedi aniden. “Ben kardeşime kıymam. Ama bunun karşılığında sen kendi kardeşine kıyacaksın. Kabul ediyor musun?”

Yüzüm gölgelendi. “Nasıl?”

“Bir daha Yaren’in yanına gelmem, onunla vakit geçirmem.”

Efe Doğanemir. Gözümü açıp gördüğüm, küçükken ona doğru emeklediğim, annemin elimden tutup ona götürdüğü, binlerce anımın olduğu, ilk filesine gol attığım, ilk güldüğüm, ilk omuzunda ağladığım dostumdu. Şimdi beni kardeşimle tehdit ederken sırtıma sapladığı bıçağı neden kalbimin tam orta yerinde hissediyordum? Tek bir cümleyle neden dizlerimin bağı çözülmüş gibiydim?

Bana doğru arsızca adımlayıp işaret parmağını göğsüme getirdi. “Seçimini yap, Bulut. Ya onu seçeceksin ya da kendi kardeşini.”

Seçimi yapmam birkaç saniyemi almıştı. Bulutların yaptığı tek şeyi yapacaktım. Güneşin önüne geçecek ve gün ışığını öldürecektim. Tıpkı küçükken ona söylediğim gibi. Fakat bir diğer dediğime de sadık kalacaktım. Asla onun yok olmasına izin vermeyecektim.

Gün... Ölecek, sönecekti ışıkların. Ama asla yok olmayacaktı varlığın. Sözüm hâlâ söz.

Uğur herkesin kulağına Gün'ün annesinin bir genelev sahibi, Efe'nin babası olan Hakan amcanın, zamanında evlilik dışı birlikteliğinden kızı olduğu bilgisini fısıldadığında dakikalar sonra siteye düşen haber herkesin onu beklemesine sebep olmuştu. Erkekler önce Efe'den çekinmişti fakat Efe'nin zerre kadar umursamadığı bilgisini de Uğur onlara iletğinde herkes ağzının suyunu akıta akıta onu beklemeye başlamıştı.

Nail ile olanları izlerken ne yapacağımızı bilmiyorduk ama engel de olmuyorduk.

Fersiz bakışlarım etrafta dolanmaya başladığında bir anda kulaklarıma dolan fısıltılar beni oturduğum kitap okuma köşesinden kaldırmıştı. Dolapların olduğu koridora doğru döndüğümde onu görmemle bir adım geri çekilmek, görünmez olmak istedim ama bunu yapmadım. Öylece izledim.

Koridordan geçerken başına gelecek olan şeyleri tahmin edebiliyor muydu acaba?

Kendi dolabının numarasına bakıp durduğunda bir an duraksamış ve üzerine yapıştırılan nota doğru uzanmıştı. Siktir! O notu Uğur yazmıştı ama engel olamamıştım. Yüzüm acıyla buruştuğunda o an gözlerimin görmemesini isterdim ama görmüştüm. Notta, "*Hoş geldin gayri-meşru kız!*" yazısını okuyup buruşturup cebine tıktığında ifadesini sabit tutmaya çalışıyordu.

Sonra hareketlenme oldu. Birkaç kişi bilerek gelip onun omuzuna çarpıp geçtiğinde ateş saçan gözleri o insanlara değmişti. Başını eğip oradan uzaklaşacağını sanmıştım ama düşündüğümün aksine ona çarpan insanlara dik dik bakmakla meşguldü.

Güçlüydü. Düşündüğümünden çok daha güçlüydü hem de.

Adının Pamir olduğunu bildiğim voleybol takımındaki çocuk gelip onun arkasında durduğunda Gün neye uğradığını şaşırılmıştı. Dolapla Pamir'in arasında kaldığını fark ettiğinde kolunun altından çıkmak istedi ama bunu başaramadı.

Dudaklarını okumaya çalıştım. Pamir, "N'aber, güzellik?" diyerek Gün'e sırnaşıyordu. Gün ise onu itirmek için kitaplarını göğsüne bastırmıştı.

Sikerler ama böyle işi... Kendimi zorlukla dizginliyordum. Pamir'i gidip şu an dövsem bir daha kimse Gün'e sataşamazdı. Biliyordum ama bunu yaparsam Efe de Yaren'i umursamazdı.

“Yaren için,” dedim kendi kendime. “Gitme Bulut. Sakin ol.”

O esnada Pamir telefonuna gelen aramayla bir adım geri çekildiğinde Gün hemen fırsattan yararlanıp uzaklaşmış, koşar adım koridoru bitirip sınıfına doğru ilerlemişti. Pamir elinde tuttuğu telefonla kordorda yürümeye başladı memnuniyetsiz tavırla. “Söyle, kaptan. Ne? Antrenman mı? Peki, gelirim.”

Gözlerim hemen Nail’i aradığında koridorun diğer ucunda sırtını dolaba yaslayarak bana göz kırptığını fark etmiştim. Pamir, onun kapıdan olduğu voleybol takımındaydı ve Nail, Gün’ü sıkıştırdığını görüp olaya anında el atmıştı.

Yanıma koşar adım gelip, “Nasıldım aşkım?” diye sordu tatlı sesle.

Elimi uzatıp saçlarını karıştırdım. “Helal sana.”

“Yine de bu aramızda kalsın.”

Onu onaylayarak, “Aramızda,” diye mınıldandım. “Hep koru onu. Tamam mı?”

Nail kaşlarını çatıp, “Yoksa sen ondan hoşlanıyor musun?” diye sordu tahmin yürütür gibi. “Hı?”

“Ben sana ihanet eder miyim Nail?” diye sordum onunla dalga geçerek. Başkası olsa ciddi yanıt vermediğim için şüphelenir, üzerime gelirdi ama Nail gülerken beni geçiştirdi. Hatta belki de saniyeler içerisinde sorduğu soru da aklından uçup gitmişti.

Nail, Pamir’e attığı yalan yüzünden kapalı voleybol sahasına gitğinde ben de açık futbol sahasına doğru ilerlemiştim. Erkekler ayrı, kızlar ayrı antrenman yaparken koçumuz Ilgar elindeki düdükle onları yönlendiriyordu. Gün’ün futbol oynadığını söylemişti Efe. Gizem onu takıma alıp sonra takımdan atacaktı. Bu konuda sanırım yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Çünkü engel olursam ilk şüpheli ben olurum.

Gözlerimi sıkıca yumup kapattım. *Yaren için*. Bunu kardeşim için yapmam gerekiyordu. O Efe’ye hayrandı. Efe’den masallar dinlemeye, onun elinden yemek yemeye, çizgi film izlemeye, onunla beraber uymaya bayılırdı. Onu bunlardan nasıl mahrum bırakabilirdim?

Ben zaten yetersiz bir abiydim.

Efe’yi de kardeşimden çalarsam kendimi nasıl affederdim?

Peki, Gün’ün bundan sonra başına gelecekler için kendimi nasıl affedecektim?

Affetmeyecektim. Kendimi asla affetmeyecektim.

Bahçedeki banklardan birine oturduğum sırada bir el bana yeşil elma uzattı. Başımı kaldırdığımda öğrenci temsilcimiz Çağan'la göz göze geldim. "Galatasaray'ın maçı var ama sen üzgünsün."

Elmayı alıp kocaman ısırıp ve çiğnemeye başladım. "Canım sık-
kın."

"Şu yeni kıza yapılanlar seni üzdü mü?"

Ona gözlerimi devirdim. "Bana ne?" Tekrar elmadan büyük bir ısı-
rık aldığımda Çağan'ın gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Onun-
la iyi bir samimiyetimiz olsa da pek güvendiğim ve görüştüğüm biri
değildi. İşim düşmezse yanına uğramazdım. O da bunu biliyor ama
takmıyordu pek.

Kıvrıkcık saçlarını elleriyle düzeltip, "Daha bu bir başlangıçtı," de-
mişti. "Salyalar akmaya başladı."

"Umurumda değil?"

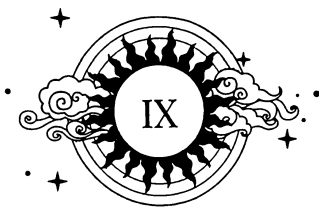
Çağan güldü alayla. "Bulut, yeme beni. Sen böyle şeylere gelemez-
sin. Neden göz yumuyorsun?"

Onun yanında daha fazla kalamayacağımı anladığımda seri şekilde
ayaklandım. "Elma için eyvallah." Bahçeden direkt olarak okulun sınıf-
larına giden kapısından içeri gireceğim sırada bir bedenle çarpışmam
bir olmuştu. Çarpıştığım kişi başını kaldırmadan yanımdan geçip gitti-
ğinde onun kim olduğunu anlamam saniyelerimi aldı.

Havaya karışan parfümünün kokusunu içime çektim. Gün... Çok
güzel kokuyordu. Annemin çiçek bahçesindeki tüm çiçeklerin karışımı
gibiydi kokusu.

Arkasından baktığım sırada koşar adımlarla okulun çıkışına doğru
gitmiş ve boş olan servise binmişti. Servis bir anda hareketlendiğinde
daha ilk dersin bitiminde onu gitmeye neyin mecbur bıraktığını anla-
mam zor değildi.

Gün... Özür dilerim. Böyle olmasını istemezdim.

♪♪ Sia - Elastic Heart ♪♪

“Haritacı kız, tam not almışsınız projeden. Allah ne muradın varsa versin. Sonunda babam beni evladı olarak kabul edecek. Akşam mutluluktan ağlayacak adamcağız!”

Nail peşimden koşturup yüksek sesle konuşmaya başladığında elimdeki büyük kitapları kafasına geçirip onu susturmamak için kendimi zor tutuyordum. Tam not almamdan daha normal ne olabilirdi? Ben sınıf birincisiydim! Hatta bu dönemden sonra hedefim okul birincisi olmaktı. Çünkü okul birincisi olmak, aynı zamanda Name şehrinin birincisi olmak demekti.

Hiçbir şey söylemeden yoluma devam edeceğim sırada önümü kesti. “Söyle bana ne hediye edeyim sana?”

“Yokluğunu.”

Yalandan dudak büktü. “Kırılıyorum ama! Zaten elimden sevgilimi de aldın. Buna rağmen sana beyaz bayrak sallıyorum.” Bu çocuğun Bulut’la derdi neydi?

Yanından geçerken, “Sence bu benim ne kadar umurumda?” diye sordum. Onun bana beyaz bayrak sallamasının nazarımda hiçbir değeri yoktu. Efe’nin hiçbir arkadaşı beni ilgilendirmiyordu.

Nail, “Senin şu cool’luğun beni bitiriyor!” demişti hayran tonla. “Bunun bir ilacı varsa hemen kendime enjekte ederdim.”

“Nail,” dedim sıkıntıyla nefesimi verip. “Bitti mi?”

Koridoru dönen Bulut’a doğru her ikimiz aynı anda başımızı çevirdiğimizde bir an için dün gece bana dediği şey aklıma gelmişti. Her şeyini Efe’ye borçlu olduğunu ve buradaki her şey tabirinin kardeşi olduğunu dile getirip telefonu yüzüme kapatmıştı ve o zamandan sonra konuşmamıştık.

Üzerindeki siyah futbol forması ve dizlerinin birkaç karış üzerinde biten şortuyla okulun ortasında gezme sebebini merak etsem de bunu ona sormadım. Nail ise benim aksime, “Çok seksi görünüyorsun,” demişti anında. “Seni ekmeğin arasına koyup üzerine mayonez sıkarak yiyelim var.” Midem bu cümlesiyle kalktığında biraz daha devam ederse kusacağımından emindim.

“Nail, dilini yutar mısın?”

“Emredersin, aşkım,” dedi Nail sırtarak. “Tabii Güniz’i üzerime kuma getirdiğin için onun yanında aşkımızı bu kadar bariz yaşamamız etik olmaz.”

Onlara yüzümü buruşturarak bakmaya başladığımda Nail koşar adım yanımdan uzaklaşmış, Bulut ise bir adım daha atarak karşımda durmuştu. Gözlerimi kısıp “Sosyal mesafenı koru,” dedim.

Tebessüm etti. “Herkesin gözünde sevgiliyiz. Unuttun mu?”

“Kötü şeyleri unutmam mümkün mü?” diye mırıldanıp kafeteryaya doğru yürüdüm. Bana eşlik etmeye başladığında, “Neden formanı giydin?” diye sormuştum. Antrenman olsa bana haber vermesi gerekirdi sonuçta.

“İlgar’la özel bir antrenman yaptık. Coğrafya dersi olduğu için seni çağırmadım.”

“Maç iki gün sonra,” dedim. “Sanırım biraz heyecanlıyım.”

Gülümsedi. “Sneijder olmanın sorumluluğu ağırdır.”

Birlikte kafeteryaya girdiğimizde tüm gözlerin üzerimizde toplandığını hissetmiştim. Ortada Bulut’un her zaman oturduğu masa vardı. Masada şu an Nail, Uğur, Öznur ve Gizem vardı. Efe hâlâ geri dönmemişti ve Bulut da benim masama oturacağını söylemişti.

Ben onların masasına oturup kimsenin bana saygı duymasına izin verecek biri değildim.

Bulut çok istiyorsa benimle beraber hiçbir özelliği olmayan küçük masama oturabilirdi. Ve öyle de yapacaktı.

Yemek sırasına girdiğimiz an birkaç çocuk Bulut’a öne geçmesini söyledi ama Bulut bunu reddetti. Zaten kabul etseydi onu buna büyük ihtimal pişman ederdim. Sıra konusunda oldukça titiz biriydim. Geçerli bir sebebi yoksa kimsenin başka birinin sırasına girmesine izin verecek değildim.

Kendim için çoban salata, peynirli makarna, elma suyu alıp yerime geçtiğimde Bulut da birkaç dakika sonra yanıma gelmişti. Tam o an kafeterya kısa bir sessizlik yaşamış, hemen ardından fısıltılarla dolmaya başlamıştı.

Masadan aldığım mayonezi makarnaya sıkıp, “Şaşırdılar,” dedim kısık sesle. “Benim sizin yanınıza geleceğimi bekliyorlardı sanırım.”

Bulut aldığı yeşil elmadan kocaman ısırıp, “Ama ben buradayım,” demişti rahat tavırla.

Tepkisizliğimi sürdürmeye çalıştım ve makarna iliştirdiğim çatalımı ağzıma götürmeden önce, “Neden sadece salata ve elma aldın?” diye sordum merakla. Onunla ilgili bu şey neden dikkatimi çekmişti, bilmiyordum ama sormak istemiştim. Daha önce hiçbiriyle okulda karşılıklı yemek yememiştim. Benim karşıma geçen sefer oturan ilk kişi Bulut olmuştu. Şimdi ikinci kez bunu yapıyordu.

“Ben yemek olarak genelde salata yerim. Her türlü salataya âşığım. Bu arada bu salatanın sosu yok. Benim için özel yapılıyor.” Demek ki sağlıklı beslenen biriydi. Hem de bu yaşta... Her ne kadar sporla yakın bir ilişkim olsa da pek sağlıklı ve dengeli beslendiğim söylenemezdi. Çoğu zaman tıka basa yerdim ve asla yediklerime dikkat etmezdim. Benim için tek önemli olan ayrıntı doymaktı. Doyamadığım çok zaman olmuştu çünkü...

Konuşmadan yemeklerimizi yediğimiz sırada telefonumu açmış ve itemsizce Dedikodu Sitesi’ne girmiştim. Beklediğim gibi hakkımızda yeni haberler çıkmıştı. En son çıkan habere tıkladım, diğerlerini ise okuma gereği duymadan.

ÖZEL CEVHERLER KOLEJİ – DEDİKODU SİTESİ

Duyduk, duymadık demeyin!

Bulut ve Güniz beraber yemek yiyor şu an.
Hem de Güniz’in hep oturduğu normal bir Ezik Masası’nda. Bulut oraya oturduğuna göre artık ismi Ezik Masası olmaktan çıktı. Ne dersiniz?

Siteye gelen mesajlar çok fena. Bazıları bunun gerçekçi sevgililik olmadığını iddia ediyor. Bulut, bizi uyardın ama affına sığınarak söylemek istiyoruz ki, çoğu sizin yatak arkadaşı olduğunuzu düşünüyor.

Bu iddialara rağmen Bulut’un Güniz’e deli gibi âşık olduğunu, Güniz’in ona büyü yaptırdığını da söyleyenler de az değil tabii.

Bakalım çiftimiz ne kadar süre beraber olacak. Bir hafta mı? İki hafta mı?

“Yatak arkadaşı olduğumuzu iddia ediyorlar. Bu şahsıma saygısızlık değil mi?”

Suyunu başına diktikten sonra, “Yatak arkadaşı olmayı neden küfür olarak algılıyorsun? O da bir çeşit ilişki,” dedi sakin sesle. “Onlara ciddi ilişkimiz olduğunu söyledim ama bunu kanıtlayacak bir şey yapmadık henüz.”

Dirseklerimi masaya yaslayarak, “Ne yapacaksın?” diye sordum tek-düze tonla.

Düşünmeden, “Yalnız değil, beraber yapacağız. Birlikte fotoğraf paylaşacağız,” dediğinde kaşlarım havalandı. Şaka yapma ihtimali ne kadardı? Ben onunla fotoğraf mı çektirip paylaşacaktım yani? Biyografi kısmına dünün tarihini yazıp yanına kalple kilit işareti de koymamı ister miydi? Bir o kalmıştı çünkü yapmadığım.

Etrafta bize bakan insanlar olduğu için ifademi kontrol altına alıp “Hesabımı seninle kirletemem. Kusura bakma,” dedim.

“Benim hesabıma güneşin doğacağı kesin en azından,” dedi bana göz kırparak. Bu çocuk neden bana göz kırpmıştı şimdi? Ve neden gözüme saçma bir şekilde sempatik görünmüştü?

Güniz Işık Doğandemir, seni beyninin içerisindeki merkezden çağırıyoruz. Lütfen kendine gelir misin?

Yemekten sonra Bulut beni sınıfıma kadar götürmeyi teklif etmişti. Her ne kadar bunu istemesem de onu onaylamıştım. Elimdeki kitapları masadan kalkar kalkmaz aldığı anda buna gerek olmadığını haykırmak için kendimi zor tutmuştum.

Sinirlenmemeliydim.

Sakin bir şekilde koridorda ilerlemeye başladığımızda, “Saat 3'te antrenmana herkes gelecek mi?” diye sormuştum.

“Evet.”

Bir an kısa cevabıyla beni geçiştirdiğini düşünüp, “Sınıfa kadar gelmene gerek yok,” dedim.

“İnsan sevgilisinin sınıfının önüne kadar gider hatta zil çaldığında direkt olarak kapının önüne ısınlanır. Bunlar yazılı olmayan lise kurallarından biridir.”

Gözlerimi devirip, “Sanırım çok tecrübelisin,” demiştim. Büyük ihtimal kaç ilişki yaşamıştı ve tecrübe toplamıştı.

“Cık,” diyerek sınıfın karşısında durdu ve kitaplarımı bana doğru uzattı. “İlk defa biriyle sevgiliyim. Gerçi onun niyeti beni kullanmak ama olsun.”

Gözlerimi kısarak kitapları aldım ve göğsüme bastırdım. “Tek niyetim seni kullanmak! Sizin yüzünüzden adım attığım an kaybettiğim itibarımı geri alacağım. Sonra da ilk işim seni şutlamak olacak.”

Tam yanından geçip gideceğim sırada kolumdan tutup beni durdurdu. “Sonra?” Kaşlarım çatıldığında sorusunu idrak edemediğim için açıklama yaptı hemen. “Sonra Nihat abiye mi şans vereceksin?”

Başımı mümkünmüş gibi daha da dikleştirip “Orası seni ilgilendirmez,” dedim kendimden emin tınıyla. Kolumu nazikçe tuttuğu parmaklarının arasından çekip sınıfa girdiğimde Nail beni görüp el sallamış ve gülümsemişti. Bu çocuk onunla arkadaş olduğumu falan mı sanıyordu? Evlerinde kalmış, beraber ödev yapmış olsak da onunla arkadaş falan değildim. Benim için Efe’nin geri zekâlı diğer arkadaşlarından pek de bir fark yoktu. Fark yaratacak hiçbir şey yapmamıştı çünkü.

Yerime geçtiğimde ders başlamıştı. Tarih dersinin tuhaf hocası olan Gülsüm Hoca sınıfa girdiği an parmaklarını farklı noktalara doğru uzatır ve birkaç tarihi olayı sorardı. Bu her dersin başlama olayıydı ve asla değişmezdi. Şimdi de içeri girdiği an parmağını bana doğru uzatmış, “Fatih Sultan Mehmet’in saltanat yılları? Beş saniyen var!” demişti.

Beş saniye geçmesine izin vermeden, “1451-1481,” dediğimde hemen başkalarına geçmiş ve birkaç padişahın daha tahtta olduğu süreci sormaya devam etmişti. Böylece uyuklayan tüm öğrencilerin canlandığını ve derse olan dikkatlerinin arttığını söylerdi Gülsüm Hoca. Bence haklıydı çünkü bu sayede tüm sınıf diken üstünde oturuyormuş gibi bir hâl alırdı.

On dakikalık bu soru cevaptan sonra yoklama almış, ardından ise yeni konuya geçmişti. Oldukça zeki bir kadındı. Saçlarını hep topuz yapar ve tek bir saç telinin dahi düşmesine izin vermezdi. Dikdörtgen gözlüklerinin ardındaki ciddi bakışları tüm sınıfta gezindiğinde herkesin ondan çekindiğini fark etmiştim defalarca. Nail bile onun dersinde şaka yapmazdı mesela. Ciddiliğiyle tüm kolejde bir numaraydı.

Yeni konuyu bize haritalar eşliğinde anlattığında zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştık. İki ders üst üste tarih dersiydi ve bitiminde antrenmana gitmem lazımdı.

Saatler sonra son ders zili çaldığında herkes toparlanıp evlerine gitmişti. Ben ise direkt olarak soyunma odasına doğru yol almıştım. Eş-

yalarımı dolabıma bırakarak üzerimi değiştirmek için duş kabinlerinde birine girdim. Herkes rahat bir şekilde soyunsa da onların hiçbirine pek güvenemiyordum.

Üzerime geçirdiğim beyaz antrenman formasıyla tekrar odaya döndüğümde Gizem'in çıplak bir hâlde İnci'yle konuştuğunu fark etmiştim. Beni gördüğü an, "N'aber?" diye sordu.

"İyi."

İnci, "Bulut'la başlayan ilişkini tebrik ederim. Maç için heyecan var mı?" dediğinde bu sefer gözlerimi ona çevirdim.

"Teşekkür ederim," dedikten sonra derin nefes aldım. "Biraz."

İnci dolabını kapatarak, "Umarım geçen maç gibi olur," demişti. "Gerçi bu deplasman ama bence kazanırsınız."

Hiçbir şey söylemeden soyunma odasından bahçeye çıktığımda gözüme ilk, açık voleybol sahası takılmıştı. Nail ve takımı sahanın etrafında koşmaya çoktan başlamıştı. Gözüme tanıdık bir çocuk değdiğinde bunun bana geldiğim ilk gün sırtışan Pamir olduğunu fark etmiştim. Onun voleybol takımında olduğunu bilmediğim için afallamıştım sanırım. O günden sonra birkaç kez daha beni rahatsız etmişti ama her defasında ettiğim ağır lafların altında ezilip uzaklaşmak zorunda kalmıştı. Sonrasında ise tamamen yok olmuş, karşıma çıkmamıştı.

"Kime bakıyorsun sen?"

İrkildiğimde tam yanımda dikilen Bulut'a doğru döndüm korkuyla. "Sessiz sessiz neden geliyorsun?"

"Sessiz gelmedim," diye inkâr etti beni. "Kime bakıyordun?"

"Sana ne?"

Soyunma odasının kapısı açıldığında içeriden çıkan İnci, "Ayyy, tebrik ederim Bulut!" dedi sevecen sesle. "Çok yaklaşıyorsunuz!"

Bulut ağır ağır başını salladı. "Sağ ol İnci."

En sonunda antrenman için sahaya geçtiğimizde geçen maç olan oyuncular da gelmişti: Ben, Bulut, Furkan, İnci, Kamer, Ayça, Oğuz, Meryem, Zeki, Hamit ve Gizem... Birkaç tanımadığım yedek oyuncular da vardı ve hâlâ isimlerini bilmiyordum. Büyük ihtimal ileride öğrenirdim.

Koçumuz Ilgar, "Herkes burada mı?" diye sorup sahaya girdiğinde hepimiz ona doğru dönmüştük. Gizem beni kız futbol takımından attığında sesini dahi çıkarmadığı için ona karşı içimde bir öfke vardı. Bunu dile getirmiştim, o da kabul etmişti. Fakat işinde bir uzman olduğunu ve bana çok şey öğrettiğini de inkâr edemezdim sanırım.

“Forvet açığımız var bildiğiniz gibi,” diyerek göz ucuyla Bulut’a baktı. Bulut bana laf atan iki forveti kovduğu için takımı oldukça zor bir duruma sokmuş olmalıydı. “Bulut, Güniz, Gizem elimizdeki güçlü forvetler şu an için. Bulut’u geçen sefer ne kadar zorladıklarını gördük. Kart görmemesi lazım. Hamit geçen sefer Bulut’un yerine kırmızı kart aldığı için önümüzdeki iki maç oynamamasına karar verildi ama bu karar değişebilir çünkü konseyde itirazlar var. Aynı fedakârlığı yapmanıza umarım gerek kalmaz. Sakinliğinizi koruyun.”

Oğuz öne çıkarak, “Ağızlarının payını vermeyelim mi?” diye sormuştu.

İlgar, “Siz kavga etmek için mi çıkıyorsunuz sahaya?” diye sordu hemen. “Futbol oynamak ve kazanmak haricinde bir hesabın varsa eğer gitme deplasmana.” Meryem’in Oğuz’un omzundan tutarak geri çektiğini fark ettiğimde, “Küfür de etseler eyvallah diyerek onları kudurtun ve galibiyetle ayrılın oradan. İnanın en büyük cevap bu,” diye konuşmuştu İlgar.

Bulut’a doğru dönüp, “Özellikle Güniz’in üzerine gelerek seni kışkırtmaya çalışacaklar. Geçen maç delirerek zayıf noktayı göstermiş oldun rakibine,” dediğinde gözlerim istemsizce ona doğru kaymıştı.

“Kimse onun üzerine gelemes bundan sonra,” dedi üzerine basa basa. Ardından göz ucuyla Gizem’e baktı. “Hiç kimse.”

Yüz ifademi sabit tutmaya çalıştığım sırada İlgar konuşmamızı sonlandırmış ve koşmamızı söylemişti. On kere sahayı sıra hâlinde koştuktan sonra ortaya bıraktığı toparla penaltı çalışmaları yapmış, ardından top çalma taktiklerini tekrarlamıştık.

Beş dakikalık molalar haricinde dinlenmemize izin vermemiş, iki saat içerisinde tüm enerjimizi tüketmişti İlgar. Rastgele aldığım matardan su içmeye başladığımda Bulut yorgun bedenini yanıma attı ve çimlerin üzerine uzandı. “Bugün üçüncü antrenmanım. Çok acıktım.”

İstemsizce elimdeki suyu ona uzatırken bulmuştum kendimi. Anında alıp suyu kafasına doğru boşalttığında, “Sadece salata yemiştin. Ondan açsındır,” diye mırıldandım.

“Canım kocaman bir hamburger çikti. Ama yiyemem.” Hamburger mi? Ne güzel olurdu bu antrenmandan sonra... “Sen sever misin?”

Ona bakmadan matarayı alıp kapağını kapattım. “Ben yemek seçmem.”

“Yine de sevdiğin bir şeyler olmalı.”

“Yok.”

Uzandığı yerden kalkıp çimlerin üzerinde bağdaş kurdu. “Elmalı turta?”

Bana kendi elleriyle yaptığı elmalı turta aklıma geldiğinde kalbim tuhaf bir şekilde kasıldı. “Küçüklüğümden kalma bir detay.”

“Net olarak hatırlıyor musun o günü?”

Zorlukla yutkundum. “Doğum günlerimi hatırlamayı sevmem.”

Gözleri merakla yüzümde gezinmeye başladı. “Yakında on sekiz yaşın olacak. Kutlamayacak mısın?” Bunu daha önce hiç düşünmemiştim. Babam bile belki çoktan unutmuştu doğum günümü. Kendimi ona hatırlatmak gibi bir niyetim yoktu.

“On sekiz sene hayatta kalmayı başarmam kutlanmalı tabii ama bunu istemiyorum.”

Bulut verdiğim cevaplardan dolayı konuyu dağıtmak adına, “Akşam Çağan’ın partisine geliyor musun?” diye sormuştu. Ah, o parti nasıl aklımdan çıkmıştı? Çağan beni bizzat davet etmişti ve ona hediye bile alma fırsatı bulmamıştım.

“Bilmem.” Bundan önce o partiye gelmememi istemişti. Şu an ne düşünüyordu?

“Bence gel,” dedi aniden. “Hem fotoğraf da çekiniriz birazdan. Ardından da partide görünmemiz inandırıcı olur.” Mantıklıydı. Her ne kadar onunla fotoğraf çekinmek ve bunu paylaşmak istemesem de şimdiki çiftlerin böyle yaptığının bilincindeydim. Bu herkese daha gerçekçi gelirdi.

Onu sonuna kadar kullanacaktım ve bundan zerre kadar pişmanlık duymayacaktım. “Peki.”

“Seni alırım akşam sekiz gibi.”

Antrenmanın bittiği anlamına gelen düdük çaldığında ayaklanıp soyunma odasına doğru ilerledim ve bornozumu alıp direkt olarak kendimi duşa attım. Uzun bir duş aldıktan sonra sardığım bornozun etkisiyle kuruyan bedenime kıyafetlerimi geçirip saçlarımı havluya sararak dışarı çıktığımda diğerlerinin çoktan giyindiğini görmüştüm.

Üzerimde yedek kırmızı kazaklarımdan, altımda ise sade siyah kot vardı. Formamı katlayıp çantama koyduktan sonra saçlarımdaki havluyu açıp kuruması için bırakmıştım. Hemen ardından duvardan asılı olan saç kurutma makinesine doğru uzandığım sırada, “Saçların boya mı?” diye sordu Gizem.

Bu kız dengesizin tekiydi. "Hayır."

"Yüzünde de makyaj yok," diye konuştu kendi kendine. "Cilt bakım doktorun kim?"

Kaşlarımı çatarak, "Öyle biri yok," demiştim. "Cilt bakımı hiç yapmadım."

Gözleri büyüdü. "İnanılır gibi değil."

"İnanma o zaman," diyerek makineyi açtığımda çıkan gürültü konuşmamızı kesmişti. Gizem'in bu dengesizliklerini çekmek zorunda değildim. Şımarık bir kızdı. Beni kıskanmış, takımından atmıştı. Şimdi ise saçma bir yakınlık kurmaya çalışıyordu ama ona pas vermeyecektim. Belki de Bulut'la sevgili olduğumu sandığı için bu şekilde davranıyordu. Sonuçta kendisi de Bulut'tan hoşlandığını ama şu an hayatında başka biri olduğunu itiraf etmişti.

Saçlarımı kuruladıktan sonra sıkı bir topuz yapmış ve çantamı omuzlarımdan geçirip dışarı çıkmıştım. Elimde tuttuğum deri ceketini giyme gereği duymadım çünkü yakıcı bir sıcak vardı.

Gözlerim etrafta gezindiğinde Nail'in voleybol sahasından terler içerisinde bana doğru geldiğini fark etmiştim. "Haritacı! Yarım saat bekler misin? Eve geçeriz."

Halide teyze eve ya Nail ya da Nihat'la gelmemi istediği için başımı onayla salladım. Nail seri şekilde erkeklere ait olan soyunma odasına doğru ilerlemişti. On dakika kadar onu beklediğim sırada futbol takımının oyuncularının hepsi çoktan hazırlanıp çıkmış ve okulu terk etmişti. Voleybol takımı ise Nail gibi daha yeni girmişti içeri.

Acaba Bulut neredeydi? Zihnimde yankılanan soruya karşılık kaşlarımı çatıttım. Bana ne? Büyük ihtimal çoktan evine gitmişti.

Fakat bir anda soyunma odasından çıkmasıyla bu teorim anında çürüdü. Üzerinde mavi bir sporcu tişörtü, altında ise beyaz eşofman altı vardı. Sırtındaki çantayı sabitlemeye çalışıyordu. O esnada gözleri bana değdi ve durdu. Yüzünde ansızın doğan tebessümüyle beraber, "Beni mi bekliyorsun?" diye sordu.

Tam ona cevap vereceğim an, arkada duran Nail'i fark edip, "Evet," dedim. Şirin görünmeye çalışıyordum ama başarılı olup olmadığı tartışılırdı.

Bulut bu fırsatı değerlendirerek, "Fotoğraf çekinelim sevgilim!" dedikten sonra hızlı adımlarla yanıma ulaştığında Nail ağzını kapattı.

"Gözümün önünde birbirilerini seviyorlar!" Her an diz çöküp Bih-ter Ziyagil gibi ağlayacak gibiydi.

Bulut sinek kovar gibi onu kovmaya başladığında. "Gölge seni" demişti sinirle.

Nail dudak bükerek, "Seni arabada bekliyorum Haritacı." dedi. Bulut'tan Bulut'a trip atarak çekip gitti.

Bulut'un cebinden çıkardığı telefona karşılık, "Ben paylaşmam olur mu?" diye sordum memnun olmayan bir tınıyla.

"Olmaz," dedi hemen. "Özellikle kızlar sevgilileriyle fotoğraf paylaşmayı sever."

"Ben kız değilim o zaman!" diye çıkıştım. "Neden özel hayatımı paylaşmak zorundayım? Bunun özeli nerede kaldı? Neyse ki bu gerçekçi bir ilişki değil."

Kısık sesle, "Neyse ki," diye mırıldandığında ses tonu ruhaf çıkmıştı.

Telefonu havalandırdığında ön kamera açılmış ve ekranda ikinci belirmiştik. Bulut elinde tuttuğu telefonla bana doğru yaklaşıyor. Bir an ne yapacağımı bilememiştim ama sonra bunun gerekli olduğunu kendime hatırlatıp ona ayak uydurdum. Şakağını tamamen şakağına yasladığında o an orada atan damarlarımızın farklı biçimde attığını hissettirdi. Kalbim birinin avucunda sıkılıyormuş gibi sıkıştığında nefeslerim göğüs kafesimde takılı kalmıştı. "Çekiyorum. Yüz ifadeni düzelt misin, Gün?"

Gün olacaktım. Kısa bir süreliğine. Bulut'un gün ışığı...

Bulut gerçekten sevdiğim, güvendiğim adam olsaydı nasıl olurdu? Birkaç saniye kendimi buna inandırmaya çalıştım ve o an gözlerimdeki perdenin indiğini hissettim. Bulut anında parmağını yasladığı telefonun kenar tuşuna bastırıldığında o perdeyi tekrar gözlerimin önüne asacağımı biliyordum ama yine de bu anın tadını çıkardım.

Babasına bile güvenmeyen, abisi tarafından paramparça edilmiş bir kız tüm parçalarını toplayıp hangi adama kalbini teslim edebilirdi? Hangi adam bu iki adamın kırgınlıklarını onarabilirdi?

Bunu abimin en yakın arkadaşı yapar mıydı? Yapmazdı.

O zaman neden bana kendi elleriyle yamuk elmalı turta yapmıştı?

Bulut telefonu indirene kadar o perde yoktu ama kendime gelmek için gözlerimi yumup açtığımda tekrar aynı Güniz Işık olmuştum. Oysa birkaç dakika bile Gün olmak bana güzel hissettirmişti.

"Açıklama kısmına ne yazmam gerekiyor?"

"Bir şey yazmana gerek yok."

“Sen de yazacaksın?”

“Bu benim açımdan bir oyun olmadığı için istediğimi yazabilirim,” dedi tek kaşını kaldırarak. Ardından fotoğrafların içerisinde birkaçını seçip bana yolladı.

“Tamam,” diyerek çantamı bıraktığım yerden aldım ve geri adımladım. “Ben gideyim. Akşam görüşürüz.”

Başını salladı. “Görüşürüz.”

Arkamı dönüp ön bahçeye doğru ilerlediğimde okulun karşısında Nail’in arabasını görüp adımlarımı hızlandırdım ve arka kapıyı açarak yerime geçtim. Nail yine arkada oturmama karşılık, “Ben senin özel şoförün müyüm?” diye sordu.

“Bas gaza, köle!”

Gözleri irileşti. “Herkesi parmağında oynatmana hayranım be!”

Dediğimi yaparak gaza bastığında arabanın tekerleri çılgık atmıştı ve yola koyulmuştuk. Nail arabayı pek iyi kullanmıyordu. Hatta yol işaretlerinden bihaber gibiydi ama yine de kendinden emin olduğu için direksiyon hâkimiyeti iyiydi. Hem onların evi okula babamın evine nazaran daha yakın sayılırdı.

Telefonuma yeni bir bildirim düştüğünde bunun tanımadığım bir numaradan geldiğini fark etmiştim.

*+534 608 ****: Baban telefonlarımı açmıyor. Annesi daha gebermedi mi? Bana ne zaman para gönderirsiniz? Oralara gelirsem fena olur.*

Annem olacak kadından gelen mesaja karşılık ellerim titremeye başladığında boğazıma doğru tırmanan tanıdık his bir anda beni ele geçirmişti. Beni hâlâ hangi yüzle rahatsız edebiliyordu? Bu zamana kadar zaten benim üzerimden paraya para dememişti. Babama yalanlar uydurmuş, bana özel hocalar tuttuğunu söyleyip ondan her defasında büyük ücretler koparmıştı. Oysa ben ne zahmetlerle okumuştum... Hiçbir özel hocaya gitmeden sıradan ve dökük okulda canım çıkana kadar gece gündüz çabalamıştım.

Son olaydan sonra beni rahatsız etmemeliydi. Bu kadarına yüzü olmamalıydı.

Boğazıma doğru tırmanan o his daha çok büyüdüğünde, “Arabayı durdur!” diye bağırdım bir anda. Nail arabayı anında sağa çektiğinde seri şekilde kendimi arabadan atmış ve kaldırımı doğru kusmaya başlamıştım.

Midemde olan her şeyi kaldırırma boşalttığımda bir kapının kapanma sesi geldi. Nail arkama geçip, “İyi misin?” diye sordu endişeyle. “Titriyorsun, Güniz!”

Hâlâ titriyor muydum?

Ağzımdan derin nefesler almaya çalıştığım sırada tekrar arabaya dönüp bana aceleyle paketten ıslak mendil çıkardı. Çilek kokulu ıslak mendille ağızımı sildiğimde elinde tuttuğu poşete atmıştım mendili.

“İyi misin?” diye sordu tekrar.

Elimle başımı tuttum. “Başım dönüyor biraz.”

“Hava almak ister misin? Yürüyebiliriz.”

Başımı iki yana sallayarak, “Eve gidip dinlenmek istiyorum,” diye yanıtlamıştım sorusunu. Beni onaylayıp arabaya bindirdiğinde paketten aldığım yeni ıslak mendille boynumu silip serinlemeye çalışmıştım.

Nail’in gözleri üzerimdeydi. “Kötü mü kullandım arabayı?”

“Hayır. Çok yorulduğum ve yediklerimi karıştırdım.” Kendisini suçlamamalıydı çünkü onun bu durumla alakası yoktu. Küçüklüğümün travmaları beni titretir ve kustururdu. Bu yaşıma kadar atlatamamıştım bunu. Bir keresinde doktora gittiğimde bunun psikolojik olduğunu ve bir uzmanla görüşmem gerektiğini söylemişti. Aileden gelen sorunlar ve aşırı stresten dolayı kusmak nadir ama mümkün bir problemdi.

Neden ben?

Kendi kendime sorduğum soruyla beraber gözlerim dolduğunda başımı cama doğru çevirdim. Ağlamayacaktım. Ben çok şey atlatmış, güçlü bir kızdım. Reşit bile değildim ama yaşadıklarım beni büyütmüştü... Bir mesaja bu kadar büyük bir tepki veremezdim.

Ama ellerim ile bacaklarım neden benim sözümü hiç dinlemiyordu ve titriyordu durmaksızın?

Bir uzmanla görüşmem gerekir miydi acaba? Ama kime güvenip tüm hayatımı anlatabilirdim? Kim yaşadıklarımın ağırlığını benim kadar umursayacaktı sanki? Beni dinlemek için benden para alan birine ne derecede inanabilirdim?

Nail’in arabası evlerinin önünde durduğunda aceleyle inip kapımı açmış ve kolumdan tutarak beni çıkarmıştı. Ona bana dokunmaması ve buna gerek olmadığını söylemek istedim ama o kadar tedirgindi ki bunu dile getiremedim. Beni kendisine yaslayarak kapıya getirdiğinde zile doğru uzanmıştı.

Kapıyı Halide teyze açtığında, “Güniz!” diye bağırdı. “Rengin bembeyaz olmuş!”

Nail, “Yolda durduk ve kustu! Doktor mu çağırırsak?” diyerek beni annesine doğru bıraktığında kendimi bir anda Halide teyzenin şefkatli kollarında bulmuştum.

“Ara babanın doktorunu! Gelip baksın.”

“Gerek yok,” dedim hemen. “Bugün çok karışık şeyler yedim. Ondan oldu. Dinlenirsem geçer.”

Halide teyze, “Bennu!” diye seslendi mutfağa. “Yoğurt çıkar dolaptan. Midesine iyi gelir.” Ardından beni yukarı çıkardı. Ağırlığımı ona vermeden merdivenleri tırmandığımda, “Yoğurttan sonra iyi olmazsan doktoru çağırırım.”

Halide teyze beni kaldığım misafir odasına çıkarıp yatırdığında ona itiraz etmemiştim. Odanın içerisini temiz havayla doldurmuş, bana küçük bir kâsede yoğurt yedirmişti. Ateşimi bile kontrol etmişti.

Akşama kadar Halide teyze başımdan ayrılmadı. Saatler sonra İhsan amca ve Nihat geldiğinde, “O sıra büyük ihtimal arabayı kötü kullandı!” diye homurdanmaya başlamıştı İhsan amca. Nail’i suçlamalarına karşılık itiraz etsem de hiçbirini beni dinlemiyordu.

Nihat, “Size ona araba almamanız gerektiğini söylemişim,” diye babasına katıldığında annesi kaygı dolu gözlerle beni süzmeye devam ediyordu.

“Ben iyiyim,” dedim en sonunda. “Gerçekten.”

En sonunda beni odamın kapısını tıklatıp içeri giren Bulut kurtarmıştı. İçeri Nail ile beraber dâhil olup, “Sen de mi kustun?” diye sordu. “Bugün yediğimiz o cipslerden sonra antrenman yaptık. Büyük ihtimal ondandır. Şimdi çok iyiyim ama ben.”

Onun yalan atmasına karşılık, “Aynen,” dedim. “Ben de şu an harika hissediyorum.”

Nail odanın ortasında zıplayarak, “O zaman partiye gidiyoruz!” diye bağırdığında İhsan amca onun kafasına sertçe vurdu.

“Kimden izin aldın sen?” Nail ve Bulut birbirilerine bakarak tuhaf bir şekilde güldüklerinde bunun ne anlama geldiğini anlamamıştım. Sanırım aralarında bir espiydi.

İhsan amcaya bakarak, “Ben kendimi iyi hissediyorum. İki saatliğine onlarla dışarı çıksam olur mu acaba?” diye sordum.

İhsan amcanın sert ifadesinin yok olduğunda, “İyi,” diye kabul etti. “Sana emanet şu iki herif.”

Halide teyze kocasının yanağını sıkıp, “Senin kızın olsaydı bir dediğini iki etmezmişsin,” dedi. İhsan amca onu kolunun altına alıp kendisine çekti. İkisi de gülümseyen yüzlerle dışarı çıktığında odada kalan sadece dördümüzüzdük.

Nihat, “Güniz kendini kötü hissederse hemen onu eve getireceksin,” dedi Nail’i uyarak. “Tamam mı?”

Bulut ellerini ceplerine koyarak, “Olacak olan zaten bu Nihat abi,” dedi vurguyla. “Merak etmene lüzum yok.”

Nihat dışarı çıktığında, “Haydi hazırlan!” diye bağırdı Nail heyecanla. “İki saatimiz var sadece.”

Dediğini yapmak için yorganı üzerimden çekip attığımda Nail hemen dışarı çıkmıştı. Bulut’un hâlâ odada bulunduğunu fark ettiğimde, “Ne?” diye sordum.

“Paylaşmadık fotoğrafı.”

Telefonumu komodinin üzerinden aldım ve ona uzattım. “Al. Ben hazırlanırken yap paylaşımı.”

“Bana telefonunu mu veriyorsun?”

“Kurcalarsan şerefsizsin.”

Gülerek telefonu elimden aldığı anda şifreyi hâlâ ona söylememiştim ama bir anda parmaklarının rakamlara dokunduğunu fark ettim. Telefon açıldığı an, “1905 olduğunu tahmin etmiştim,” diyerek sırtıttı ve dışarı çıktı.

Her Galatasaraylının şifresi bu değil miydi zaten?

O çıktıktan sonra küçük dolabı açarak yanımda getirdiğim kıyafetlere göz atmıştım. İçlerinde pek de partiye uygun bir şey yok gibiydi. Gözüme siyah etek takıldığında siyah ince çorabın üzerine eteği geçirdim hemen. Üzerime ise bol siyah kazaklardan, ayağıma ise siyah botlarımı giydikten sonra aksesuar aramaya başladım. Uzun gümüş renginde güneş sembolü olan kolyemi başımdan geçirdikten sonra saçlarımı taramdım ve sıkı bir topuz yaptım yine.

Çağan’a daha sonra hediye alabilirdim sanırım. Bunu sorun etmeyecektim kendime. Belki de ona yeni Galatasaray formalarından birini alırdım. Ya da kombine bilet alabilirdim ama her maç İstanbul’a gidip gitmeyeceği tartışılır bir konuydu.

Rengim yerine gelmişti ama buna rağmen yine de dudaklarına yakın bir renkte ruj kullanmıştım. Telefonum Bulut'taydı ve üzerime de bir şey alma ihtiyacı duymadığım için seri şekilde aşağı indim. Halide teyze ve İhsan amca defalarca kez Bulut ile Nail'i ikaz ettikten sonra evden çıkabildiğimizde Bulut tek araba gitmemizi önerdi. Benim önde oturmamı istediğinde ona itiraz etmedim. Nail arkaya oturduğunda Bulut çoktan motoru çalıştırmıştı.

Bir anda, "Oha!" diye bağırды Nail. "Beraber fotoğraf paylaşmışsınız!"

Bulut çaktırmadan telefonumu bana uzattığında. "Bu günleri de mi görecektim?" diye ağlamaya başladı Nail. "Düğün gününüzde dışaldıktan sonra ıslak saçlarımla beyaz takım elbise giyip göğüs kafesime sıkacağım! Beni Bihter'in kaderine mecbur ettiniz siz ikiniz!"

"Nail," dedi dişlerinin arasında Bulut. "Seni böcek ılacıyla öldürürüm."

"Ama abi!" diye sitem etti. "Açıklama kısmına. *"Bulut'un kalbi gün ışıdır,"* yazmışsın. Tüm koleji düşürmek mi amacın?"

Ne? Kocaman olmuş gözlerle Bulut'a döndüğümde Nail'e hiçbir cevap vermediğini görüp seri şekilde demin bana verdiği telefonu açtım ve hesabına baktım. Gerçekten de açıklamaya bunu yazmıştı! Kalbim buna karşılık tuhaf tepki verdiğinde kendi hesabımı da kontrol ettim ama bende hiçbir yazı yoktu. Bulut ve güneşin beraber olduğu bir emoji vardı sadece.

Bulut'un kalbi gün ışıdır...

Gün ışığını öldüren biri...

Nail başını bana doğru uzatıp, "Bulut aşkına fena düşmüş gibisin," dedi küçük bir çocuk gibi ses çıkararak. "Düştün mü?" Düşmüş müydüm? Bilmiyordum! Ama kalbim neden bu kadar tuhaf çarpıyordu? Ve midemde hareket eden bir şeyler olduğuna neredeyse emindim. Derimin altında sanki bir şeyler karıncalanıyor gibiydi. Nail beni dürttü. "Düştüğün yerden kalk artık, Güniz!"

Bulut, "Rahat bırak kızı!" deyip onu geriye ittiğinde Nail kahkaha attı.

"Efe sizi spamlayacak!"

Efe'yi en son engellemiştim ve beni bir daha ne aramış ne de mesaj atmaya çalışmıştı. Babamla bu sabah konuştuğumda babaannemin durumunun kötüleştiğini söylemişti. Onu Name'ye getirmek istiyordu. Sesinde bir umutsuzluk vardı ve sanırım babaannemin öleceğini düşünüyordu.

Buna üzülmeyişim için kötü biri sayılır mıydım acaba? O kadınla aramda hep köprü yaratmaya çalışmışım ama beni hep geri ittiği için bu mümkün olmamıştı. Belki de günler sonra ölecekti ama ben ona zerre kadar üzüleliyordum.

Nail, “Efe’ye rağmen kardeşiyle sevgili olman büyük cesaret yiğidi,” diye konuşmaya başladı yine. “Arkadaşının kardeşine göz koyan şerefsiz ilan etmez seni umarım.”

Bulut bu sefer ona aynadan sert bakış attığında Nail, anında geri sinmiş ve susmuştu. Efe’nin beni umursayacağını sanmazdım ama Bulut’la sevgili olmama sinirlendiği, bana yazdığı mesajdan belliydi. Belki de bu küçük oyunumuzla onun bana olan hislerini de ortaya çıkarabiliydik. Efe beni seviyor olabilir miydi? Beni kardeşi olarak görüyorsa mutlaka geldiğinde tepki vermesi gerekirdi.

Araba durduğunda bu caddenin de yaşadığım cadde gibi müstakil evlerden ibaret olduğunu fark etmiştim. Çok lüks evler değildi ama oldukça büyük görünüyordardı. Bulut arabayı Uğur’un arabasının hemen yanında park etmiş ve arabadan inmişti. Onun ardından indiğimde yanıma gelip, “Temas yok demiştin,” diye fısıldadı kulağıma. “Dikkat çekmez mi?”

Yutkundum. “Ne demek istiyorsun?”

Kadife gibi bir sesle, “Elimi tutmak ister misin?” diye sordu ansızın. “Hayır.”

Bu cevabı beklediği açıktı. “O zaman koluma gir?”

Buna itiraz etmedim ve koluna girerek bahçeye doğru ilerledim. Çağan kapının önünde bizi karşıladığında beni görüp kocaman gülümsemişti. “Snejder! Gelmene sevindim!”

“Hediyeni en kısa sürede sana takdim edeceğim. Doğum günün kutlu olsun.”

Anlayışla kafasını salladıktan sonra Bulut’a döndü. “Kaptan, hoş geldin.”

“Eks öğrenci temsilcim,” diyerek onunla dalga geçti Bulut. “Mutlu yaşlar.” Tokalaşıp sarıldıklarında kolumu Bulut’tan çekmek istedim ama buna izin vermedi.

Bulut kolunu benden ayırmadan beni içeriye doğru götürdüğünde, “Hâlâ cezalı mı?” diye sordum. Çağan megafondan Bulut’un söyledikleri ve sonda ettiği küfür yüzünden temsilcilik görevinden alınmıştı. Bulut’u ceza almaktan kurtarmıştım ama Çağan için hiçbir şey yapamıştım.

“Müdür ondan vazgeçmez,” dedi emin bir tonla. “Tüm okulu Çağın idare ediyor. Herkes onu seviyor ve saygı duyuyor. Her şeyden önce o okul birincisi.”

“Henüz.”

Sırıttı. “Yoksa alacak mısın birinciliği elinden?”

Omuz silkip, “Bu dönem çok iddialıyım,” diye mırıldandım. “Okul birinciliğini alırsam Name’nin özel bursunu da alırım.”

Bulut’la beraber mutfağın salona doğru açılan tezgâhının yanındaki taburelere oturduğumuzda, “Paraya mı ihtiyacın var?” diye sormuştu.

“Hayır ama neden burs almayayım? Fazla paranın zararı olmaz.” O parayı anneme verirsem yakamdan düşer miydi acaba?

“Doğru,” diyerek beni onayladı ve masanın üzerinde duran içkilere bakış attı. Eline aldığı iki kokteyl bardağını önümüze getirdiğinde, “Alkolsüz Hindistan cevizli kola kokteyli. Mutlaka denemen lazım,” dedi. Ardından beni beklemeden pipetten içmeye başladığında gözlerini hayran olmuş bir şekilde kapattı.

Dediğini yaparak kokteyli içtiğimde bir anda ağzımın içini hem Hindistan cevizinin hem çikolatanın hem de kolanın tadı kaplamıştı. Üçünün karışımı olmalıydı bu. Tadı ise efsaneydi! “Çok iyi.”

“Keyfin yerine geldiğine göre neden kustuğunu anlat. Ne oldu?”

Sorusuyla duraksadım. Üzüldüğümde kustuğumu artık çözmüş olmalıydı. “Hiç.”

“Gün?”

İç çektim. “Seni ilgilendiren bir konu değil.”

“Ailevi bir konu olamaz çünkü zaten o konulara yeteri kadar hâkimim.”

Gözlerimi kısarak “Doğru,” dedim. “Ailevi konularıma kadar biliyorsun ama ben senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum.”

Kollarını göğsünde birleştirdi. “Ne öğrenmek istiyorsun?”

“Kardeşini.” Aniden dile getirdiğim bu itirafım onu şaşırttı. Yüz ifadesi gerildiğinde neden afalladığını anlamamıştım. Dün telefonda kardeşiyle ilgili bir durum yüzünden Efe’ye borçlu olduğunu söyleyen o değil miydi? Elbette bu konuyu soracaktım eninde sonunda.

“Önce sen soruma cevap ver. Sonra da ben.” Ona annemin attığı mesajı ve benden para istediğini anlatmam mümkün olmadığı için başımı iki yana sallayarak tekrar kokteylden içmiş ve konuyu böylece kapatmıştım.

Etrafı inceleyen gözlerim Efe'nin arkadaşlarına iliştiğinde istemsizce onları izlemeye başladım. Kanepeyi tamamen kaplayan grupta Uğur rahat bir şekilde oturuyordu. Hemen yanında Gizem, onun da yanında Öznur vardı. Öznur mutsuz gibiydi ve telefonla mesajlaşıyordu. Büyük ihtimal Efe'yle konuşuyordu çünkü babaannemin durumu Efe'nin moralini bozmuş olmalıydı. Benim aksime o babaanne ve dedemizi oldukça severdi.

Öznur'un yanında ise Nail oturmuştu ve Çağan'ın kıvrıkcık saçlarını örmeye çalışıyordu. Sahteydiler ama neden güzel görünüyorlardı? Sanki aralarında sıkı bir bağ varmış gibiydi. Oysa hiçbirinin karakterini beğenmiyordum. Nasıl arkadaş kalmayı başarıyorlardı acaba?

Çağan, Nail'in elinden kurtulup bana doğru geldiğinde düşüncelerimden sıyrıldım. "Paylaşımlarınız olay oldu. Hızınıza inanamıyorum. Ama Güniz geldiğin ilk günden beridir Bulut'un sana ilgisi olduğunu düşünmüştüm." Bulut yüksek sesle öksürmeye başladı. Çağan, "Bunu sanırım söylememem gerekiyordu," diyerek göz ucuyla Bulut'a baktı.

Çağan geri geri girerek Bulut'un radarından çıkmaya çalıştığında hemen yanımda oturan ona döndüm. "Ne demek istedi?"

"Hiç," diyerek yeni bir kokteyl aldı ve bana uzattı. "İçsene." Kokteyli ondan aldığımda, "Kızdın mı?" diye sormuştu.

"O kadar umurumda değilsin."

"Elmalı turta senin için bir şey ifade etmedi mi?"

"Küçük Güniz Işık için bir anlamı vardı. Ama şimdi yok."

Gök mavisi gözlerine derin bir keder yerleşti. "Sen ne zaman büyüdün ki? İnsan çocukluğunu yaşamadan büyüyemez."

"Yaşadım," dedim sakın sesle. "O doğum günümde seninle çok eğlendim." Bunu beklemiyormuş gibiydi ama ona karşı dürüst davranmıştım. O gün beni çok eğlendirmişti. İlk kez birisiyle arkadaş olmak istemiştım ama sonra o da gitmişti. *Herkes gibi.*

"Özür dilerim," dedi yine. "İlk gün geldiğinde şimdiki cesaretimi gösterebilseydim zorbalığa maruz kalmayacaktın."

"O partiye girmeme neden izin vermemiştin? Beni ağzına geleni söyleyip kovarken maksadın korumaktı aslında ama neden ve kimden?"

Dudaklarını ıslattı. "Her şeyden ve herkesten."

"Benim korunmaya ihtiyacım yok. Bunu kendim gayet başarılı bir şekilde yapabiliyorum. Sadece biraz huzura ihtiyacım var."

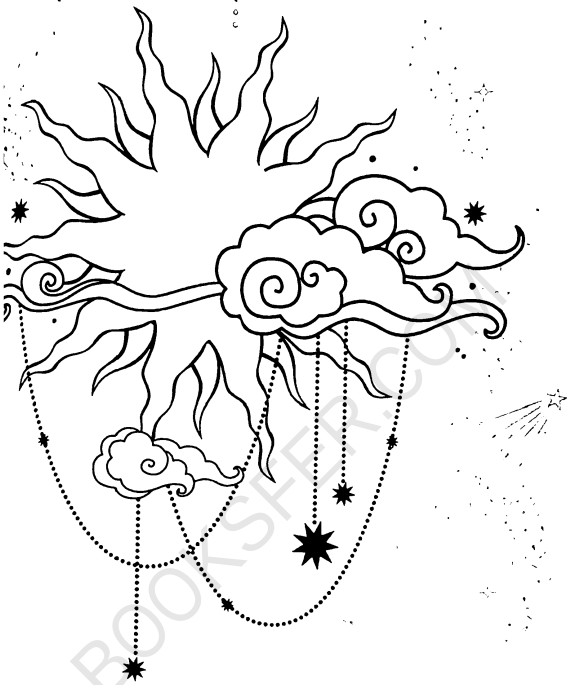
Buruk bir şekilde tebessüm etti. "Bu yüzden de benimle yalandan sevgili olmaya razı oldun."

"Aynen."

"Umarım bu oyun sana aradığın huzuru verir. Bana bittiğinde vereceği tek şey acı olsa da senin bu sefer sönmene izin vermeyeceğim."

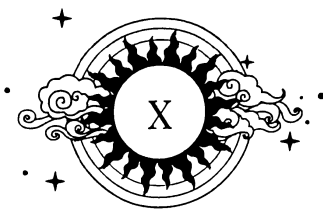
İkinci kokteyli de bitirdiğimde, "Bu sefer kendinin mi söneceğini söylemek istiyorsun?" diye sordum. Dediklerinden bu anlamı çıkarabilmiştim.

"Bulutların ışığı yoktur Gün. Belki de bu yüzden bu kadar gün ışığına muhtaç hissediyorumdur."

Günüz Işık...

Yaş on yedi, bu muydu sence yaşamak?
Boş ver on yediyi, on sekizine umutla bak.

♪ NF - Oh Lord ♪

Günler sonra...

Bu zamana kadar bana duyulan en hakiki duygunun nefret olduğunu hissetmiştim. İnsanların bana karşı beslediği nefret duygusuna olan inancım tamdı. Bazıları genelev işleten bir annenin kızı olduğum için benden nefret ederdi. Bazıları annemin babamın hayatına girme şeklinden dolayı benden nefret ederdi. Bazıları sırf doğduğum, Efe'nin hayatına daha beşliğimde gölge düşürdüğüm için nefret ederdi. Bazıları Melike Hanım'ın geçirdiği sinir krizlerinden, Efe'nin bozulan psikolojisinden beni sorumlu tutardı. Fakat çoğu buraya gelip yerleştiğim için beni bir kaşık suda boğup öldürmek isterdi. Çünkü onların gözünde, babamdan ileride aslında hakkım olan mal varlığının bir kısmını talep edebilirdim.

Oysa tek kuruş istemeyecektim.

Çünkü onun ailesi ben değildim. Asla olmayacaktım.

Benden nefret eden iki insan şu an buradaydı. Dün akşam babam, babaannem ve dedemi Name'ye getirmiş, Nail'i arayarak benim de gelmemi istemişti. Nail evde olmadığı için beni buraya getirme görevi Nihat'a kalmıştı.

Hasta yatağında uzanan babaanneme acımam mı gerekirdi? Ona karşı herhangi bir hissi besleyebilecek kadar duyarlı bir insan olduğumu sanmıyordum. Sanki ona baktığımda kalbim atmıyor, damarlarımdaki kan kuruyormuş gibiydi.

Hasta yatağı salonun camdan kapılarının yanındaydı. Çoğu zaman oturduğum pergolama bakıyordu manzarası. Büyük ihtimal pergola yerine çatı katını tercih etmem gerekecekti artık.

“Kızım?” Bu hitap neden bana değilmiş gibi doluyordu hep kulağıma? “Hoş geldin demeyecek misin?”

Bakışlarım babamı bulduğunda, “Neden?” diye sordum ruhsuz bir sesle. “Bu evde misafir olan benim. Onlar değil.”

Nihat kurduğum cümleyle beraber şaşkın bakışlarıyla bana döndüğünde, “Güniz,” demişti kısık sesle. “İyi misin?”

Mimiksiz surat ifadesiyle ona döndüm. “İyiyim. Neden kötü olmam gerekiyor ki? Bu kadın hastalanabilir hatta ölebilir. O ve kocası benim zerre kadar umurumda değil.”

“Güniz!” dedi bu sefer sert kadın sesi. Başımı mekanik bir şekilde Melike Hanım’a çevirdim. “Terbiyesizlik yapma.”

“Terbiye mi verdiler bana Melike Hanım?” diye sesimi yükselttim bu sefer. “Unuttunuz mu? Anne ve babam bana terbiye vermeye vakit mi buldu?” Son cümlemlerle beraber ayaklandığımda bana seslenen babamı bile umursamadan merdivenleri çıkıp kendimi odama atmıştım.

Birkaç saniye sonra kapı açıldığında, “Konuşmak istemiyorum! Lütfen ailenin yanına dön!” dedim dişlerimin arasında. Babamın beni teselli etmesine ihtiyacım yoktu.

“Beni kovuyor musun?” Nihat’ın alaylı sesiyle ona döndüğümde sırtını kapıya yaslamış bir şekilde bana baktığını fark etmişim.

Dudaklarımı ıslatıp, “Özür dilerim,” diye mırıldandım. Yatağa otururken o da çalışma masamın önündeki sandalyeye oturmuştu sessizce.

“Dışarı çıkalım mı?”

“Hayır.”

“Peki, ne yapmak istersin?”

“Hiçbir şey.”

İsrar etti. “Güniz, senin için yapacağım bir şey olmalı.”

İç çekerek başımı kaldırdım ve ona baktım kararlı bakışlarla. “Benim için yapabileceğin hiçbir şey yok.”

Aniden, “Ben bunları umursamam,” dedi. “Ailen, kimin kızı olduğun beni ilgilendirmmez.”

“Nihat,” dedim sert tonla. “İki, üç günlük bir hoşlanmayı ciddiye almamı bekleme.” Bana daha önce bunu açıkça ifade etmişti. Nihat çoğu kişinin beraber olmak isteyeceği biri olabilirdi ama benim şu an için böyle bir şey düşüncem yoktu. Özellikle Nihat’la ilgili Bulut’un desteklediği şüphelerim vardı.

“Önemli olan seninle ilgili düşüncelerim,” diye düzeltti beni. “Senin yaşında biri için bu fikirlerim ürkütücü olabilir ama benim her şeyim var: Ailem, harika bir okulum, eğitim hayatım. Bir tek senin gibi biri eksik.”

Kaşlarımla havalandı. “Benim gibi biri?”

“Zeki.”

Başımı onayla salladım. “Sırf bunun için beğeniyorsun beni.” Bulut, bunu daha önce vurgulamıştı ama ben ona karşı gelmişim. “Mesela zekâm olmasa ama aynı insan olsam beni istemezdin. İleride aklımı yitirebilirim. O zaman başka zekâların mı peşine düşeceksin? Nihat, ben elini tutacak bir erkek aramıyorum ama bir gün birini seversem yatalak da olsa severim, deli de olsa. Her koşulda elinden tutarım, ondan da bunu beklerim.”

Yüz ifadesi gerilirken, “Bu aşk masallarına inanıyor musun?” diye sordu anlam veremeyerek. “Herkes kendine uygun bir sevgili, eş arar. Herkes. Aşk diye bir şey yoktur Güniz. Sadece mantık vardır. İnsan aklına yatan birini sevebilir.”

Yüzüme oldukça sahici bir gülümseme takınırken, “Umarım aklına yatan başka birini bulabilirsin ve o da senin gibi düşünür,” dedim. “Her şey için tekrar teşekkür ederim.”

“Benim için bir zevkti,” dedi yavaşça. “Senin gibi biri ile tanışmak bile bana çok şey kattı. Her ne kadar şu an zıtlıksak da.” Başımı salladığım sırada ayaklanıp odamın çıkışına doğru ilerlemişti. “Her zaman kapımız sana açık. Unutma.”

“Unutmam.” Oysa bana hiçbir kapının açık olmadığını çoktan öğrenmişim. Onun bu dediğinin sadece nezaketten olduğunu anlayacak kadar mantığım vardı. Halide teyze, İhsan amca iyi insanlardı. Ama hiçbirisi benim ailem değildi ve olamazdı. Kan bağımın olduğu anne ve babamın bana verdiği hayat derslerinden sonra kim beni yeniden her şeyi inandırabilirdi?

Nihat gittikten sonra odamın kapısını kilitleyip deli gibi ders çalıştım. Aşağıda var olan insanları, yaşadıklarını, yaşamadıklarını unutmak adına kendimi coğrafya, tarih ve edebiyata vermişim. Neredeyse ilk günden bu yana geçtiğimiz tüm konuları tekrar ettiğimde akşam olmuştu ve midem açlıktan delinmek üzereydi.

Kimse kapımı çalmadı ve yemek getirmedi.

Hiçbir zaman birinin önceliği olmamışım. Birilerinin ilk tercihi, tek vazgeçilmezi olmanın hayalini bile kuramazdım mesela. Babamın önce-

liği eşıydı. Efe'nin önceliği annesiydi. Belki de bu yüzden bazen Melike Hanım'ı kıskanırdım. Çünkü o kan bağımın olduğu iki adamın sevgisini koşulsuzca hissederken ben bundan hep mahrum kalırdım.

Babama güvenmiyordum. Onun samimiyetine inanmıyordum. Birkaç dakikalık kendimi kaptırsam da sonra tamamen uçup gidiyordu duygularım. Yerine sadece şüphe kalıyordu.

Şüphenin bu cehennemi neden sadece beni yakıyordu?

Yorgun bedenimi yatağa atmadan önce çalan kapımın kilidini açtım ve bir anda içeriye Efe'nin dâhil olmasıyla neye uğradığımı şaşırdım. İçeriye girerek "Sen babaannemle nasıl öyle konuşursun?" diye bağırdı bana bir anda. "Nasıl onu üzersin? O kalp hastası!"

Cevap vermedim.

Bu onu daha çok kızdırdı. "Cevap versene! Ben olmayınca esip gür-lüyormuşsun. Şimdi dilini mi yuttun?"

Yine konuşmadım.

"Tırnaklarını en fazla üç kez çıkarabiliyormuşsun demek ki bana. Dördüncünün olmayacağını tahmin etmiştim." Partide ona söylediklerim, evde attığım tokat ve en son çektiğim mesajdan bahsediyordu. Bu zamana kadar ona sadece üç kez o şekilde davranmıştım. Normal bir Güniz Işık gibi...

Gözlerime kalın perdeler indirip onun açık kahverengi gözlerine bakarken sessizliğimi yemin gibi sürdürmeye devam ettim.

"Özür dileyeceksin!" Sert sesi kalbimin hassas duvarlarına çarptı. Beni mümkünmüş gibi daha çok yıktı. "Babaannemden özür dileyeceksin. Duydun mu beni?"

Sınırımı geçtiğini fark etmeden sarf ettiği cümlelerle beraber hışım-la odadan çıkıp aşağıya indiğimde peşimden geldiğinin farkındaydım. Neredeyse suya dalar gibi girdiğim salonda herkesin bakışları bana döndüğünde ruhsuz gözlerimi babaannemin, dedemin, babamın ve en sonunda Melike Hanım'ın üzerinde gezdirdim.

Babaannem beni gördüğünde yine o en sevmediği yemeğe baktığı bakışla beni süzdü. "Senden özür dilemem gerekiyormuş," dedim donuk sesle. "Sırf mirasınıza ortak olmayayım diye beni tehdit olarak gördüğün için mi? Yoksa buraya geldiğim gün Name'ye ısınlanıp Melike Hanım'a benden kurtulmasını öğütlediğin için mi? Hangisi için senden özür dilemem gerekiyor, saygıdeğer yüce babaanne!"

Ölümün sessizliği odaya çöktü ama kimse ölmedi. Çünkü çoğumu-

zun ruhu çoktan ölmüştü. “Dede...” Sahte tebessümle ona döndüm. “Geneleve adam yollayıp beni satın almasını, yurt dışına götürmesini sen istemedin mi?”

Hepsi sustu. Bir tek Efe, “Bunlar doğru mu?” diye sordu. Sesinin ikinci defa bu denli aciz çıktığını duyuyordum.

İkinci konuşan babam olmuştu. “Güniz doğru mu söylüyor?”

Bu ise kırılma noktamdı. “Bunu sorguluyorsanız ne söylediğimin önemi yok.” Arkamı döndüm ve seri adımlarla salondan çıkıp kendimi dışarıya attım. Üzerimde ince bir kazak vardı ve bedenime diken gibi batan soğuk bana iyi geliyordu. Sanki tüm gizlediğim sırlarımı, geçmişimi, düşüncelerimi bu soğuk yüzeye çıkarabilirmiş gibi hissediyordum.

Yürüdüm.

Ayaklarım olduğu için ilk defa şükür ettim Tanrı’ya.

Oysa ben Tanrı’ya küsen, isyan eden küçük bir kız çocuğuydum. Ben ona çok yalvarmıştım. Altı yaşında saklandığım karanlık dolaptan içeriye ince bir çizgi gibi süzülen o ışığın, Tanrı tarafından bana gönderildiğini düşünüp saatlerce ondan yardım dilemiştim.

Tanrı beni hiç duymamıştı.

Tanrı neden beni duymak istememişti?

Daha çok yürüdüm. En sonunda sahile vardığımda kendimi ıslak kumların üzerine atmış, ayakkabılarımı çıkarmıştım. Pantolonumun paçalarını dizlerime kadar katlarken denizin soğuk suyu topuklarıma kadar gelip sonra geri dönüyordu.

“Beni bir tek sen sevebilirdin,” dedim göğsü doğru. “Dini inancım yok ama sana inanıyorum. Varlığına, bizi izlediğine inanıyorum. Teksin, biliyorum. Belki de hepimize yetmezsin ama beni hiç mi görmedin bunca yılda? Hiç mi fark etmedin?” Ayağıma değen dalgalar beni huylandırırken dizlerimi kendime doğru çektim. “Bu benim değil, altı yaşında saatlerce o dolapta senden medet uman kızın isyanı, Tanrım. O kıza kimse acımadı. Bundan sonra bana senin bile acımana izin vermeyeceğim.”

Gece tamamen ay ve yıldızlara teslim olduğunda ben hâlâ o ıslak kumların üzerindeydim. Fersiz bakışlarım denizin üzerindeki fenerin ışığına ilişmişti. Bir süre uzaktan geçen gemileri izledim ama sonra yorulan gözlerimi uzaktan ışıkları açık evlere çevirdim.

Işıkları açık her evde yaşayan aileler mutlu muydu acaba?

Bazı aileler neden sadece elektrikler gittiğinde bir araya gelirdi?

“Seni her yerde aradım,” dedi irkilmeme dahi izin vermeyen o ses. Kıpırdamadan aynı pozisyonda durmaya devam ettim. Dizlerim karnıma yaslanmış, kollarım bacaklarımı sarmıştı. Başım ise sanki dünyadaki en rahat yastıkmış gibi dizlerimin üzerindeydi. “Şehir insanın üzerine geldiğinde sahile vururmuş yorgun bedeni.”

Kısık sesle, “Kimin şiiri?” diye sordum.

“Şimdi uydurdum.”

Yüzümü buruşturup, “Yine Nazım tarafından kalkmışsın,” dediğimde sinirlendiğini bedeninin gerilmesinden anlayabilmişim. Ona Nazım dememe yine bozulmuş olmalıydı.

“Gün,” dedi beklediğimin aksine ılık sesle. “Babaannen fenalaştı.”

Tepki vermedim. “Olabilir.”

“Öldü.” Zaten kalbi boşuna atan biriydi.

“Olabilir,” dedim tekrar. Deddiği kelime içimde büyük bir etki yarat-
sa da dışıma vurmamaya gayret ettim.

Tamamen bana dönüp, “Eve gitmemiz gerekiyor,” diye konuştu. “Bu durumda babanın da aklı sende kalmasın.”

“Şu an dikkat çekmek isteyen bir ergen olduğumu düşünüyorsun büyük ihtimal ama değilim. Dediklerimde de haklıydım. Bu zamana kadar ağzımdan çıkan her kelimede haklı olan taraf bendim. Hiçbir zaman da pişman olmayacağım. O kadının olmayan kalbinin durması beni üzmeyecek.” Elini uzatıp kolumdan tutmak istediği sırada hatırladığı yasakla duraksadı. *Temas yok.* Bu benim ona koştüğüm en büyük şarttı.

Yutkunduğunu işittim. “Efe çok kötü durumda. Onu umursadığını biliyorum, Gün.”

İnkâr etmedim. “Bu neyi değiştirir?” Efe’nin bana ihtiyacı olduğunu düşünmüyordum. Ağlayacak bir omuz aradığında annesi, babası, sevgilisi ve arkadaşları onun hep etrafında olacaktı.

“Babaannenin ve dedenin sana yaptıklarını bilmiyordu Efe. Sen git-tikten sonra bağırıp çağırdı. Sonra seni aramaya çıktı. Bulamadığı için beni aradı. Bizi sevgili sandığı için nereye gidebileceğini bileceğimi düşünmüş.”

Başımı ağır ağır salladım. “Sevgili değiliz ama beni buldun.”

Omuz silkti. “Name’de kafa dinleyebileceğin çok az yer vardır.” Bul-lur’un telefonu çaldığında cebindeki telefonunu çıkararak yazılı olan adı bana okuttu. Efe arıyordu. Babaannesi ölmüştü ama o hâlâ beni mi arıyordu?

“Yanında olduğumu söyle ama yerimizi bildirme.”

“Peki,” diyerek telefonu kulağına götürdü ve aramayı cevapladı. “Evet, yanımda.” Bir süre Efe’yi dinledi. “Hayır, konum atmayacağım.” Efe’nin yüksek sesle küfür ettiğini duyduğumda Bulut da bunu fark edip telefonunun sesini kismaya başlamıştı. “Abilik hislerin benimle sevgili olduğunda mı uyandı?” Gözlerimi yumup açtım. “Gelmezsen gelme lan.” Telefonu Efe’nin yüzüne kapattı.

“Gelmezsen gelme ne demek?”

Bakışlarını benden kaçırarak, “Hiç,” dediğinde yok olmak üzere olan sinirlerimin de gerildiğini hissetmiştim.

“Efe’nin, kardeşinle ne gibi bir ilgisi var?” Cevap vermeyeceğini anladığımda, “Anlatma,” dedim geriye çekilip kumların üzerine uzanarak. “Zaten senin dertlerin beni alâkadar etmez.”

Benim gibi yaparak geriye çekilip uzandığında, “Başında yeterince sorun var,” diye konuşmuştu iç çekerek. “Bu konularla canını sıkamak istemiyorum.”

Gözlerimi yıldızlarla dolup taşan gökyüzüne çevirdiğimde bir elbisenin üzerinde parlayan taşlardan daha güzel olduğunu fark etmiştim. Tüm ölen insanlar gökyüzüne mi gidiyordu acaba? Babaannem şu an oraya mı gitmişti mesela? Acaba ben onu kırmış mıydım gerçekten de? Kalbi olmayan bir kadına sarf ettiğim cümleler onu kırabilir miydi?

Peki, Tanrı bana o acımasız kadını üzdüğüm için kızar mıydı?

Belki de Tanrı bana çoktan kızmıştı. Ben onun yaramaz çocuğu olabilir miydim? Peki, hangi yaramazlığımın bedeliydi koskoca on yedi yıl?

“Burası insanların gökyüzüne bakamadığı bir şehir.”

“Neden?”

“Aşinalık.”

Dudaklarımı ıslatarak, “Güneş bir yıldızsa eğer neden gündüz tek başına parlıyor acaba?” diye sordum kısık sesle.

“Onun ışığını kıskanan yıldızlar belki de güneşi geceden kovmuşlardır.”

Başımı salladım. “Hep böyle olmaz mı zaten? Birileri dışlanır, birileri sevilmez, birileri bulunduğu yerde istenmez.”

Bulut’un gök mavisi gözleri gözlerime dokundu. “Gün,” dedi yine o hitabı kullanarak. “Geceleri, yıldızları unut gitsin. Ben sana bakmak, dokunmak istiyorum ama bu mümkün değil. Çünkü sana çok bakmak

kör, dokunmak ise mümkün olsa kül eder. Peki, senden uzakta da üşüyorsam ne yapmam gerekiyor? Benim sabahlarıma doğacağına dair bir umut veremez misin?”

Cümleleri, kalbimin tam orta yerine bir iğne batırıp, çoktan işlevini yitiren organımı çalıştırmaya çalıştığımda gözlerim gözlerine o iğneyle iliklenmiş gibiydi. Neredeyse, ona inanmak üzere hissetmiştim kendimi. Ona inanmanın uçurumunda gidip geldiğim zaman dilimi içerisinde zihnimde bu zamana kadar bana sarf ettiği tüm cümleler yankılanmış, yaşadıklarımın hepsi gözlerimin önüne inmişti. Hayır... Ben bir erkeğin seslendirdiği süslü cümlelere kanacak, bir erkeğin elinden tutacak, ona bağlanacak kız değildim. Hayatımdaki ve hayatımda olmayan tüm erkeklerin bana yaptıklarından sonra bu olası bir durum değildi.

Birinin beni sevme ihtimali yoktu.

Beni olduğum gibi kabullenecek kimse yoktu.

Bulut, yaptığı hataları telafi etmek için benim yanımdaydı. Nihat, zekâmdan dolayı beni yanında istiyordu. Nail, ailesi için benimle muhatap oluyordu. Çağan, okula kazandırdığım galibiyetlerden sonra benimle yakınlaşmıştı. Herkesin bir maksadı vardı. Herkesin.

Düşüncelerimi bıçakla bölen sesi, “Senaryo yazma kafanda,” dedi ve yutkundu. “Belki de düşündüğün gibi bir adam değildir. Belki de hâlâ seninle pasta yiyen o çocuğumdur.”

Uzun uzun gök mavisi gözlerine baktım. “Çocukluğumu sevdiğimi falan mı düşünüyorsun? Benim çocukluğum gölgem gibi peşimi hiç bırakmadı. Bir an olsun yakamdan düşmedi yaşadıklarım. Ben sizin gibi büyümедim. Siz Name’nin denize bakan evlerinde sefa sürdürünüz ama ben o iğrenç ışıklı genelevde süründüm.”

Bakışlarının yoğunlaştığını hissettiğimde cümlelerim onu dediklerine pişman etmiş gibiydi. “Bilmiyordum orada yaşadığını.”

Yorgun çıkan sesimle, “Bilseydin ne değişirdi?” diye sordum. “Hiç. O yüzden takılma. Oyunumuzu sürdürelim bir süre.”

Yüzü düştü. “Ne kadar süre?”

“Sınavlardan önce ayrılırız. Önemli olan derslerim ne de olsa. Senin yüzünden birincilikten vazgeçmem.”

Dudakları kıvrıldı, yüzünde buruk bir tebessüm doğdu ansızın. “İsimlerimiz sıralamada yakın olsun diye derslerime çalışmak isteyecek kadar saçma bir düşüncem var.”

“Neden sonuncusun?”

Omuz silkti. "Derslerime ayıracak kadar zihnim hiç boşalmadı."

"Bizim yaşımızdaki insanların tek hedefi geleceği olmalı," dedim onun dediğiyle zıtlasıp. Geleceğim benim tek umudumdu ve bu yüzden gireceğim sınav benim tek çıkış yolumdu. "Başka sorunlarla uğraşsak bile günün sonunda soru çözmek zorundayız."

"Tüm hayatımızı bir sınavın belirlemesinden memnun musun?"

"Sistem buysa ayak uydurmak zorundayız," diye mırıldandım. "En azından ben zorundayım. Siz düşük puanlarınızla özel üniversitelere gidebilirsiniz. Fakat ben tam burslu bir üniversiteyi kazanmalı, başka bir şehre taşınmalı ve kendime iş bulmak zorundayım."

Sistem karşıtı bir insan değildim ama kolejdeki çoğu öğrencinin düşük puanla üniversiteye gideceğini biliyordum. Bu umurumda değildi. Fakat başka ihtimaller beni korkutuyordu. Mesela, sınava yetişmeyebilirdim. Bir dakika dahi geciksem beni içeri almazlardı. Yolda giderken başıma bir şey gelebilirdi, sınavda fenalaşabilirdim. En korkutucu tarafı ise bunun bir telafisi olmamasıydı. Çünkü kimsenin sorunu kimseyi ilgilendirmiyordu. Başına ne gelirse gelsin ya sınava girmişsindir ya da girmemişsindir. Bu kadar basit ve net özetlenebilirdi sistemimiz.

Ellerini kuma bastırarak dikelip geriye doğru yaslandı. "Yani senin girdiğin üniversitenin yanından bile geçemez miyim?"

"Bulut," dedim sabrımın sonuna doğru varırken. "Ben liseden sonra hepimizi unutmak istiyorum."

"Seni istemeyen insanlar yüzünden inancını yitirmişsin," dedi tahmin yürütür gibi. "Şimdi başkaları güvenini kazanmaya çalışıyor ama onlara şans vermiyorsun. Birileri seni sevebilir, kabul edebilir, seninle arkadaş olabilir. Birisi ise sevgilin."

Sırıttım. "Birisi? Neden birileri değil?"

Kaşları çatıldı. "Çoğul ek olamaz çünkü."

Ona meydan okudum. "Neden? İlk sevgilimin son olacağının garantisi var mı?"

"Var!" dedi bir anda tuhaf bir tınıyla. Ardından gözleri irileşmiş bir şekilde, "Nasıl yani ilk?" diye sordu. "Benim gibi hiç sevgilin olmadı mı?"

"Sence erkeklere ilgili birine benziyor muyum?"

"Kızlara mı ilgin var yoksa?" Avucuma aldığım ıslak kumu üzerine attığımda gülerек geri çekildi. Birkaç defa daha üzerine attığım kum

toplara karşılık kendini korumaya devam ettiğinde yüzümde anlamsız bir gülümseme meydana gelmişti. “Tamam!” diyerek ellerini havaya kaldırdı. “Şaka yapmıştım. Erkeklerle ilgin olduğunu anlamıştım zaten.”

“Nasıl anladın?”

Omuzlarını dikleştirip serseri bir tavırla, “Sana takip isteği attığımda verdiğin tepki bile yeterdi,” dedi. Hah! O sadece anlık bir tepkiydi oysaki.

“Kendini kandırmaya devam et,” dedikten sonra bu gece ne yapacağımı düşünmeye başladım. Burada mı kalacaktım? Hava gitgide soğuyordu ve burada geceyi geçirsem büyük ihtimal yarın hastanelik olurum. Fakat eve de gidemezdim. Başımı tamamen ona çevirip, “Beni beş yıldızlı bir otele götürüp oda tutabilir misin? Paran çok zaten,” dedim.

Başını omuzuna doğru yatırdı. “Sen kaç yaşında olduğunu unuttun galiba. Hangi otel seni alır?” Haklıydı. On yedi yaşında birini hiçbir otel alamazdı. Zaten üzerimde kimliğim bile yoktu.

“Ha, o da doğru.”

“Hiç mi arkadaşın yok?” diye sordu tuhaf bir tınıyla. “Ortaokuldan, eski lisenden?”

Kafamı iki yana salladım. Ortaokul zamanı veliler çocuklarına benimle arkadaşlık etmemeleri için uyarırdı. Kimse yüzüme bakmazdı bu yüzden de. Fakat lisede durum çok daha kötüydü. Bazı çocuklar annemin numarasını istemiş, bazıları direkt bana ahlaksız tekliflerde bulunmuştu. Hatta birkaçı geneleve gelmiş, beni orada görünce okul hayatımı mahvetmişlerdi. Ben Cevherler’e gelmeden önce de bu hayatı yaşıyordum.

Ben alışkındım.

Sırf bu yüzden bazen Efe’yi anlamaya çalışıyordum. Annesini seven, annesi için herkesi karşısına almaya hazır biriydi o. Tüm dünya bir tarafa, anneler diğer tarafa değil miydi?

Benim kızacağım ilk isim annemdi. İkinci isim eşine, çocuğuna ihanet eden babamdı. Üçüncü isim ise kendimdim. Bomba etkisi yaratan küçük Güniz Işık. Doğandemir olarak tüm Doğandemirleri rahatsız eden Güniz Işık. *Annesinin güvencesi, babasının prangası Güniz Işık...*

Yorgun göz kapaklarım kapandığında o an, bir sahilde üşüdüğümü unutup sadece uyumak istedim. Varlığımı unutmak, yok olduğuma tutunmak istedim.

İlk defa güvenmediğim birinin yanında gözlerimi yumdum.

Defalarca uyuduktan sonra başıma bir şey gelmesi ihtimalini düşünerek sabaha kadar gözlerini açık tutan ben, ilk defa onun yanında uyuyabildim.

Bu, birçok şeyin bitişi ama bazılarının başlangıcıydı belki de.

Bedenimin üzerindeki sıcaklık, alnımdan ılık ter damlasının yanağıma doğru süzülmesine sebep olduğunda rahatsızca kıpırdandım ve gözlerimi açtım. Gördüğüm ilk şey arabanın ön koltuğu olmuştu. Kaşlarımı çatarak doğrulmaya çalıştığımda üzerimdeki ceket diğer tarafa düşmüştü.

Camdan gördüğüm manzara gözlerimi yumduğum manzarayla aynıydı. Hâlâ sahildeydim ama arabanın içerisindeydim.

Sürücü koltuğunda oturan kişi bir an irkilmeme sebep olduğunda gözlerim irice açılmıştı. Gördüğüm kişi hayalimin bir ürünü olabilir miydi? Kollarını bağlayıp direksiyona yaslamış, başını ise yastıkmış gibi kollarının üzerinde sabitleyen kişinin Bulut olma ihtimalini doğrulayan dün üzerinde gördüğüm kazağıydı sanırım.

Kahverengi saçları güneşin etkisiyle kumral rengine yakın bir ton almıştı. Teni ve boynundaki sarı tüyleri arabaya dolan ışıqla beraber parlıyordu.

Dün gece beni arabaya taşımış, kendisi de sürücü koltuğunda uyumuş olmalıydı. Sağ tarafa düşen askeri desenli ceketine uzandığımda dün gece üzerinde olmadığını anımsamıştım. Hatta arabayla geldiğini de sanmıyordum. Gece nasıl bir anda arabası sahile ulaşmıştı?

Sorular beynimin içini kemirirken ön koltukta çalan telefonu dikkatimi çekmişti. Efe arıyordu. Aramaları sessize aldığı için çalan telefonunun sesi onu uyandırmamıştı. Telefonuna doğru uzandığımda ekrana Efe'den gelen mesajlar düşmeye başladı.

Efe: Onu getir Bulut.

Efe: Seni bulduğumda kardeşim olduğunu unutacağım lan. Buna hakkın yok. Getir onu!

Efe: Getir, onu. Söz veriyorum, Yaren'le ilgileneneceğim. Yemin ederim. Sen de abisin lan. Yapma. Meraktan gebereceğim.

Yaren kimdi? Bulut'un kardeşi miydi? Efe neden onunla ilgileniyordu? Efe neden benim ihtiyacım olmasına rağmen Bulut'un kardeşiyle ilgileniyordu?

Efe tekrar Bulut'u aramaya başladığında telefonu elimde sıkıca tutarak arabadan inmeye çalıştım ama kapıları kilitlemişti. Uzanıp kapının kenarından kapıları açtım ve sessizce aşağı indim.

"Lan neredesiniz!" Efe'nin yüksek sesi kulağıma dolduğunda beni merak ettiği için kalbim hızla çarpmaya başlamıştı. Yüzümde var olan silik tebessümle sessizliğimi sürdürdüğümde, "Bulut," demişti kısılan sesiyle. "Dün çok üstüne gittim. İyi mi o? Yanında değil mi? Fikrimi değiştirdim, mezarlığa falan getirme onu sakın. Kendini suçlamasın boşuna."

Efe... Neden bu kadar şeyden sonra birkaç cümlele küçük kız kardeşin gibi hissetmek istiyordum arsızca?

"O sana emanet Bulut. Biz güldüremedik, sen güldür onu. Ben de Yaren'i güldüreceğim. Akşam sizdeyim. Söz."

Telefonu kapattı. Gözlerimi yumarak yüzümdeki tebessümün geçmesini bekledim ama geçmedi. İlk kez gülümsememe sebep oldu abim. İlk kez beni düşündüğüne dair cümleler kurdu. Telefonu arabanın üzerine bırakarak koşar adım denize doğru gittiğimde kanatlanmak, sevinçten uçmak üzereydim neredeyse.

Kahkaha atarak paçalarımı dizlerime kadar çektim ve gelen dalgalara bir tekme atıp kendi etrafımda dönmeye başladım. "Beni umursadı!" Denize doğru bağırdığımda bana verdiği tek tepki ayaklarıma değen soğuk dalgaları olmuştu. "Benim için endişelendi!" Ellerimi açarak kendi etrafımda dönmeye başladığımda şu an mümkün olsa Name semalarında süzülme isterdim.

Hiç bu kadar güldüğümü hatırlamıyordum sanırım. Küçüklüğüm-den beri babamın bana anlattığı, yanıma geldiğinde benden kaçmaya çalışan abim ilk defa beni umursamıştı. Benim gülmemi istemişti.

Bana inanmıştı.

Babaannesine, dedesine değil, benim dediklerime inanmıştı.

Dakikalarca kendi kendime eğlendiğim sırada gözüme takılan Bulut duraksamama neden olmuştu. Arabasına yaslanarak elinde telefonla beni çektiğini fark ettiğimde kaşlarını çatarak ona doğru döndüm tamamen. "Sen beni mi çekiyorsun?"

Başını salladı. "Güzel anıları biriktirmek lazım."

"Sayıalcısın sen," dedim burun kıvrarak. "Edebiyatçı gibi konuşuyorsun sürekli."

Telefonunu indirerek, "Bugün ne yapmak istersin?" diye sordu.

Kollarımı göğsümde kavuşturup, “Temas yasağını çiğnemeni konuşabiliriz mesela,” dedim ciddi tavırla. “Beni uyandırabilirdin.”

“Sen hiç kendini uyurken izledin mi?” diye sordu gözlerini gözlerime dikerek. Kendimi uyurken nasıl izleyebilirdim? Ne saçmalıyordu? “Güniz Işık sadece uyurken zararsız birine dönüşüyor. Pençeleri, sivri dili yok oluyor.”

Dediklerini duymazlıktan gelerek, “Bugün yok yazarlar mı acaba bana?” diye sordum merakla.

“Bugün herkes mezarlığa, ardından taziye için sizin evinize gidecek. Kimseye yok yazılmasına izin vermez Vedat amca.”

“Tamam,” diyerek ona doğru adımlamaya başladım. Göz ucuyla elindeki telefonuna bakarak “Efe’nin ekrana düşen mesajlarını okudum, aradığında da açtım. Haberin olsun,” dedim sanki çok etik bir şey yapmışım gibi.

Yüzünün tuhaf bir ifadeye büründüğünü hissettim. “Efe ne dedi?”

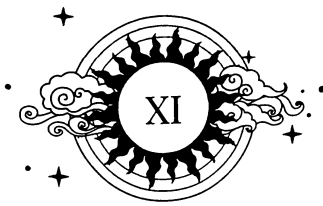
“Akşam Yaren’in yanına gideceğini söyledi. Büyük ihtimal o senin kız kardeşin. Peki, neden Efe onunla ilgileniyor Bulut?” Gözlerini benden kaçırıp telefonunu açtığı anda Efe’nin yazdığı mesajları okumuş, dilinin ucunda kısıp bir küfür savurmuştu. Bana hâlâ cevap vermediğini fark ettiğinde telefonunu cebine sokuşturarak başını kaldırdı ve gölgelenen gök mavisi gözleriyle açık kahverengi gözlerimiz şimşek gibi çakıştı.

Tek kaşım havalandı. “Konuşmayacak mısın?” Dün de ona sormuştum ama cevaplamamıştı beni. Bu durum artık canımı sıkıyordu.

İç çekerek, “Yaren benim kız kardeşim,” dedi zorlukla. “Efe’ye çok düşkün.”

İçimdeki o kıskançlık duygusu kabardı. “Senin kardeşin neden benim...” Bir an sustum. Benim abime mi diyecektim? “Neden Efe’ye düşkün?” *Kendine gel, Güniz Işık. Hem de hemen!*

“Çünkü,” dedi derin nefes alarak. “Efe onu ölümden kurtardı.”

Model - Sarı Kurdekeler

İnsan bazen ne hissedeceğini bilemezdi. Karmakarışık duygular içimizi yakan bir ateşle kavururken onu söndürecek ve su rolünü üstlenecek güzel şeyleri bulmak çok zor olurdu. Mesela, insanlar beni ölüme sevinecek biri hâline getirmişti. Bu koşullar altında kimi affedebilirdim? Kendimi dahi affedemeyen ben, bu hâle gelmeme sebep olan, benden iyi niyetimi söküp atan insanları nasıl bağışlayacaktım bundan sonra?

Benim tuğlalardan inşa ettiğimi sandığım kalelerimi kuma çevirip ayaklarıyla yıkmıştı herkes.

O insanlardan biri tam karşımdaydı. Sırf benden aldıkları saygımı geri kazanmak adına sevgili gibi davrandığım Bulut Atay tam karşımda oturmuş, yeşil elmasından sesli ısırlıklar alıyordu.

Beni kahvaltıya getirmesine müsaade etmiştim çünkü midem de linmek üzereydi. En son dediği cümlelerin üzerinde durmak istemiştim ama açlığım beynimin duraksamasına sebep oluyordu.

Garson menemen tavaşını direkt olarak benim önüme koymuştu çünkü Bulut, futbol kariyerinde ilerlemek adına yağlı yiyeceklerden uzak duruyordu. Karşısında suda pişmiş yumurta, yeşil elma ve salata vardı. Bir de çayın yerine taze sıkılmış portakal suyu tercih etmişti.

Menemene ekmeği bandırıp ağzıma götürdüğümde gök mavisi gözlerinin üzerimde olduğunu fark etmiştim. Sırf iştahının kabarması adına gözlerimi kapatıp çiğnediğim lokmanın tadını çıkarmaya çalıştığım birkaç saniye sonra ifadesine bakmak için gözlerimi açtım.

“Canın mı çekti kaptan?”

Düşünmeden, “Evet,” diye yanıtladı sorumu. Bakışları neden dudaklarımdaydı?

Kaşlarımla çatılırken, “O zaman yesene?” dedim.

“Bana yasak.”

Yediklerine dikkat ettiğini biliyordum ama bu kadarını tahmin etmemiştim. Hem yediklerini birkaç antrenmanda yakabilirdi. “Yasak mı? Kim koymuş o yasağı?”

Gözlerini dudaklarımdan ayırmadı. “Sen.”

“Ben sana temas yok demiştim,” dedim zihnimdaki anıları tartarak “Yediklerine dikkat etmene dair bir şey söylemedim ki. Canın ne çeki-yorsa al.”

Gözleri dudaklarımdan irkilerek çekildiğinde, “Cidden mi?” diye sordu.

“Cidden,” dedim ciddi tavırla. “Zaten hesabı sen ödüyorsun. Bana ne yediğinden, içtiğinden?”

Ayaklanıp yanıma geldiğinde bunu neden yaptığına anlam verememişim. Bedenim mekanik olarak ona döndüğünde bir anda bana doğru eğilmiş, dudağının kenarından öpmüştü.

Gözlerim kocaman açıldığı sırada Bulut geriye çekilmiş, yüzüne serseri bir gülümseme yerleştirmişti. “Sen!” Çenem bir anda titremeye başladığında dişlerim sertçe birbirine çarpmıştı. “Ne halt ediyorsun?”

“Sen izin verdin,” demişti kendi yerine geçerken. Yüzündeki gülümseme büyük bir sırtışa döndüğünde sırtını sandalyesine yaslamış şekilde bana bakıyordu. “Canım dudağının kenarını çekti. Ne yapabilirim?” Bana göz kırıp yeşil elmasına doğru uzandı. “Merak etme Gün. Bu öpücük bana birkaç gün yeter.” Aptal kalbim neden hızlı çarpmaya başlamıştı?

Güniz Işık Doğandemir, yine beyninizin kumandasını kaybettiniz sanırım. Koltuğun arasına sıkışmıştır büyük ihtimal. Hemen onu alıp kendinize gelir misiniz?

Tüm bedenime tuhaf bir karınca ordusu hücum ettiğinde, “Yasak kuralımızı çiğnersen bitiririm bu oyunu,” dedim sinirli çıkmasına dikkat ettiğim sesle. Dün gece de uyuduğum için beni arabaya taşımıştı çünkü. “Neyse... Şimdi konumuza dönelim. Efe ve Yaren’in ilişkisini anlat.” Her ne kadar dün gece anlatmasına fırsat tanımasam da sabah Efe’nin yazdığı mesajlar ve telefonda dediği cümleler yüzünden bu konu dikkatimi çekmişti.

Bulut yeşil elmasını masaya bıraktı. Yüzündeki o serseri gülüş kaybolmuştu. Sanki bir anda bambaşka bir ruh hâline bürünmüş gibiydi.

“Yaren otizmli.” Tüm uzuvlarım dile getirdiği gerçeklikle buz kestiğimde gözlerimi ondan kaçırmıştım. “Bir defasında bir kuşun peşinden çatıdan düşecekti üçüncü kattan. Efe kollarını açıp aşağıdan yakalamıştı onu. İki kolu kırılmıştı ama Yaren’e hiçbir şey olmamıştı. Ondan sonra Yaren, Efe’ye bağlandı. Doktoru Efe’nin onun gözünde bir kahraman olduğunu, onunla zaman geçirmesinin Yaren’e iyi geleceğini söyledi. Bu şekilde gelişti olaylar. Otizmli olduğu için temastan hoşlanmaz ama Efe’ye dokunur. Kimsenin gözüne bakmaz ama Efe’ninkilere bakar. Biraz tuhaf bir durum.”

Pürüzlü sesle, “Anladım,” diyebildim. “Efe’nin birilerine iyi geldiğini bilmek güzel.” Sonrasında kaşlarım çatıldı aklıma gelen detaylarla. Efe dün gece telefonda ona ne demişti? Karşılığında Bulut, “*gelmezsen gelme*” cevabını vermişti. “Seni Yaren’le mi tehdit etti dün?”

“Ciddi değildi,” demişti bu sefer derin nefes alıp. “Sabah mesajlarını okudun zaten.”

“Beni neden umursamaya başladı?”

Gök mavisi gözleri açık kahverengi gözlerime dokundu. “Babaañesi ve dedesinin yaptıklarını dün dile getirmediñ mi? Belki de o yüzden.”

“Anladım.”

Sohbeti kapatmak, yemeğe devam etmek istediğim sırada, “Melike teyze sana bir kötölük yaptı mı?” diye sordu. “Efe’nin en büyük zaafı annesi. Seni kabul etmemesinin tek nedeni de o.”

“Biliyorum,” dedim hemen. “Geçen sefer içtiği için tüm gece sayıklamıştı. Zaten son doğum gününe gelen çocuğun sen olduğunu da o gece Efe’den duymuştum.”

Bu sefer gözlerine derin bir keder yerleşti. “Beni unutmuş muydun?”

Dudaklarımı ıslatıp, “O pasta son pastamdı. O doğum günü kutladığım son gündü. Unutmadım, unutmak istedim. Ve insan istediği şeyleri yapabiliyormuş,” dedim nötr ifademi bozmamaya çalışarak. O gün babam, pastamı bile almama fırsat tanımadan geri dönüp beni ve Bulut’u kafeden almıştı. Ardından beni bir taksiye bindirip başka biriy-le annemin yanına göndermişti. Kucağıma bir hediye paketi bırakmıştı sadece. Ben camdan ona bakarken Bulut’u kendi arabasına götürmüş, Efe’nin yanına oturtmuştu. Sonra bana el sallayarak sürücü koltuğuna geçip gitmişti.

Sadece bana değil, tüm çocukluğuma el sallamış, veda etmişti o gün.

"Ama hatırladın," diyerek konuyu uzattı. "Demek ki insan her isteğini yapamazmış."

"Bir gün buradan gittiğimde sadece sizi değil, şehrin kendisini bile unuracağım."

"Hatıralar senin peşinden gelir."

"Hiçbir yaşadığının hatıralarıma çevrilmesine izin vermeyeceğim." *Senin bile Bulut. Çünkü sen herkes gibi davranmayı tercih ettin.*

Gözlerimi ondan çekip kahvaltıma döndüğümde menemen çoktan soğuduğu için tavayı kendimden uzaklaştırıp tabağımı önüme çektim ve Bulut'un salatasından alıp yemeye başladım. Soğuyan çayımdan birkaç yudum aldığım sırada mekânın merdivenlerini çıkıp etrafa bakan tanıdık birini görmemle sıkıntıyla iç çekmiştim. "Bunun burada ne işi var? Mezarlığa gitmedi mi?"

Bulut cümlele beraber arkasını döndüğünde Uğur'un gözleri de bize dönmüştü. Anında bedenini çevirip masamıza doğru adımlamaya başladığında, "Mezarlığa gitmez," diye fısıldadı Bulut. "Küçükken dedesini toprağa gömerken adam hortlamıştı. O günden sonra fobisi var." Bunu demesiyle dudaklarımı birbirine bastırdım gülmemek adına. Trajik bir olayı neden bu kadar komik anlatmıştı?

Uğur masaya vardığında, "Merhaba," demişti ciddiyetle. Neden bu kadar ciddi davranıyordu? "Başın sağ olsun Güniz." *Ha, babaannem öldüğü için... Unutmuştum bir an.*

"Dostlar sağ olsun derdim ama benim dostum yok."

Bulut, "Beni nasıl buldun?" diye sordu memnuniyetsiz tonla.

"Telefonuna program indirmişti Nail. O buldu."

"Lan ben sizi," deyip küfür edeceği sırada uyarıcı bakışlarımı fark edip duraksadı. "Severim. Çok severim sizi canım arkadaşlarım!" Tuhaf bir şekilde sansürlediği küfürlerine karşılık ciddiyetimi korumaya çalıştım. "Neyse, Güniz ışık izin veriyorsa geç otur."

Uğur'un beklenti dolu koyu kahverengi gözleri bana döndüğünde umursamazca omuz silkip ona sandalye çekmesini işaret etmiştim. Arka masadan kapıldığı sandalye ile başa geçtiğinde elini uzatıp bir zeytin almış ve ağzına atmıştı. "Bulut, annenle baban seni sordu."

"Sen ne dedin?"

"Sevgilininle beraber olduğunu."

Bulut tepkisizliğini korurken, "Ne?" demiştim şaşkınlıkla.

Uğur tekrar bana döndü. "Yoksa ilişkinizi aileleriniz bilmiyor mu? Ben Hakan amcaya da söyledim!" Babama da mı söylemişti? *Harika*. Benim için artık endişelenmesine gerek yoktu.

Bulut, aniden ayaklanıp iki eliyle benim kulaklarımı kapatıp bir şeyler söylemeye başladığında hiçbir şey duyamamıştım ama Uğur'un beleren gözlerinden küfür ettiğini anlamam zor olmamıştı. Bulut tüm sinirini Uğur'dan çıkarmaya başladığında ben hareketsiz bir şekilde kulaklarımı kapatmasına izin vermiştim.

Sıcak elleri kulaklarımdan çekildiğinde yerine oturmuş, öfke saçan ve şimşeklerin çıktığı gözlerini Uğur'a dikmişti. "Ama iyi tarafından bakalım. Artık ilişkinizi ailelerinize açıklamınıza gerek kalmadı. Sizin yerinize bu zorlu görevi ben üstlendim."

Bulut'un gitgide daha çok sinirlendiğini fark ettiğimde, "Tamam," diyerek araya girdim. "Sorun değil."

Uğur parmağını şıklatarak genç garsonlardan birine, "Buraya bir servis daha aç," dedi. Bunu lütfen demeden söylemesi yanışan sinirlerimi yeniden zıplattı.

"Rica etmek gibi bir kabiliyetin yok mu senin?"

Omuz silkti. "Bu onun işi."

"İşi diye emreder gibi konuşmak zorunda mısın?"

"Bu kadar duyarlı olma," demişti tekrar uzanıp yeşil zeytin alırken. "Dünya, duyarlı kalpler için bir cehennemdir."

Yüzümü buruşturup, "*Dünya, hassas kalpler için bir cehennemdir,*" diye onu düzelttim. "Kimin sözü?"

Uğur, beynini temsil eden boş bakışlarıyla bana baktığı sırada, "Goethe," diye yanıtlamıştı sorumu Bulut. "*Eğer duyarlılığım olmasaydı gözlerim görseydi bile kör olurdu.*" Aynı yazardan başka bir alıntı daha yaptığımda başımı onaylayan bir şekilde sallamıştım. Bu alıntıları sosyal medyada okumuştum.

Birkaç saniye gözlerimi onun gözlerine diktüğimde aramızda sözsüz, adlandıramayacağımız bir bakışma geçti. Sanki o an gözlerimiz bizden bağımsız bir şekilde birbirileriyle iletişime geçmek istiyormuş gibiydi.

O anın büyülendiğini hissettiğim saniyeler sonrasında, "Yani?" diyen Uğur tüm büyüyü bozdu. "Şimdi garsona teşekkür mü edeyim?"

Başım ışık hızında ona döndü. "Evet. Hatta o gelmeden yediklerini de toplayabilirsin. Bu ona kolaylık olur."

Ağız açık kaldı. “Sen kafayı yemişsin.”

“Ot geldin, saman gideceksin Uğur.”

Bulut’un Uğur’a laf atmasıyla Uğur omuzlarını dikleştirdi. “İyi, tamam. İzleyin beni.”

Garson Uğur’un servisini açmak için elindeki tepsiyle yanımıza geldiğinde Uğur sandalyesini geriye iterek ona yardımcı olmuştu. Genç çocuk onun servisini açıp, “Başka bir isteğiniz var mı?” diye sordu.

Uğur elini çocuğun omzuna attı. “Sağlığını istiyorum kardeşim. Asıl senin istediğin bir şey var mı? Söyle bana.”

Bulut’la aynı anda birbirimize döndüğümüzde gülmemek için kendimizi zor tutuyorduk yine.

Garson, “Sorduğunuz için teşekkür ederim,” demişti sesine yansıyan şaşkınlıkla. “Bir şey lazım olursa buradayım.”

Çocuk gittiğinde sessizce gülmeye başladık Bulut’la. Uğur ise gülmemize anlam verememiş gibi, “Yanlış bir şey mi yaptım?” diye sormuştu.

“Yok,” dedim kendimi toparlayarak. “Böyle böyle belki adam olursun. Yolun uzun ama umut var gibi.”

Uğur dudak büktü. “Sürekli sokuyorsun.” Kendine çay doldurduğu sırada yine bana bakmıştı. “Ve çıkarmıyorsun.” Çaydanlığı tekrar masaya bırakıp, “Bu arada Güniz, seni iyi gördüm. Benim de anlaşılamadığım babaannem var ama kendimi senin yerine koyduğumda üzülürdüm bence. Ölerse yani.”

Bulut’un benim yerime ona kızmasına fırsat tanımadım. “Kendini benim yerime koyma lütfen. Sen öyle yüksek yerlere alışkın değilsin. Düşersin maazallah!”

Uğur’un içtiği çay boğazına takıldığında öksürmeye başlamıştı. Bulut gözlerini devirip, “Geber,” diye homurdandı.

Uğur, peçeteye uzanmaya çalıştığında Bulut bunun farkındaydı ama ona yardım etmemişti. İş yine başa düşmüş görünüyordu. Yanımda duran peçetelerden birini alıp ona uzattığımda ağzını silmiş, “Teşekkür ederim,” demişti. “Ben biraz patavatsızım. Kusura bakma.”

“Baktım.”

“Hı?”

“Kusuruna baktım,” dedim derin nefes alarak. “Şimdi kahvaltını yap ve mümkünse konuşma.”

Masada aniden sessizlik olduğunda kısa bir süre sonra Bulut'un telefonuna mesaj gelmişti. Bulut eğilerek mesajı okuyup, "Lan bana neden mesaj çekiyorsun?" diye sordu.

"Ne yazmış?" diye atladım merakla.

"Önemli bir şey demek için senden izin istiyor."

"İyi," dedim ağzıma peynir dilimi atarak. "Konuşsun."

Uğur'un dudakları açıldığında tuttuğu nefesini dışarı vermişti. Oysa ona sadece konuşmamasını söylemiştim. Nefes almakta özgür sayılırdı. "Yarınki maç ne olacak? Babam soruyor. Günüz oynayacak mı?"

"Hayır."

"Evet."

Kaşlarım havalanırken Bulut'a sorarcasına bakmıştım. Neden oynamayacağımı düşünüyordu? Babaannemin olayı beni zerre kadar üzmemiştir ki.

"Oynamak zorunda değilsin sevgilim," dedi Bulut. Uğur'un yanında olduğumuz için mi beni düşünüyormuş gibi davranıyordu yoksa gerçek hisleri mi buydu? "Gizem'le idare edebiliriz."

İçimde baş kaldıran tuhaf duyguyla, "Ben oynayacağım," dedim.

Uğur, "Kıskançlık kokusu alıyorum," diye araya girdi. "Yani hakkın var. Sonuçta Bulut ve Gizem'in bir geçmişi var diyebiliriz." Geçmiş? Bulut bana daha önce bir ilişkisi olmadığını söylemişti.

Bu sefer sadece tek kaşım havalandı. Düz bir sesle, "Geçmiş demek," diye mırıldandım. Aralarında tam olarak ne geçmiş olabilirdi? Gizem daha geçen sefer artık yeni sevgilisi olduğunu, aklının Bulut'ta kalmayacağını söylemişti bana. O zaman dediklerini umursamamıştım ama şimdi neden farklı hissediyordum?

Sanki bir el göğsümü sıkıştırıyormuş gibi.

Uğur'a göz ucuyla bakıp, "Senin belanı seveceğim!" diye tısladı Bulut.

Uğur ellerini iki yana açıp, "Bu da mı gizliydi?" diye sordu. Bunu bilerek mi yoksa bilmeden mi yaptığını kestiremiyordum artık.

Daha fazla bir şeyler yiyemeyeceğimi anladığımda geriye yaslanmış, onların da bitirmesini beklemiştim. Uğur aceleyle bir şeyler atıştırıp bir anda peçeteyle tabağını sildiğinde Bulut ve ben onu izliyor, maksadını anlamaya çalışıyorduk. Bizim tabaklarımıza da uzanıp peçeteyle silmeye başladığında, "Ne yapıyorsun sen?" diye sordu Bulut en sonunda sabırsızca.

“Garsona kolaylık olsun diye.”

“Peçeteyle temizleniyor mu tabaklar? İğrenç herif.”

Tüm masayı toplayıp garsonu eliyle çağırırdı. Yine aynı çocuk geldiğinde Uğur ayaklanıp ona yardım etmeye başlamıştı. Üst üste dizdiği tabakları tepsiye yerleştirdiği sırada, “Efendim, lütfen. Ben hallediyorum,” diye engel olmuştu çocuk ona.

“Asıl sen efendim,” diyerek ona karşı çıktı Uğur. “Elime yapışmaya-
cak ya! Yardım edeceğim.”

Çocuk ne kadar karşı koymaya çalışsa da nafileydi çünkü Uğur kafayı takmıştı ona. Tüm masayı tepsiye doldurup mutfığa götürmeye kalkıştığında bu sefer Bulut ona engel olmuştu. “İyice delirdin sen!”

Uğur garsonun arkasından, “Kolay gelsin!” diye bağırdı. “Yardım edeceğim başka konu olursa beni çağır.”

Dayanamayıp gülmeye başladığında, “Parmağında oynatıyorsun onu,” demişti Bulut bana bakarak. “Nasıl bir insansın sen?”

“Günizciğim!” diye şakıdı Uğur. “Kendimi çok iyi hissettim. Yaşa sen!”

Gözlerimi kısıp, “Gereksiz samimiyete girmeyelim Uğur. Midem hassas benim,” dedim dan diye.

“Tamam,” dedi bozularak. “O zaman bir kahve içelim mi?”

Başımı şiddetle iki yana salladım. “Kırk yıl seni çekemem maalesef.”

“Ne ima etmeye çalışıyorsun?” diye sordu bu defa küçük çocuklar gibi dudak bükerek.

“Bir şey ima etmiyorum,” dedim kendimden emin sesle. “Direkt laf sokuyorum.”

Aradaki gerginliğine son noktayı koymak adına, “Uğur,” diye araya girdi Bulut. “Sen artık gitsen mi?”

Elini cebine atarak bir miktar parayı çıkarıp Bulut’a uzattı. “Bunu garsona bahşiş bırakır mısın?” Bulut’un bir şey demesine fırsat vermeden ayağa kalkıp bana el salladı ve merdivenlere doğru ilerledi. O esnada garson çocuğu görmüş, ona sarılmıştı. Bu çocuk aptal mıydı?

“Düşünce tarzını birkaç dakikada değiştirdin,” demişti Bulut tuhaf bir tonla. “Büyücü olduğunu düşünceğim sanırım.” Ağzımı açtığım an, “Lütfen,” diyerek beni durdurdu. “Bugün kapak yapma kotanı doldurdun bence.”

Lütfen mi demişti o? Parmağımı yanağıma yaslayarak başparmağı-mı çenemin altına getirdim. Bilmiş tonla, “Sen öğreniyorsun bu işi,” diye mırıldandım memnun bir şekilde.

Dudakları yukarı doğru kıvrılmış, ardından kirli sakalını sıvazlamıştı. Gözlerim kısıldığında birkaç saniye ona bakmıştım. Sadece bir anlık gözüme yakışıklı görünmüştü. Ama o kadar kısa bir andı ki hemen uçup gitmişti.

Kendimi ona, oyunumuza kaptırmamalıydım. Demin Gizem’i kıskanmış mıydım? Asıl aptal olan bendim! Bulut istediği kişiyle ilişki yaşamış olabilirdi zamanında. Bu beni zerre kadar ilgilendirmezdi.

Sanki düşüncelerimi duymuş gibi, “Gizem’le yaşadığımız tek taraflı bir şeydi,” diye konuştu. “Bir keresinde beni öpmüştü ama karşılık vermemiştim. Geçen yaz,” diye açıklama yaptı. O an konuşmasını yarıda kesmek, bunların beni ilgilendirmediğini ona söylemek istemişim. Ama sonra gün içerisinde ona çok kötü davrandığım aklıma geldiğinde kısa bir an duraksadım. Dün gece beni iznim olmadan arabaya taşımış, demin kendisi istediği yerden olayı anlayıp beni öpmüş olsa da peşimden sürünüyordu. Şu anda anne ve babasının yanında cenazeye katılmalıydı ama o benim yanımdaydı. Annesiyle babasını tanı mıyordum ama büyük ihtimal ona tepki göstereceklerdi.

“Anladım.”

“Sorun yok yani?”

“Sorun yok. Kalkalım mı?”

“Kalkalım.”

Hesabı istediğinde demin Uğur’un sarıldığı garson elindeki küçük kutuyla yanıma geldi. Bulut hesabı ayrıca öderken Uğur’un bıraktığı yüklü miktardaki bahşişi de kutunun içerisine koymuştu. Ayaklanıp sandalyemin üzerine bıraktığım ceketini aldım ve omuzlarıma attım. Askeri ceketiyse dün üzerimi örtmüştü ve bugün giymem için ısrar etmişti. Üzerime hiçbir şey almadan dışarı çıktığımı varsaydığımızda onunla bu konuda inatlaşmamıştım.

Dışarı çıktığımda havanın soğukluğu anında dört bir yanıma sardı. Ceketini saniyeler içerisinde kollarımdan geçirip önümü kapatmaya çalıştığımda fermuar yukarı doğru çekilmemekte ısrarcıydı. Çekiştirdiğim fermuarın kapanmayacağını anladığımda sesli bir nefes verip pes ettim.

Fakat o an tanıdık parmaklar fermuarı kavramıştı.

Bulut'un başı göğsümün hizasındaydı. Başını eğmiş şekilde fermuarı aşağıya çekştirip takıldığı yeri parmağıyla sabitledikten sonra fermuarı yukarıya doğru çekmeye başladı. Bu sırada başını kaldırmıştı ve yüzlerimiz aynı hizaya gelmişti.

Fermuarı bitiş noktasına kadar getirdi ama geri çekilmedi. *Aptal kalbim yine tekledi.*

Göğsüm almaya çalıştığım nefesimle yukarıya doğru kalktığı anda, "Teşekkür ederim," diye fısıldamıştım.

"Bir şey değil," diye fısıldamıştı o da.

İşlevini yitiren bacaklarım en sonunda beynimin komutlarıyla bir adım geri gittiğinde Bulut parmaklarını fermuardan çekti. O ensesini kaşırken ben yere bakıyordum saçma bir şekilde.

Utlanmış mıydık biz?

"Arabaya geçelim," dedi ama bana değil, yere bakıyordu. "Hava soğuk."

"Evet," diye onu onayladım ve restoranın otoparkına doğru ilerledim. Arabasına varmadan uzaktan kumandayla kapıları açtığı anda o an kendimden beklenmeyecek bir şey yapmış ve öne oturmuştum.

Buna o da şaşırmış gibiydi çünkü sabah buraya gelirken bile arkada oturan ben şimdi ön koltuğa geçmiştim.

Bulut da gelip sürücü koltuğuna geçtiğinde ona bakmadan kemeri mi taktım ve arabayı çalıştırmasını bekledim. Normalde önde oturmanın sorgulaması gerekirdi ama belki de tepkimden çekindiği için sesini dahi çıkarmamıştı.

Isıtıcıyı açtığı anda tüm bedenim gevşemeye başladı. Arabayı çalıştırıp otoparktan çıktığı sırada konuşmuştu. "Seni evinize götürmem gerekiyor." Cevap vermedim. Haklıydı. Eve gitmem gerekiyordu çünkü bu hâlde bir günden daha fazla dayanamazdım. Oteller beni almazdı, başka da gidecek bir yerim yoktu zaten.

"Ev kalabalık mıdır şimdi?"

"Kimseye görünmeden seni eve sokabilirim ama benim içeriye girmeme izin verirsen." Onu en son hakkımızda çıkan haberler yüzünden ağzuma geleni söyleyip evden atmıştım ve o günden sonra eve adımını dahi atmamıştı.

Başımı aşağı yukarı sallayıp, "Tamam," dedim. Aracı direkt olarak sahil yoluna sürdüğünde sırtımı geriye yasladım ve yolları izlemeye baş-

ladım. Bir süre sonra Nazenin ve Mehmet müzesinin yanından geçmiştik. Yüzümde silik bir tebessüm doğduğunda istemsizce iç çektim. “Yazık olmuş.”

“Bence efsane olmuş.”

“Neden sadece ölüm efsane yapar aşkı?”

“Aşkın efsanesi olmaz, sevdanın olur.”

“Kelimelerin duyguları yansıttığını düşünmüyorum. Birini seviyorsan bunu aşk, seveda, sevgi diye ayırmak doğru gelmiyor.”

Başını bana çevirdi kısa bir süreliğine. Ardından tekrar yola odaklandı. “Aşk geçer, sevgi kalır ama seveda yaralar. Aralarında çok büyük farklar var. Aşk kıpır kıpırdır, heyecanlıdır. Sevgi sakindir, ebedidir. Seveda ise hüznülüdür, içinde keder, gözyaşı, ayrılık barındırır.”

“Kim yazmış bunları?”

“Şimdi uydurdum,” dedi yine.

Ona göz ucuyla bakarak, “Şair ya da yazar olabilirsin,” diye mırıldandım. Bazen kurduğu cümlelere hayran kalmamak mümkün değildi. Büyük ihtimal çok kitap okuyan biriydi benim aksime. Ders kitapları roman, şiir okumama pek izin vermiyordu çünkü.

“Önce sevdalanmam lazım.”

Telefonuna gelen arama, ona cevap vermemi engellediğinde arabanın monitörüne doğru uzanıp birkaç yere tıkladı ve arabanın içerisinde Çağan’ın sesi yankılandı. “Drogba? Neredesin sen? Cenazede herkes seni sordu.”

“İşim vardı.”

“Snejder yanında mı?” Bana bu şekilde hitap etmeye kararlıydı sanırım.

“Evet.”

“Maçta oynayacağını söyledi Vedat Bey. Ne iş?” Uğur hemen babasını arayıp haber mi vermişti? Takım için bu kadar önemliydim demek ki.

Bulut’un biçimli kaşları çatıldı. “Oynayacağını söylediyse neden sorguluyorsunuz?”

“Yeni öldü babaannesi. O yüzden?”

“Lan küfür edemediğime şükür et!” diye bağırdı Bulut. “Kapat, Çağancığım. Seveceğim yoksa seni.”

“Beni neden seviyorsun sen? Tövbe, tövbe!” Çağan telefonu kapattığında ben bakışlarımı camdan dışarıya çevirmiştim yine.

Evin olduğu caddeye doğru arabayı sürdüğünde uzaktan bile görünen bir sürü araba dikkatimi çekmişti. “Nasıl gireceğiz kimseye görünmeden?”

“Bana güven,” dedi kimseye güvenmediğimi bilen adam. Yine de o an beni inandırmıştı.

Evin önünden hızlıca geçip gittiğimizde arabayı iki evin arasındaki yolda durdurdu. Benden önce inip etrafı kolaçan ettiği sırada gelip kapımı açıp inmem için geri çekildi. Ona ayak uydurarak arabadan çıktığımda önden ilerlemeye çalıştı. İlerlediği yol bizim arka bahçeye doğru giden yoldu. Birkaç adım arkasında peşinden gitmeye başladı. Glimda beni arka bahçemizin kapısının önüne getirdi.

Başını içeriye uzatarak etrafı incelediğinde, “Gel,” dedi. Arkasından bahçeye giriş yaptığımda camdan olan tarafta bir sürü siyah kıyafetli insan olduğunu görmüştüm. Onlara görünmeden Bulut’la beraber sağ taraftaki büyük ağacın arkasına saklanmıştık.

“Bu ağaca tırmanmak çok kolay. Önce ben çıkacağım. Sonra sana elimi uzatırım.”

Başımı seri şekilde salladığımda hemen ayağını ağacın oyuğuna koyarak yukarı çıktı. Profesyonele benziyordu. Sanki sık sık bu ağaca çıkıyormuş gibi...

Elini bana uzattığında diğer elini kalın ağaç dalına doladı. Onun yaptığı gibi ayağımı oyuğa yerleştirip elinden tuttuğumda beni bir anda yukarıya çekti. Kalçamı ağacın gövdesine yasladığım sırada verdiği nefes yüzümü okşadı tatlı bir esinti gibi.

Gözleri gözlerimdeydi ama sanki açık kahverengi gözlerimde bir derinlik bulmuş, orada kaybolmuştu.

Dikkatini dağıtmak adına, “Balkona mı geçeceğiz?” diye sordum.

İrkildi. “Evet.” Arkasına baktı. “Sen dala tutun. Ben balkona geçeyim.”

Başımı onayla salladığım sırada elini elimden çekerek benden uzaklaşmış, balkona atlamıştı. Balkonun içerisinden bana elini uzatmaya çalıştığımda daha fazla eğilmemesi için bedenimi biraz kaydırdım ve elini tuttum. Onun gibi atladığımda beni tuttuğu için oldukça kolay olmuştu. Belimden tutarak beni içeriye doğru çektiğinde her ikimiz beyaz fayansların üzerine oturmuştuk.

“Başardık.” Kaşlarım çatılırken balkonun bağlı olduğu Efe’nin odasına baktım.

“Kapı açıldı! Saklan!”

Beni çekiştirerek perdenin kapattığı kısımlara sürüklediğinde bedenim bedenine yaslanmıştı çünkü alanımız kısıtlıydı. Bu perdenin yarısını kim açmıştı?

Başımı yavaşça uzattığımda Efe’yle beraber odaya giren Öznur’u fark etmem zor olmamıştı. Efe kendini yatağa atıp başını ovmaya başladığında Öznur, hiç beklemediğim bir şeyi yaparak onun bacaklarının üzerine oturmuştu.

Gözlerim kocaman olurken başımı çevirip Bulut’un göğsüne saklanmıştım. “Ne oldu?”

Baktığım yere baktığında, “Çüş,” diye homurdandı. “Şansımıza tüküreyim.”

Onun omzuna vurdum. “Bakmasana! Ayıp!”

“Utandın mı sen?” Başımı hâlâ göğsüne gömmüştüm ama buna rağmen yine omzuna sert bir yumruk indirdim.

Boğuk çıkan sesimle, “Hayır,” dedim ama buna kendim dahi inanmamıştım. Sorun onların yakınlaşması değildi çünkü bu şekilde şeyler çok görmüştüm. Sorun bu kişilerden birinin benim abim olmasıydı! Efe’nin özel hayatına bu kadar yakından tanıklık etmem doğru değildi! Üstelik Öznur her an onu soyacakmış gibi bakıyordu. “Ne yapıyorlar şu an?”

“Cidden bunu sesli şekilde söylememi ister misin?”

Benimle dalga mı geçiyordu? “Çok mu kötü?”

“Efe açısından hiç de kötü değil,” dedi. Sesindeki sırıtmaya da neyin nesiydi?

Omzuna vurdum yine. “Sapık mısın? Neden dikizliyorsun onları?”

“Sana anlatmak için bakmıştım,” dedi hemen. Ardından başını başımın üzerine yasladı. “Buna izin var mı? Boynum ağrıdı. Lütfen.”

Başım onun göğsünde olduğu için itiraz etmedim. “Peki.”

“Hastalanacağız. Fayanslar bumbuz.”

“Dizlerimin üzerine otur.” Ağzımı açıp ona itiraz edeceğim sırada belimden kavrayıp beni dizlerinin üzerine oturtmuştu. Yine ağzımı açıp ona itiraz edeceğim sırada beni kendisine çekmiş, başımı göğsüne yaslamıştı. “Sadece ben hastalanacağım. Umarım bana çorba yaparsın.”

“Çorba yapamıyorum.”

“Olsun. Hazır alıp suya karıştırırsın.”

“Onu da yapamıyorum.”

“Olsun. Peri teyzenin yaptıklarından getirirsin.”

“Evinizde çorba pişmiyor mu Bulut?”

“Senin bana çorba getirmen daha romantik olur.”

“İyi de biz sevgili değiliz ki!”

“Heee,” dedi alayla. “Pardon, unutmuşum.”

Ceketini giymiş, dizlerinin üzerine oturmuşum. Onun üzerinde ise sadece ince bir kazak vardı. Üşüyor olmalıydı ama neden bunu umursamıyordu?

Bir de neden bu kadar güzel kokuyordu? Siyah üzüm? Daha derin koklamaya çalıştım belli etmeden. Ananas?

“Creed Aventus.”

“Ha?”

“Parfümün ismi. Beğendiysen sana alayım?”

“Beğenmedim,” dedim alnımı göğsünde iki yana sürterek. “Çöp gibi kokuyor.”

Gülen sesle, “Anladım,” dedi. “Çöp kokusunu seven ilk insan olmalısın.”

“Benimle dalga geçme! İçeriye bak! Ne yapıyorlar hâlâ bunlar?”

Kısa bir sessizlik oldu. Bulut başını perdenin açıkta bıraktığı kısımlara doğru uzatırken, “Birazdan işleri biter,” demişti.

“Cenazeye hiç mi saygısı yok bunların? Aşağıda millet taziye için gelmiş!”

“Gün,” dedi ve başımı göğsünden çekerek ona bakmamı sağladı. “Bir şey yapmıyorlar. Yani Öznur yapmak istedi ama Efe izin vermedi.” Başımı uzattığımda haklı olduğunu görmüştüm. Öznur hâlâ Efe’nin kucağındaydı ama hiçbir şey yapmadan sadece sarılmışlardı. Efe başını geçen sefer gördüğüm gibi Öznur’un göğsüne yaslamıştı, Öznur ise onun saçlarıyla oynuyordu.

“Öznur onu seviyor mu acaba?” Birkaç saniye gözümü onlardan çekemedim. “Efe ona çok âşık.”

“Efe ona fena âşık,” diye beni onayladı Bulut. “Öznur biraz farklı biri. Efe gibi uçlarda yaşamıyor duygularını.”

Başım ışık hızında ona döndü. “Yani sevmiyor mu Efe’yi?” Bir anda Öznur’a karşı kocaman bir öfkeyle dolmuştu tüm içim.

“Efe’ye âşık ve onu arkadaşı olarak hep sevecek. Ama diğer anlamda sonsuza kadar seveceğini sanmam. Bu benim düşüncem.”

Somurttum. “Efe’nin duygularıyla oynamaya hakkı yok.”

Burnundan sesli nefes vererek güldü. “Bunu sen mi söylüyorsun?”

“Ben kimsenin duygularıyla oynamam.”

“Sen öyle san,” dedi başını iki yana sallayarak. Neyi ima etmeye çalışıyordu? Yalandan sevgili rolü yapıyorduk ve bu onun duygularını mı incitiyordu?

“Eğer bu oyunumuz seni etkiliyorsa,” diyerek duraksadım birkaç saniye. Gözlerim gözlerine tırmandı. “Durabiliriz.”

Kaşları çatılmış, yüzü gölgelenmişti bu sefer. “Oyun biter, Gün gider, karanlık çöker.”

“Bulutlar geceler de var olur?”

“Sana dün dediklerimi unuttun mu?” diye sordu tekdüze tonla. “Ben güneşe dokunmak, yanmak hatta kül olmak istiyorum.”

İçimde ona karşı başkaldıran sorular dudaklarımın kapısını aralamaya çalışıyordu. En fazla ne kaybederdim? Zihnime düşen her cümleyi hiç düşünmeden dile getirmiyor muydum? Bunu da sorabilirdim! “Niye?” Niye yanmak hatta kül olmaya bile razıydı? “Hevesini almak için mi?”

“Nasıl bir hayattan çıktığını az çok tahmin edebiliyorum ama kafa da bu kadar çok kurma. İnsanları kendi düşüncelerine göre şekillendirme. Ben hiçbir zaman heveslerimin kurbanı olmadım. Her şey bir kenara, sen heves olacak kadar basit biri değilsin.” Sırtını soğuk fayansa yaslayarak gözlerini yüzümde gezdirmeye başladı. “Biraz hayata karış, arkadaşlar edin. Eminim çok kötü insanlar gördün ve görmeye de devam edeceksin ama yabancı olmak zorunda değilsin. Herkesin kötü olduğunu düşünmekten vazgeç. Mesela Nail, geçen defa sitenin editörü erkek olursa onu döveceğini söylemiş senin için. Sen ona ne cevap vermiştin?”

Zihnimin içerisinde Nail’e verdiğim sert cevabım yankılandı. “Ben senin hiçbir şeyin değilim. Benim için kılını bile kıpırdatmana gerek yok.”

“Bu benim suçum değil!” diye diklendim.

“Ben senin suçun mu dedim? Bak, yine yanlış yerden anlıyorsun. Bakış açını biraz değiştiremez misin? Elbette, bu kadar güvensiz olman için yeterince sebebin var. Ama böyle nereye kadar gidebilirsin?

Tamam, kazandın burslu bir bölüm. Gittin şehirden arkana bile bakmadan. Orada kötü insan yok mu? Bir tek Name'de mi toplandı tüm kötülükler?"

"Konuyu kapatalım."

"İşine gelmeyince kapat tabii."

Zihnimde dolanan cümleyi seslendirmem doğru olmasa da yine açıkça, "Sen benden hoşlanıyor musun?" diye sordum.

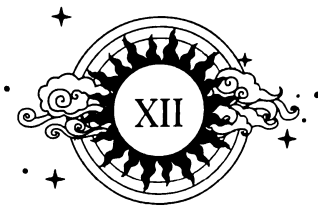
Göz bebeklerinin büyümesine şahit oldum anbean. Ağzı açık bana bakarken, "Hayır," dedi kısılan sesiyle.

"O zaman neden bana böyle davranıyorsun?"

Sırtını fayanstan ayırıp bana doğru yaklaşmaya başladığında nefesi mi tutmuştum. "Çünkü ben..."

Balkonun kapısı bir anda açıldığında kulaklarımızda tanıdık ses patlamıştı.

"Yuh! Hızınıza yetişemiyorum artık."

♪ Ali Gatie - what if I Told You That I Love You ♪

Nail'in sesiyle beraber ona döndüğümde kalbim boğazımda atmaya başlamıştı. Efe hâlâ odada mıydı? Endişeli gözlerim odanın içerisine doğru döndü. "Merak etmeyin, ilk onları bastım ve ikisini aşağı gönderdim. Sizi kurtarmak için!"

"Bizi nasıl buldun?" diye sordu Bulut huysuzca.

"Telefonunda takip uygulaması var, sevgilim. Kumaya razı olabilirim ama nerede olduğunuzu da bilmek zorundayım."

Yüzümü buruşturup, "Sensin be kuma!" diye cırladım. O sırada hâlâ Bulut'un dizlerinde oturduğumu fark ettiğim için ayaklandım hızla. Başımı Efe'nin odasının içerisine uzattığımda burada olmadığından emin olmuş, rahat nefes almıştım.

"Buradan da diğer balkona, oradan da Güniz'in odasına mı geçeceksiniz?"

"Ha?" diye sordum şaşkınca. "Buradan benim odama gidilebilir mi?" Arada bir koridor ve malzeme odası vardı oysaki.

"Spiderman çok izledin sen," diyerek ayağa kalkmış, Nail'in kafasına vurmuştu Bulut. "Koridoru kontrol et. Kimse yoksa Güniz Işık odasına geçsin."

"Ama!" Nail'in ağzını kapatmaya çalıştığımda bu sefer başımı iki yana sallamış, Efe'nin odasına doğru adım atmıştım. Odasına birkaç kereden fazla girdiğim olmamıştı çünkü izin vermiyordu. En son sarhoş olduğu gün Uğur ve Nail'le beraber odasına girmiştım. Odasının duvar rengi beyazdı fakat tüm mobilyaları lacivertti. Duvarlarında Tracy McGrady, Kobe Bryant, Magic Johnson posterleri vardı. Bu üç efsaneyeye

hayran olduğunu, onları örnek aldığını biliyordum. Basketbol hakkın-
da pek konuşmazdı evde çünkü babam onu bu konuda pek destekle-
miyordu. Fakat yine de hayali olduğunu, okul kaptanlığından ileriye
gitmek istediğini biliyordum.

Masasının üzeri bomboştur ama duvarda büyük bir pano vardı. Pa-
naya annesiyle, Öznur'la, arkadaşlarıyla fotoğraflarını asmıştı. Ortada
ise kendi küçüklüğünden kalma birkaç fotoğraf vardı. O an gözlerim
yanındaki küçük çocuğa iliştiğinde bunun Bulut olduğunu anlamam
uzun sürmemişti. Mavi gözlerini o gün bana diken o çocuk kocaman
gülümsüyor, öndeki eğri süt dişlerini kameraya gösteriyordu.

Onu unutmuştum. Ya da unutmak istemiştım.

Fakat o benim son kez yanında dilek dilediğim kişiydi.

Silkinip düşüncelerimden arındığım sırada Nail dışarıyı kontrol
ederek bana eliyle işaret vermiş, odama geçmem için beni gizlemeye
çalışmıştı. Eğilerek peşinden koridoru ilerleyip odama girdiğimde o ve
Bulut da gelmişti.

“Siz hayırdır?”

Nail'in gözleri odamda gezindi. “Bir arkadaşına bakıp çıkacağız.” O
sırada masamın üzerinde üst üste yığılmış kitapları görmüş, şaşkınlık-
tan ağzı açık kalmıştı. “Tövbe bismillah! Bu kadar ders kitabıyla ne
yapıyorsun? Ve bu kocaman harita da neyin nesi? Gözlerim acıdı!”

“Üniversiteye hazırlanıyorum. Hani son sınıfız ya?” Bulut bu dedi-
ğime karşılık güldü.

“Üniversite için bu kadar çok okumak mı gerekiyordu ya?” Nail
elini uzatıp kitapları inceledi. “Ama aynı kitabın başka yayınevleriyle
basılmış hâli var. Neden?”

Omuz silktim. “Tüm yayınevlerinden çıkan her konu kitabını al-
dım. Bazen birkaç cümleleri farklı oluyor. Hepsini okumam gerekiyor.”

Çenesi yere değecek gibi oldu. “Sen delisin.” Bu sefer haritayı ince-
lemeye başladı, parmağı Afrika kıtasında gezindi. “Namibya diye ülke
varmış.”

Aniden gelen hevesle, “Başkenti Windhoek,” dedim. “Komşuları
Zambiya, Angola, Botswana, Güney Afrika Cumhuriyeti, Zimbabwe
de sayılabilir bence.”

Nail'in irileşen gözleri bana dokundu, ardından dediğimi doğrula-
mak ister gibi haritaya döndü. “Neden sayılabilir?”

Ayağa kalkıp haritanın karşısına geçtiğimde parmağımı uzatarak, “Zambezi Nehri yüzünden. Birkaç yüz metrelik alanla iki ülkeyi ayırıyor. Doğal sınır diyebiliriz bence buna da. Burada doğal sınırlar nadir olur bu arada. Afrika ülkelerinin sınırlarına baksana. Sanki cetvelle bölünmüş gibi düz çoğu. Sebebini biliyor musun?” diye sordum. Bana boş boş baktı. Bilmiyordu. “Afrika ülkelerinin çoğu yıllarca büyük devletlerin sömürgesine maruz kaldı. Avrupa ülkeleri burayı sömürdü, sonra da kendilerince sınırlar belirledi. Tabii 1960 yılında çoğu bağımsızlığını ilan etmeye başladı. Bu yüzden o yıla Afrika yılı deniliyor.”

Nail’in parlayan gözleri üzerimde toplandı. “Bu bilgilerle barajı geçebilir miyim? Hepsini şu an aklımda!”

Elimi alnıma vurdum. “Aptal.”

O sırada, “Gidiyorlar,” dedi kısık sesle Bulut. “Baban arar beni birazdan.”

Nail, “Uğur yumurtlamış sevgili olduğunuzu,” diyerek sandalyeme oturdu. “Bulut’un ailesini biraz tanıyorsam hemen seninle tanışmak isteyecektir.”

“Yok artık.” Bulut’un tepkime karşılık kaşları havalandığında Nail’in önünde böyle bir tepki verdiğim için yüz ifademi sabit tutmaya çalışıp tebessüm ettim. “Yani ben utanırım.” *Cidden mi Güniz Işık?*

Nail gözlerini kısarak bana sinsi bir gülümseme eşliğinde baktı. “Bulut’un annesinin yemekleri benim anneminkiler kadar lezzetli değil ama babası harika taco yapar!” *Tek derdimin yemek olduğunu ona düşündüren neydi? Öte yandan taco da neydi?*

“Meksika yemeği,” diye açıkladı Bulut anlamadığımı yüzümün aldığı tuhaf şekilden fark ederek. “Babam birkaç sene orada yaşadı. Her cuma bize Meksika sofrası kurar.”

Nail parmağını şıklattı. “Aynen. Onlara cuma günü gitmelisin.”

Bu sefer Nail’e daha inandırıcı olmak adına, “Sevgilimin evine istediğim zaman gidebilirim,” dedim. “Sen gelmeyeceksin ama! Bu da son sözüm.”

Nail dudak bükerek Bulut’a döndü. “Kumayı iyice başımıza çıkar-dın!” Bulut eline geçen edebiyat kitabını ona fırlatmak istedi ama sonra delici bakışlarımı fark edip kitabın tozunu kazağıyla alıp yerine bıraktı. “Oha! Ben böyle bir hanımcılık görmedim sayın seyirciler!”

O an kapı aniden açıldığında içeri giren Efe ve Öznur, üçümüzün de şaşırmasına sebep olmuştu. Efe de şaşkındı. Çünkü açık kahverengi gözleri irileşmiş şekilde bana dönmüştü. “Burada mıydın sen?”

“Benim odama bu şekilde girme cüretini size kim verdi?”

Öznur, “Pardon,” dedi hemen. “Biz yoksun sanmıştık.”

“Ben olmadığımda odama girebileceğini sana düşündüren nedir?” Öznur’un yanakları ısınırken yardım istercesine Efe’ye dönmüştü ama Efe ağzını açıp tek kelime etmedi. Bu konuda asla bir şey söyleyemezdi çünkü kapıyı çalmadan ikimiz de birbirimizin odasına giremezdik. Bunu biliyordu ve asla bu kuralı bozmuyordu.

“Özür dileriz.” Efe’nin cümlesiyle beraber hepimizin gözleri onun üzerinde toplandı. Herkes şu an onun ciddiliğinden, samimiyetinden emin olmaya çalışıyordu. Gözleri gözlerime kilitlenirken ciddi olduğunu anlamam uzun sürmemişti.

Benden özür dilemişti.

Efe benden özür dilemişti!

Hemen ardından Öznur’la beraber odadan çıktığında Nail de peşlerinden gitmişti. Bulut odanın boşaldığı an gelip yatakta yanıma oturduğunda, “Beni istediğin zaman arayabilirsin. Lütfen başını alıp bir yere gitme. Havalar soğuk, üşürsün.” İç çekti. “İçini dökmek istediğimde beni ara. Ya da direkt çağır.”

Konuyu dalgaya alarak, “Hiç acımam,” dedim tehdit edercesine. “Sabah dörtte, beşte ararım seni.”

Sırıttı. “Bundan sonra uyurken telefonumu sessize almayacağım.”

“Neden sessize alıyordun?” Soruma cevap vermek yerine elini cebine attı ve telefonunu çıkararak birkaç yere dokundu. Hemen ardından telefonu bana uzattığında ekranda Nail’le mesajlarının olduğunu görmüştüm.

Nail: Uyudun mu?

Nail: Aşkım, baksana bana! Aşkını...

Nail: Aşkım, ağlarım ama!

Nail: Yat kalk hep beni düşün!

Nail: Seni özlüyorum benim kibar kuşum...

Nail: Ama sen nasıl bana iyi geceler yazmadan uyudun?

Nail: Küstüm sana...

Nail: Yarın bana French macarons alırsan seni affederim.

Bulut: Hangi marka?

Nail: Richart.

Bulut: Fakiriz ama enayi değiliz.

Nail: Aşkım... Sen fakir değilsin ki.

Nail: Kendine gel Bulut. Biz zenginiz.

“Şimdi anladım,” diyerek telefonu ona uzattım. Fakat tam o sırada Nail ile olan mesajlardan çıkmıştım bilmeden. O an gözüme takılan tek detay üste sabitlenmiş isimimdi. Daha doğrusu, Bulut’un bana taktığı isimdi.

Gün.

Beni en üste sabitlemişti.

Bu ayrıntının farkında olduğumu anlamasın diye gözlerimi hızla telefonundan çektim. “Ben biraz ders çalışacağım. Yarın kaçta gideceğiz Alaca’ya?”

“Sabah normal okul saatinde gelmen yeterli. Okulun önünden bizi götürürler.”

“Tamam,” diyerek ayaklandım ve dolabıma doğru ilerledim. Dolabın içerisinden Peri teyze tarafından yıkanmış, katlanmış peluş pijama takımını çıkarıp yatağın üzerine attım. Bu sırada çekip gitmesi gerekirdi değil mi? Ama hâlâ yatağın üzerinde oturuyordu. Boğazımı temizleyip, “Artık gitsen mi?” diye sordum.

“Baban beni sorguya çekebilir,” dedi yataktan kalktığı sırada.

“Umurumda değil pek,” dedim omuzlarımı silkerek. “Sen de umursama.”

“Tamam.”

Tam odadan çıkacağı sırada omuzumun üzerinden ona baktım. Dün ve bugün yaptıklarının hepsi birkaç saniyede aklımdan geçerken, “Bulut,” diye seslenip onu durdurdum. “Teşekkür ederim, her şey için.”

İçten bir şekilde gülümsedi. “Her zaman Gün.”

Gecenin tamamen karardığı saatlere kadar ders çalışmıştım çünkü yarın çıkacağımız maç için tüm takım izinliydi. Buna rağmen hiçbir şey kaybetmek istemiyordum ve yarın hocaların anlatacağı konuları tamamen ezberlemiş hatta soru bile çözmüştüm. Soru çözmeyi pek sevmesem de konulara olan hâkimiyetimi kendime kanıtlamam için iyi bir yonteme dönüşüyordu yavaş yavaş.

Sonrasında biraz egzersiz yapmış, herkesin uyuduğundan emin olduktan sonra aşağıya inip kendime sabah için sandviç hazırlamıştım. Sabah kimseyle karşılaşmak istemiyordum. Bu yüzden 5 gibi uyanmış, eşofman takımı giyip çantamı toparlayarak kendimi evden dışarı atmıştım.

Taksi bulup okula gitmek gibi bir düşüncem vardı ama durağın numarasını bilmediğim için işlek caddeye doğru yürümeye başladım. Hâlâ karanlıktı. Otobüsler bile çalışmaya başlamamıştı. Taksi yoktu. Sadece birkaç araba geçiyordu yoldan. Ve bir sürü insan sabah koşusuna çıkmıştı.

O an uzaktan bana doğru koşarak gelen ve terler içerisinde olan tanıdık bir yüz görmemle duraksadım. Birkaç saniye sonra o da beni fark etmiş, hatta gözlerini kısıarak ben olup olmadığını doğrulamaya çalışmıştı. “Güniz... Günaydın?” Oysa gün daha aymamıştı.

Başımı sallayarak, “Günaydın,” diye mırıldandım samimi çıkmasına çaba sarf ettiğim tonla.

Merakla, “Koşuya mı çıktın?” diye sordu. Koşuya daha önce ne zaman çıktığımı hatırlamıyordum. Futbolu bile ilgim, yeteneğim olduğu için oynuyordum. Ve tabii ekstra gelen puanlar için. Çünkü bu sefer ortalamamla Cevherler ve Name’de birinci olmalıydım.

“Hayır,” diye cevapladım Nihat’ı. “Okula gidecektim. Bugün maç var da.”

Sol elini havaya kaldırarak saatine baktı. “Daha saat 6 bile olmamış. Hem yürüyerek nasıl gitmeyi düşünüyorsun?”

Dilimi damağımın içinde gezdirerek, “Taksi ya da otobüs?” dedim ama daha çok sorarmış gibiydim. “Birazdan bulurum.”

“Anladım,” dedi başını sallayarak. “Evdekilere bozüksun, kimse uyanmadan dışarı çıktın.” Neden bu kadar zeki olmak zorundaydı? Ortalamasının 99 olmasının bu tahminleriyle bir ilgisi olabilir miydi acaba?

Ona cevap verme gereği duymadım çünkü tahmininin doğru olduğundan zaten emindi. Nihat’ın gözleri etrafta gezinmeye başladığında, “Terini soğutma,” dedim. “Ben başımın çaresine bakarım. Zaten hava aydınlanmaya başladı.”

“Bisiklet sürebiliyor musun?”

Sorusuna anlam vermesem de, “Evet,” dedim. Eskiden ortaokula ve liseye annem servis parası vermemek için bana bisiklet almıştı. Kışta bile okula bisikletle gitmişim hep. Bu yüzden iyi sürerdim.

“Burada tanıdık bisiklet kiracısı var. Bir tane alalım, git okula. Sonra gelip iade edersin.” Söylediği oldukça mantıklı olduğu için seri şekilde başımı sallamış, peşine düşmüştüm. Çok yakında garaj gibi bir dükkânın önüne geldiğimizde Nihat demirden olan kapıya vurmaya başladı. Kısa bir süre sonra kapı açıldığında içeriden gözlerini ovan bir çocuk çıkmıştı.

“Nihat? Bugün dersimiz yok ki! Beni neden uyandırdığını sorabilir miyim?”

“Sana da günaydın!” diyen Nihat tanıdığı çocuğun yerine kapıyı tamamen açmış, içerideki ışığı açmıştı. “Seç Güniz.”

“Merhaba,” dedi çocuk bana uykulu gözlerle bakıp. “Yoksa siz?”

Nihat anında, “Hayır,” diyerek inkâr etti ima ettiği şeyi. “Nail’in sınıf arkadaşı.”

Çocuk yine gözlerini ovarak başını sallamış ve yeşil renkte, içerisinden pamukların çıktığı, birçok yerinde yırtık olan kanepeye doğru ilerledi. “Siz seçip alın. Sonra ışığı kapatıp çıkar mısınız? Uyuyacağım.”

“Tamam,” diyerek içeriye girdi Nihat. Benim boyuma uygun bisikletleri gösterdiğinde içlerinden kırmızı olana doğru parmağımı uzatmıştım. Nihat anında gösterdiğimi çıkarıp garajın çıkışına bıraktı ve çocuğun dediği gibi ışığı ve kapıyı kapattı.

Bisikleti rutarak, “Teşekkür ederim,” dedim Nihat’a. Karşıma çıkmasa büyük ihtimal şu an otobüs ve taksi arıyor olacaktım.

“Önemli değil,” dedi sıcak tonla. “İstersen akşam bize bırakırsın. Ben getirip teslim edersin.”

“Kendim iade ederim,” dedim hemen. Birinin benim yerime bunu yapmasına ihtiyacım yoktu. “Ücreti de kendim öderim.”

Başını bilmiş tavırla iki yana salladı. “Senden para almaz. Ama ısrar edersen belki.”

Onunla vedalaşarak aksi yönlerde ilerlemeye başladığımızda düz bir yola çıkmıştım. Neredeyse hiçbir arabanın olmadığı bu yol sahilin üzerinde yer alıyordu. Telefonuma okulun konumunu girdiğimde bu yolla oraya gidebileceğimden emin olmuş, bisiklete binmiştim. Pedalları çevirmeye başladığımda tüm asfaltın üzerine dökülen anılarımın üzerinden geçiyor, ince tekerlerin izini tazeliyordum.

Bisiklet sürerken parmaklarım çoğu zaman üşürdü.

Anneme bunu bildirdiğimde babamdan eldiven istememi söylemişti.

Ben ona babamın her ay benim için düzenli para yatırdığını biliyordum.

Annem bana tokat attı.

Zaten annem cevap veremeyeceği her an bana tokat atıyordu. Tokatlarının beni bastıracağını, susturacağını düşünüyordu. Haklıydı. Beni onun tokatları güçlü yapmıştı. Yanaklarımı onun beş parmağıyla izi taşı çevirmişti.

Ben o güne kadar hep güçlü olduğumu sanmıştım.

Fakat o gün... İlk kez ölmek istemişim. 16 Mart. İlk kez oradan çıktığım, babama koştuğum gündü. Hani denize düşen yılanı sarımsı ya. Ben babama ilk kez muhtaç hissetmişim çünkü hayatımın iğrençleşmesine göz yummayacak kadar büyümüşüm.

Annemin işlettiği genelevde birkaç kadın gözdeydi. Çoğu adam getir gelmez onları talep ederdi. Onlarla tek bir gece geçirmek için anneme servet ödemeye hazırdı çoğu. O gün de ismi Buse olan kadınla birlikte olmak için gelen adamlardan biri benim kaldığım karta gelmişti. Buse'yle beraber iğrenç renkli ışıklarla donatılan o koridoru ilerledikleri sırada banyodan çıkıyordum. Üzerimde siyah dar pantolon, bol mor kazak vardı. Saçlarım açıktı, kenarlarını tokayla arkada sabitledim sadece.

Odaya girmek üzereydiler ancak adamın gözleri beni bulmuş, duraksamıştı. Bunu fark ettiğimde tüm bedenimden geçen korku dalgasına rağmen kendim odaya atabilmişim. Defalarca bu adamların bakışlarına maruz kalmışım hatta bazıları bana dokunmak bile istemiş ama yaşım yüzünden birçok kadın buna izin vermemişti. Çoğu beni korumaya bile çalışmıştı.

Ama o gün kimse beni korumak istemedi.

O adam kapıya dayandığında kapıyı kırıp içeriye girdiğinde kimse sesini çıkarmadı.

Gözlerimi yumarak o anları zihnimden silmeye çalıştığım sırada olanlar oldu. Bisikleti çarpıp, düştüm. Gözlerimi açarak etrafa bakmaya başladığımda bir çöp konteynerinin yanında yere düştüğümü fark ettim. Burnuma anında dolan çöpün yoğun kokusu eşliğinde ayakta olduğum pedaldan çekip, etrafa baktım.

O an çöpün üzerinden üzerime atlayan kedi bile irkilmeme sebep olmadı. Bana öfkeyle bakan kediye, "Özür dilerim," dedim. "Senin mekânın sanırım burası. Bir kazaydı sadece."

Bir kazaydı.

Varlığım gibi.

Doğumum gibi.

Bir kaza, bir hataydı.

“Özür dilerim,” dedim gözümünden düşen yaşlar eşliğinde. “Her şey için özür dilerim.” Kedinin kızgın bakışları yok olmuş, arkasını dönerek yanımdan uzaklaşmıştı. Ellerimi başıma getirerek, “Delireceğim,” dedim kendi kendime. “Bir gün anılarım beni delirtecek!” Kafamı sıkıştırmaya, ezmeye çalıştım ama gücüm yetmedi. Neden yaşadıklarımı silmek mümkün değildi? Neden benim geçmişim sadece silinmesi gereken şeylerle doluydu?

On yedi yaşımı mahvetmişti insanlar.

On sekizden nasıl medet umardım ben?

O an içimden gelen bir duyguyla ellerimi açtım. “Allah’ım, Tanrı’ım, Rabb’im,” diye konuşmaya başladım. “Bana yardım edecek misin yeni yaşımda? Çok korkuyorum. Yaşadıklarımın yeniden yaşanmasından hatta daha fazlasına maruz kalmaktan çok korkuyorum.” Burnumu çektim. “Kıbleyi bulamadım. Özür dilerim. Ama sen beni duy lütfen.” Dudaklarım titredi. “Benim kimsem yok Allah’ım. Sen beni sever misin?” Başımı eğdiğim sırada tüm toplanmış yaşlar avuçlarıma düşmüştü. “İsmim Güniz Işık. Fakat benim hayatıma hiç güneş doğmadı, hiç ıdıklı günler görmedim. Bunu değıştirir misin?”

“Sen ne yapıyorsun?”

Bir ses duyduğumda irkilerek ellerimi yüzüme sürüp, “Amin,” demiştim. Ardından sesin geldiğı yöne döndüğümde üç köpekle başımda dikilen bir kıza rastlamıştım. Saçları siyah ve kısa olan kız gözlerini kısarak beni izliyordu.

“Ben dua ediyordum.” Ayaklanmış ve bisikleti kaldırmıştım.

“Çöplükte mi?” diye sordu tuhaf bir tınıyla.

“Evet?” Tereddüt tüm içime işledi. “Çöplükte dua edilemez miydi yoksa?”

Kızın siyaha yakın gözleri etrafı inceledi. “Hiç görmedim daha önce. Tuhaf bir tecrübeydi benim için de.”

Kaşlarımı çattım. “Sen benimle dalga mı geçiyorsun?” Bu sefer sinirlenip ona doğru adım attım ama aynı anda üç köpek de bana doğru havladı.

Kız sırtıttı. “Hafife alma bence beni.” Sonrasında bana doğru eğildi ve üzerimi kokladı. “Çöplük kokusu üzerine sinmiş, çocuk.”

“Çocuk mu?” diye sordum hayretle.

“Liselisin sen,” dedi dan diye yüzüme. *Alnımda mı yazılıyordu acaba?*
Omuzlarımı dikleştirdim. “Nereden biliyorsun?”

“Çünkü,” dedi kendinden emin tavırla. “Name’deki tüm üniversite öğrencilerini tanıyorum. Sen kesin liselisin.” Ardından sanki demin maske takmış gibi yüz ifadesi değişmiş, bu sefer oldukça sıcak bakışlarla beni süzmüştü. “Bir şeye mi canın sıkıldı?”

Gözlerimi ondan kaçırıp, “Hayır,” dedim. “İyiyim.”

Dudak büktü. “O yüzden mi ağlayarak dua ediyordun?”

“Sen beni mi dinledin?”

Dürüstçe, “Evet,” dedi. “Dua etmen güzel ama hayatının kumandasını eline alman daha etkili bir yöntem olabilir. Kimsen yok mu? Bul. Yabancı olduğun çok belli. Biraz sıcakkanlı olmaya çalış.”

“Ben,” dedim düşünceli şekilde iç çekip. “Soğukkanlı mı görünüyorum?”

Başını aşağı yukarı sallayıp beni onayladı. “Yüzün mahkeme duvan gibi. Biraz tebessüm et, arkadaş edin, insanlarla iletişimde ol. Biri mutlaka sana iyi gelir.”

Kısa ve yamuk saçlarına, kızarmış göz çevresine bakarak, “Sen de pek mutlu görünmüyorsun,” diye fikir yürüttüm. “Ağlamış gibisin.” Buna rağmen çok güzel görünüyordu. Ben ağladığımda kıpkırmızı kızarıdım. Burnum devamlı akar, iğrenç görünürdüm. Fakat ağlamak onu çok güzelleştirmişti. Makyajsız yuvarlak yüzünde tek bir kırmızı nokta dahi yoktu. Sadece gözlerinin içinde hafif kızarıklık vardı. Ve saçları... Yamuktu. Kendi mi kesmişti yoksa bu bir saç modeli miydi?

Köpeklerden biri ona doğru atlayıp yüzünü yaladığında güldü. “Önemli olan insan içinde gülüp yalnız başına ağlayabilmek. Bu sana kendi gücünü, potansiyelini kanıtlar.”

“Ben de yalnız ağlarım ama insan içinde gülemem.”

“Güleceksin,” dedi keskin tonla. “Her şeye ve herkese inat sadece güleceksin. Herkesi kahkahanda boğacaksın.”

Köpekleri çöp kokusundan huysuzlanmış olmalı ki harekete geçmişti. Kısa saçlı kız yanımdan geçip gitmeye hazırlandığında, “İsmin neydi?” diye sordum aceleyle.

“Umman,” dedi yanımdan geçip giderken. “Sen ismini söyleme çünkü seni çöplükte dua eden kız gibi hatırlamak istemiyorum. Gelecek sefer tanışırız! Çünkü Name küçük şehir!”

Kulaklığımı antamdan çıkarıp taktıktan sonra Bulut'u aramış ve bisiklete binerek yoluma devam etmeye çalışmıştım. İkinci alıştan sonra telefonu açan Bulut, "Hm?" dedi uykulu sesle.

"öplükte dua etmek yasak mı?"

"Hm?" Yorganın sesi geldi, ardından ışığı açtı sanırım. "Gün? Sen misin?"

Sinirle, "Benim!" dedim. Uyanmakta neden zorluk çekiyordu? Oysa ben tek bir alarımla uyanır, gözlerimi açardım. Bilincim de anında yerine gelirdi.

"Rüyamda öplükte dua ettiğine dair şeyler duydum. Ne saçma!"

Yüzüm acı dolu bir ifadeye büründü. "Yaptım ben bunu seni geri zekalı kaptan bozuntusu!"

Boğuk sesle, "Neredesin sen?" diye sordu. "Rüzgâr sesi duydum sanki."

"Okula gidiyorum."

"Saat kaç?"

"6 oldu sanırım."

"Af buyur?" şaşkınlığını soludum bir an. Haklı sayılırdı. "Bu saatte ne okulu?"

Bisikleti sola kırarak, "Evdekilere görünmek istemedim," diye açıkladım durumu. Bu sefer iç çekti.

"Neredesin? Alayım seni."

Gözlerimi sonuna kadar açarak yolun tanıdık gelmesiyle beraber pedalları daha hızlı bir şekilde çevirdim. "Bisikletleyim."

"Dikkatli sür," dedi beklenmedik bir şekilde. "oktan düştün ama değil mi? öplüğe düştün hatta?" Okul sonuncumuz artık beni şaşırtıyordu.

"Yani biraz kokuyor olabilirim," dedim ama o an burnuma dolan kokum kurduğum cümleye oldukça tezattı. "öp poşeti gibi kokuyorum, tamam! Bu rakibi etkisiz hâle getirmek için iyi bir taktik sanki?"

"Hangi rakip seni koklayacak kadar yakınına girer sence? Kim o kadar canından bezdi?"

Geçen ma beni koruduğu için az kalsın kırmızı kart yiyecekti. Koçumuz İlgar bu ma herkesin benim üzerime geleceğini, onun sınırlarıyla oynayacağını söylemişti ve sanırım haklıydı. "Bulut, bu maçı kazanmamız gerekiyor. Kimsenin seni oyuna getirmesine izin verme. Varmak

üzereyim. Hemen duş alacağım, sonra da hafif antrenman yaparım. Görüşürüz.”

“Peki.”

Alaca Koleji, Cevherler'den biraz daha küçüktü. Fakat Cevherler'in aksine rengarenkti. Birçok öğrencinin el izleriyle donatılmış bir duvarları vardı. Rengârenk duvarın önünden geçtiğimde istemsizce gülümsemiştim. Müdürümüz Vedat Bey duvarı bu şekilde kullanmamıza asla izin vermezdi. Fakat Alaca'nın müdiresi sanata oldukça düşkün biriydi, sırf bu yüzden okulun içerisinde yüzlerce tablo vardı.

Cevherler, spor kulüpleriyle göz önündeydi, Alaca ise daha çok resim, tiyatro, müzikle ön plandaydı. Eh, tüm kulüplerin tek başkanının Uğur olduğunu düşünürsek bu konuda neden geride olduğumuzu anlamak zor değildi pek.

Maç başlamadan önce Bulut bizimle son kez konuşmuş, ne olursa olsun buradan başı dik bir şekilde ayrılmanızı istemişti. Çünkü Alaca'nın geçen seferki mağlubiyetinden sonra savunmasını güçlendirdiğine dair şeyler duymuştuk. Fakat buna rağmen moralimiz harikaydı.

Cevherler'den neredeyse herkes buradaydı. Hatta coğrafya dersi yüzünden benim gözümde bir numara olan Hasan Hoca bile tribünde, ön sıradaydı. Bana el sallamış, beğeni işareti yaparak destek atmıştı.

Maç başlamadan önce herkes kendi yerini aldığı anda gözüme ilişen Efe ve yanında oturan babam, duraksamama neden oldu. Babam neden gelmişti? Daha dün annesini mezara koyan babam, şimdi burada maçımı mı izleyecekti?

Bulut yanıma gelip baktığım tarafa doğru döndüğünde, “Ha?” demişti şaşkınlıkla. “Hakan amca ne alaka?”

“Sanırım babam olmaya karar verdi.”

“Hep senin babandı.”

“Beni onu sevdiğim kadar sevmedi.” *Tıpkı Efe gibi.*

“Gün,” dediği sırada maçın hakemi yerlerimize geçmemiz için uyarı verdi. Bulut istemeden geriye gidip kendi yerine geçtiğinde tam ortada durmuştu. Sağ tarafında ben, solunda ise Gizem vardı. En sonunda üç forvete tamamlayabilmiştik takımı fakat yedeğimiz yoktu bu pozisyonunda, çünkü Bulut hepsini kovmuştu.

Maçın başlama düdüğü çaldığında orta sahada harikalar yaratan Hamit ve İnci kendi aralarında paslaşmaya başlamıştı. Hamit geçen sefer Bulut için kırmızı kart görmüştü ama konsey onun tahrik edildiğine kanaat getirdiği için oynamasına izin vermişti. Fakat buna rağmen uyarı almış, dosyasına maçta küfür ettiğine dair ceza işlenmişti. Bu onun futboldan kazanacağı puanı düşürecekleri kesinlikle.

İnci en sonunda topu Gizem'e attığında Bulut ve ben yerimizde kıpırdanmış, pas beklemiştik fakat Gizem'in karşısı iyi bir savunmayla kesildiği için topu geriye, doğruca Meryem'e yollamıştı.

Maçın ilk yarısında sadece uzun paslaşmalar vardı. Biz onların, onlar da bizim gol atmamızı profesyonel bir şekilde engelliyordu. Bu süreçte stoper pozisyonundaki Ayça düşmüş, bileğini incittiği için yerine başka bir kız oyuncu girmişti. Bunun haricinde hiçbir atakta bulunamamıştık çünkü bunun mümkün olmasına asla izin vermemişti karşı taraf.

İkinci yarıya geçmeden önce dinlenmek için sahadan çıkıp kendimizi boş bulduğumuz banklara attık. Sırtıma yapışan formamı fark ettiğimde dikelererek havluyu boynumdan içeriye doğru sıkıştırmaya çalıştım ama yapamamıştım.

Bulut formamı tutup kaldırdı ve alttan havluyu tüm sırtımı kaplayacak şekilde bastırdı. O an ona kızamadım çünkü etrafta bize bakan bir sürü göz vardı. Özellikle İnci, "Ayyy! Çok romantik!" diye şakıymış, kalecimiz Furkan'ın koluna girmişti. "Gördün mü, Furkan?"

"Gördüm, yavrum," dedi Furkan. Gözlerini kısarak Bulut'u süzdü. "Çıtayı daha fazla yükseltme istersen, kaptan. Zor durumda kalıyoruz."

Bulut kollarını göğsünde birleştirip "Yürü git lan!" dedi ama onunla dalga geçtiği sesine bile yansımıştı. "Sana mı soracaktım?"

İlgar araya girerek "Şu saçma tartışmanıza son mu verseniz?" diye sordu. "Ne kadar güçlendiklerini fark ettiniz mi? Savunmalarını parçalamak zorundasınız."

Gizem yanıma oturarak "Nasıl yapacağız onu?" diye sordu.

İlgar ellerini iki yana açtı. "Dikkatlerini dağıttın. Gol atarmış gibi davranın ama son anda topu başkasına gönderin? Burada önemli olan kimin gol attığı değil, sadece sayı kazanmak. Herkes sadece takımı düşünsün. Şampiyonluğa doğru koşuyoruz. Bu maçı kazanırsak Alaca elenir."

İlgar tüm maç arasında konuşmuştu. En sonunda hakem yerlerimizi almamızı istediğinde mataralarımızı İlgar'a uzatmış, sırtımızdaki hav-

luları çıkararak sahaya doğru ilerlemiştik. Bu sefer kaleler değiştiği için aksi yönündeydi herkes.

Maçın başlama düdüğü çaldığında top birkaç dakika onlarda kaldı. Fakat sonrasında Oğuz çıldırıp topu onlardan almış, bize doğru atmıştı. Atlayarak havada sabitlemeye çalıştığım topu üzerime gelen rakip yüzünden Bulut'a yolladım. Bulut üzerine gelenleri kolaylıkla geride bırakıp topu Gizem'e pas attığında bu sefer Gizem ona doğru gelen erkeklere göz kırpmıştı. Ve tabii ki erkeklerin dikkati dağılmıştı!

Gizem anında bunu kullanarak topu Bulut'a yolladı ve Bulut koşar adım kaleye koştu. Ben de peşinden gitmeye çalıştığım da biri formamdan tutmuştu. Onun elini iimeden koşturaya devam ettiğimde dizlerinin üzerinde yere düşmüştü.

Bulut gole doğru koşarken tam ortadan gidiyordu. Kaleci ve savunmacılar tam önündeydi, onları yarması pek de olası görünmüyordu.

Bir anda gözleri beni bulduğunda topu rakibin ayaklarının altından bana gönderdi. Top ayağımın altında durduğunda bir an kalbim küt küt atmaya başlamıştı. Öne doğru döndüğümde birkaç adım atarsam önümü keseceklerinden emindim.

İlgar, "Güniz! Koş!" diye bağırdı.

Müdürümüz Vedat Bey, "Haydi, Güniz!" diye ekledi.

Çağan, Nail, Uğur aynı anda, "At!" diye haykırdı. Ardından, "İnan-dık biz sizlere! Snejder yüzümüzü güldür bu sene!" diye eklediler Galatasaray marşını değiştirerek. Üçü her yerde Galatasaraylı olduğunu belli etmek zorunda mıydı?

Yine de onları dinleyip topun açısını değiştirdim. Koşturaya hazırlandığımı sandılar ama o an sert bir şut çektim kaleye doğru.

Gözlerimi korkuyla kapattığım sırada, "Gooooool!" diye bağırdı Cevherler tribünü coşkuyla. "Biz sporun ustası cevherler! Sanki her birimiz bir mücevher! Bu saha galibiyetimize olsun meşher! Lay lay lay lay! Yaşa Cevherler!"

Takımla oldukça kısa bir sevinç yaşadığımızda bir tek Bulut bana yakınlaşmamıştı çünkü sırtıma bastırıldığı havludan sonra ona patlamamdan korkuyordu.

Maça devam ettiğimizde bu sefer Alaca Koleji sert oynamaya başlamıştı. Özellikle kızların üzerine gidiliyor, erkek oyuncular tahrik ediliyordu. Mesela, tam yanımdaki rakip oyuncunun ayağındaki topu

almaya çalıştığım da beni hafifçe itmişti. Bulut bunu gördüğü an kavgaya etmek adına sert adımlarla bize doğru geldiğinde Zeki, onun önüne geçmiş ve uyarmıştı. Ben de anında ayaklandığım ve sorun olmadığını bildirdiğim için oyun devam etmişti.

En sonunda bir gol atmayı başardıklarında bizim aksimize oyuncular bağırma, saçma sapan göndermeler yapmaya başlamıştı. Onların bu hareketleri tüm herkesin moralini bozmaya yetmişti.

Sonuç 1-1 olduğu için penaltıya kalmıştık.

Bulut, ben, Gizem, Oğuz, Kamer sırasıyla penaltı kullanacak isimlerdik.

Penaltıyı ilk Bulut kullanmıştı ve gol atmıştı.

İkinci penaltıyı kullanan karşı tarafı Furkan engelledi. İnci anında, "Muslera'm benim!" diye bağırıp zıpladı.

Furkan yanımıza gelirken, "Barıştık mı?" diye sordu İnci'ye.

İnci ona sarılarak cevap verdi.

İkinci penaltıyı kullanmak için topu beyaz noktaya sabitleyip birkaç adım geri çekildim ve kalecinin gözlerinin içine baktım. Bulut bana ne demişti? Strateji. Peki, şu strateji olacak şeyi nasıl uygulamam gerekiyordu?

Tekrar onun gözlerinin içine, ardından kalenin sağ tarafına baktım. Büyük ihtimal bu şekilde onu şaşırtacağımı, sola vuracağımı sanmıştı. Çünkü sağa bakıp sağa vuracak kadar salak değildim gözünde. Fakat tam burada onun beklediğinin aksine sağa vuracaktım.

Öyle de yaptım. Topu sağa doğru şutladığımda sola doğru zıplamış ve gol olmasına izin vermişti. Ona asker selamı verip, "Teşekkür ederim," dediğimde gözlerini devirmiş, yumruğunu sıkıp kalenin demirine geçirmişti.

"Sataşma şunlara."

Bulut'un uyarısıyla sıırttım. "Eğleniyorum ama!"

"Ben onlarla çok fena eğleneceğim."

Kaşlarım çatılırken başımı ona çevirdim. "Nasıl?"

"Sana bir defa çelme takıp iki defa da omuz attılar. Yanlarına kalaçağını mı sanıyordu Alaca?"

"Bulut, saçmalama," dedim koluna dokunup önüne geçerek. "Maçta olur böyle şeyler."

Bu PDF'i para ile aldysanız, dolandırıldınız.

Bu ve daha fazlası telegramdaki kanallarda bedava boşuna PDF'e para vermeyin!

“Karışma,” dedi sinirle. “Sakin.” Sinirli miydi o? Ne yani gidip kavga mı edecekti onlarla?

Furkan ikinci defa topu yakaladığında üçüncü penaltıyı kullanmak için Gizem sahaya doğru ilerledi. Birkaç saniyede topa doğru koşup gol attığında topladığı saçlarını açmış ve savurarak bize doğru gelmeye başladı.

Eğer şimdi atamazlarsa kazanırdık. Onlar elenirdi ve biz devam ederdik.

Ve öyle de oldu. Furkan yine topu yerde yakalayıp aldığı anda İnci ve tüm takım, çığlık atarak ona doğru koştu. Hatta tüm Cevherler bir anda sahaya inip bağırmaya başladı. Onların aksine sakın bir şekilde kaleye doğru ilerlediğiminde bir anda önüme babamın çıkmasıyla duraksadım, yüzümdeki gülümseme silindi.

“Güniz?”

Yüzüm ifadesizliğe büründü. “Benim.”

“Özür dilerim,” dedi açık kahverengi gözlerini üzerime dikerek. Efe ve ben gözlerimizi, sarı saçlarımızı ondan almıştık. İkimiz de babamın bir kopyasıydık.

“Anladım.”

Yanımdan geçip gitmek istediğim sırada kolumdan tutup beni durdurdu. “Gerçekten özür dilerim, kızım. Annemin, babamın bunları yaptığını bilmiyordum.”

Alayla güldüm. “Sorun bilmemen değil.” Çenemi dikleştirerek tam önünde durdum güçlü bir şekilde. “Sorun bildiğinde sorgulaman. Bana inanmalıydın. Sorgusuz, sualsiz sadece bana inanmalıydın.”

Başını ağır ağır salladı. “Haklısın.”

“Neyse, bunları burada konuşmak istemiyorum.”

“Akşam yemeğinde herkes seni bekleyecek. Lütfen gel. Deden de gitti zaten.”

“O benim dedem değil,” diyerek yanımdan geçip gittim. Sahanın ortasında herkes sevinçle zıplarken kenardan beni izleyen Bulut’un gök mavisi gözlerini fark ettiğiminde bir anda ona doğru yürümüş ve tam karşısında durmuştum.

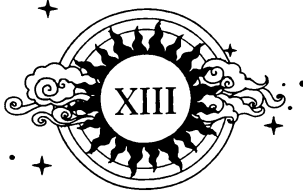
“Bir defalığına temas yasağını kaldırısam bana sarılır mısın?” Cümlem bir bomba gibi aramızda patladığında Bulut’un sarsılmaz o ifadesinin dağıldığına şahit oldum. Fakat hemen sonrasında başını sallamış, kollarını açarak beni davet etmişti.

Bir adım daha attım ve kollarımı onun sırtında birleştirdim. Bulut kolunun birini belime, diğeri ensemi attığında yutkunmuş, başımı göğsüne yaslamıştım.

Kalbinin atışları yine çok hızlıydı. “Kavga etmeyeceğine söz verersen bu sarılmanın süresi uzar.”

“Peki.” Ardından kulağıma doğru, “Ve emin ol, bu yasak sürekli bozulacak, gün ışığı,” diye fısıldadı. Bu sefer de benim aptal kalbim hızlandı.

BOOKSFER.COM

♪♪ Madrigal - Seni Dert Etmekler ♪♪
♪♪ Gökşin Derin - Romeonun Kırık Kalbi ♪♪
♪♪ Emir Can İğrek - Beyaz Skandalım ♪♪
♪♪ Berkay Altunyay - Rüya ♪♪

Birkaç hafta önce...

Bulut

“Seni gebertirim, Pamir!”

Duvara yasladığım Pamir’in suratına yeniden sert yumruk attığım sırada inlemiş, durmam için bana elini uzatmıştı. Dudağından akan kanı koluyla silerken kendimi hiç olmadığım kadar vahşi hissediyordum.

“Sana ne oluyor? Efe bile onunla uğraşıyor.”

“Sen uğraşmayacaksın!” diyerek işaret parmağımı göğsüne bir bıçak gibi sapladım. “Bir daha ona not yazdığını, sataştığını görürsem voleybol takımından siktir olup gidersin.”

Gözleri irileşirken, “Nail’in en başarılı oyuncusu benim,” demişti. “Beni harcayamaz.”

Kaşlarım havalandı. Dilimle onaylamaz bir ses çıkararak, “Sence Nail beni kırar mı?” diye sordum. Bunun cevabını biliyordu. Nail onu kovmasını istediğim an Pamir’in gözünün yaşına bakmazdı.

“Pekâlâ,” dedi kolunu dudağına bastırarak. “Bir daha ona bulaşmam.” Başka hiçbir şey demeden soyunma odasından çıkıp gittiğinde bu sefer yumruğumu öfkeyle duvara geçirmiştim. Artık dayanamıyordum. Yaren’e rağmen Efe ve yaptıklarını hazmedemiyordum. Efe’nin, öğrendiği taktirde Yaren’in yanına gelmeyi durduracağı ihtimaline rağmen onu korumaktan vazgeçmiyordum.

Parmak boğumlarımı dolabımdaki bandana ile sardığım sırada ıncınsı sesin kulağıma dolması bir olmuştu. Soyunma odasındaki mazeme dolabının içine girdiğimde Efe ve Uğur'un sesi bu sefer daha yakından gelmişti.

"Ne yani onu partiye mi davet edeyim?" Uğur'un sorusuyla kulağıma daha iyi duymak adına kapıya yasladım. Kimden bahsediyordu?

Efe'nin pürüzlü, "Evet," dediğini duydum. "Şimdi koridorda bekleyip onu partiye çağıracaksın. Ben de sana atarlanacağım. Akşam da yemek saatinde beni arayıp Güniz'i soracaksın. Ben de onu getirmeyeceğimi belirteceğim sana. Babam zaten bana sinirli, hemen parçayacaktır. Böylece akşam senin partine getireceğim onu."

Günden bahsediyorlardı.

Efe kusursuz planını anlatırken kaşlarını çatılmış, sinirden yumruklarını sıkıyıştırmıştı. Maksadı neydi?

"Akşam doğruluk ve cesaret oyununda Pamir'i kapıların yanına koyarız. Güniz cesareti seçerse Pamir'le yukarıya çıkıp odada yarım saat durmasını söyleyeceğiz. Kim olursa olsun bunu isteyecek Güniz'den. Böylece Dedikodu Sitesi olayı kendi çapında yorumlar."

Sikerim ama ben o Pamir'i.

Uğur, "Bir şey yapmayacak değil mi kıza?" diye sorduğunda bunu demesine şaşırmıştım.

"Tabii ki yapmayacak! Saçmalama. Maksadımız okula iyice rezil olması ve çekip gitmesi." Efe'nin o an sadece yüzünü dağıtmayı hayal ettim. Bunu mutlaka bir gün yapacaktım çünkü benim de sınırlarım vardı.

Biraz sonra ikisi de çıkmıştı. Kapıyı hafifçe aralayarak içeri baktığımda kimsenin olmadığından emin olup kendimi bahçeye açılan kapıdan dışarıya attım. Ardından bahçe yolundan okulun girişine oradan koridora dâhil olduğumda Efe'yle Uğur da aksi yönden bana doğru geliyordu.

Gün ileride demin dolabına iliştilen nota bakıyordu. Notu buruşturarak dolabın içine tıktığında yüzünde tek bir mimik dahi oynamamıştı. Çok mu umursamazdı yoksa harika rol mü kesiyordu?

Gün derse gitmek için ilerleyeceği sırada Uğur ona seslendi. "Gayrimeşru kız! Uğrasana akşam partiye." Gün ona doğru döndüğünde ruhsuz bakışlarıyla Uğur'u süzmüştü.

Kızları açık kahverengi gözleri çığırında. "Ne partisi?" diye sordu.

Uğur ona lanet olan davetiyelerinden uzanıp. "Doğum günü partisi var almana," dedi sahte samimiyetiyle. "Herkes geliyor nereden?"

Gün yutkunmuştu tereddütle. "Neden beni çağırıyor?"

Uğur kızları omuzlarını silkeli. "Öylesine."

Gün kaşlarını çatmış, onun bu ani davetinin sebebini düşünmüştü. Fakat Uğur buna müsaade etmeden davetiyeyi Gün'ün parmaklarının arasına sıkıstırmış, başka bir kızın yanına gitmişti. Gün durumu kabullenerek arkasını döndüğünde çoktan onun dibine girmiş Efe'yle karşı karşıya gelmişti.

"Uğur!" Efe'nin gür sesi okulun koridorunda yankılandığında Uğur onların yanına döndü tekrar. Uyduruk kızgın bakışlarına Gün ve Uğur arasında dolaydı. "Bunu partiye çağırmak için kimden izin aldın?" O an tam Efe'nin ağzının ortasına bir yumruk çıkmamak için kendisini dizginlemişti. Çünkü Yaren şu an yoğun bir tedavi sürecindeydi ve Efe'ye ihtiyacı vardı.

"Efe, tüm okul davetli." Uğur, *ben seni her anıma paralıyacağım. Kesin bilgi.*

Efe her zamanki gibi Gün'ü utandırmaya kararlıydı. Fakat bilmediği tek şey kız kardeşinin de bu okulda kalmaya kararlı olmasıydı. Efe inatla, kardeşi ondan da inatlı. "O buraya ait değil. Her bir bizim partilerimiz onu kesmez. Annesinin işlettiği genelev partileri ona daha cazip gelir."

Gün bu cümlelerini kaldıramayıp tuvalete doğru koştuğunda kulağını anlamıştı. Bu durumlarda ya titrer ya da kızardı. O koşup Efe'den uzaklaşırken yüz ifademi düzelterek ellerimi cebime taktım ve onlara doğru ilerlemeye başladım. Efe de o sırada eliyle Pamir'i çağırıyordu.

Pamir'le aynı anda Efe'nin yanına vardığımızda, "Tuvaletten çıkarken Güniz'e çelme takıp saçını çek," demişti. Pamir çıkarmadan bana baktığında kaşlarını havalandırarak onu uyardım.

Pamir, "Abi, Gülsüm Hoca beni keser geç kalırım. Bulut yapar!" dediğinde onun kafasını koparmamak için gözlerimi sıkıca yumup açtım. Bu çocuk ne saçmalıyordu?

Pamir koşar adım yanımdan uzaklaştığında, "Bulut!" diye seslendi Efe. "Yarın sizdeyim."

Boğazım yandı. "Yapmasak?"

“Eğer yapmazsan herkesi konferans salonuna toplayıp geneleve yapılan polis baskınından görüntüler gösteririm. Orada hem annesi hem de Güniz var.”

Kalbim yandı. “Tamam ama saçını çekmem.” *Çekmem.* Güneşin toplandığı o saçlarına nasıl kıyabilirdim?

Cevap vermesine fırsat vermeden tuvaletin önüne doğru ilerlediğimde birkaç dakika sonra dışarı çıkmış, sağa dönmüştü. Aynı anda kangren olmasını umduğum ayağımı uzatıp ona çelme taktım.

O düştü.

Ama neden ben düşmüşüm gibi oldu?

Dudaklarından kopan acı dolu inilti, kulaklarıma ulaştığında tüm varlığımı yok etmeyi diledim. Koridordaki herkes bize dönüp bakmıştı ama Gün başını bir an olsun kaldırıp ona çelme takan bana bakmamıştı.

Ayağa kalkmak için yaptığı ilk hamle başarısız oldu. Sonra sanki zeminden kendi gücünü almış gibi saçlarını yüzünden çekip ileride bizi izleyen Efe’ye baktı. Ben de onun gibi Efe’ye döndüğümde sırtığına şahit olmuştum.

Sikerler bu durumu.

Ne olacaksa olsun.

Elimi ona uzattım. Yaren’i unuttum, annemin ve babamın bana ihtiyaçla bakan gözlerini unuttum. Sadece ona elimi uzattım.

Fakat beni umursamadan, bir defa bile bakmadan çantasını göğsüne bastırıp ayağa kalmış, koşarak uzaklaşmıştı.

Efe’nin ateşle harlanan gözlerinin üzerimde olduğunu fark ettiğimde ellerimi cebime tıkarak ona doğru yürüdüm. “Çelme tak dedin, el uzatma demedin.” Ona göz kırıp sınıfa doğru yürüdüm ve hiçbir şey anlamadığım Matematik dersine girdim.

Yemek arasında kafeteryadaydım ama sıraya girmek için masada bekliyordum. Her defasında sıraya girdiğimde birileri beni öne almaya çalışırdı ve bundan nefret ediyordum. Sırf futbol takımının kaptanı ve belirli bir popülerliğim olduğu için bu şekilde davranılması hiç de doğru değildi.

Gün sıradaydı.

Demin hakkında çıkan habere rağmen buradaydı. Onun cesaretine ve gücüne hayrandım sanırım. Başkası olsa ağlaya ağlaya bu okuldan çekip giderdi ama o pes etmiyordu.

Sıranın ön tarafında aşağı sınıftan iki çocuk Gün'e bakarak gülüyordu. Tepsilerini alıp çekip gitmelerini bekledim çünkü onların dişlerini kırmak için sabırsızlanıyordum. Ama beklemediğim bir şey yaparak salçalı makarnasını Gün'ün üzerine döktü biri.

Tüm kafeteryadan nidalar seslenmeye başladığında çoktan onlara doğru ilerlemeye başlamıştım. Ben Gün'ün arkasında durduğum sırada eline aldığı vişne suyunu karşısındaki çocuğa doğru fırlattı.

İşte benim kızım.

Çocuğun yüzü renkten renge girerken öfkeyle bir adım atmış, elini Gün'e doğru uzatmıştı. Aynı anda gözleri benim gözlerime değdiğinde, "Sakin," dedim dudaklarımı oynatarak. Kimse benim onu uyardığımı fark etmemişti ama çocuk elini anında çekmişti. Gülümseyerek yanımdaki birinci sınıfa, "Bu makarnayı onun üzerine dök," dedim sessizce. Çocuk futbol takımına girmek isteyen biriydi ve dediğimi anında yapmıştı. Bu şekilde kimse Gün'ü koruduğumu anlamamıştı. "Özür dile. Yoksa daha fena rezil ederim seni," diye fısıldadım makarnayı Gün'ün üzerine döken kişinin kulağına.

Gün gözlerini açana kadar ben kaybolmuş, onun ölçülerinde yedek forması olan bir kız aramaya başlamıştım.

En sonunda tanımadığım bir kız bana yedek formasını verdiğinde, Gün'ü bodrum katının olduğu merdivende buldum ve ona mesaj yazdım. Ona yazdığım ilk mesaj değildi ama kesinlikle yolladığım ilk mesajdı. Ve son olacağını da sanmıyordum.

Bulut: Üstünü değiştir Gün.

Aynı anda poşeti yukarıdan aşağıya doğru bıraktım.

Gün: Sen kimsin?

Ben senin geçmişinin en güzel anısıydım Gün. Sana ilk şut çekmeyi öğreten, yanında dilek dilediğin o çocuğum. Hatırlamadın ama beni.

Bulut: Gün ışığını öldüren biri. O yüzden kim olduğumla ilgilenme. Yoksa sönersin Gün.

Gün: Ben bu okula geldiğim gün söndüm zaten.

Seni söndüren herkese bedel ödettim, ödeteceğim.

Bulut: Reşat Nuri Güntekin tam burada diyor ki; 'En uzun, çarniz geceni düşün. Sabah olmadı mı?'

Gün: Hiç olmadı sabah.

Bulut: Sabah olsa bile ben ışığını kimse görmesin diye güneşi saklarım. O yüzden bana, ben sana yazmadıkça yazma.

Güniz Işık diye bilir seni herkes. İçimde büyüttüğüm gün ışığım olduğundan haberdar değiller çünkü.

Ben seni kimse görmesin diye senin sönmene göz yuman o aciz kişiyim. Beni tanımasan da olur. Ama keşke hatırlasaydın... Beni değil, o çocuğu keşke hatırlasaydın. *Keşke ben, seni öldürmeden sevmeyi öğrenebilseydim.*

"Babamla annemi göndermek için bir taraflarımı yırttım! Umarım kimse bir yerlere kuzmaz çünkü alkolsüz olacağını söyledim babama." Önümdeki içkilere rağmen mataramdaki limonlu suyu kafama diktim. Efe daha gelmemişti. Ve umarım yalnız gelirdi.

Uğur'un doğum günü partisinde hava iyi olduğu için masa dışarıya kurulmuştu. Işıklarla donatılan bahçede akşam olduğunu anlamak için yukarıya bakmak gerekirdi. Göz kamaştırıcı ışıklar gözlerimi sık sık kırpmama sebep oluyordu.

Biraz sonra gözüme kapıdaki tanıdık kişi takıldığında kalbim anında teklemeye başladı.

Gün gelmişti. *Kahretsin.*

Aptal kız, bu oyuna düşmüş müydü?

Bize doğru gelmeye başladığında, "Efe gelmeyeceğini söylemişti," demişti Uğur kapının önünde onu karşılayarak.

Gün omuz silkti. "Gelmeyecektim." Yavaşça onlara doğru ilerlediğim sırada hâlâ beni fark etmemişti.

Uğur, "Hımmm," diye mırıldandı. "Bu gece eğlenceli olacak gibi." *Nah size eğlence! Ben buna izin verir miydim?*

Aniden Uğur'un arkasından çıkıp, "Senin burada ne işin var?" diye sordum. Bağırma mıştım ama sesim oldukça sinirli çıkmıştı. İrkilip bir adım geri çekildiğinde o an tüm ifadem dağılacaktı ama kendimi zorlukla toparladım. "Sana sordum!"

"Ben davet ettim."

“İyi halt ettin. Kov şunu hemen!” *Şu mu? Cidden mi Bulut?*

“Bulut, abi, sana ne?” diye sordu Uğur tavırlarına anlam veremeyerek. Elindeki içkiyi bana uzattı. “İç, gevşe biraz. Bu gece harika olacak!”

Hayır, buna izin vermeyecektim. Öfkeyle bana uzattığı içkiyi devirdim. “Sana kov onu dedim!” Uğur’un tam önünde durduğumda bugün planladıkları yüzünden sinirlerim oynamıştı yine. “Benim sözümü ikiletecek misin?” *İnandırıcı oyna, Bulut. Daha inandırıcı! Gözlerimi Gün’e doğru çevirdim. “Hem de bu gayrimeşru kız için?” Özür dilerim. Çok özür dilerim. Öyle demek istemedim.*

“Hayır ama,” demişti Uğur tereddütle. Oyunlarını bozmamdan rahatsız olmuş gibiydi. “Ya Efe’yle geldiyse?”

“Efe neden getirsin bunu?” *Senin bu diyen dilini koparayım, Bulut.*

Bir anda, “Beni Efe getirdi,” deyip gözümün içine bakmıştı. Yüzünde bir tebessüm oluştuğunda hâlâ bana bakıyordu ve bu sanırım bana yıllar sonra en uzun bakıştıydı bu. *Bir de bayıl istiyorsan Bulut.*

Gün elini kaldırıp orta parmağını bana doğrulttu. “Kovun bakalım şimdi. Yerse.” *Sert kızım benim. Kafanı alıp ısırmak istiyorum sen böyle güçlü şekilde karşımızda durduğunda.*

Gün bizden uzaklaşıp kalabalığa karıştığında gözlerim Nail’le beraber cips yiyen Pamir’e ilişmişti. Seri adımlarla yanlarına gittiğimde Pamir beni görür görmez ciddileşti.

Nail ise onun aksine boynuma atladı. “Aşkım, ben de şimdi geldim!”

Gözlerimi Pamir’den ayırmadım. “Efe ya da Uğur senden bir şey istedi mi?”

Başını salladığında Nail’i kendimden ayırdım. Dirseklerimi yuvarlak masaya yaslayarak ona doğru eğildim. “Eğer onunla yukarıya çıkma gibi bir düşüncen varsa kaydını okuldan sildirmek için bana yalvarırsın. Seni mahvederim.”

Pamir başını şiddetle iki yana salladı. “Kabul etmedim ama Uğur çok ısrar etti.”

“Çık git partiden o zaman.”

“Gidersem başkasını bulamazlar mı sanıyorsun?” diye sordu. “Bulurlar.”

Aynı anda, “Kaptanlar ve kulüp başkanları!” diye bağırdı. Tüm kulüplerin başkanı ta kendisiydi? “Ve Güniz! Hepiniz salona geçin. Oyun oynayacağız.”

Efe, Gün'ün yanından geçerek içeriye girdiğinde Gün de peşinden ilerlemeye başlamıştı. Efe'nin eve girdiği an kapının önünü kestiğinde Gün içeri girememişti. "Sen gelmiyorsun." Ses tonum neden *Voldemor* gibi çıkmıştı? Çok mu abartmıştım acaba?

Benden korkmadı. Aksine rahat tavırla başını omzuna yatırıp, "Yoksa sana hareket çekmem kanına mı dokundu kaptan?" diye sordu. *Ya, aksine gurur duydum seninle.*

Gözlerimi kustum. "Defol."

Sinirlendi ve diklenmeye devam etti. "Efe bir şey demedi. Sana ne oluyor?"

Senin için be kızım. Anlasana artık. Aptal. "O benim dostum. Ve sen onun hayatını mahvettin. Bu yüzden senden nefret etmemden normal ne olabilir?"

Alayla güldü ve gözlerini devirdi. "Ben de bayılmıyordum zaten sana." *Oysa ben sana bayılıyordum.* "Çekil önümden."

Bu sefer derin nefes almış ve kızgın gözlerimi ona dikmiştim. "Oynamayacaksın bizimle." Anla artık! Çek git şu partiden!

"Oynayacağım."

Aramızda kısa bir sessizlik doğduğunda onun inatçı gözlerine bakmaya başlamıştım. Bu kız neden abisinin bir kopyasıydı? Sadece dış görünüş olarak değil, birçok huyları da benzerdi. Mesela, bu tavrı aynı Efe'yi andırıyordu.

"Bir sorun mu var, kardeşim?" Gün bu hitabı kendi üzerine alırdı. Ama Efe'nin bana dediğine kalıbımı basabilirdim. Gözlerinde parlayan o ışık söndüğünde benim de rüm içim kararı.

Efe'ye bakmadan, "Onu istemiyorum," dedim. *Efe, onu üzmeni istemiyorum!*

Efe gelip bana sarıldığında bir an için kurduğu plandan vazgeçmesini umdum. "Kralısın kardeşim ama bugün babam için ona tahammül edelim. Bırak oynasın bizimle."

Bundan daha ileriye gidemezdim çünkü Efe anında benden şüphe duyardı. Bu yüzden dudaklarıma vurduğum kilitte içeriye girmek zorunda kaldım. Efe aceleyle salona girdiğinde, "Pişman olacaksın," diye fısıldadım kulağına. Belki bu sefer anlar, çekip giderdi. Ama aptal kız yine anlamadı.

Efe gözleri dolu bir şekilde gelip, "Güniz titriyor," dediğinde kalbimin yere düştüğünü hissetmiştim. "Onu eve götürür müsün? Beni yanında istemez."

Nail'le nasıl koştuğumuzu hatırlamıyordum. Gün'ü soğuk asfaltın üzerinde bilinci kapalı bir şekilde bulduğumda delirmek üzereydim. "Gün!" Beni yine duymadı. Onu kucaklayarak havaya kaldırdığımda Nail çoktan araba getirmek için uzaklaşmıştı.

Nail birkaç dakika sonra arabamı getirdiğinde Gün'ü arkaya yatırdım ve sürücü koltuğuna geçtim. "Ben de geleyim?"

"Gerek yok," dedim ve gazladım. Bir an onu doktora götürmeyi düşündüm ama sonra uyanır gibi olduğunu gördüğümde bundan vazgeçtim. Uyanınca beni görürse ne tepki verirdi acaba?

Evlerinin önüne geldiğimizde ışıkların kapalı olduğunu fark ettim. Bu yüzden cebimdeki anahtarı aldım. Bu anahtarı Efe'den çalmıştım birkaç ay önce ve hâlâ haberi yoktu.

Önce arabadan inip kapıyı açtım, evi kontrol ettim. Tahmin ettiğim gibi herkes uyumuştı. Sonrasında kapıyı açık bırakarak Gün'ü kucığına aldım ve eve girdim. Ayağımla kapıyı kapattıktan sonra onu odasına kadar taşımış ve bu sırada dizinin, başının yaralandığını görmüştüm. Başındaki küçük bir çizikti ama dizindeki pek iç açıcı değildi.

Çorabını çıkarmam gerekiyordu. Derin nefes alarak elimi siyah eteğinin içine doğru uzattım ve çorabını çıkardım.

Bu ne biçim eziyetti böyle?

Dayan, Bulut... Dayan, oğlum.

Çorabını çıkardığım an dizindeki yara daha da büyümüştü. Fakat yaralar konusunda oldukça tecrübeli olduğum için odasından çıkıp koridordaki banyoya girmiş, ilk yardım çantasıyla geri dönmüştüm. Dizindeki yarayı temizleyip sıkıca sardıktan sonra alnındaki çizigi de kapattım küçük bir bandajla.

Eteğini çıkarmadan üzerine yorgan örtüp bir süre ay ışığının yüzünde parlamasını izledim.

Her gece yaptığım gibi.

Gün... Her gece kalın pijamalarıyla uyurdu çünkü geceleri üzerini açardı. Ama odasına uğramayan babası bunu fark etmezdi ve sabaha kadar ayaklarına sarılırdı. Küçüldükçe küçüldü, masum ifadeyle uykusuna devam ederdi. Asla üşüdüğünü anlayıp uyanmazdı, birinin üzerine örtmesini beklerdi sanki.

O biri bendim.

Farkında değildi ama beklediği kişi bendim.

Her gece üzerini örterdim. Bu eve girmemi yasakladığı günler haricinde her gece, attığı yorgana sarardım bedenini.

Ben ona âşıktım. Belki çocukluğumdan, belki okula geldiği ilk andan beri. Tarihini kesin bilmiyordum. Ama her defasında koridorda dimdik yürüdüğünde yeniden vurulduğumdan emindim.

Bu eve her gece onun için giriyordum. Ya anahtarla ya da Efe'nin odasına çıkan ağaca tırmanarak. Bir şekilde bunu yapıyordum çünkü o üşüyordu. O geceleri üşüyordu... Bir yorgana, o yorganı uzatacak ele ihtiyacı vardı.

Beni neden hatırlamamıştı? *Oysa benim ona elmalı turta sözü vardı.*

Elimi dağılmış saçlarına doğru götürdüm ama dokunmadım. Sapsarı saçlarının parmaklarıma dolanmasını hayal ettim. Tüm bedenim hayaliyle ısındı, kalbimin ise tuhaf bir yangına atılan odun gibi yandı. "Keşke beni görsen, duysan." Gülümsedim buruk bir şekilde. "Keşke beni hatırlasan." Benden gelip hesap sormasına ihtiyacım vardı. Neden ilk günden yanında olmadığımı bana sorması gerekiyordu. Neden bu kadar şeye göz yummuştum? *Kardeşim için.* Neden bugün ona bir şerefsiz gibi davranmıştım? *Onun için.*

Yaren'e rağmen bugün ona elimi uzatmıştım Efe'nin gözlerinin önünde.

Söz konusu Gün olduğunda ben kendi kardeşimi bile harcamıştım.

Suçlu muydum? Evet. Ama ben ona kıyamıyordum. O her üzülduğünde ben kahroluyordum.

"Aptal kız," diye fısıldadım. "Beni hiç görmedin. Aptalsın işte." Gözlerim dolduğunda sanki görecekmış gibi başımı yana çevirmiştim. "Karşıma çıksam beni reddedeceğinden o kadar eminim ki..." Burnumu çektim. "Korkuyorum. Ya bir gün başkasını hayatına alırsan?" Parmakımı burnunun ucuna getirerek düzenli nefeslerini hissettim bir süre. "Bir gün beni sevebilme ihtimalin için yaptım her şeyi Gün."

Bulut'un gün ışığı olmazsın değil mi? Benim olmak istemezsin çünkü sen tek başına zaten idare edebiliyorsun.

Bana güvenmezsin değil mi? Çünkü sen kendi babana bile güvenmiyorsun.

"Kalbimi yağmaladın," dedim sesim kısılırken. "Küçük hırsız..." Kalbimi geri vermezsin değil mi?

Telefonuma gelen mesajla beraber gözlerimi istemeye istemeye on-
dan çektim.

Nail: Odadan çık. Efe eve dönüyor. Şüphelenmesin.

Bulut: Anlaşmayı bozdu. Artık umurumda değil. Ne olacaksa olsun.

Nail: Saçmalama.

Bulu: Karışma.

Efe bana, Gün'e zarar gelmeyeceğine dair söz vermişti. Fiziksel hiç-
bir acı yaşamayacaktı. Onu sadece okuldan göndermeye çalışacaktı.
Ama haddini daha ilk günden aşmıştı. Gün haklıydı. Şu an tüm okul
onu bir cinsel obje olarak görüyordu.

Biri ona dokunursa Efe'nin o kişiyi pişman edeceğini biliyordum
ama o kişileri teşvik eden ta kendisiydi. Bunu anlaması için daha ne
yaşanması lazımdı?

Dizi kanamıştı. Bu anlaşmamızı çoktan bozmuştu.

Dakikalar sonra Efe aralık olan kapıdan içeriye girdiğinde, "Sen ne-
den hâlâ buradasın?" diye sordu. Gözleri Gün'ün üzerindeydi. "Alnına
ne oldu?"

"Dizi kanıyordu, alnı çizilmişti."

Başını onayla sallayarak bana döndü. "Neden buradasın?"

"Çünkü olmam gereken yer burası."

"Bulut," dedi bu sefer daha sert sesle. "Edebiyat yapmadan konuş. Ta-
mam, anlaşmayı bozdum ama yine de onun dibine girmen gerekmiyor."

Oturduğum yerden kalkıp karşısına dikildim. "Bitti artık."

Kaşları çatılırken dediğimi tam idrak edememiş gibiydi. "Nasıl?"

"Sen kardeşimin yanına gelip gelmemekte özgürsün ama ben bun-
dan sonra senin kardeşinin dibinden ayrılmayacağım. Kendi bildiğim
yoldan gideceğim."

Sırıttı. "Sana âşık olacağını mı sanıyorsun? Sen onu tanımıyorsun.
Ona çelme taktığın, bugün kovduğun için senden nefret ettiğine ka-
lıbımı basarım!"

"Kalıbına tüküreyim senin," dedim yüzümü buruşturarak.

"Bulut," diye tısladı dişlerinin arasında. "O gidecek." Onunla aynı
yüze sahip aynı göze sahip biri nasıl bunu söyleyebilirdi? Bu kadar kör
nasıl olabilirdi?

"Kalacak," dedim inatla. "Hem de benimle." *Eğer isterse...*

Beni vazgeçirmeye çalıştı. “Yapma.”

“Âşığım lan!” dedim bir anda. Gözlerim dolmuş, çenem seğirmişti. “Çok âşığım ben ona. Üzme onu, ne olur? Dayanamıyorum artık! Bu çaresizlik beni öldürüyor. Hiç olmazsa beni düşün. Çok âşığım.” Başımı yatağa doğru çevirip onun uyuyan hâlini izledim. Bu zamana kadar sustuklarım onu çok yaralamıştı. Peki, bundan sonrası? Nasıl kurtardım? Nasıl onu kendime inandıracaktım?

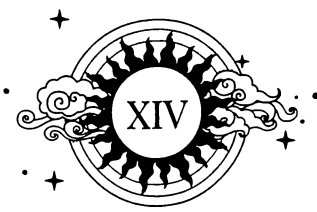
“Büyük hata yapıyorsun,” diye mırıldandı Efe. “Kendi kardeşine rağmen benim kardeşime âşık olman büyük bencillik. Yaren’i düşün-men gerekiyordu.”

Başımı aşağı yukarı salladım. “Ben bencilim,” diye onu onayladım. Başımı yeniden Efe’ye çevirmiştim. “Ama sen de vicdansızsın.”

Efe çıkıp gittiğinde yeniden onunla baş başa kalmıştım. Yarın bir başlangıç olacaktı. Peki, nasıl davranmam gerekiyordu? Mesela, bugün onu eve taşıyan kişinin ben olduğumu öğrenmesine gerek var mıydı? Çorabını çıkardığım, ona dokunduğum için bana kızabilirdi.

Bilmemesi daha iyi olurdu.

“Kardeşim beni hiç affetmeyecek,” diye konuştum kendi kendime. “Sen de affetme.”

♪ Sena Şener - Her An Gidebilirim ♪

Ben Güniz Işık Doğandemir. Bir ihanetten doğan, bir babanın ve abinin gözlerinin içine bakarak onlardan bir ısıltı bekleyen o kız çocuğu. Abisinin peşinde koşan, onu yakalamaya, ona sarılmaya çalışan ama her defasında hüsrana uğrayan o kırgın kız.

Abim elimi uzatacağı kadar yakın olmuştu bana ama ben neden ona hiç dokunamamıştım?

Peki, Bulut? O neden sorgusuzca beni kollarına alıyor, sıkıca sarıyordu?

Neden bana kendimi güvende hissettirmişti ki? Bana yapacağı kötülüklerin başlangıcı mıydı tüm bunlar? Böyle hissetmemeliydim! Onun kolları bana huzur vermemeliydi. Göğüs kafesimin parmaklıkları erimemeliydi. Kalbim ona sesini duyurmak istercesine atmamalıydı.

Bulutların ışığı olmadığını, belki de bu yüzden ışığıma muhtaç olduğunu iddia etmişti. Bulutların da yaktığını ona söylemem gerekir miydi? Çünkü o bana dokunduğu an tüm tenimden alevler yükselmışti sanki.

Benim yorgun kalbime sarılmıştı kolları. Benim bitkin ruhumun topraklarını sulamıştı onun teması. İlk defa yeşerdiğimi hissediyordum. İlk defa karların arasında inatla açan bir çiçeğe benzetiyordum kendimi.

"Kızım? İyi misin?" Düşüncelerimi bölen sese doğru döndüğümde boş bakışlarım üzerinde toplanmıştı.

"Yorgunum biraz." *Kırgınım bir de.*

"Peri Hanım ne yapsın sana akşama?" Akşam onlarla yeniden aynı masaya oturmayı kabul etmişim çünkü Bulut'la sarıldığımız sırada bizi uzaktan izlemiş, sonrasında yanımıza gelip Bulut'u da davet etmişti.

Benimle arasında bir köprü oluşturmak için Bulut'u davet ettiğini biliyordum. O an teklifini reddedebilirdim çünkü Bulut benim gerçekten sevgilim değildi. Fakat babamın gözünde biz sevgiliydik ve ona değer vermediğimi düşünmesini istemiyordum. Kısa süreli anlaşmamızda Bulut beni herkesin yanında, tek başına olduğumuzda el üstünde tutuyordu. Ben ise yalnız kaldığımızda dikenlerimi çıkarıyordum. İnsan içinde ona çiçek açmaya mecburdum.

"Fark etmez." Ardından kaşlarım düz bir çizgi hâlini aldı. Bulut, Rus salatası seviyordu. Peri teyzeden bunu rica edebilirdim sanırım.

"En sevdiğin yemek ne?"

Babamın sorusuyla başımı ona çevirdim. Bu soruyu sormasını beklemiyordum. "Ben yemek seçmem."

"Ama en sevdiğin olmalı?"

"Yok." *Spagetti.*

Parmaklarını direksiyonda oynatarak, "Tatlı olarak ne seversin?" diye sordu bu sefer de. Babam cidden benimle köprü oluşturmak istiyordu... Bunu küçüklüğümden beri yapardı ama en sonunda beni genelevde bırakacağını bildiğim için ona alması gereken cevapları vermezdim. Günün sonunda bana el sallayıp veda edeceğinden emindim çünkü.

"Fark etmez bana." *Elmalı turtta. Hem de Bulut'un elinden. Baba, senin bile bilmediğin şeyi başkası nasıl bana kendi elleriyle yaptı? O nasıl öğrendi sen bile bilmezken?*

"Güniz," dedi soluklanarak. "Bizim yaşadıklarımız pek normal değil. Hepsi de benim hatam. Ama lütfen, sana ulaşmama izin ver. Aramızda bu şekilde uçurumlar olmasından memnun değilim."

Dudaklarımı ıslatarak, "Ben on sekiz yaşımdan sonra ayrı eve çıkabilir miyim?" diye sordum. "Bir ev almana gerek yok. Kira da olur."

Sorumla beraber arabayı bir anda kenara çektiğinde kemerim olmasa cama yapışırdım büyük ihtimal. Elimi torpidoya koyarak dengemi sağladığımda, "Ayrı eve çıkmak mı?" diye konuşmuştu şaşkınlıkla. "Bunu kim aklına soktu? Melike mi?"

Kaşlarım havalanırken, "Demek o da bunu istiyor," diye mırıldandım sessizce. Gözlerimi gözlerine kenetledim. "Bu benim düşüncem. Yalnız kalırsam sınavlara daha iyi odaklanırım." Yalan değildi. Yalnız başıma yaşarsam gerçekten de sınavlara daha iyi odaklanırdım. Evet, babamın evinde yalnız kalmak beni ürkütmüştü ama sadece kendime ait bir evde korkmayacağımdan emindim.

“Hayır.” Kabul etmesini beklemiyordum ama bu kadar ani konuşmasına şaşırmıştım yine de.

“Senden pek bir şey istemedim bu zamana kadar,” dedim dilimi damağımda kaydırarak. “İlk isteğimi de reddettin.”

“Güniz,” dedi gözleri irileşirken. “Her şey isteyebilirsin ama bunu değil. Ben senin taşınmana hazır değilim.”

“Dedikodular mı seni rahatsız eder?” Başımı omzuma doğru yatırdım. “Günün birinde ben zaten gideceğim. Şimdiden alıştırma olur ikimize de. Hem ailenle eskisi gibi mutlu olursunuz. Belki Efe’yle aran düzelir, babanla, kayınvaliden ve kayınpederinle barışırsın. Benim yüzümden aileni kaybetmene lüzum yok.” *Baba.*

Yüzüne yayılan çaresizliği izlerken bir an için kalbime iğneler saplanmıştı. “Sen de benim ailemsin.” *Babalar yalan söylemez sanırdım eskiden. Tam aksiymiş. En çok babalar yalan söyleirmiş.*

Buruk gülümsememle, “İnsanın bir ailesi olur,” diye fısıldadım. “Benim de orada yerim yok. Eskiden olmasını çok isterdim ama hayat bana insanlardan bir şeyler beklememek gerektiğini açıkça gösterdi. *Baba*, ben artık senden pasta bekleyen küçük kız değilim. Çünkü pastadan nefret ederim. Özellikle de pembe olanlardan. Ama sen bunu bilemedin çünkü son üflediğim o iğrenç pastayı masada bırakıp Efe’nin peşinden koştun. Sen hep onun peşinden koştun, onun gözünün yaşını sildin. Ben kendi gözyaşlarımda boğulurken bana yardım etmedin. Ben karanlık dolaplarda saatlerce saklanırken gelip beni kurtarmadın. *Sen benim kahramanım olamadın.*” Boğazım yanarken gözlerimi yumup açmış ve birkaç cümlemlle dağılan onu incelemiştim. “Tamam. Üniversite sonuçları açıklanana kadar sizinleyim. Eğer istediğin buysa sana saygı duyacağım.”

Sırtımı geriye yaslayarak önüme döndüğümde babamın toparlanması, arabayı çalıştırması uzun sürmüştü. En sonunda bunu yaptığında ise her ikimiz derin bir sessizliğe gömülmüştük.

Beni babamın ihaneti doğurmuş, öldürmüştü.

Babamı ise benim sözlerim yaralı bırakmış, öldürmemişti. Çünkü ben onu öldürecek kadar ailesi değildim.

Babam mimardı. Bu evinde bile hissedilebilir bir detaydı çünkü bazen salonda ismini bilmediğim aksesuar, eşyalarla karşılaşırıldım. Zevki güzeldi ama karışıklığı, rengârenkliği seviyordu. Benim aksime.

Gözlerim ışıldayan evde gezinirken Peri teyze tarafından donatılan masada ilişmişti. Öğlen eve vardığımda mutfığa girmiş ve ondan ilk defa bir şey istemiştım: Rus salatası. Bulut bu salatayı Nail'de kaldığım zaman iki tabak yemişti. Çok sevdiğini anlamam zor olmamıştı. Peri teyze bunu kendim için istediğimi sandığı için sevinçten havalara uçmuş, hemen yapmaya başlamıştı.

Melike Hanım mutfaktan çıkarak memnun olmayan bakışlarıyla beni süzdü. "Cenazeden kısa süre sonra erkek arkadaşını yemeğe davet eden bir baban var. Değerini bil Güniz."

Efe oturduğu kanepeden, "Anne!" diye uyardı onu. "Bulut yabancıymız değil."

"Doğru," dedi Melike Hanım gözlerini benden alıp oğluna çevirirken. "Ne de olsa her gün onlardasın. Bir gün de o gelsin. Ne olacak?"

"Anne!" dedi Efe tekrar. Bu sefer sesindeki kızgınlığı hissedebilmiş-tim. "Bulut'un yanında Yaren'den bahsetme."

"Bulut'un ailesi seni yemeğe davet etti mi Güniz?"

Melike Hanım'ın kehribar rengi gözlerinin üzerimde olduğunu anladığımda iç çekerek, "Aşk hayatıma oldukça ilgilisiniz," dedim. "Ama cici anne rollerinizi babam geldiğinde keserseniz daha etkili olur."

Kaşları çatılırken, "Seni küçük!" diye sözüne başladı fakat güçlü bir ses onu durdurmuştu.

Efe saniyeler içerisinde annesinin karşısına geçmiş, "Yeter artık!" demişti. Bağırma-mıştı ama sesindeki o kuvvet annesini susturmuştu. "Onunla uğraşmaktan vazgeç. Seninle bir işi yok. Görmüyor musun?"

"On sekizinden sonra her şeyini alacak elinden, aptal!" dedi dişle-rinin arasında. "Yoksa sen de mi onun tarafına geçiyorsun? Baban gibi bana ihanet mi edeceksin?"

Efe'nin sarhoşken kurduğu cümleler zihnimde yankılandı. "*Onu sevmem yasak. Onu seversem annem yüzüme bakmaz. Anneme ihanet etmeyeceğim. Anneme ihanet eden ikinci adam olmayacağım.*"

Ben, Melike Hanım'ı iyi biri sanmıştım ilk zamanlarda. Ahlaklı, dürüst bir kadına benziyordu. O benim gözümde ailesini bir arada tutmayı başaran güçlü bir kadındı.

Oysa ahlak sadece namustan ibaret değildi.

Birinin hakkına girmek de ahlaksızlıktı. Bir abiyi kardeşine karşı doldurmak da ahlaksızlıktı. Birine sevgisizliği, öfkeyi aşılama-k da ahlaksızlıktı.

Melike Hanım da en az annem kadar namussuz, ahlaksızdı benim gözümde artık. O kendi kendisini bitirmişti çoktan.

Bu zamana kadar açık açık beni istemediğini belirtmemişti ama artık onun gerçek yüzünü bildiğimin farkında olduğu için rahattı. Onun babaanne ve dedemle olan konuşmalarını duymuştum. Her şeyi bildiğimin farkındaydı ve artık kendini dizginlemesi için hiçbir neden yoktu.

Babam aşağıya indiğinde Efe, derin nefes alarak masadaki yerine geçti. Babamın gözleri direkt olarak ona döndüğünde, “Bugün yerinde Bulut otursa olur mu?” diye sordu. *Ne?*

“Ne?” Efe içimden verdiğim tepkiyi sesli bir şekilde dile getirdiğinde babam kendi yerine geçerek Efe’ye baktı.

“Öznur geldiğinde Güniz’in yerinde oturmuyor mu, Efe?” Gözlerini kıstı. “Hatta ne hikmetse Öznur geldiğinde Güniz kendi odasına kapanıyor, aşağı bile inmiyor.” Efe beni odaya kilitliyordu. Babam bunu biliyor muydu acaba?

Efe’nin burnundan verdiği öfkeli nefesi soludum. “Öznur ayrı, Bulut ayrı.”

“Neymiş onları ayıran?”

“Biz Amerika’da mı yaşıyoruz?” dedi iyice sinirlenen Efe. “Ne bu rahatlık? Erkek arkadaş sıfatıyla nasıl Bulut’u yemeğe çağırırsın?”

Babam dudaklarını birbirine bastırmıştı. Bunu beklemediği barizdi ama Efe’nin tepkisinden memnun kalmış gibiydi. “Kardeşini zamanında umursamadığın için düşüncelerinin benim için bir önemi yok. Hem Güniz akıllı bir kız. Tercihlerine saygı duymak zorundayız.”

“O sadece on yedi yaşında!” diye bağırdı benden sadece birkaç ay büyük olan *abim*.

Babam daha fazla ifadesini saklayamadı. Şaşkınlığı tüm yüzüne yayıldığında, “Efe,” demişti. “Beni şaşırtıyorsun.”

Efe cevap veremedi çünkü çalan kapı konuşmayı sonlandırmıştı. Peri teyze, “Güniz, açsana kapıyı arkadaşına!” diye mutfaktan seslendiğinde tüm herkesin bakışları üzerimde toplandı. Bugünü sanırım atlatılabildim. *Yani, umarım.*

Ayağa kalkarak kapıya doğru ilerlediğimimde içimde başkaldıran tuhaf duyguya anlam verememiştim. Sadece Bulut’a Kapı Açacaktım. Neden bir duyguya kapılıyordum hemen? Neden benim son zamanlar varlığını sürekli hissettiğim kalbim onunla ilgili şeylerde çarpmaya başlıyordu?

Kapıyı açtığımda elinde tuttuğu büyük paketle karşılaşmıştım. Paketin dışından çıkan kutunun üzerinde gördüğüm çikolataya göz ucuyla bakarak, “Hoş geldin,” dedim. Bir adım geri çekilerek geçmesi için alan yarattığımda bana göz kırptı.

“Hoş buldum.”

Peri teyze ellerini önlüğüne silerek yanımıza geldiğinde, “Hoş geldin evladım,” diyerek elindeki paketi almış ve Bulut’a kocaman bir tebesüm göndermişti. Bu çocuk ben yasaklayana kadar Efe’nin en yakınıydı ve sürekli buraya gelip gidiyordu. Şimdi neden ona farklı davranmıştı Peri teyze?

Bulut’un peşinden salona girdiğimde Efe’nin ayaklandığını fark etmiştim. Demek ki bu gece gerçekten yerini değiştirecek, Bulut’un yanına oturmasına sesini çıkarmayacaktı. Bulut herkesle selamlaşıp ona gösterdiğim yere oturduğunda Efe de annesinin yanına geçmişti.

En sonunda masaya oturduğumuzda Bulut’un gözleri onun için yaptırdığım salatayla parladı. Peri teyzeye bile müsaade etmeden kendi tabağına aldığı Rus salatasını ekmezsiz bir şekilde yemeye başladığında, “Harikaydı bugünkü maçınız,” dedi babam.

Bulut lokmasını yuttu. “Teşekkürler. Elimizden geleni yapıyoruz.”

“Güniz’i sen çalıştırıyorsun değil mi?”

“Evet ama doğuştan bir yeteneği var.”

Babam güldü. “Öylesine oynuyor zaten. Hedefleri başka.”

“Bilemeyiz,” dedi Bulut bir anda. “Düşünceleri değiştirebilir.” Efe’nin babama baktığını gördüm. Basketbol onun en büyük hayaliydi ama babamın bu konuda tutumu oldukça sertti. Spor onun için boş zamanları değerlendirmek için yapılan bir aktiviteydi. Efe’nin basketbolu profesyonel bir şekilde sürdürmesine karşıydı ve sanırım futbol için de aynı şeyi düşünüyordu.

“Kariyeriniz için önemli olan şey okumanız,” dedi babam suyundan içerken. “İyi bir üniversite, iyi bir bölüm okumanız gerekir. Özellikle sen Bulut, babanın işini kim devam ettirir yoksa?”

Bulut’un gerildiğini hissettim ama bozuntuya vermemeye çalışıyordu. “Babamın işini üstlenmek gibi bir zorunluluğum yok. Zaten onun da böyle bir talebi olmadı.”

“Olur ileride,” diyerek araya girdi Melike Hanım. “Bu zamana kadar her istediğinizi parmağınızı şıklattığınız an elde ettiniz. Sen ve Efe çok dar düşünüyorsunuz. Babalarınızın işlerini üstlenmek istemiyorsunuz

Çünkü sorumluluklardan kaçıyorsunuz. Oysa sizin yerinizde olmak, bu lükse sahip olmak isteyen çok kişi var.”

“Bizi aydınlatığınız için teşekkür ederiz,” dedim gözlerimi kısıarak. “Gerek yoktu geri ama.”

“Neden gerek yoktu?”

Bulut bacağıma hafifçe vurup durmamı istediğinde dirseğimi masaya yaslamış şekilde gözlerimi Melike Hanım’a dikmiştim. “ünkü sizin bize akıl verecek kadar önemli biri olduğunuzu düşünmüyorum. Tüm işiniz oturup dergi okumak, saçma davetlere katılmak. Tüm hayatı bununla sınırlı biri hangi kariyer hayatından konuşabilir?”

Renginin attığına yemin edebilirdim. Gözlerini benden alıp babama döndüğünde ondan bir tepki bekliyordu. şu an babamın beni azarlamasını diliyordu. Dilimi damağımanın içinde dolaştırarak meydan okuyan bakışlarımı babama çevirdim. şirin bir şekilde gülümsemiş, kaşlarını havaya kaldırmıştım. Çünkü babamın ağızından çıkacak cümle gözümde onun değerini belirleyecekti.

“Bu konuları rehberlik hocanızla konuşmanız daha doğru olur tabii. Yasemin Hanım’dı değil mi? Notlarınızı, potansiyelinizi bizden daha iyi biliyor o. En doğru bölümü semenizde size yardımcı olabilir.”

Melike Hanım’ın ağızı şaşkınlıkla açıldı. “Hakan? Kızına bir şey demeyecek misin?”

“Demeyeceğim,” dedi babam göz ucuyla eşine bakarak. “Sen de uzatma lütfen.” *Ve zafer Güniz Işık’ın.*

Sırtarak önüme döndüğümde omuzlarım dikleşti. Bu sefer iştahla Bulut’un sevdiği salatadan alıp yemeğe başladım. “Boğulacaksın sevgilim.” Bulut kulağıma doğru fısıldadığında o an boğazıma ilişen lokmayla beraber ksrdm. Kimsenin duyamayacağı sesle niye sevgilim diye hitap ediyordu bu ocuk bana?

Bulut sırtıma vurmaya başladığında suya doğru uzanmıştım. lmcl bakışlarımı ona gönderdiğimde tatlı bir gülümsemeyle bana karşılık vermişti.

O an Efe, “Anlatın bakalım,” diye araya girdi. “Nasıl sevgili olmaya karar verdiniz? Ne de olsa biz çok geniş, modern bir aileyiz. Bize anlatabilirsiniz hikyenizi.”

Babam, “Efe,” diye onu uyardı ama Efe alaylı gözlerini üzerimizden çekmemekte ısrarcıydı.

“Utanmayın ya!” Sırtını sandalyeye yaslayarak, “Haydi ama! Paylaşın bizimle,” dedi.

“Neyse ki burada koruyucu abi rollerine inanacak kimse yok Efe’ Bulut da aynı benim gibi iki dirseğini masaya yaslamış, karşısındaki Efe’yi süzmüştü. “Ama yine de inandırıcıydı. Uğur da tiyatro kulübüne birilerini arıyordu zaten. Bırak basketbolu, geç sen tiyatroya.”

“Bu gerginliğinizin sebebi nedir çocuklar? Hepiniz barut gibisiniz. Hiç size yakışmıyor.” Babamın sesiyle ona doğru döndüğümüzde ilk konuşan Efe olmuştu.

“Ama bu rahatlık sana yakışıyor değil mi baba?” Efe gözlerini devirdi.

Ondan sonra ben konuştum. “Ama sırf bu masaya oturmam için Bulut’u çağırmak sana yakışıyor değil mi baba?”

Bulut yorum yapmadı. Onun yerine ben, “Bana uzanmak için sevgilimi kullanamazsın,” dedim sert çıkan sesimle. “O bizim çatlaklarımızın yapıstırıcısı değil.” Bulut’la gerçekten sevgili değildik belki ama kimse onu kullanamazdı, bu sebepten çağırıp masaya oturtamazdı. Babam maçıktan sonra sarıldığım için Bulut’u çağırmıştı çünkü onun benim zaafım olduğunu düşünüyordu.

Masadan ilk Efe kalktı.

Her zaman yaptığı gibi yine arkasına bakmadan kendini dışarı attığında onun aksine yavaşça kalkmışım.

Hiçbir şey söylemeden salondan çıktığımda, “Size afiyet olsun. Ben onu yalnız bırakmayayım,” diyen Bulut da peşimden gelmişti. Kendimi soğuşun içine attığımda birkaç saniye sonra omuzlarıma atılan ceket beni anında ısıttı.

Başımı anında ona çevirdim. “Ben hâlâ açım.”

Tek kaşı havalandı. “Yani?”

Tatlı tatlı ona baktım. “Hamburgere ne dersin?”

“Tamam, derim. Yarın antrenmanda yakabilirim bence. Haydi, atla.” Uzaktan kumandayla arabasını açtı. *Onu ikna etmek neden hep bu kadar kolaydı?*

Koşarak bahçe kapısını açtığımda ben de onun gibi aceleyle dışarı çıkmış, arabasına binmiştim. Yüzümde oluşan büyük gülümseme dışarımda karanlıkta parlamasına sebep oluyordu. Neden gülüyordum? Neden mutluydum? Neden omzumdaki tüm yüklerden kurtulduğumu düşünüyordum? Sadece babama rest çekmiştim. Ben doğduğumdan beri insanlara rest çekerdim ama bugün dediklerim niye bana gücümü kazandırmış gibiydi?

Bulut arabayı çalıştırıp sahil yoluna doğru sürdüğünde, “Ne akşam-
dı,” demişti saçlarını karıştırarak.

“Evet,” dedim sırtımı heyecanla geriye yaslanıp. “Çok heyecanlıyım.”

“Hamburger için mi?”

Ellerimi yumruk hâline getirip önümde salladım ve küçük çocuklar gibi çığlık attım. “Evet!” Ardından içim içime sığmadığı için, “Açsana camı!” dedim. Bulut anında camı açtığında sağ elimi dışarıya çıkarmış, başımı uzatmıştım. “Ben hamburger yemeye gidiyorum! Huhuuuuu!” Bulut kahkaha attığında bu sefer mümkünmüş gibi kafamı daha çok dışarı çıkardım ve gülmeye başladım. “Heyyyyoooo!”

O an aklıma gelen şeyle başımı ona doğru çevirdim. “Sen bana neden öyle seslendin? Kimse duymuyorken hem de! Biz sevgili değiliz ki!”

Omuzlarını silkti. “Pardon, unutmuşum.” Yine aynı şeyi yapıyordu!

Omzuna vurdum sertçe. “Adi herif.”

“Unutkan.”

“Unutkan adi herif.”

Çalmaya başlayan telefon beni yanıtlamasına izin vermediğinde eşofmanımın cebinden telefonumu çıkardım ve Nihat’ın aramasını cevapladım. “İyi akşamlar.”

“İyi akşamlar,” dedi Nihat. “Nasıl başardın ona para kabul ettirmeyi?”

Görmese bile tebessüm ettim. Bugün babamla eve dönerken önce kolejde bıraktığım bisikleti almış, sonra ise bisiklet kiracısına uğramıştık. Babam arabada kalmıştı ve ben bisikleti iade etmek için garajın içine girip Nihat’ın arkadaşı ile derin tartışmaya girmiştım. “Ona eğer para almazsa tüm bisikletlerini kerpetenle sökeceğimi söyledim. Korktu.”

Bulut’un bana baktığını hissettiğimde içimden garip bir titreme dalgası geçti. “İkna oldu mu?”

“Babamın arabasından aldığım kerpeteni ona gösterdim ve ikna oldu.”

“Harikasın,” dedi yine o hayran tonla. “Güniz, sana bir şey soracaktım. Müsait misin?”

Bulut’un yine bana baktığını anladığımda bu sefer istemsizce bedenimi tamamen ona çevirmiş ve karanlıkta dahi rengini belli eden gözlerine bakmıştım. Nihat’la konuştuğumu anlamış mıydı acaba? “Müsaidim, sor.”

“Siz Bulut’la sevgili misiniz?”

Gözlerimi Bulut’tan kaçırdım. Mekanik bir sesle, “Evet,” diye yanıtladım Nihat’ı.

“Buna inanmamı bekleme,” diye çıkıştı hemen. “Sana çelme takan biriyle birkaç haftada sevgili olmana inanmam mümkün değil. Hatalarını telafi etmek için sana sevgili olmayı teklif etti değil mi? Okuldaki imajının düzelmesi için kabul ettin sen de.”

Bu çocuğun teorileri neden tutuyordu hep? “Hayır.” Yüzümü buruşturdum ve daha inandırıcı olmak adına konuşmaya devam ettim. “Bizim aramızda olanlar kimseyi ilgilendirmez ama o çelme sandığın gibi gerçekleşmedi. Bulut bana zarar vermek istemedi hiç. Bu konuyu burada kapatalım lütfen.”

“Peki,” dedi uzatmadan. “İyi akşamlar.”

“Sana da.”

Telefonu kapattığımda Bulut’un gözlerinin ekrandaki isime odaklandığı fark etmem uzun sürmemişti. Güler gibi bir ses çıkarıp, “O seni sorguladı mı az önce?” dedi. Hem gülüyor hem de kızıyordu sanki. “Ona bu iltiması neden gösteriyorsun?” Ağzımı açacağım sırada buna izin vermeden devam etti. “Ya da neden sadece bana dikenlerini çıkarıyorsun?”

Gözlerim açıldı. “Bugün ne yaptım sana?” Ona sarılmıştım, onu herkesin içinde savunmuştum ve şimdi de onunla yemek yemeye gidiyordum.

“Açmayabilirdin telefonu.” Sesindeki kırgınlık yüzüne yansıdığına yola odaklanmıştı tamamen. Ortamıza bıraktığı telefonuna düşen bildirimle beraber bakışlarımı aşağı indirdim. Gizem’den 5 cevapsız arama, 3 yeni mesaj vardı. Bulut hiçbirine dönüp bakmamıştı.

Gözlerimi yumup açtım. Bana duyduğu saygıyı ona duymadığım için kırılmıştı ve bu sefer gerçekten de haklıydı. Telefonu açmayabilirdim! Bu konuşmayı kendi odamda yalnızken yapabilirdim.

Bulut’un telefonuna bir arama daha düştüğünde sessizde olmasına rağmen içeriği ışıklandıran telefonu fark etti ama dönüp bakmadı. Belki de hiç görmemişti aradığını ve şimdi inadına yanımda açacak, onunla konuşacaktı. *Lütfen aç ve benden intikamını al.* Kuru sesle, “Gizem arıyor,” dedim. “Önemli olabilir.”

“Senden önemli değildir.”

Cevabıyla beni utandırdığında önüme dönmek zorunda kalmıştım. Sessiz yolculuktan sonra arabayı bir kafenin önünde park etmiş ve ba-

şıyla inmemi işaret etmişti. Siyah eşofmanımın üzerine onun siyah ceketini giyerek aşağı indiğimde hiç de kötü görünmüyordum.

Onunla beraber camdan kafenin içine girdiğimizde, "Salataçı çocuk!" demişti başına şef şapkası takan bir adam. "Hoş geldin!"

Bulut onu saygıyla selamlayıp, "Hoş buldum," demişti. "Ama bugün hamburger yiyeceğiz."

Adamın gözleri belerdi. "Sen glutensiz beslenmiyor muydun?"

"Bugün hamburger istedi," diyerek gözlerini bana çevirdi ve, "canım," diye ekledi. Buradaki can kendi canı değilmiş gibiydi sanki. Tüm bedenimden yeni bir titreme dalgası geçti.

"Kızım," diyerek başını bana doğru eğdi adam. "Hoş geldin sen de."

"Hoş bulduk," diyerek Bulut'un peşinden cam kenarındaki masaya geçtiğimde yüzünün asık olduğunu anlamamak mümkün değildi.

Dudaklarımı ıslatarak, "Küstün mü?" diye sordum bir anda. *Cidden mi Güniz Işık? Çocuk musun sen?*

Kaşlarını çatı. "Çocuk muyum ben?"

Dudak bükerek şirin görünmeye çalıştım. "Küsmüş gibi davranıyorsun."

İfademe bakıp, "Küsmedim," diye mırıldandı.

Masaya bıraktığı telefonu tekrar çalmaya başladığında bu sefer duruşumu dikleştirerek "Aç," dedim. "Önemli görünüyor."

"Çok merak ediyorsan sen aç."

"Ben o kızlardan değilim."

Bulut'un yüzünde meraklı bir ifade belirirken, başını omzuna yatırmıştı. "Hangi kızlardan?"

Dudaklarımı aralayarak, "Şeylerinin telefonunu kurcalayan, cevaplayan kızlardan," diyebildim. Bunu söylediğim sırada nefeslerim göğsüme sıkışmıştı.

"Neylerinin?" diye üsteledi beni.

"Sevgililerinin," dedim bir anda. "Gerçi biz sevgili değiliz ama yine de olsaydık bile telefonuna bakmak benim haddime değil. Geçen Efe aradığında açtım ama o ayrı tabii. Şu an Gizem arıyor ve bu beni ilgilendirmez. Sonuçta senin özelin. Efe de senin özelindi ama o benimle ilgili mesajlar attığı için cevapladım."

Bir anda elini uzatıp avucunu dudaklarıma bastırdığında, "Gün," demişti. "Nefes al."

Burnumdan derin nefes aldığımda elini yavaşça dudaklarımdan çekmişti. Neden bu kadar konuşmuştum ki? Beni yanlış anlamasın diye yordum sanırım. Onu kışkırttığımı sanmamalıydı.

Gizem tekrar aradığında bu sefer Bulut telefonunu açmış, dışarıya karşı tarafı dinlemeye başlamıştı. Gizem ne anlatıyordu, durumumu anlatıyordu. Fakat Bulut'un ilgisini çekmediği belliydi. En sonunda, "Tamam," dedi. Ardından telefonu kapattı.

Altı dudaklarıma dişlerimi geçirerek bir Bulut'a, bir de masaya bıraktığı telefonuna baktım. Gizem ona ne demişti? En önemlisi, Bulut neden bana anlatmamıştı? Gizem'le arasında bir şey var mıydı acaba? Gizem'in sevgilisi vardı ama ya ondan ayrıldıysa?

İç çekerek kollarımı masanın üzerinde birleştirdiğimde, "Yazdın mı kafanda?" diye sordu bana doğru eğilip.

"Hı?" diyerek başımı kaldırdığımda gözlerimiz aynı hizaya gelmişti.

"Kafanda senaryo yazdın mı?" Burun kıvrıdım. İfademe karşılık dudaklarında gülümseme belirirken, "Maçtaki galibiyetimiz için harika partisi veriyormuş yarın," diyerek zihnimden geçen tüm sorulara yanıt vermişti.

"Kasıma girdik. Ne havuzu?"

"Isıtmalı açık ve kapalı havuzları var."

Dudaklarım o şekli alırken, "Oha," diye tepki vermiştim. "Bu kadar zengin insanlar var mıydı?"

Başını iki yana sallayarak güldüğü sırada beyaz kazaklı garsonlardan biri önümüze iki tabak bırakmıştı. Karşımdaki kocaman ve peynirli eriyip aktığı hamburgeri hayran hayran baktığımda masaya iki karışık meyve suyu da koymuştu. Elime aldığım hamburgeri havalandırdığımda gözlerimin ışıldadığına emindim. Bulut'un varlığını unutarak ağzımı kocaman açıp büyük bir ısıklık aldığında birkaç saniye beni izlemiş, ardından yemeğe başlamıştı. Bu hamburgerden on tane de yiyebilirdim ama biriyle bile doymuştum. Midemin tamamını kaplamıştı, keşke gözüm de doyurabilseydi.

Meyve suyunu kafama dikişimde Bulut'un küçük bir parçası kalmıştı ve onunla bakışıyordu. "Ağır mı geldi kaptan?"

"Çok," diyerek geriye yaslandı. "En az 300 kaloriydi bu."

"Kaç kilosun?"

"Yetmiş beş."

Kısa bir süre düşündüm. "Bir saat futbol oynaman 4000 kalori yakar sin. Yani sorun yok."

Bir anda uzanıp burnumu sıkı. "Zeka kupa seni" Hapşırıdım. Burnum oldukça hassastı ve birileri dokunduğu an gıcıklandırı. hapşırıdım

"Burnuma," diyeceğim sırada tekrar hapşırıdım. "Dokunma." Yeniden hapşırıdım. "Çok hassas." Dışarıya doğru defalarca hapşırıdım. Sonra en sonunda peçeteye burnumu sildim ve perive rılandım. Göğüs kafesim gerilmiş, kalbim sıkışmıştı

"On iki kez. Hayatımda daha önce bu kadar hapşırarak burnu görmedim. Çok yaşa, Gün."

"Rekorum on sekiz." Ardından karşıdaki hamburgeri baktım. O tarafa doğru hapşırımadım ama her ihtimal için. "Mikroplulardır artık o. Yeme," dedim. Gözlerimin içine baktı. ardından son kalan parçayı da alıp ağzına attı ve çiğnemeye başladı.

O an her ikimizin aklına gelen detayla bir anda kahlkahalara boğulmuştuk. Tüm kafeyi cınlatan kahlkahaların ortasında, "Salmalıdu pastadan sonra hapşırıklı hamburgerimiz oldu," diyebilirdim.

Bulut başına diktiği meyve suyunu zorlukla içti çünkü her an gılebilirdi. "Bir şey soracağım." Yüzünde var olan ciddiyetle beraber burnu salladım. "Turtayı beğendin mi?"

"Beğendim," dedim pürüzsüz sesle. "Üzeri biraz yamuktu ama tadı çok güzeldi. Bana da öğretir misin?"

"Hayır," dedi ciddi tonla.

Yüzüm anında düştü. "Niye?"

"Bana hiç olmazsa bu konuda ihtiyaç duy diye." Ne diyeceğimi bilemediğimde, "Kimseye ihtiyacın yok," demişti ruhaf bakışları çlığınde. "Günün birinde kendi ayaklarının üzerinde duracağından o kadar emnim ki. Benim hayatında hiçbir anlamım, önemim yok ama en azından bu konuda bana ihtiyaç duymanı istiyorum. Bencil diyebilirsin bana. Ama benden kopmaman için sana turtu yapmayı öğretmeyeceğim. Başkasından, internetten, kitaplardan öğrenmeni de yasaklıyorum."

O an karşımda benimle karşı karşıya oturan, turtayı sevdiğimi öğrenen küçük Bulut gibiydi sanki.

Kalbim göğüs kafesimi döverken, "Bu yaşağı hiç çiğnemeyeceğim Bulut," diye mırıldanmıştım. Onun gök mavisi gözlerinde kanatlanırken buruk bir şekilde gülümsedim. "Bir gün gittiğimde yok olduğumda bile bu değişmeyecek. Söz veriyorum." Onun gözlerinde kanatlandım

ama uçmadan yerin dibine çakıldım yine. Çünkü benim kanatlarım çotkan sökülmişti.

Sözlerimi tutan biri olup olmadığını bilmiyordum.

Çünkü hayatımda ilk kez birine söz veriyordum.

Hesabı ödediğinde beraber kafeden çıktık. Arabası tam karşımızdaydı ama cebinden kumandayı çıkarmıyordu. Ağzımdan her nefes aldığımda çıkan duman görüşümü bulanıklaştırsa bile ıslıl ıslıl olan sokak hâlâ netti.

“Gün,” dediğinde sanki yıllardır bu âna hazırlanmış gibi ona döndüm. Omuzlarımdan dökülen siyah ceketin tüm bedenimi ısıtırken o sadece gri kazağının içindeydi ama üşüyormuş gibi görünmüyordu. “Bana güldün bugün.” Birkaç saniye sustu. “Yine çok bencil biri gibi konuşacağım ama sadece bana gül. Olur mu?” Dudaklarını ıslattı. “Ona gülme.” Nihâr’tan bahsediyordu.

Ağzımı açmak istedim fakat beni susturdu. “Seni kısıtlamıyorum. Bunu asla yapmam. Neyin olursam olayım buna hakkımın olacağı hiçbir unvan olmayacak çünkü karar sadece senindir.” Derin nefes aldı. Konuşurken zorlandığı her hâlimden belliydi. “Ama sen ona güldüğünde benim kalbim çok acıyor. Bunu durduramıyorum.”

Gözlerim dolduğunda, “Kafamı karıştırmaktan vazgeç,” diye fısıldadım. “Beni karmaşık duygulara sürükleme.”

“Sana demiştim.” Omuzlarını kaldırıp indirdi. “Bu hikâyede kurtarılması gereken benim. Esas kızın değil, esas oğlanın yardıma ihtiyacı var.”

“Kendine başka bir esas kız bul,” diyerek gözlerimi ondan kaçırdım.

Aniden önüme geçtiğinde gözlerimizi yine birleştirmişti. “O zaman neden sarıldın bana?” Bulut’un gök mavisi harelerinin kirpik diplerine dolan yaşlar afallamama sebep olduğunda bir adım dahi geri çekilecek gücü kendimde bulamıyordum.

Çenemi dikleştirdim. “Sen neden öptün beni?”

“İstedim.” Gözleri meydan okuyan tavırla kısıldı.

“Ben de sana sarılmak istedim!” diye bağırdım. “Babamdan kaçıp kendimi senin kollarına attım! Sadece bir anlık o aptal kızlara benzetmek istedim. Sana sığındım! Çünkü ben aciz aptalın tekiyim.” Onu itirdim. “Oldu mu? Tatmin oldun mu cevaplarımla?” Beni kendisine doğru çekti ve sarılmaya çalıştı ama çırpındığım için başarılı olamıyordu. “Bırak! Dokunma bana! Yasak!” *Ne zaman ağlamaya başlamıştım ben? Kahretsin.*

Beni bu sefer kendisine doğru sertçe çektiğinde ona karşı koyamamıştım. Başımı omzuna yaslayarak ağlamaya başladığında, “Gücümü alma benden,” demiştim hıçkırarak. “Tuhaf duygulara yenilmemin sebebi olma. Hedeflerim var benim. Vazgeçeceğim geçmişimin bir parçası olma Bulut.”

Başım dönmeye başladığında, “Ağlama,” demişti. Elini saçlarımda hissettiğimde yüksek sesle hıçkırdım ve boğulacakmış gibi bir ses çıkarıp onu ittirdim. “Saçlarımı çekme.” Nefeslerim kesilmeye başladığında onu tüm gücümle onu kendimden uzaklaştırmıştım. “Saçlarımı çekme lütfen!”

Zihnimin içerisinde kendi sesim, feryadım yankılandı. Geçmişin tüm haykırıları o an bana kendi gücümü geri verdiğinde Bulut geri çekilmiş, ellerini havaya kaldırmıştı. “Çekmiyordum.” Yüzünde âdeta bir enkaz vardı.

Onun gözlerindeki pişmanlığı gördüğümde gözlerimden kocaman yaşlar yuvarlanmaya başlamıştı. “Özür dilerim.”

“Ben özür dilerim,” dedi korkuyla. “Benden bunu bile beklediğini tahmin etmeliydim.”

Yaşlı gözlerle, “Öyle değil,” diyebildim. Nefesim kesilir gibi oldu. “Seninle bir alakası yok.”

“Ne yaşadın sen?” diye sordu mahvolmuş bir hâlde. “Neden böylesin?”

Yüzüm sıırıslıklam olduğunda, “Sizin hayal dünyanıza sığmayacak acı gerçeklerim, söküp atamadığım bir geçmişim var,” diye fıslıdım.

Bana doğru bir adım attı. “Gececek.” Yalan söylemesine rağmen ona inanmak istedim. “Geçebilir.”

Gözlerimde var olan öfke eşliğinde iki avucumu açıp ona doğru uzattım. “Bak!” Sesim tüm caddede çınladı. İğrenirmiş gibi sağ elime baktım. “Benim bu avucumda annemin günahları var.” Ardından sol elimi kaldırdım. “Bunda da babamın günahları. Eteklerimden bile onların ihaneti dökülüyor. Ben ihanetin çocuğuyum. Ben ahlaksızlığın evladıyım. Ben bir kadının gözyaşlarıyla doğuldum, onun çocuğunun üzüntüleriyle büyüdüm. Anlıyor musun? Benim bu kirli, günahkâr ellerimi kim tutmak ister tereddütsüz? Hiç mi düşünmez o kişi anne ve babamı? Hiç mi aklının ucundan geçmez benim kim olduğum?”

Konuşmak istedi ama ona fırsat tanımadım. “Alıştırma beni kendine Bulut. Gidersin sen. Ya da ben giderim. Gideriz birimiz, biteriz ikimiz. Yapma bunu. Sevme beni, sevdirmeye çalışma kendini.”

Ağlayarak arabaya doğru gittiğinde bir süre sonra kapıları açtı.
Ben yerime geçerken o da ağır ağır gelip sürücü koltuğuna oturmuş -
arabayı çalıştırmıştı.

Hiçkünklerin sesi duyulmasın diye radyoyu açtım.

Ama arabanın içine dolan ses her ikimizi daha ağır hislerin sonsuz
sürüklemişti.

"Yaralı doğdum, yaralı öldüm.

Yalnaz bir yer, yalnaz bir gün.

Unutdum kızıldı. Kimse beni beklemedi."

Gönderimi sıkıca yuğundum ve hislerimin tercümanı olan parkurun
beni yıkmasına izin verdim. Bunu hak etmiştim.

"Göçlerim yaşlanır. Sen yine de gisme

Sözcüklerin açılmasın. Sen yine de söyle

Ellerin göğsümden, yak beni yakabildiğin yere..."

Bulutlar gerçekten de yakabiliyordu. Hem de güneşten daha fazla
yakıyordu.

"Ama ben her an, gidebilirim. Beni anlasana.

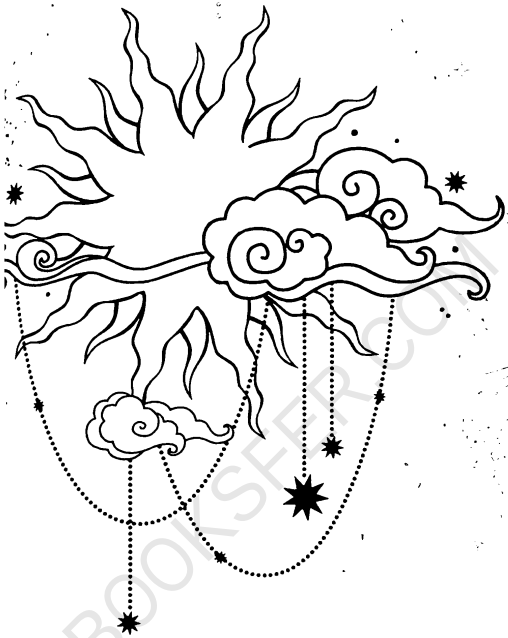
Her an gidebilirim. Beni bıraksana..."

Dudaklarım seçirirken candan dışarıya bakmıştım istemsizce. Ha-
yatımda ilk kez gideceğim için üzülüyordum.

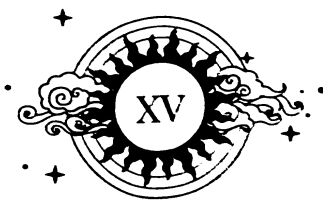
"Her şeyi unutup hiç düşünmeden,

Sessizce her an gidebilirim..."

' Sena Şener'in "Her An Gidebilirim" şarkısı.

Vicdan sihirliydi. Bazen dünyanın
en rahat yastığına, bazen ise ucu sivri bir
iğneye dönüşebiliyordu çünkü.
Vicdan kaçınılmazdı. Uyumak istediğinizde
beyninizde cirit atardı.

♪ Sena Şener - Çirkin Dünya ♪
♪ Sena Şener - Yalnızım ♪
♪ Isak Danielson - Broken ♪

Hiç haksızlığa uğradınız mı? Ya da tüm hayatınız haksızlıklarla sarılarak geçti mi?

Benimki geçmişti.

Hep birileriyle savaşmak, hayatta kalmak için mücadele etmek zorunda kalmıştım. Kimse bana elini uzatmamış, yardım etmeye çalışmamıştı. Ben hep kendimi, ruhumu, kalbimi kalkanımla korumuştum böylece.

Fakat ilk defa birisi karşıma bana karşı kuşandığı silahlarıyla çıkmıştı. Onun silahı kuşkusuz cümleleriydi. Çünkü cümleleri beni etkisiz hâle getirmekte usta sayılırdı.

İlk defa birisine haksızlık etmiştim. Yaşadıklarımın üzerimde bıraktığı etkilerin hesabını ona kesmemeliydim. Saçlarımı çekmeyeceğinden emindim ama o an o cümle nasıl ağzımdan çıkabilmişti?

Ertesi sabah teneffüs zilinde koridora çıktım. Gözlerim onu arıyor ama bulamıyordu. Uğur beni görmüş, selam vermek için yanıma uğramıştı. Ona Bulut'u sormak istesem de şüphe çekeceğimden endişelenip soramamıştım. Sonuçta arayabilirdim, mesaj atabilirdim. Peki, ya bana cevap vermezse?

Dün gece beni eve bıraktıktan sonra arabadan inmemiş, gaza basıp uzaklaşmıştı. Bana kızmış olmalıydı. Bu zamana kadar beni aramaması, karşıma çıkmamasının başka ne sebebi olabilirdi?

Kafeteryaya giden yola doğru başımı uzattım ama yoktu. Aklıma gelen en son yer kitap okuma köşeleriydi. Üst kata çıkarak koridora göz

gezdirdiğimde sarı kanepede oturduğunu fark etmem uzun sürmemişti. Bir ayağını diğerinin üzerine atarak elindeki kitabı okurken koridorun diğer ucundan ona baktığımı hissetmemişti.

Özür dilemem gerektiğinin bilincindeydim ama neden adım atamıyordum?

Dün de özür dilemiştim ama verdiği yanıt canımı çok fazla acıtmıştı. *“Ben özür dilerim. Benden bunu bile beklediğini tahmin etmeliydim.”*

Cümlesi yeniden zihnimde yankılanmaya başladığında merdivenlere yönelip aşağı indim. Şu an onunla konuşmaya kendimi hazır hissetmiyordum.

Boş dersim olduğu için çantamı alıp kütüphaneye geçtiğimde bilgisayardan yapmam gereken projeler için konuları topladım ve belleğime aktardım. Evde bu konulardan ödevlerimi hazırlayabilirdim. Ardından konularla bağlantılı birkaç kitap da almış, görevliye uzatmışım. İsmime kayıtlı hiçbir kitabın olmadığını gördüğünde iki kitabı da bana uzattı kartımla beraber.

Kütüphaneden çıktığım sırada, “Haritacı!” dedi artık tanıdık olduğum ses. “Kütüphaneci mi oldun?”

“Nail,” dedim sıcak sesle. Ona döndüğümde kütüphanenin kenarındaki köşeden kahve aldığına dikkat etmişim. “Nasılsın?”

“İyiym,” dedi şaşkın yüz ifadesine bürünürken. “Sen nasılsın?” Ona samimi davranmamı yadırgamış olmalıydı. “Kahve?”

“İyilik. Yok, istemem.”

“Kocamız nerede acaba?” Kahvesini bana uzattığında refleks olarak tutmuştum sıcak karton bardağı. O sırada Nail, telefonunu çıkarmış ve hâlâ silmediği uygulamadan Bulut’un konumuna bakmıştı. “Bu tarafı gösteriyorsa kesin yukarıdaki okuma köşesindedir!”

Bir anda beni kolumdan tutup merdivenlere doğru götürdüğünde, “Dur,” dedim. “Ne yapıyorsun?”

“Kocamızı ziyarete gidiyoruz kumacığım.”

“Çok yapmacıksın,” deyip yüzümü buruşturdum. “Ayrıca al şu kahveni. Dökeceğim şimdi!” Bulut’un yanına gitmek istemediğimi ona söylersem büyük ihtimal bunu sorgulardı. Bu yüzden sesimi çıkarmadan beni Bulut’un yanına götürmesine izin verdim.

Koridoru yürümeye başladığımızda Bulut gözlerini çevirerek bize bakmış, ardından umursamaz biçimde tekrar kitabına odaklanmıştı.

“Şuna bak ya! İki sevdiceği geliyor ama umursamıyor,” diye homurdandı Nail.

Nail onun yanına vardığı an kolumu bıraktı ve kitabına doğru uzandı. Kitabı Bulut’un parmakları arasından alıp “Aşkım?” diye seslendi. “Neden çekildin köşelere? Kim üzdü seni?” *Ben üzümüştüm.*

Bulut sadece ona baktı. Cevap vermeyeceğini anlayan Nail kitabı kanepeye bırakarak, “Üzümlü kekim benim!” deyip Bulut’un varla yok arası yanaklarını sıktı. “Ne oldu sana?”

Bulut onu ittirdi. “Yavaşlık yapma.”

Nail’in kahverengi gözleri ikimiz arasında gidip geldiğinde, “Yoksa siz yine kavgaya mı ettiniz?” diye sordu. “Buna sevinmem gerekiyordu ama neden üzüldüm?” Dudak bükerek Bulut’un koluna vurdu dirseğiyle. “Kesin hata sendedir. Özür dile, barışın.” *Sanırım ilk defa hatalı taraf bendim.*

Her ikimizden çıt çıkmadığını fark ettiğinde kocaman olmuş gözleriyle, “Yoksa Haritacı mı kalbini kırdı?” diye sordu. “Ama o zaman barışamazsınız ki siz! Haritacı özür falan dilemez,” dedi. Dün gece özür dilemiştim ama sanırım bu, o an kırdığım Bulut’u tatmin etmemişti.

Bulut iç çekerek, “Dersiniz yok mu sizin?” diye sordu etrafa bakarak. Koridor bomboştu.

“Dersimiz boş,” dedi Nail. “Ben voleybol oynamak için takımdaki çocukları arıyordum. Kahve aldığım sırada seninkini gördüm. Sonra da konumuna bakıp buraya getirdim.”

Dudaklarım o şeklini aldı. “Seninki mi?”

Nail sırtıttı. “Hoşuna mı gitti?”

Yutkunup, “Neyse,” diyerek bir adım geriledim. “Ben gideyim.”

“Nereye?” diye atladı Nail.

“Şeye.”

“Neye?” Bu çocuk neden böyleydi?

Bulut’un delici bakışlarının üzerimde olduğunu fark ettiğimde, “Çağan’ın yanına,” dedim. “Doğum gününde hediye almamıştım ona. Onu verecektim.” Sabah gelirken bir antikacının önünden geçmiştim ve İstanbul’da 1900’lü yıllarda çekilen bir fotoğraf albümü bulmuştum. Farklı bir hediye olacağını düşündüğüm için almış, çantama atmıştım.

Bulut’un bakışlarının üzerimden çekildi. Birkaç saniye sonra kanepenin üzerindeki açık kitabına doğru uzandı ve ayağıyla Nail’i ittirdi. “Git sen de.”

Nail dudak bükerek, "Kırdın kalbimi," demiş, ardından ayakta-
rak benimle beraber merdivenlere doğru yürümüştü.

"Morali bozuk," dedi ama tahminden çok, bir gerçeği se-
yormuş gibiydi ses tonu. "Hatalı mısın gerçekten? Annem ve babam
gözünde mükemmel evlat olan Güniz Işık hata mı yaptı?"

Gözlerimi devirdim. "Abartma Nail."

"Abartmıyorum!" diye yükseldi merdivenleri indiğimiz sırada. "He-
lafı sana getiriyorlar. Güniz böyle, sen değilsin gibi cümlelere maruz ka-
lıyorum hep. Güniz kumam diyemiyorum tabii. Babamın zaten ece-
sel olduğuma dair şüpheleri var. Üzerine tuz, biber eklemek istemem.

Kaşlarını çatılırken, "Neden?" diye sordum. "Senin tercihlerin
kimse karışmaz."

"Değilim ama!" dedi itiraz ederek. "Bu zamana kadar hiçbir kızı
çıkmadım, takılmadım çünkü kafa dengim yok. O yüzden Bulur'a ka-
nıyorum ben de. Geyik yapıyoruz sadece."

Bir anda elimi omzuna attığımda bu yaptığıma ben de şaşırmıştım.
"Umursama kimseyi. Enerjin bile çoğu kişinin moralini anında düze-
tebiliyor. Sen farklısın ve ben, sanırım senin gibi olmak isterdim."

Omzundaki elime baktı afallayarak. "Haritacı nerede ve sen ona ne
yaptın?"

Gülümsedim burukça. "Bir süre belki de o kızın çevrim dışı olma-
gerekıyor." Hiçbir şey söylemesine müsaade etmeden telefonumla Ça-
ğan'ı aradım ve müzik kulübünün odasında olduğunu öğrendim. İlk
katta kulüplerin olduğu koridora girdiğimde gözüme ilk çarpan koşu-
turan Uğur olmuştu. Müzik kulübü yazılan kapının önüne geldiğimde
camdan içeride oturan Çağan'ı görmem uzun sürmedi. Kapıyı tıklatı-
rak içeriye girdiğimde beni görüp el salladı hemen.

"Selam, Sneijder."

Müzik aletleri ile dolu olan odayı inceledim. "Selam."

Uğur benim arkamdan içeriye girdiğinde, "Hoş geldin," demişti.
Ona başımı sallayarak cevap verdiğim sırada yine aceleyle dolaplara yö-
neldiğini görüp Çağan'a sorarcasına baktım.

"Müzik seçmeleri olacak birazdan," diye açıkladı Çağan. "Alaca çok
iddialı yine. Biz de karşılarında ezilmemek için başka bir kızın kaydını
okula aldırдық."

"Ne?" Sırf bu yarışma için başka bir kızın kaydını okula aldırma-
da ne demekti?

Çağan elini kıvrıkcık saçlarından geçirirken, “Boş ver,” demişti. “Cevherler sinsiliklerinin sadece bir kısmı bu.”

Başımı onayla sallayıp çantamdan küçük albümü çıkardım ve ona uzattım. “Gecikmiş doğum günü hediyen.”

Elimden aldığı albümü hevesle açtığı anda siyah beyaz fotoğraflar ve altındaki tarihlere baktı hayran hayran. Sayfaları her çevirdiğinde yüzündeki ifade açıkça beğendiğini gösteriyordu. “Harika bir şey bu! Hiç böyle bir hediye almamıştım. Çok teşekkür ederim.”

“Beğenmene sevindim.”

Çağan başını kaldırıp, “Benim sana çikolata borcum vardı,” demişti. “Müsaitsen alayım mı? Çayla güzel gider.”

“Olur.” Başka işim, teneffüslerde buluşacağım bir arkadaşım yoktu ne de olsa.

O an gürültüyle içeriye giren kişilere doğru döndüğümde Öznur ve Gizem’le karşılaştım. Gülerek içeri giren ikili beni gördüğünde yüz ifadelerine gölge düştü. Öznur yavaşça Gizem’in kolundan çıktığında Gizem bana doğru adımlıyordu.

“Güniz,” dedi tuhaf bir samimiyetle. “Başın sağ olsun.”

“Sağ ol.”

Boğazını temizleyerek, “Akşam geliyor musun?” diye sordu. “Ne de olsa Alaca’yı yenmemiz şerefine verilen bir parti. Senin imzan var altında diyebiliriz.”

“Benim imzam var zaten,” dedim ona dik dik bakarak. “Geleceğimi sanmıyorum ama sağ ol.”

Öznur, “Efe gelmeyecek,” demişti Gizem’e hitaben. “Bizi bu seferlik affet.” Efe babaannesinin yasını mı tutuyordu? Yoksa sadece partiye mi gitmek istememişti? Okula da uğramamıştı bugün.

Gizem elini sallayarak, “Takılın siz,” diye cevap verdi Öznur’a. “Önemli olan futbol takımı.”

Çağan, “Biz gelmesek olur yani?” diye atıldı. “Peşimde koşturmayı iyi biliyorsunuz ama! Çağan, ders notlarını bul. Çağan, sınavda çıkacak soruları hocadan iste. Çağan, şu hocayla konuşur musun? Çağan, bu hocaların ev adresini, numarasını öğrenir misin? Geçen sefer biri çelenk göndermiş Gülsüm Hoca’ya kırık notunu düzeltsin diye. Kocasını kiskançlık krizine girdi. Yuva yıkıyorduk az kalsın.”

Herkes gülmeye başladığında dudaklarımı birbirine bastırdım. “Temsilciliği özledin sanırım.”

“Müdürle karşılıklı birbirimize trip atıyoruz şu an. Whatsapp’ta çevrim içi oluyor ama bana yazmıyor. Hatta geçen yazıyor oldu, sonra durdu. Bence o da pişman ama gurur yapıyor.”

“Lan sen benim babamın son görülmesini mi izliyorsun?” Uğur tekrar içeri girdiğinde gözlerim bu sefer ona kaymıştı. Elinde bir sürü dosyayla beraber dolaba doğru yürüyordu.

“Evet,” dedi Çağan. “Görevime ne zaman döneceğimi sana söyledimi?”

Uğur dolaptaki dosyaları düzeltirken omzunun üzerinden bize dönüp, “Hayır,” dedi. “Ama bence yakında çağırır çünkü çıldırmak üzere. Her şey ona kaldı.”

Çağan ellerini sevinçle birbirine çırpı. “Biliyordum bensiz bu kolejin çıkmaza gireceğini!” Gözleri bana döndüğünde yüzünde kocaman bir mutluluk vardı. “Haydi, gidelim!”

Bir şey dememe izin vermeden eline aldığı albümle kolumdan tutarak beni müzik odasından çıkardı. Kolumu elinden çekerek, “Ben pek temastan hoşlanmam,” dedim sert çıkmaması için özen gösterdiğim sesle.

Ellerini havaya kaldırdı. “Pardon.”

Kafamı aşağı yukarı salladığım sırada telefonunu çıkarıp birine mesaj çekti. Beraber kafeteryaya doğru yürüdüğümüzde, “Dersin boştu değil mi?” diye sormuştu.

“Evet. Sen nereden biliyorsun?”

“Ben sizin temsilcinizim. Bunların hepsi ezberimde!”

“Gerçekten işinde iyisin. Bakalım sınavlarda da iyi olacak mısın?”

Gözleri irileşti. “Yerimde gözün mü var?”

“Aynen. Okul üçüncülüğü yetmiyor bana.” Özellikle de Name burunda gözüm vardı çünkü anneme para vermezsem çok yakında üzerime çökerdi ve onu mümkün olduğu kadar kendimden uzak tutmak istiyordum.

Bu sefer irileşen gözlerini kısı ve serçe parmağını uzattı. “Birinciliği kaptıran Fenerbahçe forması giyip okula gelsin mi?”

“Ne?” Bu riski alabilir miydim? “Hayır.”

Dudakları kıvrıldı. “Korktun mu yoksa Dişi Aslan?”

“Ne korkacağım?” diye çemkirdim. “Geçen dönem alışmakta zorlandım buraya ama bu sefer seni ezeceğim. Zaten aramızda çok az fark var.” Serçe parmağını tutup sıktım. “Kabul.”

Beraber kafeteryaya girdikten sonra Çağan, her zaman oturduğu geniş masaya eşyalarını bırakmıştı. Genelde burada otururdu çünkü onunla yemekte konuşmak isteyen bir sürü öğrenci olurdu. Hepsine zaman ayırmak adına ortada oturur, tüm yemek molası boyunca onların sorunlarını dinler, not alırdı.

“Burada Schogetten var mıdır?”

“Aldırdım dışarıdaki çocuklardan birine. Getirirler şimdi.”

“Ders zamanlarında nasıl dışarı çıkıyorlar? Yok yazılmıyor mu?”

Omuz silkerek, “Hocalardan ben izin alıyorum,” demişti. “Sigara molası için okuldan çıkıp on dakikaya geri dönüyorlar.”

Büfenin önüne geldiğimizde Çağan’ın sipariş vereceğini düşünmüş-tüm ama hiçbir zaman açık olmayan kapıyı çaldı. Kafeteryada çalışan teyzelerden biri kapıyı açtığına Çağan rahatlıkla içeri girmişti. Onun peşinden içeriye girdiğimde gözlerim içeride çalışanlara takıldı. Birazdan büyük öğle arası molasına gireceğimiz için herkes büyük telaş içerisinde yemekleri hazırlamaya çalışıyordu.

Tanıdık teyzelerden biri, “Çağan? Ne istiyordun?” diye sorarak elini havluya sildi ve bize döndü.

Çağan’ın gözü kahve makinelerine değdi. “Çay ya da kahve yapacaktık. Size engel olur muyuz?”

“Hayır,” dedi teyze gülümseyerek. “O tarafta bir işimiz yok. Keyfinize bakın.”

“Sana çay yerine güzel kahve mi yapsam?”

“Olur.”

Kahve makinelerinin olduğu tarafa geçtiğimizde istemsizce aklıma eski okulumuz gelmişti. Orada böyle makineler bulmak mümkün değildi. Hazır kahvelere su döker, karıştırarak masamıza geçerdik. Burada ise en iyi kahve yapan yer kütüphanenin yanındaydı. Starbucks tarzı kahveler yapılıp ve Cevherler yazılı kalın karton bardaklarda takdim edilirdi. Kafeteryada ise daha sade çeşitler mevcuttu.

“Bana sütlü yapar mısın? Bu makineden pek anlamam.”

“Tamamdır,” diyerek iki bardak aldı ve eğilerek dolaptan kahve alıp makinenin içine attı. Önce kahveyi öğütmüştü. Ardından başka bir makinede sıcak sütü hazır hâle getirmişti. En sonunda hepsini bir araya getirdiğinde kendi kahvesinin üzerine krema sıkırmıştı.

Onunla beraber büfenin arkasından elimizde kahvelerimizle çıktığımız sırada bir çocuk koşar adım kafeteryaya girdi. “Çağan!” Koşarak

yanımıza gelip poşetten Schogetten fındıklı çikolata paketini çıkardı ve uzattı. "Aldım. Beş dakika gecikmişim. Umarım yok yazmaz bana."

"Koş, koş." Çağan paketi alarak güldüğünde büyük masaya geçmiş-tik. Çikolata paketini açıp büyük bir iştahla kırdım ve ağzıma attım. "Güzel."

Çağan da kahvesinden içti. "Bu daha güzel."

O an aklıma gelen şeyle beraber çikolatayı paketin içerisine bıraktım. "Okula dönem ortasında nasıl birini transfer edebildiniz? Yani ne-den yarışmaya katılmak için buraya para ödesin?"

"Okula para ödemedi," diye açıkladı Çağan. "Yarışmayı kazanması hem maddi hem de manevi kazanç getirecek diye Vedat Bey onun bir yıllık okul ücretini yok saymaya razı oldu. Sesi çok iyi çünkü."

"Bu aslında hiç de adil değil."

Kahvesinden büyük yudum alıp "Her şeyin adil olduğu bir dünya yok," dedi.

"Çünkü kimse savaşıyor! Kimse bir şeyleri değiştirmeye çalışmıyor. Herkes başkalarından adımlar bekliyor. Oysa herkes kendi adına yerden bir çöp alıp konteynerine atsa, herkes kendi adına insanlara saygılı, önyargısız yaklaşsa, kimse kimseyi sosyal statüsüne göre değerlendirmese, kadın erkek eşitliğini herkes aynı anda savunsa adalet yerini bulurdu."

Başını ağır ağır iki yana salladı. "Herkesin kafasının içinde farklı tilkiler dolaşır. Kimsenin zihnini yönetemezsin."

"İyi bir dünyayı istemem suçmuş gibi konuşuyorsun."

"Suç değil ama mümkün de değil," dedi gözlerini gözlerime dikerek. "Savaşmak yerine yaşamayı dene. Her şey başını gömdüğün derslerinle sınırlı değil. Daha on yedi yaşındasın ama tek derdin kolej ortalaman ve üniversiten. Bu yaşamak değil. Sosyal hayatın yok neredeyse. Tek bir arkadaşına bile sahip değilsin. Sanki biri sana dokunsa, hayatına dâhil olmaya çalışsa onu yakacakmış gibi davranıyorsun."

Başımı eğerek dumanı tüten kahveme baktım bir müddet. "Bulut var. Sen varsın. Hatta Nail'le de iyi gibiyim."

"Biz senin gözünde yokuz, Güniz. Kendini de, beni de kandırma. Sen yalnızlığa çok alıştın. Hayatına birini alamıyorsun. Ama en kötüsü, bunu hiç denememen."

Onun yaptığı kahveden birkaç yudum aldım ve bakışlarımı boş kafeteryada dolaştırdım. Cümleleri zihnimde seyahate başladığında hangi

kapıyı çalsa ve yankılansa sonunda haklı çıkıyordu. Bulut gibi onun da ileri sürdüğü teorileri doğruduydu. Yalnızlığa, yalnız kalmaya çok alışmış-
tum ve birilerinin hayatıma dâhil olması beni ürkütüyordu. Güvenemi-
yordum. Birilerine güvenmek hiçbir şekilde içimden gelmiyordu.

En güzel yaşlarımı heba mı ediyordum bu şekilde davranarak?

“Akşam partiye gelecek misin?”

Çağan’ın sesiyle beraber başımı ona çevirdiğimde, “Bilmiyorum,”
diye mırıldanmışım.

“Senin attığın tek gol sayesinde penaltıya kaldı takım. Bunu hatırlat
kendine.”

“Haklısın,” diyerek dudaklarımı ıslattım. “Peki ne giymem gereki-
yor? Kasım ayı ama havuz partisi?”

“Havuzlar ısıtmalı. Hava da iyi. Mayo, bikini üzerine pareo giyersen
üşümezsın bence. Zaten içki, sıcak su seni ısıtır.”

Dediklerinin hiçbiri bende yoktu. Kısa bir süre sonra aklıma baba-
mın bana verdiği ama neredeyse hiç kullanmadığım kredi kartı geldi.
Bana kendi kartını vermişti ve istediğim kadar harcamakta özgür ol-
duğumu belirtmişti. Birkaç kez yemek yemiş, kendime ders kitapları
almışım ama onun haricinde pek kullanmamışım.

Okuldan sonra alışverişe gidebilir, akşam için bir şeyler alabilirdim.
Hem belki de akşam Bulut’la konuşurdum. Beni eninde sonunda an-
laması, oyunumuza devam etmesi gerekirdi sonuçta. Birkaç gün daha
böyle davranırsa anında Dedikodu Sitesi’nin manşetlerinde isimlerimiz
çıkardı.

Öğle arasından önce yemeklerimizi yedik ve boş dersi Çağan’la ka-
feteriyada geçirdik. Sonra kendimi tamamen sınıfa kapatmışım. Hiçbir
teneffüste dışarı çıkmamış, Bulut’la karşı karşıya gelmemişim.

O da zaten yanıma gelmemişti.

Saatler birbirine kovalarken her zil çaldığında onun geleceğini dü-
şünüp kapıya bakıyor, sonunda büyük hüsrana uğrayıp başımı yeniden
kitaplara gömüyordum.

Son dersten önce sınıfta bir topuk sesi yankılandığında başımı kal-
dırdım ve Yasemin Hoca’yla karşılaştım. Bana bakarak, “Neden yine
kendini sınıfa kapatın?” diye sordu. “Yoksa biri canını mı sıktı?”

“İyiym,” dedim mekanik bir şekilde. Yalan atmaya alışmış mıydım
acaba?

“Günüz Işık,” dedi uyarıcı tonla. “Yalan söylemek sana yakışmıyor.”

Dudaklarımı ıslatarak, “Alışverişe gideceğim,” dedim kısılan sesimle. “Giydiklerimin bana yakıştığını söyleyecek bir arkadaşım yok. İlk kez bu kadar yalnız olduğumu hissediyorum sanırım.”

Karşımdaki sıraya oturarak ellerini birbirine kenetledi. “Arkadaş canlısı olmadığın için olabilir mi?”

“Ama ben hep dışlandım.”

“Son zamanlarda Nail etrafında dönüyor. Ona yüz verdin mi?” Başımı iki yana salladım. “Çağan’ı da gördüm birçok kez yanında ama pek umursamıyorsun onu da. Bulut? Aranızda bir ilişki var diye duydum. Neden kendini yalnız hissetmek yerine onlara adımlar atmıyorsun?”

Dudaklarım titredi. “Bana çelme takacaklarından korkuyorum hocam. Düşmek istemiyorum artık.”

Bilmiş tavırla tebessüm etti. “Herkes düşmeye mecburdur. Bunu hiçbir zaman engelleyemezsin. Ne kadar güçlü olursan ol düşeceksin, çünkü seni hep düşürecekler. Burada önemli olan tek şey, yara almadan ayaklanmak ve vazgeçmeden yoluna devam edebilmek.”

Yasemin Hoca son dersten sonra beni yanına çağırmış ve alışverişe beraber gideceğimizi söylemişti. Onun teklifini anında kabul etmiş, Peri teyzeye gecikeceğime dair mesaj çekmiştim. Hocayla beraber otoparka girdiğimiz sırada gözüme Bulut ve Nail takılmıştı. Nail bana el salladığında ona başımla karşılık vermiştim. Bulut’un gök mavisi gözlerinin içine bakarak ondan bir atak beklediğimde yaptığı tek şey gözlerini benden çekmek olmuştu.

İçime ansızın dolan sıkıntıyla Yasemin Hoca’nın arabasına binerek şehrin en büyük alışveriş merkezine gitmiştik. Partinin konseptinden haberdar olduğu için beni direkt olarak üst kata çıkarmış ve mayo, bikini satan mağazalara getirmişti.

Babam yazları beni denize götürmek için erkenden gelirdi. Çoğu zaman elinde hazır çantada benim için mayolar olurdu ve birini beğenip giyer, onunla denize giderdim. Bana yüzmeyi de öğretmişti. Fakat suda, kumda oynayan çocukları gördüğümde Efe’nin neden gelmediğini sorgulardım. Çocukların yanına gitmek istemezdim çünkü ailem hakkında gelecek sorulara vereceğim yanıtlarım yoktu.

Denizin kenarında yediğim karpuzların, dondurmaların ve taze mısırın tadı hâlâ damağımdaydı. Yüzme öğrendiğim günler ise sanki aklı-

ma çiviyle çakılmış gibiydi. Beni bir anda suya atan babam bu şekilde yüzme öğreneceğimi söylemişti. Çabalayarak. Ben de boğulmamak için çırpınmayı, o sırada da yüzmeyi öğrenmiştim.

“Bu nasıl?”

Hocanın sesiyle irkilip ona döndüğümde elindeki beyaz sade bikiniye baktım. “Daha önce böyle bir şey giymedim.”

Beni süzdü. “Vücudun gayet uygun.”

Kaşlarımı çatarak varla yok arası bikiniyi inceledim. “Üşümez miyim?”

“Ben de bundan rahatsız olup sordum çocuklara ama ısıtılmalı sistem kuruluymuş. Yani endişelenmene gerek yok.”

Dudaklarımı ıslatarak, “Üzerine de pareo alalım. En azından o sıcak tutar,” diye mırıldandım. Ya da en azından pareo daha az çıplak hissettirir? Sorun hep dışlandığım, kötü muameleye maruz kaldığım kolejdekilerin önüne bu şekilde çıkmaktı. Son zamanlar Bulut’la sevgili olduğumu sanan öğrencilerin hiçbirinden bir atak gelmemişi ama yine de onların vücudumu görmesine pek de hazır değildim.

Yasemin Hoca beyaz bikiniyi elime tutuşturup mağazayı gezmeye başladığında onun peşinden ilerliyordum. Gördüğüm hiçbir şey pek dikkatimi çekmiyordu. Çoğu zaman internette alışveriş yapardım ve minimalist davranırdım. Mesela, bir siyah botum varsa ikincisini almaya gerek duymazdım. Kıyafetlerimin çoğunu babamın bana aldığı hediyeler oluştururdu. En son bir ayın her günü aynı botu giydiğimi fark ettikten sonra bana beş çift bot almıştı.

“Bu harika olacak!” Hocadan tarafa döndüğümde elinde tüllü bir pareo vardı.

“Emin değilim?”

“Eminsin, eminsin,” dedi itiraz kabul etmeyen sesle. “Kabine girip dene hemen! Sonra da havuz kenarı terliklerinden alacağız sana.”

“Soğuktan geberip gideceğim.”

“Yer ısıtılmalı döşenmiş Güniz Işık. Hem istemezsen kapalı havuza girersin sadece.”

Sonuç belliydi. Yasemin Hoca, babamın kredi kartının limitini yoklamak adına bana bir sürü şey almıştı: Bikini, mayo, pareo, terlik, etekler, pantolonlar, kazaklar, gömlekler, makyaj malzemeleri, mont, kaban, şapka...

En sonunda babam aramış ve kredi kartının çalınıp çalınmadığını sormuştu. Ona alışveriş yaptığımı söylediğimde sevinmiş, devam etmem için beni heveslendirmişti. İlk defa parasını bu kadar harcıyordum sanırım ve bu onu sevindirmiş olmalıydı.

Alışveriş bittikten sonra Yasemin Hoca'ya kahve ısmarlamıştım. Her men ardından beni eve bırakmıştı. Elime sığmayan paketlerle bahçe kapısını açıp içeri girdiğimde mutfak penceresinden beni gören Peri teyze koşup bana yardım etmişti heyecanla.

"Güniz! Neler almışsın. Bakayım mı ben de?"

"Bak Peri teyze. Bak tabii."

Onunla beraber odama çıkıp her şeyi yatağın üzerine saçtık. Peri teyze her paketin içerisini açtığında kocaman gülüyor ve bana yakışacağını söylüyordu. Aynı zamanda kıyafetleri dolabıma düzenli bir şekilde asmama yardımcı oluyordu.

"Kızım, bu bikini indirimde miydi?"

"Yok," dedim elindeki beyaz bikiniyi alıp yatağa bırakırken. "Akşam parti var da. Ama merak etme ısıtılmalı havuz olacak."

"Git, eğlen tabii!"

Öğle ve akşam yemeğini yedikten sonra bikinimi giymiş, üzerine de bol siyah pantolonla mor kazağımı geçirmiştım. Çantama ek iç çamaşır, pareo, terlik de attıktan sonra bugün aldığım akmayan rimellerden birini sürdüm.

Son ana kadar girmemeye karar verecek gibiydim ama babam kapıyı çalıp odama girdiğinde artık vazgeçmek için geç olduğunu anladım. "Seni bırakabilir miyim Gizemlere?"

"Olur." Çantamı alıp aşağıya indiğimde Efe'yle Öznur'un oturma odasında oturduğunu fark ettim. Melike Hanım ise o sırada mutfaktan çıkıyordu. Onlara veda etmeden üzerime kısa siyah ince montu geçirip kendimi dışarı attığımda babam da arkamdan geliyordu.

Gizem'in evi, Nail'in evine oldukça yakındı ve hayatımda gördüğüm en büyük evlerden biri olabilirdi. Dört katlı olduğunu düşündüğüm devasa villanın önünde babam arabayı durdurduğunda, "Sağ ol," diyerek kapıya uzandım.

"Bulut seni eve bırakır mı? Yalnız dönme."

"Tabii, bırakır." *Pek sanmasam da.*

Araçtan indiğimde kapının önündeki adamlardan biri, "Merhabalar, isminiz?" diye sordu.

Kaşlarım havalandırken, “Güniz Işık,” dedim. Bu kadarına gerek var mıydı cidden? Yoksa partiye dışarıdan birilerinin gelmemesi için bu bir önlem miydi?

Anında bahçe kapısını açtı ve geçmem için geri çekildi. Işıklı bahçe yolundan geçtiğim sırada seslerin arka taraftan geldiğini fark edip o tarafa döndüm. O an bedenimi saran sıcaklık afallamama sebep oldu. Burada âdeta bir yaz havası vardı! Herkes normal bir yaz partisindeymiş gibi giyinmişti. Bazıları bahçedeki havuzdaydı. Gözlerim camla kaplanan devasa kapalı havuzun olduğu tarafa kaydığında geri kalanların da orada olduğunu gördüm.

Sıcak bastığı için ilk montumu çıkardım. “Güniz!” Çağan, Nail ve Uğur görüş alanıma girdiğinde onların masasına doğru ilerledim. “Gelmişsin.”

Başımı onayla sallayıp, “Çok sıcak,” diyebildim.

“Sana demiştik.” Onların üzerinde tişört ve şort vardı sadece. Bu üzerimdeki kazaktan kurtulma isteğimi körüklüyordu.

“Seninki kapalı havuzun kenarında.” *Benimki. Sanırım artık buna alışmam gerekiyordu.*

Nail’e baktım kirpiklerimi kırıştırarak. “Yalnız mı?”

“Evet.”

Ayaklarım anında beni boydan boya camla kaplı olan kapalı havuzun girişine getirdiğinde gözlerim kalabalık arasında geziniyordu. En sonunda kenarda yalnız başına bir sandalyede oturan onu gördüğümde aldığım nefesi solumakta zorlanmıştım.

O an sanki varlığını hissetmiş gibi başını kaldırdı ve göz göze geldik. Anında komut almışım gibi havuzun etrafında dönüp ona doğru ilerlemeye başladığımda gözlerimiz hâlâ kenetliydi.

En sonunda yanına vardığımda, “Neden buradasın?” diye sordum. Dışarıda arkadaşları varken yalnız başına neden buradaydı? Omuzlarını ağır ağır silktiğinde sandalye çekip yanına oturdum. “Bulut, benimle konuşmayacak mısın?”

Gözleri yeniden yüzüme tırmandı. “Ne konuşmamı istersin?”

“Seni kırdım.”

“Hep kırıyordun zaten.”

Titreyen ellerimi ondan gizlemeye çalışarak, “Özür dilerim,” dedim. “Bana zarar vereceğini düşünmedim. Öyle demek istememiştim.”

Bir anda elini bana doğru uzattığında irkilerek geri çekildim. Kendimden bağımsız bir şekilde verdiğim bir tepkiydi bu ancak Bulut'un bunu beklediği barızdı. Yüzündeki buruk tebessümle, "Gördün mü?" diye sordu. "Sen benden hep kötü şeyler bekliyorsun. Hâlâ senin gözünde kötü adamım."

"Değilsin," diye inkâr ettim onu. "Yavaş yavaş önyargılarımı yeniyorum. Beni anlasan olmaz mı?"

Yorgun bakışları yüzümün her karışında gezindi. "Anlamadım mı seni? Senin beni yakmana da, kül etmene de razıyım ama korkmanı kabul edemem." Cevap vermek istedim ama hiçbir cümle dudaklarımdan dökülmemiştı. "Sen bana Gün olmadın. Güz oldun."

Neden son iki cümlesi kalbime binlerce kurşun sıkılmış gibi hissetmişim? Neden göğüs kafesim onun seslendirdiği cümleler yüzünden bir harabeye dönüşmüştü? Neden gözlerim dolmuştu? Ben neden onun benden uzaklaşmasından korkmuştum?

Şu an ona kötü bir cümle söylemem, beni üzdüğünün onlarca kat fazlasını ona yaşatmam gerekiyordu. Fakat gözlerindeki yitik ifade neden beni durduruyordu? Niye tüm kalın kalkanlarım tül perde inceliğine dönüşmüştü bir anda?

"Peki." Tüm her şeyi tek bir kelimeye sığdırdım ve gözlerim dolmaya devam ederken onun karşısında ağlamamak için ayaklandım. Benim üzerimde bu şekilde bir etkiye sahip olmasının farkında olmamalıydı. Çünkü ben, her ne kadar kendi çizgimden çıksam da hâlâ Güniz Işık'tım.

Kendimi sıcaklığıyla beni terleten bahçeye attığımda kenardaki kabinleri fark ettim. Bir kız kapıyı açıp dışarıya bikinisiyle çıkıyordu. Omzumdaki çantayı sıkıca kavrayıp onun çıktığı kabine girdiğimde seri şekilde soyunmuş, kıyafetlerimi katlayıp çantaya tıkmıştım. Ardından tül pareonu giyip önünü kapatmaya çalıştım ama önü tabii ki kapanmıyordu.

Güniz Işık Doğandemir, kimseden korkma. Bu bir parti ve sen de buradaki herkes gibi giyinmek zorundasın.

Ve dışarıya çıktım. Omzumdaki çantayı sıkıca kavrayarak Çağanların olduğu tarafa doğru ilerlediğimde beni ilk fark eden Nail olmuştu. Ağzı kocaman açılmış Nail, "Bu zamana kadar kimseyle çıkmama sebebimi şu an anlıyorum," demişti. "Haritacı, Bulut'u bırak ve beni al."

Uğur onun kafasına sertçe vurduğunda Çağan, bana beğeni işareti göndermişti.

Küçük yuvarlak masada duran içki şişesine bakarak, “Tadı nasıl?” diye sordum.

“İlk geldiğin partide de içmiştin ve o geceyi herkesin burnundan getirmiştin.”

Bakışlarım Uğur’u bulduğunda yüzümde gülümseme doğmuştu. “Yarası olan gocunur.”

Çağan benim için ortada gezen bir garsondan kadeh istediğinde içki şişesini açmıştı. Çok az doldurduğu kadehi bana uzatıp, “Dene,” dedi gözlerini yumup açarak. Kadehi başıma diktüğimde, “Yavaş!” dese de onu dinlememiş ve kocaman yudum almıştım. Tadı yakıcı ama çok güzeldi. Birkaç tane daha içersen kesinlikle unutturdum. *Gün değil, güz olduğumu.*

Çağan’ın elindeki şişeyi alıp kadehimi doldurduğumda birileri uzaktan onu çağırmıştı. “Sen ona göz kulak ol.” Beni Nail’e emanet edip Uğur’la gittiğinde her an ağlayacak gibiydim.

“Sen bana Gün olamadın. Güz oldun.”

Söyledikleri kırık bir cam parçası gibi tüm ruhuma batıyor ve beni kanatmaya itinayla devam ediyordu. Ona kırılmamalıydım. Ona kırılacak kadar önem vermemeliydim!

Ama neden kendimi durduramıyordum?

Aptalın tekine dönüşmek üzereydim.

Nail, “Haritacı,” diyerek elimdeki kadehi almaya çalıştı. “Çok hızlı gidiyorsun.”

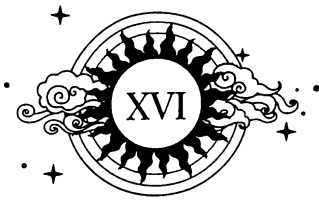
“Dokunma,” dedim keskin tonla. “Rahat bırak beni.”

En sonunda büyük ihtimal nazımı çekmekten usanan Nail de çıkıp gitmişti. Yalnız kaldığımda şişenin dibini görmek üzereydim. Son birkaç kadehlik içki kalmıştı. Kadehimi tekrar doldurup masadan uzaklaştığımda bulanıklaşan gözlerle etrafı inceliyordum. Yüksek sesli yabancı müziğin, havuz suyunun ve bir sürü kişinin sesi kaosa dönüşüp beynimin içerisinde tepinmeye başladığında başım dönmüştü ama düşmemiştim.

Birkaç saniye sonra görüşüm tamamen bulanıklaştığında başım dönmeye başladı. Başıma diktığım kadehin son olduğunu anlamam uzun sürmemişti. Çünkü fena hâlde dönen başım dengemi altüst etmiş, beni düşürmüştü.

Bedenim bir anda sıcak suyun içerisinde kaybolduğunda parmaklarım gevşemiş, elimdeki kadehin ağırlığı kaybolmuştu.

Uçuyordum sanki.

♪♪ Köfn - Güneşe Dokundum ♪♪
♪♪ Köfn - Taş Kalbinin Çöllerinde ♪♪
♪♪ Köfn - Bul Beni ♪♪

Yolunu şaşmış bir pusula gibiydim. Sürekli dönüyordum ama asla sabit bir yeri gösteremiyordum. Oklar bir tarafı gösterse bile o rotaya kendim bile inanmazdım çünkü ben hep yanlışım ve hiç doğru olmayacaktım.

Benim hikâyem nasıl bitecekti? Sönecek miydim daha hiç parlamadan? Batacak mıydım bataklığa daha kirlerimden arınmadan? Yoksa... Boğulacak mıydım daha hiç nefes almamışken?

Bir kolun karnıma dolandığını, beni kendisine çektiğini ve başımı sudan çıkardığını hissettim. Başımın aksine bedenim suda kalmaya devam ediyordu.

Bu temas neden bu kadar tanıdıktı ve gözlerimi bile açmadan o olduğunu anlamıştım? Bilincim yerindeydi, boğulmamıştım. Sadece bir an boşluğuma gelmişti ve suya düşmüştüm. O ne sanıp arkamdan atlamıştı birkaç saniye içerisinde tereddüt etmeden?

Onun tutuşu gevşerken kollarımın altından başka biri tuttu ve beni yukarıya doğru çekip yeşil çimlere doğru uzanmamı sağladı. Sonra sesler daha da çoğaldı.

“Güniz!”

“Haritacı!”

“Güniz Işık!”

Beni çağıran seslere karşılık gözlerimi açmak istesem de bir karanlığın içine çekilmem sonucunda başarısız olmuştum. Sesler çoğalıp kaosa

dönüşürken, “Gün,” diyen fısıltı kulaklarımdan tüm içime sızmıştı. Şa-
dece onun fısıltısı gözlerimi açma isteğimi körüklemişti.

Göğsüme yapılan baskılar sonucunda öksürüp gözlerimi açtığımda
başım döndü. Puslu gözlerimin ilk odağı Bulut oldu. Ellerini göğsüm-
den çekerken gök mavisi gözlerinde toplanan gri bulutlar tüm yüzüne
dağılıyordu sanki.

Dudaklarım oksijen ihtiyacıyla açıldı. “Haritacı, iyi misin?” Nail,
omzumdan tutarak beni sarstığında bakışlarımı ona çevirdim. Oldukça
endişeli ve korkmuş görünüyordu. *Nail... Ben seninle ne yapacaktım?*
Bu kadar çok korkarken sana nasıl değer vermekten kaçacaktım?

Yeniden öksürdüm. “İyiyim.”

Çağan dizlerinin üzerinde oturmuş şekilde yanımdaydı. “Hastane-
ye gidelim mi?” *Çağan... İlk geldiğim gün bana yardımcı olan tek isim*
sendin. Sonra sen de benden uzaklaştın. Şimdi neden bana yakın davra-
nıyorsun?

“Gerek yok,” dedim hemen. Elimle dönmeye devam eden başımı
tutuyordum. “Fazla içtim sadece.” O an boğazıma kadar tırmanan kus-
ma isteğiyle ayaklanıp koşar adım içeri girdiğimde ilk kez geldiğim evde
lavabo arıyor ama bulamıyordum.

Evin koridorunda elimi ağızımda dolaşırken bir anda kolumdan tu-
tan kişi koşmaya başlamış, beni de arkasından götürmüştü. Beni kori-
dorun sonundaki lavaboya getirerek klozetin önünde çökmemi sağladı-
ğında elimi ağızımdan çekmiştim.

Ama insan bu kadar güzel klozete nasıl kusardı ki?

Saçmalıyordum. Umurumda bile değildi bu klozetin güzelliği. Ger-
çek altınla süslenmiş klozete doğru ağızımı açıp kusmaya başladığımda
Bulut, saçlarımı toplamış ve sonra hemen ellerini çekmişti. Sanırım
yine saçımı çekeceğini sanmamdan ürkmüştü. Buna rağmen arkamdan
ayrılmıyordu. Beni ikinci defa bu durumda görmesini umursamadan
midemdeki tüm içki ve havuz suyunu boşalttığımda sifonu çekerek be-
denimi fayansa yaslamıştım.

Evlerin ısıtma sistemi iyi olmasa şu an donardım belki de ama her
yer sıcaktı. Üzerinde oturduğum beyaz fayanstan bedenime yayılan sı-
cakla mayışmak üzereydim.

Elini cebine atarak yeşil küçük kutudan diş fırçasını bana uzattı-
ğında bunu hâlâ üzerinde taşıyor olması kanımı dondurmuştu. En son
onu fayansa bırakmıştım. Ben gittikten sonra almış mıydı?

Titreyen ellerimle dış fırçasını aldığımında duvara tutunarak ayaklandım. Aynada kendime bakmaya tahammülüm olmadığı için seri bir şekilde dişlerimi fırçalayıp üzerinden su akan Bulut'a doğru dönmüştüm. "Başka kıyafetin yok mu?"

"Yok."

"Ne yapacaksın?"

Yanıt vermeden önce suyu açmış, ellerini ve yüzünü yıkamıştı. Ellerindeki suyu yere doğru sıçratarken, "Sorun değil. Bu şekilde dönerim," dedi sabit sesle.

"Yüzme biliyordum. Başım döndü bir an sadece."

"Anladım."

"Özür dilerim."

"Ben de özür dilerim."

Kaşlarımı çattım. Boğazımda kocaman bir yumru oluştuğunda gözlerim yüzünde geziniyordu ama o bana değil, yere bakıyordu. "Sen neden?"

"Çünkü yalan söyledim. Benim için güz değilsin," diye mırıldandı dudaklarını diliyle ıslatırken. "Hâlâ Gün'sün. Işığından mahrum bırak-san da bu değişmeyecek."

Dudaklarım o şeklini alırken yüzümde bir gülümseme oluştu. Ben bu dediğine sevinmiş miydim? Bulut Atay için hâlâ yerimin değişmesi beni neden sevindirmişti? Başını kaldırarak gözlerimizi aynı hizaya getirdiğinde suratımdaki ifade onu bozguna uğrattı. O an kendimi seri şekilde toplayıp maskemi tekrar taktığımda bu sefer sırtan Bulut'tu.

Diş fırçasını yeşil kutuya koyarak ona uzattım seri şekilde. "Teşekkür ederim bunun için de." Yanından geçip gideceğim sırada kolumdan tuttu. Kendimi onun ve sıcaklığın yayıldığı fayans arasında bulmam da çok kısa sürdü.

"Sevindin."

Gülmemeliydim. "Neye sevinecekmişim?"

"Barıştığımıza ve güz olmadığına sevindin."

"Ne barışması? Çocuk muyuz biz?"

Dudakları kavrıldı. "Daha reşit olmadığın için çocuk sayılırsın sen." Onu ittirmeye çalıştım fakat her iki elini duvara yaslayarak beni tamamen sıkıştırmıştı. Sıcaktı. Hem de çok sıcaktı...

“Reşit olmayan bir kızı bu şekilde sıkıştırmak mı?” dedim omuzlarımı hareket ettirip geri çekilmesi için çabalayarak. “Suç! Gerçi reşit olanları da sıkıştırmak suç. Şu an çok büyük bir suç işliyorsun!”

“Gün!” dedi gülen yüzü eşliğinde. Bu hitapla tüm maskem düştüğünde yüzümde karmakarışık duyguların belirdiğinden emindim. “Çok tatlısın.”

“Sensin be tatlı!” Onu yeniden itirmeye çalıştığımda bu sefer bana daha çok yaklaşmış, aramızdaki mesafeyi hiçe indirmişti. Bayılmak üzereydim! Bu kadar yakınımda olması akıl sağlığım için hiç iyi değildi. Aklım durmuş, vücudum tüm fonksiyonlarını kaybetmiş gibiydi. Sadece sıcaklığı hissediyordum.

Bakışlarını yüzümde gezdirirken yine o uçma hissini tatmıştım. Sanki gök mavisi gözlerinin semalarında pervasızca kanat çırpıyordum. “Sen benden bir adım geri gittiğinde ben sana bin yeni adım atacağım. Bunu anla artık.”

“Neden?” diye diklendim. “Hani benden hoşlanmıyordun? O zaman niye?”

Gözlerinin içinin güldüğüne yemin edebilirdim ve bu hâlde çok tatlı görünüyordu. “Sen ona mı takıldın?”

“Takılmadım,” diye inkâr ettim. “Sadece soruyorum. Hoşlanmadığın bir kıza neden adımlar atıyorsun?”

Tuhaf bir ses tonuyla, “Cevabımı duymaya hazır değilsin,” dedi.

Gözlerimi kısıtım. “Hazırım. Bir eğlence, heves, hırs. Hangisiyim? Söyle. Umurumda bile olmayacak senin gözünde ne olduğum. Değeri mi sizin gibilerin sözleriyle belirleyecek biri değilim.”

Başını omzuna doğru yatırırken, “Orası belli zaten,” demişti kısık sesle. “Kendi değerini bende görmek felâketim olurdu.”

Kaşlarım ve dudaklarım düz çizgi hâlinde gerildi. “Ne?”

“Asla roman okuma tamam mı? Bu işime geliyor çünkü.”

“Üniversite sınavı beni beklerken oturup roman mı okuyayım?” diye sinirle sordum.

Kapı yüksek sesle açıldığında Bulut'u üzerimden ittim. O sırada tanıdık gözler etrafta dolaşp en sonunda benim üzerimde durdu. Kocaman adımlarıyla bana doğru geldi, tüm bedenimi inceledi ve tekrar yüzüme odaklandı. “İyi misin?” Sesindeki bu kaygı da neyin nesiydi?

“İyiyim.”

Adımları tam yanımda durdu. “Neden bu kadar çok içtin?”

Uğur, “Bulut’la kavgalı olduğu için üzgün gibiydi,” dediğinde Nail ve Çağan aynı anda onun kafasına vurmuştu.

Efe’nin alevlenen açık kahverengi hareleri arkamızda durup bizi izleyen Bulut’a dokundu sertçe. “Senin yüzünden yani?”

Bulut rahat tavırla, “Bundan sana ne?” diye sordu. “Bana hesap soracak son kişi bile değilsin.”

Efe’nin bedeni tamamen ona döndüğünde, “Son kişi mi?” diye sormuştu. Bulut’a doğru yürüdü. “Ben onun...” Duraksadı. Ve sustu. *Zaten hep susardı.*

Bulut alayla, “Söyle,” dedi. “Neyisin onun?” O an Efe’nin yüzüne yumruk geçirmesini hiçbirimiz beklemiyorduk fakat Bulut bizi şaşırtmıştı. Efe sendelerken ellerimi refleks olarak ona uzatmış, sırtına destek vermiştim. Bana göz ucuyla bile bakmadan Bulut’un üzerine yürümeye başladığında araya giren Nail oldu. “Bulut, aramızdaki şu ipi koparma! Yettin artık.”

“Sevgilime sahte abi numaraları yapma bir daha. Bana da gelip hesap sormaya kalkma. Bu sana son uyarım.” Bulut, Efe’nin yanından geçip elimi tuttu. Ardından Çağan’ın tuttuğu çantamı koluna geçirerek beni lavabodan çıkardı. Onun peşinden evin çıkışına doğru ilerlediğimde ön bahçenin buz gibi olduğunu bilsem de önemsemedim. Soğuk hava belki de şu an ihtiyacımız olan tek şeydi.

Bulut kapıyı açtığı an yarı çıplak bedenimi ve onun ıslak kıyafetlerini kucaklayan soğuk, tüm vücudumu yeniden çalıştırmaya başladığında hızlı adımlarla beni arabasına doğru götürmüştü. Arka kapıyı açıp beni bindirdiğinde çantamı da kucağıma vermiş, perdelerle görünürlüğü kapatmıştı. “Üzerini değiştirip bana haber ver.” Durdu ve ekledi: “Lütfen.”

Kapıyı kapatıp çok az uzaklaştı ve beni tamamen yalnız bıraktı. Bir süre demin olanları sindirmeye çalıştım. Efe’nin benim için endişelenmesi, tamamlayamadığı cümlesi, Bulut’un ona ani çıkışı... Hepsi zihnimin içerisinde dönmeye başladığında üzerimdeki ıslak pareo ve bikiniyi çıkarıp çantamdaki kıyafetlerimi giyindim. Saçlarım haricinde tamamen kurumuş sayılırdım.

Üzerimden çıkardıklarımı çantama attığım sırada kapıyı açarak, “Gel,” diye seslendim. Ellerini cebinden çıkararak durduğu yerden bana doğru geldiğinde bakışlarıyla öne geçmemi işaret etti.

Kalbim içimden kayıp yere düştü sanki. Arka kapıyı kapatıp çantamla beraber öne geçtiğim an Bulut arabayı çalıştırmış, ısıtıcıyı açmıştı. “Kıyafetlerin ıslak hâlâ.”

“Gizem’in babasının kıyafetlerini giyemem çünkü adam benim üç katım.”

“Ceketin bende kalmıştı. Onu veririm sana.”

“Geceleri ceketimi koklayıp uyuyorsan kalabilir.”

Yüzümü buruşturdum. “Senin çöp gibi kokan parfümünü neden koklayayım?”

Omuz silkti. “Çöp kokusunu sevdiğini biliyorum.”

“Neyse,” diyerek onu geçiştirdim. “Efe’nin odasından bir şeyler vereceğim sana. İtiraz kabul etmiyorum. Yoksa inirim arabadan ve taksi çeviririm.” Yoğun bakışlarını bana çevirirken başını sallamış, tekrar yola odaklanmıştı. Benimle inatlaşmaması gerektiğinin bilincindeydi sanırım.

Arabanın ısısı iyice yükselirken ıslak saçlarımın kuruduğunu hissediyordum. Isıtıcıya gelecek şekilde saçlarımı sol omzumun üzerine dök-tüğümde bir an Bulut’un sağ tarafa döndüğünü fark ettim. Ardından derin nefes almıştı ve tebessüm etmişti.

O şampuanımı mı koklamıştı?

“Ne yapıyorsun sen?”

“Hiç.” Sırıttı.

Bedenimi tamamen ona çevirirken bir ayağımı altımda topladım. “Benden hoşlanmıyorsan neden böyle davranıyorsun?”

“Senden hoşlanmamı istediğini düşüneceğim artık,” diyerek dudaklarını kıvrırdı sinsi bir edayla. “Sürekli bunu tekrarlıyorsun. Yanlış anlamaya müsaidim. Haberin olsun.”

Gözlerimi kısarak, “Bulut!” diye onu uyardım.

Bu sefer dudaklarını ısırarak gülüp, “Tamam, kızma,” demişti. Sonrasında aklına bir şey gelmiş gibi omuzlarını dikleştirdi. “Cuma bize davetlisin. Uğur annemle babama bir sevgilim olduğunu söylediği için seninle tanışmak istiyorlar.”

İtiraz etmem gerekiyordu belki de fakat benim için yaptığı tüm şeyler önüme dizildiğinde ona vereceğim olumsuz yanıtın doğru olmayacağından emindim. Bu yüzden, “Tamam,” diye yanıtladım onu. “Gelirim.”

Sessiz bir yolculuk geçirdik. Bulut arabayı evin tam önünde durdurduğunda başımla ona inmesini işaret etmiştim. Başka çaresinin olmadığı

ğini anlamış gibi arabadan indiğinde ben de inmiş, bahçe kapısını açmıştım. Evin ışıkları kapalıydı. Büyük ihtimal herkes çoktan uyumuştı.

Kapıyı anahtarla açıp içeri girdiğimde sadece holün ışıklarının açık olduğunu fark etmiştim. Bulut'la beraber sessiz adımlarla yukarı çıktığımızda direkt olarak Efe'nin odasına yönelmiştim. Onunla aramızda olan anlaşmayı bozarak odasına girdiğimde geçen sefer yaptığını anımsayıp kendimi suçlu hissetmemeye karar verdim. O benim odama sevgiliyle girdiyse ben de Bulut'la girebilirdim.

Lacivert renkli dolabının kapağını açarken Bulut da ışığı yakmıştı. Ellerim Efe'nin kıyafetlerinde gezinirken rafların arasından siyah eşofman takımı bulup aldım ve Bulut'a uzattım. Hemen ardından onun için çorap ve spor ayakkabı da bulmuştum. Bir tek iç çamaşırı verememişim çünkü kullanılmamış iç çamaşırlarının nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

"Nerede olduklarını biliyorum," dedi zihnimden geçenleri okuyormuş gibi. "Sen çık."

Başımı onayla sallayıp dışarı çıktım ve koridorda beklemeye başladım. Dakikalar sonra Bulut da odadan çıktığında ıslak kıyafetleri bir poşete koymuştu ve elinde tutuyordu.

Merakla, "Gidiyor musun?" diye sordum. *Güniz Işık... Sen aptal mısın? Elbette gidecekti!*

"Kalayım mı?"

"Yok," dedim mekanik sesle.

Tek kaşı havalandı. "Kalabilirim."

Gözlerimi devirdim. "Zahmet etme."

"Gitmek daha büyük zahmet. Çok yorgunum da. Olaylı bir gündü." O sırada merdivenlerde duyduğum adım sesleriyle Bulut'u koldan tuttuğum gibi odama çektiğimde neye uğradığını şaşırılmıştı. Kesilen nefeslerim eşliğinde, kapıyı kilitledim ve Bulut'u yatağa doğru ittim. Gözleri irileşmiş şekilde, "Oha! Bu nasıl bir hızı?" dedi.

"Sesini çıkarma!" diye tısladım ve kulağımı kapıya yasladım. Gelen Efe olmalıydı. Ağır adımlarla koridoru yürüdüğünde odamın tam önünde durdu. Hatta kapıya bir kez vurdu. Fakat öyle yavaş vurmuştu ki bunu Bulut bile duymamış olabilirdi. Kalbim bu hareketiyle çırpınmaya başladığında nasıl tepki vereceğimi kestiremiyordum.

"Kendine gel Efe." Melike Hanım'ın sesi kulağıma dolduğunda kaşlarımı çatarak kulağımı mümkünmüş gibi daha çok bastırdım kapıya. "Ne yaptığını sanıyorsun?"

Efe, "Bugün çok içti," dedi fısıltıyla. Sesindeki bitkinlik midemin kasılmasına neden olmuştu. "Havuzda düşmüş, kusmuş. Nasıl olduğuna bakmak istedim."

Gözlerim sanki önceden bu cümleleri sarf edeceğini anlamış gibi dolmaya başladığında, "O senin kardeşin değil," demişti Melike Hanım sen sesle. "Umurunda olan tek şey hep haksızlığa uğrayan annen olmalı."

"Anne," dedi bu sefer çatlayan sesiyle. "Onunla yaşamadan önce çok kolaydı. Kardeşim olduğu detayı bile aklıma gelmezdi. Ama o yanımdayken çok zor. Çünkü ona baktığımda kendi gözlerimi, kendi yüzümü görüyorum. İnkâr etsen bile o benim kardeşim. Ve ben bunu son zamanlar çok derinden hissediyorum." *Sesi... Yemin ederim, sesi titremiştii.*

"O yüzden de onu göndermek zorundasın," dedi annesi bu sefer daha yumuşak sesiyle. "Eğer göndermezsen daha çok bağlanırsın. Hatta seversin. Sen de onu seversen ben ne olacağım? Bana hiç mi acımıyorsun?" Kısa bir süre duraksadı. "Başka bir yere gidecek. O da mutlu olacak, biz de. Kendini üzme onun için. Bir gayrimeşru kız için değmez, oğlum."

"Ben de olabilirdim."

"Ne?"

Efe'nin sesi mümkünmüş gibi daha çok kısıldı. "O kadından doğan çocuk ben de olabilirdim. Belki de Güniz senin kızın olurdu. Kendimi onun yerine koyuyorum ve mahvoluyorum." Adımladı ve odasına doğru yürüdü. "İyi geceler anne." Kapıyı sessizce kapattı.

Şahit olduğum konuşma tüm bedenimden büyük bir titreme dalgasının geçmesine sebep olduğunda kapıyı açmak, Melike Hanım'a bağırarak istedim. Benden neden abimi aldığını sormak istedim. Küçüklüğümden beri bana gülmesi için çırpındığım abimin neden beynini yıkkadığının hesabını sormak istedim. Ama yapamadım. Çünkü bu kadarına gerek yoktu. Beynimde dönen şeyler zaten fazlaydı ve bunun da üzerine eklenmesine izin veremezdim.

"Efe'yi kıskırtmak için çabalıyorsun uzun zamandır. Sanırım başarıyorsun." Gelip yanına oturduğumda ellerimi dizlerimin üzerine koymuş, başımı ise eğmiştim.

"O hiçbir şeyin farkında olmayan, annesinin psikolojik şiddetine maruz kalan bir çocuk. Gerçekten tam bir çocuk. Seni seviyor ama bunu kabul edemiyor."

Dudaklarım titredi. "Kimsenin sevgisine inancım olmadığında bile sadece beni sevmesini bekledim. Herkese karşı dimdik durup onun ya-

nından başımı eğerek geçtim. Onunla ilk o partide o şekilde konuştum, ilk defa sizin yanınızda tokat attım. Hiç beklenmeyecek şeyler yaptım çünkü artık umudum kalmamıştı. Oysa şimdi...”

“Çocukken ondan beklediğin şeyleri yapıyor.”

Onu başımla onaylayıp avuçlarıma baktım sadece. Bu ellerimi tutmasını, benimle beraber mağazaları dolaşmasını, parkta oynamasını hep çok istemiştim. Sokakta oynayan abi kardeşlere imrenerek bakardım. Abileri hep küçük kardeşlerini başkalarından korumaya çalışırdı.

Beni kimse korumamıştı ve ben kendi kendimin bekçisi olmuştum.

“Tutabilir miyim elini? Üşüdüğüm için.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. “Tut. Üşüdüğün için.” Elimi tuttu fakat ellerinin benden daha sıcak olduğunu hemen hissetmiştim.

“Sahtekâr herif.”

“Cidden içim üşüyor.” Yalandan titrermiş gibi yaptı. Gözüme o kadar komik görünmüştü ki gülmüştüm istemsizce.

Bana doğru tamamen dönerken bir an bile elimi bırakmamıştı. Başını omzuna yatırıp, “Gülsene biraz da,” dedi. Gök mavisi gözleri ayın içeri vuran ışığıyla parlıyor, bana bakıyordu. “İçim ısınıyor diye gül yani. Üşüdüğüm için.”

“Gülüyorum.” Mümkünmüş gibi daha da büyüttüm gülüşümü. “Üşüdüğün için.”

Bulut Atay, kalbimin kimsesiz odacıklarında senin ne işin var? Bulut Atay, zihnimin içinde kendine ev mi inşa ettin? Bulut Atay, damarlarımda neden ismin dolaşıyor sürekli?

Sen bana ne yaptın? Sen Güniz Işık'ı silip neden kendine Gün yarattın?

Ben neden sırf yalandan üşüdün diye bana dokunmana izin veriyordum? Ben neden sırf bana güz dedin diye üzölmüş, içmiştim? Ben neden sana Gün olmak istemişim? Sanki kendi hayatımda güneşin ışığını hissetmiş gibi ben sana nasıl umut vermişim?

Elimi sıktı korkuyla. “Isındım ama bırakma elimi.”

“Neden?”

“Yine üşürüm.” Cümlelerine yaşlar dolmuş gibiydi.

“Bunu neden yapıyorsun?”

“Çünkü bulutun kalbi gün ışığıdır. Yaşamak için bir kalbe ihtiyacım var.”

Zorlukla yutkunup, “Bulut,” diye mırıldandım. “Oyunu ihlal ediyoruz. Temas yasağını çiğniyoruz.”

“Sana bu yasağın sürekli bozulacağını söylemiştim.” Hiçbir şey söyleyemedim. Dakikalarca eli elimde yatakta otururken gitmesini istemediğimi fark etmiştim. Bu his... Bu hisse teslim olamazdım. Bu kadar aciz olamazdım. Ondan gitmesini istemek zorundaydım. Fakat neden dilimden kelimeler dökülmek istemiyordu?

“Gün,” dedi kulağıma dolan ve kalbimin titremesine yol açan kadife gibi sesiyle. “İçinden geldiği gibi davran. Kendini kısıtlama. Lütfen...”

Sana *lütfe*n demeyi ben öğretmiştim oysaki. Şimdi *beni mi* etkisiz hâle getirmeye çalışıyorsun?

En son içimden geldiği gibi davrandığımda maç sonunda yanına gitmiş ve ona sarılmıştım. Şimdi de içimden bu geliyordu. Onun boyundan tutarak kendime çekmek, kollarının bana dolanmasına izin vermek istiyordum. “Beni sıkıştırmaktan vazgeç.”

“Seni mi yoksa kalbini mi?” *Kalbimi... Kalbimi sıkıştırmaktan vazgeç.*

Benim kurtarıcım olan melodi çalmaya başladığında elimi uzatarak çantamı açtım ve içinden telefonumu çıkardım. Nail beni görüntülü mü arıyordu? Kaşlarım çatılırken aramasını cevaplamış, telefonu ikimizin görüneceği hizaya getirmiştim.

Nail’in ağzı açık kaldı. “Siz beni boynuzluyor musunuz?”

“He, Nail.” Bulut sinirlenerek telefonu elimden aldı. “Ne var?”

Nail bu sefer şirin bir şekilde gülümsedi. “Aşkım, senin konumunu bulamadım. Telefonun mu bozuldu?”

“Telefonum suya dayanıklı, geri zekâlı. Kendim kapattım bana ulaşama diye.”

Nail ona öpücük attı. “Hayvan gibi zenginsin. Kızlar senin gibi koca bulmak için benden ders almalı.”

Bulut sıkıntıyla iç çekti. “Başka bir şey var mı?”

“Sen Haritacı’nın odasındasın!” diye bağırdı ansızın. “Oha!”

“Nail!” diye onu uyardık aynı anda.

Susup yeniden tatlı bir şekilde bize tebessüm etti. “French macarons alırsanız bu haberi Dedikodu Sitesi’nden gizlerim. Richart olsun.”

“Lan ona o kadar para vermem ben.”

Nail yüzünü buruşturdu. “İkimizi aynı anda idare ederken düşünmeliydin bunu. Cimrilik yapma yoksa beni boynuzladığını herkes öğrenir. Nihahahahaha!” Telefonu kötü adam kahkahasını atarak yüzümüze kapattığında ağzım açık kalmıştı.

Birkaç dakika sonra tekrar telefonum çaldığında Bulut kapatmak istese de telefonu açtım. Nail bu sefer gözlüklerini takmış şekilde ağzında kalem tutuyordu. “Haritacı, coğrafyadan test çözüyordum da. İlk soru, en çok yağış alan yerler.”

“Cevabı mı söyleyeyim direkt?”

“Hayır!” diye itiraz etti. “Cevabı biliyorum ama şıklar arasında yok.”

Kaşlarımı çattım. Yanlış testler ve cevaplar konusunda bir uzman sayılırdım. Hepsini not ettiğim defterim bile vardı ama bu sorunun yanlış olduğunu hatırlamıyordum. “Hangi cevap yok?”

“En çok yağış alan yer benim gözlerim Haritacı! Neden bu şık yok? Bırakıyorum ben bu soruları! Sınava girmeyeceğim. O bana girecek.”

Başımı iki yana sallarken, “Başka sorun var mı?” diye sordum.

“Dünyanın en kalabalık bölgesi diye bir soru var. Şıklar arasında Bulut’un kalbi diye cevap yok.”

Bulut telefonu elimden çekip alırken, “Nail sana küfür edeceğim. Dudaklarımı oku,” dedi öfkeyle. Bunu yaparken sırtını bana dönmüştü ve dudaklarını açarak sessizce bir şeyler söylemeye başlamıştı. Sadece ekrandaki Nail’i görebiliyordum. Gözleri gittikçe büyüyordu ve her an ağlayacakmış gibi bir hâli vardı.

Sonrasında, “Lan eşek sıpası!” diyen İhsan amcanın sesi her ikimizi gülme krizine sokmuştu. “Sana o telefonu bırakıp ders çalışmanı söylemedim mi? Doktor olacaksın diye hava attım herkesin yanında ama nah olursun. Sözelciymişsin bir de! Rezil ettin beni!”

Nail ağlamaklı sesle, “Baba, ben bu kafayla sadece Dr. Oetker olurum. Anla artık,” diye sitem etti. “Asıl ben rezil oldum ya! Kapattım.” Telefonu kapattığında kahkaha atmaya başlamıştık.

Onun güldüğünü fark ettiğimde, “Sen neden gülüyorsun?” diye sordum. “Bak demin coğrafyadan yeni bir şey öğrendim. Dünyanın en kalabalık yeri Tokyo değil, senin kalbinmiş.”

Başını şiddetle iki yana salladığı sırada telefonumla uğraşıyordu. Ne yaptığına bakmak için eğildiğimde Dedikodu Sitesi’ne girip son haberi okuduğunu fark etmiştim.

SELAM, CEVHERLERİM!

Çok az kişinin katıldığı Gizem'in havuz partisinde birkaç olay oldu. Güniz'in ayağı kaymış ve havuza düşmüş. Onu sevgilisi kaptan Bulut çıkardı havuzdan elbette. Sonrasında Güniz koşar adım içeri girdi. Güniz'in içtikten sonra etrafta dolaşırken düştüğünü de belirtmek isterim. Ardından Efe ve Öznur partiye gelerek direkt içeri girdiler. İçeride konuşulanlar hakkında bilgimiz yok fakat Güniz'le Bulut'un partiden el ele çıktığını biliyoruz.

"İçtikten sonra," diye mırıldandı kendi kendine.

"Ne?" diye sordum.

Bana döndü ve irileşen gözleriyle, "İçtikten sonra düşmedin," dedi. "İçerken düştün, elinde kadeh de vardı. Bunu yanlış yazmış. Demek ki editör..."

Tüm tenim ürperdi. "Partide olmayan biri."

"Ya da partiye sonradan gelen biri." Düşünceli bir şekilde ensesini kaşırken tekrar haberi okumuştı. "Partiden el ele çıktığımızı sadece bizimkiler gördü. Diğerleri arka taraftaydı."

"Kim olabilir?"

"Öğreneceğim," dedi keskin sesiyle. Ayaklanarak pencereye doğru ilerlemiş, etrafa bakmıştı. "Sonra da o kişiyi mahvedeceğim." Pencereyi açarak eğildi ve yan taraftaki balkona doğru baktı. "Sana iyi geceler."

"Ne yapıyorsun?" diye sormama izin vermeden bir anda balkona doğru atladığında koşarak geldim ve eğildim. Bulut önce koridorun balkonuna atlamış, oradan Efe'nin balkonuna geçmişti. Hemen ardından da geçen sefer beni eve sokmak için çıktığı ağaca zıplamıştı.

O... Daha önce odama gelmiş olabilir miydi?

♪♪ Blackpink - Playing with Fire ♪♪
♪♪ Blackpink - Kill This Love ♪♪
♪♪ Blackpink - Whistle ♪♪

İki hafta sonra...

“Ben sözelciyim, nasıl doktor olayım? Hastalara şiir okuyarak mı iyileştireyim? Neşter yerine kurşun kalem mi kullanayım? Sargı yerine kitap sayfalarına mı sarayım yaralarını?”

Nefesimi sıkıntılı bir şekilde dışarı vererek, “Ne saçmalıyorsun Nail?” diye sordum. Sınavdan çıkıp kendimi kafeteryaya attığım sırada yanıma gelip konuşmaya başlamıştı. Onu durdurmak ise pek mümkün ve olası değildi.

“Bunları dün babama dedim.” Elini uzayan saçlarına daldırdı, alnına doğru dağıttı perçemlerini. “O da bugün girdiğimiz edebiyat sınavına taktı kafayı.”

“Ne güzel? Edebiyat sınavına çalıştıysan iyi not alırsın ve İhsan amca sakinleşir.” Bu dediğim o an kendime bile gülünç gelmişti. Nail ve çalışmak mı?

Nail’in o an gözlerinin dolduğuna yemin edebilirdim. Dudakları bükülürken, “O çektim,” demişti. “Çalışamadım.” Daha önce tek bir sınava hazırlanmadan girmiştım ve ondan da 90 almıştım.

Gözlerimi kısıp, “Çalışmak istemedin,” diye düzelttim onu. “İki haftada sınavdan başka ne işin olabilirdi?” Onunla proje yaptığımız zaman da anlamıştım. Nail sadece tembeldi. İstese iyi şeyler başarabilirdi ama onu bir masaya bağlamak gerekiyordu ders çalışması için.

İki hafta boyunca sınavlara gireceğimiz için Uğur’un babası ve müdürümüz olan Vedat Bey, bize okula gelmemek gibi bir şans sunmuştu.

Ben bu şansı anında değerlendirip kendimi odama kapatmışım. Tüm ders notlarını bilgisayara aktardıktan sonra telefonumu babamın kasa-sına koymuş, kendime yasaklamışım.

Peri teyzeye açmışım sadece kapımı. Tepsilerle bana getirdiği ye-mekleri yatağımda yemiştım çünkü çalışma masamın üzerinde sadece iki dirseğim için küçük bir boşluk kalmıştı.

Bu süreçte sık sık duş bile almamışım. En sonunda dün akşam mutfağa su içmek için indiğimde, “Saçlarını sıksam çıkan yağda patates kızartması yapabilirim,” demişti Efe.

Onun orada olduğunu bile bilmiyordum. Dudaklarıma götürdü-ğüm su bardağı yere düşmüştü bu yüzden de. Elimi kalbime götürerek ona döndüğümde bana bakarak sandviç yediğini fark etmişim. Ona cevap vermeden koşar adım yukarıya çıktığımda kendime aynada bak-ma fırsatını bulmuştum. Haklıydı. Saçlarım aşırı yağlanmıştı ve ertesi sabah okula gideceğim için duş almam gerekiyordu.

Dün gece duş almış, yüzüme bir maske yapmış ve dinlenmişim. Dinlendiğim anlarda bildiklerimi unutmaktan korkuyordum ama bu-gün girdiğimiz sınavda tüm sorular oldukça basit gelmişti. Demek ki gerçekten iyi çalışmışım.

“Kendime bir oyun almışım Kore’den. Tüm hafta elin çekikleri ile online oyunlar oynadım. Ve hepsinde de yenildim.”

“Kore’ye gittin mi?” Gözlerim irileşmiş şekilde ona baktım. Birkaç kez denk geldiğim Kore dizilerine bağımlı olmuşum ama sonra dersle-rim yüzünden onları izlemeyi askıya almışım. Yine de çok ilgimi çeken bir ülkeydi.

Omuz silkti. “Defalarca. Babamın orada yaşayan Türk yatırımcı ar-kadaşları var. Gidip bedavaya geziyoruz işte.”

“Ne hayatlar var,” diye mırıldandım istemsizce. Ben sırf ileride güzel ve bağımsız bir hayatım olması için kendimi parçalardım ama diğerleri parmağını dahi şıklatmadan her istediğine ulaşırdı. Buna rağmen tem-bellik ederlerdi bir de.

“Hayatım söndü benim,” dedi Nail ağlamaklı sesle. “Babam beni kesecek, ızgarada pişirip sofraya koyacak. Hatta üzerime limon bile sı-kacak!” Başka zaman olsa laf sokardım ama son zamanlar ona karşı daha nazıktım ve bu beni ürkütüyordu.

“Ben de hepsini doğru yaptım,” diyerek iç çektim. “Böyle de hiç hevesi kalmıyor. Herkes notlarını bekliyor ama ben biliyorum.” Tüm

sınavlardan 100 almıştım ve sadece edebiyat kalmıştı. Dönemden önce bu şekilde notlar almam Çağan'ı geçmeme yardımcı olacak gibiydi.

Nail bu sefer saçlarını çekiştirerek, "Sen bana inat 100 mü alacaksın?" diye sormuştu. "Babam da kesin öğrenir notunu. Sonra abimle beraber beni canımdan bezdirirler." Ayaklarını öfkeyle yere vurdu. "Tüm oyunlarımı oynayacak!"

"Toplasın," dedim kollarımı göğsümde birleştirirken. "Senin cidden maksadın ne? Spor akademisine mi gitmek istiyorsun? Sadece voleyboldan aldığın puanlar yetmez ki sana."

Başını aşağı yukarı sallayarak, "Haklısın," dedi. "Sadece mülakatla olacak iş değil. Hem lisanslı sporcu olmam garanti değil Bulut gibi."

Gözlerim belerdi. "Bulut lisanslı sporcu mu olacak?" Bunu daha önce kimseden hatta ondan bile duymamıştım. Neden bana söylememişti?

"Evet," dedi sabit sesle. "Name şehrinin takımı sınavdan önce onu takımına katacak. Böylece sınavda ek puan alabilecek." Ama o zaman şehir dışına gitmesi mümkün olmazdı. Peki, neden şehir dışına gideceğini söylemişti? Bu kadar iyi bir fırsatı kaçırarak mıydı? Ne düşünüyordu bu?

"O zaman sen neden sözelcisin?"

"Babam doktor olmamı istedi ama bunun daha kolay olacağını düşündüğüm için seçtim," diye cevap verdi. Sesindeki sıkıntıyı duymamak mümkün değildi. Tembel olsa da bu kadar baskı altında olması doğru gelmemişti bana. Ebeveynler neden bu kadar baskı uyguluyordu çocuklarına? İhsan amca çok iyi biriydi ama Nail'i, Nihat'la karşılaştırıyor ve beklentisini bu yüzden yüksek tutuyor olmalıydı. Nihat ve Nail'in arasında dağlar vardı oysaki.

"Hâlâ telefon kullanmıyor musun?"

İrkilerek arkamı döndüğümde Çağan elindeki kahveyi bana uzatıyordu. Karton bardağı elinden aldığımda sandalye çekip yanıma oturmuş, Nail'e de kahve uzatmıştı. "Bu son sınavdı. Akşama alırım kasadan telefonu."

"İradene hayranım ama bu taktik bende işlemez. İki günde okulda isyan çıkar."

"Vedat amca nasıl da pişman olup çağırırdı seni," diye mırıldandı Nail. Kahvesinden yudum almış, gülümsemişti. Nedensizce keyfinin düzelmesine sevinmiş, ben de tebessüm etmiştim.

Güniz Işık... Kendine gel. Sana ne Nail'in keyfinin düzelmesinden? Ne hali varsa görebilirdi.

Çağan kıvrıkcık bukleleriyle oynamaya başladı. "Bensiz yapamayacağımı biliyordum zaten."

Bu sefer Nail dirseklerini masaya yaslayarak, "Çağan, bana yardım etmen lazım. Demin 0'ı çektim edebiyattan. Gidip Güniz'in kâğıdından birkaç soru yazsana bana," dediğinde dudaklarım o şekilde aralanmıştı. Ciddi miydi?

Çağan oldukça normal bir şekilde karşıladı Nail'in teklifini. "Hocanın yanına uğrayacaktım. Bilgisayarı bozulmuş, beni çağırırdı. Kâğıtları bulursam net 70 alırsın."

Nail uzanıp onun yanağını sıktı sevinçle. "Hacker olacak adamsın ama yanlış yoldasın!"

Kaşlarım düz çizgi hâlini aldığı anda, "Anlar mısın bu işlerden?" diye sordum istemsizce.

Çağan gözlerini benden kaçırarak, "Çok değil," diye yanıtladı sorumu. Fakat neden şüpheli olduğunu düşünüyordum bu cevabının?

Nail, "Anlıyorsun," diye diretti. "Kursa bile gitmiştin ya!"

Tekrar bakışlarımın odağını Çağan'a çevirdiğimde, "Unutulup gidiyor öyle şeyler," diye geçiştirdi bizi. "Kendime de bir kahve alayım!" Ayaklanıp büfeye doğru koştuğunda gözlerimi kısmış şekilde hâlâ onu izliyordum.

"Dedikodu Sitesi'yle bir ilgisi olabilir mi?"

Fısıldamıştım fakat Nail duymuştu. "Sanmam çünkü defalarca kapatılması için konseyle toplantılara girdi. Hatta öğrenciler kapanması için yalvardı ama umursamadı."

"Anladım."

O sırada gözü kafeterya girişine takıldığında ayağa kalktı, gelenleri alkışlamaya başladı. "Benim kader ortaklarım! Benim ilk 50 için değil son 10 için savaşılan canım dostlarım! Hoş geldiniz." Omzumun üzerinden arkaya baktığımda Efe, Bulut, Uğur, Öznur ve Gizem'in geldiğini gördüm. Hepsinin yüzünden düşen bin parçaydı.

Bulut gelip sol tarafımda otururken Efe de diğer yanıma geçip beni şaşırttı. Derdi neydi bu çocuğun? Ve neden hepsi benim oturduğum masaya yerleşiyordu? Kendi yuvarlak ve VIP saydıkları masaya ne olmuştu?

Bulut dudaklarını saç diplerime bastırduğında yüz ifademi sabit tutmaya çalışıyordum. Masadaki herkes bize baktığı için aşırı tepki vermem mümkün değildi. Fakat başıma bıraktığı öpücük tüm bedenimden tuhaf bir ürperti geçmesine sebep olduğu için dudaklarımı ıslatıp ona dönmüştüm. "Nasıl geçti?"

"Kötü." Kısa ve net cevabından canının sıkıldığını anlamak zor değildi. Tam iki haftadır onunla görüşmüyor, konuşmuyordum. Bana saygı duyarak eve de gelmemiştii. Sınavlarımızın hepsi başka günlerdeydi ve dikkatimi dağıtmamak adına karşıma çıkmamasını rica etmiştim ondan.

Bu sefer sadece ikimizin duyacağı sesle, "Neden çalışmadın?" diye sordum. Tüm bu günler boyunca ne yapmıştı?

Gök mavisi gözlerini özlemle yüzümde gezdirmeye başladı. "Aklim sendeydi." Zorlukla yutkundum. "Sırf telefonlarımı açmadın diye Efe'yle konuşmak zorunda kaldım sürekli."

Gözlerimi devirdim. "Barıştığınıza sevindim."

Bu sefer bana göz kırptı. "Sınavlar bittiğine göre küseriz yine. Sana bağlı bu işler."

Kendi aramızda konuştuğumuz sırada, "Masada bu şekilde konuşmak etik değildir," dedi sert sesle Efe. Her ikimiz ona doğru döndüğümüzde dik dik bize baktığını fark ettim.

Başımı omzuma yatırarak, "Oturmasaydınız buraya," dedim alayla.

"Canım buraya oturmak istedi," dedi tek kaşını kaldırarak. "Var mı bir itirazın?"

"Yo." Sandalyemi geriye itip ayağa kalktığım sırada Bulut'un da hareketlendiğini hissettim. Saniyelerin dahi geçmesine izin vermeden ayaklandığında, "Biz kendi yerimize geçeriz," dedim. Arkamı dönüp pencerenin yanındaki küçük masaya doğru ilerlediğimde Bulut da bana yetişmiş hatta ben varmadan sandalyemi bile çekmişti.

Onunla beraber oturduğumuzda Efe'nin üzerimizdeki bakışlarına hitaben, "Bunun kafasına taş mı düştü?" diye sordum huysuzca.

"Boş ver onu sen. Bu cuma gelecek misin bize? Sınavlar yüzünden geçiştirdim bizimkileri ama babam taktı kafayı."

"Evet. Zaten bu sondu," diyerek iç geçirdim. "Gelirim."

"Seni zorluyormuşum gibi hissediyorum," dedi ansızın. Yüzündeki karışık ifadelere bakarken sırtımı geriye yasladım. Beni zorlamıyordu.

Bu oyuna başlamak için benden izin almamıştı fakat niyetinin kötü olmadığını anlamıştım. O sadece bu zamana kadar yapılan hataları un-
leniyor, telafi etmeye çalışıyordu.

Gözlerimi gözlerine dokundurarak, "Zorlamıyorsun," diye mırıldandım. "Bu dönem sonuna kadar devam edelim. Sonra anlaşamadığımızı söyleyip ayrılırız."

O an gözlerinden geçen gri bulutları görür gibi oldum. "Peki."

Onu birkaç dakika sessizce incelediğimde zayıfladığını anladım. Yanaklarının içi çökmüştü ve gözünün altında tuhaf çukurlar var olmuştum. "Sen zayıfladın mı?"

"Antrenmanlarımı çoğalttım."

Düşünceli sesle, "Yemek?" diye sordum. "Yiyor musun?"

"Günde bir defa salata ya da proteinli bir şey. Acıktığımda meyve, yoğurt tüketiyorum."

"Deli misin sen?" diye yükseldim bir anda. Sandalyemi ileriye çekerek ona doğru eğilmiştim bu sefer. "Derdin ne?"

Omuzlarını silkti ağır ağır. "Derdim falan yok. Kilomun üzerine çıkarsam futbol oynamakta zorlanırım."

Aklıma gelen fikirle, "Çok acıktım ben!" dedim.

Heyecanla, "Ne yemek istersin?" diye sordu. "Restorana gidelim mi? Zaten iki haftadır görmüyorum seni. Vakit geçirmiş oluruz."

"Beni özledin mi?" Aniden sorduğum soru hem onu hem de beni şaşırttı. Bunu beklemediği ayandı ama yine de bu dan diye sorduğum şeyleri artık çok garipsemiyor gibiydi.

Bakışlarını bana kenetleyerek, "Özledim," dedi. "Çok özledim hem de."

Söylediklerinin etkisiyle utanmak, başımı eğmek istedim ama sonra içimdeki Güniz Işık'ın ayağa kalkmasıyla kendimi toparladım. "Özlememelisin. İki haftadan daha uzun süre beni görmeyeceksin çünkü."

Bakışlarını bir saniye bile yüzümden ayırmadı. Donuk tonla, "Bunu hatırlatmasan da olurdu," diye mırıldandı. "Kalkalım mı?"

"Nereye?" Beni eve mi bırakacaktı?

"Seni doyurmamız lazım." Dudaklarımı birbirine bastırarak kafamı salladığımda ayağa kalkmıştım.

O sırada kafeteryanın diğer ucundan, "Beni bekleyin!" diye bağırdı Nail. "Aklıktan gebermek üzereyim. Ne olur beni de görür Bulut! Babam harçlığını kesti. Çay alacak param bile yok."

Bulut, “Düş önüme,” dedi dişlerinin arasında.

Nail sevinçle zıplayıp, “Bulut yemek ismarlıyormuş!” diye tekrar bağırdığında sandalyelerin çekilme sesini duydum. Omzumun üzerinden geriye baktığımda Çağan ve Uğur’un da bize doğru geldiğini fark ettim.

Bulut, “Sizin işiniz yok mu?” diye sordu öfkeyle. “Lan sen görevinin başına dönmedin mi?” Bakışları Uğur’un üzerinde durdu. “Müzik yarışması için koşturman gerekmiyor mu senin?”

Her ikisi omuzlarını silkip önden yürümeye başladığında Nail kolumuza girmiş ve bizi kendisine doğru çekmişti. “Ne kadar güzel olduk böyle! Bulut ve sevdiceleri! Aşkım, acaba Çağan ve Uğur’u da alıp harem mi kursan kendine? Destur! Sultan Bulut Han Hazretleri diye bağırırız sen geldiğinde. Sonra ben kollarına bayılırım. Nasıl fikir?”

“Bok gibi fikir,” diye cevap verdim ona. “Kafanı derslerine bu kadar yorsaydın 0 çekmezdin edebiyattan.”

Nail eliyle ağzını kapattı. “Kıskandın mı kumacığım? Ama unutma ki bu işler böyledir. Senin için beni ezdiyse başkaları için de seni ezer.”

Çağan elindeki telefonu sallayarak geriye baktı. “Nail, hoca mesaj atmış. Akşama sınav kâğıtlarını okumadan önce bilgisayarını düzeltmemi istedi. Odasının anahtarının yerini söyledi. Yani 70’e hazırla kendini.”

Nail yine zıpladı. “Büyüksün!”

“Büyük olan benim!” diyerek koluna çimdik attım. “Benim kâğıdımdan geçirecek cevapları.”

Nail beklemediğim bir şeyi yaparak bana sol taraftan sarıldığında, “Hayatımı kurtardın,” diye şakımişti. “Sen bırak Bulut’u, Haritacı olmayı. Direkt benim yol haritam, pusulam ol.”

“Nail!” Bulut’un keskin uyarısıyla ellerini üzerimden çekti.

“Bacım, Bulut’u asla bırakma.” Bulut bu cümlesinden sonra ona tekme atarak önden ilerlemesi için zorlamıştı ve böylece üçü önde, ikimiz ise arkada okuldan çıkmıştık.

O sırada Çağan elini Uğur’un omzuna atarak, “Sen niye sessizsin?” diye sordu. “Canın mı sıkkın?”

Uğur elleri cebinde gayet sakin tavırla, “Şu yeni gelen kıza sıkıldı canım,” dedi. “Sadece sesini duyup aldık okula ama çirkin çıktı.”

“Ne?” Hepimiz eş zamanlı olarak aynı tepkiyi verdiğimizde otoparka girmiş ve duraksamıştık. Uğur bize doğru dönüp derin nefes aldı.

"Suratı sivilceden geçilmiyor. Aşırı çirkin. Bunu ezer rakip kolejin kızları."

"Saçmalama!" dedim sinirle. "Sesinin güzel olduğunu söylemiştin." Uğur boş boş bana baktı. "Yüzü güzel değilse şansı yok."

"Kızı güzellik yarışmasına mı çıkarıyorsun?" Bulut bana taraf çıkışında Uğur yardım istercesine Çağan ve Nail'e bakmıştı ama ikisinin de bu konuda onunla aynı görüşte olmadığı barizdi.

Uğur başını iki yana sallayıp, "Anlamıyorsunuz," demişti. "O kullislerde ezerler bu kıızı. Hevesini kırarlar. Kazanıp kazanmamak umurunda değil."

Hiçbir şey söylemeden Bulut'un arabasına doğru ilerlediğimde onun da bir süre sonra arkamdan geldiğinin farkındaydım. Uzaktan kapıları açtığına hemen ön koltuğa yerleşmiş, kemerimi takmışım. Yola koyulduğumuzda istemsizce, "Sinir şey ya!" diye homurdandım.

"Umursama," diyerek kemerini taktı. "Isıtıcıyı açayım mı?"

"Yok. İyi böyle." Başını sallayarak otoparkın çıkışına doğru sürdüğünde Uğur önümüzde, Çağan ve Nail ise arkamızdaydı. "Matematik çok mu kötüydü?"

"Matematikten bahsediyoruz. İyi geçmesi mümkün mü?"

"Özel ders alabilirsin hâlâ."

Kısıp sesle, "Buna zamanım yok," dediğinde konunun Yaren'le ilgisi olması muhtemeldi.

Daha fazla konuyu uzatmamak adına, "Editörle ilgili bir şey buldun mu?" diye sordum.

Başını sallayarak, "Birini bulup araştırmasını istedim ama sitenin çok iyi korunduğunu söyledi. Giriş yapılan cihazı bile bulamadı," dedi.

"Yani sitenin kurucusu bilgisayardan anlayan biri olmalı."

"Aklında biri mi var?"

"Çağan," dedim hemen. "Bilgisayardan anlıyormuş hatta kursuna bile gitmiş. Kurucu o olabilir mi?" Bulut'un gözleri anında bana dönerken dile getirdiğim ihtimali reddetmemişti. Zihninde tarttığı her hâlden belliydi. Derin bir sessizlik arabaya sindiğinde aklından geçenleri okumak istedim. Söylediğim şeyi bu kadar düşünmesi Çağan'ın olmasına ihtimal vermesiyle mi bağlıydı?

O an çalan korna sessizliğimizi şiddetli sesiyle böldüğünde irkilerek sağ tarafa dönmüştüm. Çağan küçük spor arabasıyla tam yanımızdaydı

ve ona döndüğümüzde bize göz kırpıp gaza basmıştı. Onun arkasından gelen Nail bize öpücük atarak geçip gittiğinde bunun bir yarış teklifi olduğunu ben bile anlamıştım ama Bulut'un pek umurunda değil gibiydi.

"Neden hızlanmadın? Hızı sevdiğini sanıyordum." Arabasından inip taksiye bindiğim gün arabayı sürme şeklini anımsamıştım istem-sizce. O gün oldukça tehlikeli bir şekilde kullanmıştı çünkü.

"Sen varsın. Gerek yok." Benden hoşlanıp hoşlanmadığını sorduğumda inkâr eden Bulut neden sürekli ince düşünüyordu? Neden benim zihnimde binlerce soru işareti doğmasına sebep oluyordu?

En sonunda restorana vardığımızda çantamı sırtıma geçirerek arabadan indim ve etrafa bakındım. Tek katlı, cam kenarları olan kahverengi ağırlıklı bir mekândı. Tüm dış duvarlar lambalarla donatılmıştı, sarmaşıklarla süslenmişti. İlk defa geliyordum ama görüntüsü oldukça iyiydi.

"Sona kalan çürük yumurtalarım!" Nail gelip her ikimize sarıldığında Bulut'la kollarımız birbirine değmişti. Kendimi çekmeye çalışırken Nail beni daha çok sıkmıştı. "Acıktım!"

Uğur ve Çağan önden girip cam kenarında büyük bir masa bulmuştu. Nail bizi onların yanına götürürken hepsi kanepelere geçmişti. Baştaki koltukta ve Çağan'ın yanında boş yer kalmıştı sadece. Bulut anında Çağan'ın yanına oturduğunda bana bir tek boş yer kalmış oldu böylece.

Menülere doğru uzandığım sırada, "Salata yasak," dedim Bulut'a. "Normal bir şeyler yiyeceğiz."

"Pizza!" dedi Uğur menüye bakarak. "Buranın pizzası efsanedir."

Pizza mı?

Zorlukla yutkunup menüye bakmaya devam ettiğimde hepsinin pizza fikrini onayladığını duyuyordum. Göz ucuyla Bulut'a baktığımda, "Pizza uzun süredir yemiyordum," diye mırıldanmıştı. "En sevdiğim yemekti eskiden."

Menüyü tutan parmaklarımın buz kestiğini hissettiğimde ne yapacağımı bilememiştim. Şu an pizza istemediğimi hatta bu yemekle trajik olay yaşadığımı Bulut'a söyleyebilirdim. Ama o zaman en sevdiği yemeği yemekten vazgeçerdi.

Çok zayıflamıştı ve heveslenmişti. Onun hevesini kırmak istemiyordum. Dudaklarımı ıslatarak menüyü yavaşça kapattım. O sırada Çağan garsonu çağırmış ve siparişleri vermişti. Kendime sadece vişne suyu isteyerek sırtımı geriye yasladığımda Bulut'un bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum.

“İyi misin?”

“Aşkım, şu an ilgilenmen gereken kişi benim. 100 alacak o!”

Çağan, Nail’in kafasına vurdu. “Halledeceğim ben!”

Uğur, “İhsan amca yer mi bu numarayı?” diye sordu. “Kopya çektiğini düşünür.”

Nail elini göğsüne getirdi. “Ben kopya çekmem. Bu hiç doğru bir şey değil.” Hepimiz irileşmiş gözlerle ona baktık. “Çağan benim yerime kopya çekiyorsa bu sayılmaz ki!”

“Vicdanın affetsin seni.” Bulut sinek kovar gibi onu kovduğunda garson tekrar gelmişti.

Bana hitaben, “Vişne suyu kalmamış. Yerine başka bir şey ister misiniz?” diye sordu.

“Su.”

Başını salladığı sırada Uğur, “Zahmet olacak sana kardeşim!” dedi. Bu çocuk salak mıydı? Geçen defa onu azarladım diye bakış açısını bir anda değiştirmişti. Bunun kısa süreli olduğunu düşünmüştüm. Demek ki gerçekten değişmeye çalışıyordu.

Nail ona şaşkınlıkla bakıyordu. “Sana ne oldu? İçine melek mi girdi?”

“Kesin Güniz Işık radarına takılmıştır. Doğru mu?” Çağan’ın tahminiyle başımı salladığımda bilmiş tavırla gülümseyip arkasına yaslandı.

Bulut kolunu Çağan’ın boynuna doğru uzatıp, “Şu sitenin editörüne taktım kafayı,” dedi. “Bir şey öğrenirseniz bana haber verin.” Çağan’ın yüz ifadesini inceledim ve bir açığını aradım ama hiçbir değişim göremedim.

Nail, “Erkek çıkarsa döveceğim. Haritacı için!” diyerek yumruğunu sıkıtiğinde Bulut onun yumruğına fiske attı.

“Ağlaya ağlaya bizi çağırmak tek ritüelin. Neden artistlik yapıyorsun?”

“O küçükkendi!”

Uğur, “Geçen dönem,” diye düzeltti. “Alaca’nın çocukları sıkıştırılmamış mıydı seni? Geldiğimizde sümüğün tükürüğüne karışmıştı.”

Nail göz ucuyla bana baktı. “Nazar değmesin diye içimdeki Muhammed Ali’yi gizliyordum. Ama söz senin için döveceğim editörü. Erkekse tabii! Kızsa eğer sen tuvalete sıkıştırıp saçını çekersen, ben de kapıda durup etrafı gözetlerim.”

“Öyle bir şey yapacağımı sanmam Nail. Disiplin daha mantıklı.”

“Bu kadar şeyden sonra ona hiçbir şey yapmayacak mısın?” Uğur’un sorusuyla ona doğru çevirdim bakışlarımı.

“Neden?” Çenemi dikleştirdim. “Benim adaletime mi kaldı bir öğrenci? Yoksa babanın disiplin kurallarına uyacağını düşünmüyor musun?”

Nail beğeni işareti yaptı. “Fena soktu.”

Uğur homurdandı. “Ve çıkarmadı.”

Bulut, “Sen neden konuşmuyorsun?” diye sordu. “Temsilcim? En çok senin düşüncelerin önemli bu konuda.”

Çağan’ın bedeninin gerildiğini hissederken, “Güniz Işık haklı,” demişti geciktirmeden. “Disiplin en iyisi.”

Pizzalar gelmeseydi Bulut’un irdeleyeceğinden emindim fakat konuşmasını uzaktan dahi gelen kokular kesti. Sosis kokusu burnuma dolduğu an tüm midem kalktı. Gözlerimi sıkıca yumup açtığımda zorlukla yutkundum. Dört büyük pizza. Hepsinin içinde sosis, sucuk vardı.

Uğur anında ağzına bir dilim atarken, “Bulut’a uzun zaman sonra pizza yediren Güniz, bize neler yapmaz,” diye konuştu.

Elimin birazdan titreyeceğinden emin olduğum için seri şekilde pizzaya doğru uzandım ve bir dilim alıp Bulut’un önüne koydum. “Ye.”

“Sen?”

“Önce sen ye.”

Başını ağır ağır sallayıp, “Gelsin kaloriler, antrenmanlar,” diyerek pizzayı aldı ve dudaklarına götürdü. Fakat bir ısırtık alır almaz o hoşnutsuz ifadesi silinmişti. Hepsi iştahla ve seri şekilde yemeye başladığında ben suyumdan kocaman bir yudum almıştım.

Nail, “Sanırım onu elinle beslemeni bekliyor,” dedi burun kıvrarak. “Gözümün önünde bunu da yapın. Haydi!”

Bulut sanki bunu bekliyormuş gibi bir dilim pizzayı alıp bana doğru getirdi. “Uçak geliyor!” Tüm içim fırtınaya maruz kalmış gibi titremeye başladığında kilitlenmiş gibi ona bakıyordum.

Bulut’un hevesle parlayan gözleri, tebessüm eden dudakları tekrar görüş açıma girdiğinde dudaklarımdaki paslı kilit çözülür gibi olmuştu.

“Bir gün beni sevebilme ihtimalin için yaptım her şeyi, Gün.”

“Çünkü bulutun kalbi gün ışıdır. Yaşamak için bir kalbe ihtiyacım var.”

Onun cümleleri tüm anılarımı bastırduğunda dudaklarım aralanmış, pizzayı kabul etmişti. Titreyen çenemle pizzadan bir ısırık aldığımda beni pürdikkat izliyordu herkes. Şu an bu yemekten nefret ettiğimi söylesem kendini suçlu hissedirdi. Hatta belki de trajik anımı ona anlatsam bir daha ne benim yanımda ne de başka zaman pizza yemezdi. Bulut'un hareketlerini kestiremiyordum ama yapacağı şeyin hiç kuşkusuz bu olacağından emindim.

Sosisin tadını aldığımda tüm dünyanın bir an döndüğünü hissedirdi gibi olmuştum. Hayır, kusmayacaktım. Lavaboya koşmayacaktım bu defa. *Onun için.* En azından bunu yapmalıyım.

Başımı eğerek yanan gözlerimi ondan gizlemeye çalıştım. Boğazımda yükselen o hissi umursamadan lokmamı yuttuğumda Bulut tekrar bana dilimi uzattı. Başımı kaldırdığımda tatlı bir suratla bana baktığını, beklentiyle elindeki pizzanın kalanını tuttuğunu gördüm.

Ama öyle güzel bakılmaz ki vicdansız.

Böyle bakarsan elinden zehir bile içerdim ben.

Daha önce yanlış olduğunu bile bile hislerinizin peşinden gittiğiniz olmuş muydu? İlk defa ben bunu yaşıyordum. Mantığım zihnimin pencerelerini açıp haykırırken, durmam için yalvarırken aptal kalbimin beni yönetmesine izin veriyordum. *Güniz Işık dur,* diyordu beynimin içinde susmayan o ses. *Gideceksin,* diyordu. *İkinizi de yakma,* diyordu.

Kaptırma kendini, kapılma ona. Bulutlar zararlıdır. Çünkü sinirlendiği an şimşeklerle sana yağmurlar getirirdi. Her an bir rüzgâra kapılıp giderlerdi uzaklara. Bulutlar sadık değildi hiçbir zaman. Bazen var olup bir anda yok olmayı çok iyi bilirlerdi. Güneş gibi doğduğu ve battığı yerler aynı değildi.

Güneş buluta âşık olursa onu özlemeye mahkûm olurdu. Bulut istediği zaman gidebilir, istediğinde de gelip güneşin önüne geçerdi. Onu saklardı. Ondan ışığını çalardı. Ama güneş sırf o geldi diye görünmediğine, öldüğüne sevinebilirdi.

Fakat en sonunda hep bulut güneşi terk ederdi.

"Sen bu çocuğa büyü mü yaptırдын?" Gelen sesle irkilerek sağ tarafa döndüğümde Nail'in kaşlarını çatmış şekilde bana baktığını fark etmiştim. "Koskoca Bulut'u düşürdüğün hâllere bakar mısın? Elinde pizza ağzını açmanı bekliyor ama bu sırada seni izleyerek kendi ağzından salya akıtıyor." Ardından geriye yaslanarak yorgun bakışlarıyla pizza kutusunu süzdü. "Mideme kendiliğinden girseler keşke. Çiğnemekle yorulmasam."

“Bu çocuk tembellikte çıgır açıyor.” Uğur anında Çağan'ı onayladı.

Nail işaret parmağını onlara doğru salladı. “Şifreyi çözdüm. Benden bahsediyorsunuz.”

“Oha! İstihbarat çözemezdi bu şifreyi. Nasıl becerdin?”

Nail gözlerini süze süze, “Zekâ desen var,” deyip saç perçemlerini düzeltti. “Ajanlık filmleri desen izlendi hepsi.”

O sırada Bulut, tekrar pizzayı gözûme sokmak ister gibi bana doğru getirdiğinde kaçışım olmadığı için tekrar ağzımı açtım ve bir ısırık daha aldım. Pizzayı elinden alıp tabağıma atarken meyve suyundan içip kendisi için yeni dilim almıştı.

Onlar neredeyse tüm pizzayı bitirdiğinde ben hâlâ tek dilimi bitirmeye çalışıyordum. Bulut bunu fark ettiğinde, “Sevmedin mi?” diye sordu. “Başka bir şey söyle?”

“Seni zayıf gördüğüm için yalan söyledim. Toktum aslında.”

Nail, Uğur ve Çağan aynı anda, “Ooooo!” diye bağırduğunda yüzümü elimle kapatmıştım. Bunlar neden bizi dinliyordu?

Gözlerimi tekrar açtığımda Bulut onlara ölümcül bakış atıyordu. “Karnınız bu kızın sayesinde doydu bugün! Gelecek sefer hiçbirinize acımam. Peşimizde dolanmayın lan artık. Salın bizi!”

Yine hepsi, “Ooooo!” dediğinde Bulut, eline aldığı peçeteyi Nail ve Uğur'a doğru attı.

Nail, “Bugün iyi not alırsam babam harçlığını vermeye başlar. Ne durumlara düştüğümden haberiniz var mı? Sabah okula gelirken bir dilenci camı tıklattı. Adamın avucundaki bozukluk kadar bile param yoktu lan!” dediğinde başımı iki yana salladım.

“Abartma.”

“İnanmıyor musun sen bana? Tek kuruş vermiyor adam yemin ederim!”

“Tamam, ağlama,” dedi Bulut yüzünü buruşturarak. “Hesabı ödeyeceğim.”

“Aşkım, telefon faturamı da öder misin? Bir de arabaya benzin gerekiyor.”

Koluna vurdum sinirle. “Nüfuzuna da alsın mı seni?”

Nail gözlerini kısı. “Sen sus, kuma! Yerini bil.”

“Lan!” diyerek uzanıp omzuna vurdu Bulut. “Doğru konuş.”

Bu sefer Nail bana bakarak gülümsedi tatlı tatlı. “Susar mısın canımın içi kumam? Yerini bilir misin?”

Garson boşları toplamak için geldiğinde Uğur ayağa kalkarak ona yardım etmeye başladı. Tüm tabakları üst üste dizip garsonun getirdiği tepsiye koyarken pizza kutularını da iç içe geçiriyordu. “Kolay gelsin kardeşim.”

“Sağ olun.” Afallayan garson arkasını dönüp gittiğinde Uğur ona el sallıyordu.

O sırada Çağan’ın telefonu çaldı. “Efendim hocam?” Karşı tarafı dinlerken kafasını sallıyordu onayla. “Geçiyorum şimdi okula. Merak etmeyin.”

Telefonu kapatarak ayaklandı. “Birkaç saate okula gelip kâğıtları okuyacakmış. O zamana kadar senin kâğıdını düzelteyim.”

Nail, “Eyvallah!” diyerek elini sıktı Çağan’ın.

Çağan bakışlarını Uğur’a çevirdi. “Senin şu kız da müzik odasının anahtarını istiyormuş.”

Uğur kaşlarını çatı. “Benim kız?”

“Müzik yarışması için transfer olan.”

Uğur istemeye istemeye cebindeki kocaman anahtarlığı çıkardı ve içinden müzik odasına ait olanı seçip Çağan’a verdi. “Al.”

“Sen neden gitmiyorsun?” diye sordum Uğur’a. “O kadar kulübün başkanısın ama hiçbirine destek vermiyorsun. Gidip kıza destek olsana.”

Uğur dilini damağında dolaştırırken, “Onu yarışma günü iyi bir kuaföre götürüp makyaj yaptıracağım,” demişti. “Bundan büyük destek veremem.”

“Saçmalama,” dedim öfkeyle. “Sivilce utanılacak bir şey değil. Oldukça normal. Önemli olan sesinin güzel olması.”

“Anlamıyorsun cidden Güniz. Bu işler senin düşündüğün gibi yürümüyor. Ne yapmamı bekliyorsun? Bodyguard gibi tepesine mi dikiyleyim? Herkesten koruyayım mı onu?”

Gözlerimi gözlerine dikerek, “Evet!” dedim çileden çıkmış gibi. “Gerekirse bunların hepsini yap. O üzülürse tek suçlusu sensin. Kızı buraya hayatını karartmak için mi transfer ettirdin?”

“Kendi durumunla mı bağdaştırıyorsun yoksa?” Tüm sinirlerim o an şaha kalktı. Okula geldiğim ilk günden kötü muameleyle maruz kal-

şam da iki konuyu bağdaştırmadan da empati yapabiliyordim. *Empati yapmak için aynı ya da benzer olayları yaşamak gerekmiyordu çünkü.*

Bulut, “Kes sesini,” dedi sert sesle.

Onun sesinin keskin tınısı bir an benim bile korkmama neden olduğunda parmaklarımın ucunun karıncalandığını hissetmişim. Nail gibi yerime sindiğimde Bulut ve Uğur arasında gergin bakışmalar geçiyordu. Sanki aralarında konuşuyor ama kimse bunu duymuyor gibiydi.

Bilmediğim ne vardı aralarında?

Uğur ayağa kalkıp Nail’in yanından geçip giderken, “Görüşürüz,” dedi sadece.

Bakışlarımı Bulut’a çevirdim anında. Sanki bunu bekliyormuş gibi omuzlarını silkerek bana karşılık verdiğinde, “Bilmediğim ne var?” diye sordum. “Aranızda?” Bulut birkaç saniye öylece baktı. Dudakları düz çizgi hâlini alırken yüzü bomboş bir duvardan farksızdı. Benden bir şey sakladığını anlamamak için salak olmam lazımdı ama anlamıştım. “Benden sakladığın şeyi söylemen için sana cuma gününe kadar zaman veriyorum.”

Çenesi gerilirken, “Haritacı,” diyerek koluma dokundu Nail. “Üzerine gitmesen?”

“Karışma Nail.” Göz ucuyla ona baktım. “Beni daha fazla kandırmanıza izin vereceğimi mi sandınız? Eğer samimiyetinize inanmamı istiyorsanız sakladığınız şeyleri söylemeniz gerekiyor. Sizin aleyhinize de olsa fark etmez. En azından gözümde dürüst konumuna ulaşmış olursunuz.”

“Cuma.” Bulut’un ağzından çıkan sözcükle ona döndüm. “Konuşuruz.”

♪ One Direction - Strong ♪

Soğuk hava tenime doğru tırmanırken düşüncelerimi sarıp dondurmaya çalışıyordu. Issız caddeye vuran sokak lambalarının ışığı olmasa burada durmaya çekinirdim ama ışık sanki gündüzmüş gibi hissettiriyordu. Uzaktan bir köpeğin gölgesini görür gibi olduğumda onun üşüyüp üşümediğini düşünmüştüm bu sefer de. Üzerimde kalın uzun montum vardı ama buna rağmen burnumla yüzüm buz kesmiş gibiydi.

Uzaktan bir ses duyduğumda kaşlarım düz çizgi hâlini almış, kulaqlarım kabarmıştı. “Coşkun, oğlum!” Köpek sanki ismi buymuş gibi havladığında kızın gölgesi sokakta büyümeye başladı. Köpek boş yolun ortasına atladığında kız, bu sefer koşmaya başladı ve dizlerinin üzerine çöktü. “Gel buraya!”

Köpek ona doğru ürkek adımlarla gidip boynuna atladığında gözlerimi kısarak caddenin diğer tarafından onları izliyordum. Kız, köpeğin boynunu ve başını okşamaya başladı, ardından onu kucağına alarak benim olduğum tarafa geldi.

O an bu kısa siyah saçlı kızı daha önce gördüğümü fark etmiştim. Bu kız kesinlikle çöplükte dua ederken yanıma gelen kızdı. İsmi Umman’dı.

Işığın olduğu tarafa geçerek beni fark etmesini bekledim. Attığı adımlar yanımda durduğunda, “Bu saatte burada olmamalısın,” dedi kısılan sesiyle.

“Niye?”

“Çünkü demin bir kadın öldürüldü. Çıgıllıklar yüzünden kaçtı köpeklerim.”

Tüm bedenim buz kestiğinde, “Neden?” diye sormuştum saçma bir şekilde.

"Neden mi olması lazım?" diyerek soludu öfkeyle. "Bir kadının öldürülmesi için hangi sebep tutarlıdır? Bir kadın öldürüldü. Bizim köşer sıradan bir insan ama o başkasının annesiydi, kızıydı, ablasıydı. Ke. deşiydi. Onlarca kişi öldü aslında. Bir kadını öldürmek sadece cinayet değil. Katliam. Anlıyor musun?" Ürken köpeğini daha sıkı sardı. "Eve nereden? Seni bırakabilirim."

Nasil tepki vereceğimi bilemiyordum. Sanki bir anda bedenim ke fırtınasına maruz kalmış gibi bumbuz kesilmişti. Kemiklerim bile içi. vini yitirmiş gibiydi. "Ben burada yaşıyorum."

"İyi o zaman. Ben gideyim. Sen de hemen içeri gir."

Arkasını dönmesine fırsat tanımadan, "Peki, ya sen?" diye sordun. "Sen yalnız mı döneceksin?"

Başını aşağı yukarı salladı. "Cebimde bıçak ve biber gazı taşıyorum."

Gözlerimin o gazla yandığını hissettirdi. "Buna mecbur muyuz? Neden erkekler istediği saatte rahatça sokaklarda dolaşırken kadınlar bunu yapamıyordu? Neden kadınlar her adımdan sonra omzunun üzerinden arkasına bakıyor, eve yetişmek için acele ediyordu?"

"Yaşamak için evet," diye cevapladı sorumu, boğulan sesiyle. "Be. gün de seninle tanışmak istemiyorum. Başka sefere. Kendine dikkat et." Köpeğinin kıpırdanmasıyla harekete geçmesi ve boş caddede aksi yönünde ilerlemesi bir oldu. Onun arkasından bakarken boğazımdaki kocaman düğümü hissedebiliyordum.

Bir kadın öldürülmüştü ama bu bir cinayet değildi. Onun deyimiyle katliamdı.

Gözlerimden kocaman bir yaş yuvarlanıp asfalta düştüğünde titreyen bedenimle bahçe kapısını açıp içeri girdim. Evin ışıkları çoktın kapanmış, herkes uyumuştı. Elimi montumun cebindeki telefona attığımda saatin sabah 4'e geldiğini gördüm.

Bu sabah bir kadın eksik uyanacaktı ülke. Birkaç gün herkes öldürülen kadını konuşacak, adalet arayacaktı. Sonra ise onu öldüren canı belki de kravat takıp mahkemeye çıktığı için ceza indirimi alacak, yıllar sonra da özgürce etrafta dolaşacaktı. En kötüsü ise herkes öldürülen kadınların ismini unutacak, hiç anmayacaktı bir daha.

İçeri girip kapıyı kilitlediğimde merdivenlerden gelen adım sesiyle üşüyen parmaklarım montumun düğmelerinde kaldı. Efe pijamalarıyla eğilerek yukarıdan bana baktığında, "Nereden geliyorsun sen?" diye sordu uykulu sesle.

"Hava alıyordum." Montumu çıkarıp askıdan astığım sırada aşağı inip gözlerini ovuşturarak bana bakmaya başladı.

"Bu saatte mi?"

"Saatin ne önemi var?" diye yükseldim. "İstediğim saatte dışarı çıkabilirim."

"Saçmalama," dedi kaşlarını çatıp. "Bu vakitlerde saçma sapan insanlar dolaşır sokaklarda."

"Onlar yüzünden neden biz kendimizi kısıtlamak zorundayız?" Çenem titredi. "Onların varlığı neden bizim hayatlarımıza gölge düşürmek zorunda?"

Efe homurdanarak, "Feminist tarafından da mı uyandın sen?" dedi. "Balkon neyine yetmiyor? Bir kere de söz dinlesen?"

"Sen kimsin?" Gözlerimi aynı renkteki gözlerine diktim. "Neyim olarak beni uyarıyorsun? Neyim olarak benim için endişeleniyorsun ya da korumaya çalışıyorsun?" Sesini çıkarmadan bomboş bakışlarını yüzüme diktğinde ona doğru bir adım attım. "Söylesene! Neyimsin?"

Saniyeler, üzerimize doğru dökülmeye başladı, bir süre sonra her ikimizin kelimelerini bile yutmuştu. İkimiz de sessizliğin o kalın maskesini giyindiğimizde gözlerimiz donmuş gibi hareketsizdi.

Cevap vermedi.

Her zamanki gibi.

Susadığım için mutfığa geçtiğim sırada ışığı açıp tezgâhın üzerindeki sürahinin yanındaki boş bardağa doğru uzandım. Kendime büyük bir bardak su doldurup içmeye başladığımda gözüm buzdolabının üzerindeki fotoğrafa ilişti.

Suyu kendimden uzaklaştırarak gördüğüm şeyin hayal olduğuna inandığım için gözlerimi birkaç kere yumup yeniden açtım. Hayır, kesinlikle hayal görmüyordum. Buzdolabının üzerinde Efe'yle benim fotoğrafım vardı.

Dudaklarım aralanırken birkaç adım atıp fotoğrafı inceledim. Burada altı yaşında olmalıydık. Babam bizi parka götürmüştü. Ben salıncığın yanında durmuş, Efe'nin tişörtüne yapışmıştım. O ise ağlıyordu ve yüzü bu yüzden kıpkırmızıydı. Benden kaçmak üzereydi ama ben onu arkadan tutarak kendime doğru çekmeye çalışıyordum.

Kalbime çekiçle vuruluyormuş gibi hissettim. Küçükken onu kendimden bile büyük kalbimle severdim. Hiç arkadaşım yoktu ve o benim

gözümde hem aile hem abi hem de dost demekti. Babama onu bulup malarımıza getirmesi için yalvarırdım ama her defasında gelip ağladı ve gitmek isterdi.

Bu fotoğrafın çekildiği gün onun gözyaşlarını silmeye çalıştığımda beni itmişti ve yere düşmüştüm. Fakat ayağa kalktığımda kurduğum ilk cümle, “Abi, düştüm,” olmuştü.

Karşılığında ise Efe bana, “Ben senin abin değilim!” diye bağırması ve ağlayarak babamın arkasına saklanmıştı.

Küçük Güniz Işık'ın kocaman kalbini ayaklarının altında ezen, onun üzerinde zıplayan Efe'nin bir abi olmadığını kabul edemedim eskiden. Ondan başka kimsemin olmadığı düşünür, büyüdüğümüzde her şeyin daha güzel olacağına inanırdım.

Fakat her şey daha kötü oldu.

Cumaya kadar okula gitmek istememiştim. Çağan, benim için Vedat Bey'le konuşmuş, sınavlarda yüksek notlar aldığımdan dolayı birkaç gün dinlenmek istediğimi söylemişti. Listede şu an için zirvedeydim. Birinci ben, ikinci Çağan'dı. Bulut yine sonuncuydu ve Nail edebiyat yüzünden yükselmişti. İlk yüze girmese bile İhsan amcayı yatıştırmıştı.

Bulut, Nail, Efe, Gizem ve Öznur'a büyük ihtimal dönem sonunda spordan yüksek puanlar gelecekti ve hepsinin ortalaması yükselecekti. Fakat en fazla ilk yüze girerler diye düşünüyordum.

Akşam yemeğine çok az kala Peri teyze bana kahve yapmıştı ve mutfakta oturuyorduk. Bana, kızı Cansu'nun Fransa maceralarını anlatırken gözlerinin içi hem sevinçten hem de özleminden parlıyordu.

Kahveni içtiğim sırada gözleriyle karşımdaki kurabiyeyi işaret ettiğinde başımı onayla sallamış ve çikolatalı kurabiyelerinden almışım. Dünyanın en tatlı kadınlarından olsa da bazen bir bakışıyla istediğini yaptırabiliyordu.

“Seviyor musun sen Bulut'u?”

Yediğim kurabiye boğazıma takıldığında öksürmeye başladım. Gelip gülerek sırtıma vurmaya başladığında, “Utandın mı?” diye sormuştu alayla. “Cansu senin gibi değil. Her gün tanıştığı çocukları bana gösteriyor, anlatıyor. Gerçi biraz çapkın ama olsun.”

Kahvemden kocaman bir yudum aldığımda hâlâ sorusuna cevap beklediğini beyan eden bakışlarla beni süzüyordu. “Yani...”

“Mesela, onu gördüğünde kalbin tuhaf atıyor mu?” Sorusuyla beraber onu gördüğümde kalbimin tuhaf ritimlerini anımsadım istemsizce. “Ya da yakınında durduğunda farklı bir şeyler oldu mu?” Evet, çok sıcak olmuştu. Sanki yazın kavurucu bir günündeymişim gibi sıcak basmıştı bedenimi. “Yanında rahat, olduğun gibi davrandın mı hiç?” Hem de tamamen. Kendimi asla sınırlandırmıyordum onun yanında. “Onun için hiç yapmayacağın bir şeyi yaptın mı?” Pizza yemiştım. Hem de kusmadan. Sırf o üzülmesin diye kendimi hiçe saymış, onu düşünmüştüm.

“Cevabın yok mu Güniz?”

Yutkunamadım. “Bunların cevabı olumlu olursa ne anlama gelir?”

“Âşık olduğun anlamına gelir.”

Kupayı tezgâhın üzerine bıraktım ellerim titrediği için. “Ben âşık mı oldum?”

Bu sefer ellerini beline yerleştirerek, “Demek olumluydu cevapların,” dedi bilmiş tavırla. “Âşık olduğun için derslerini aksatarsan her ikinizi bu oklavayla kovalarım!” Elindeki oklavayı kılıç çeker gibi bana doğrulttu. O an ondan ve dile getirdiği cümlelerden ürktüğümü hissetmiştim.

“Etkiler mi derslerimi?”

“Cansu her gün başka birine âşık oluyor ama notları harika,” dedi omuz silkerek. “Sana da bakacağız.”

Zil sesi geldiğinde tüm bedenimden titreme dalgası geçmiş, elim ayağım birbirine dolanmıştı. “Geldi!” Peri teyze başını iki yana sallayarak gülerken elindeki oklavayla kapıyı göstermiş ve açmamı işaret etmişti.

Koşarak kapıya doğru gittiğimde ani ihtiyaçla dönüp aynada kendime baktım. Saçımı düzelttiğim sırada kaşlarımı çattım. Ne yapıyordum ben? Güzel görünüp görünmemek umurumda olmamalıydı.

Kapıyı açtığımda, “Selam,” dedim hemen.

İçimden şeytani bir ses, “Güniz Işık, biraz yavaş mı olsan acaba? Sanki saatlerdir onu bekliyormuşsun gibi davranma,” dediğinde Bulut bu tavrıma anlam verememiş gibi beni süzüyordu.

İçimdeki masum ses, “Ama saatlerdir onu bekliyor,” diye konuştuğunda kaşlarımı çatarak onları dinledim. Biri şeytan biri ise melek gibiydi.

“Yine de belli etmemeliydi!”

“Ama!”

"Kes sesini! Günün ışık, keredine gel."

"Kendimdeyim!"

Bulut beni deliymişim gibi süzdü. "Ne?"

"Hiç!" diyerek montuma uzandım ve Peri teyzenin benim için uyarış verdiği bir kutu çikolatayı aldım. "Çıkalım mı?"

"Gel." Önden geçmem için çekildiğinde kapıyı kapatarak çıkma, montumu giymeden ilerlemeye başlamıştım. Kapının önünde arabasını göremediğim için sorarcasına ona döndüm. "Nail ona benzin parası vermediğim için arabamı çaldı."

Gözlerim irileşti. "Ne?" İstemsizce güldüm. "Edebiyat notunu görüncə sakinleşmişti ama babası."

Bulut dudaklarını ıslatıp içten bir şekilde güldü. "Soruları Veda amcadan alıp Nail'e evde sınav yapmış ve sonuç 0. Foyası ortaya çıktı geri zekâlinin. Kopya çektiği için okulu temizleme cezası aldı üstelik." Beni evin önündeki başka bir arabaya doğru götürdü.

"Benzin parası verseydin böyle olmazdı." Öne geçerek kemerimi taktığımda o da kendi yerine geçmişti.

"Kredi kartımı vereceğim. Yeter ki düşün yakamdan ve arabamı geri getirsin."

"Çok bonkörsün."

"Kendi paramı kazandığımda harcamaya kıyamıyordum aslında."

"Para mı kazanıyordun?" Nedensizce bu bana tuhaf gelmişti çünkü kolejdeki herkes daha çok babalarının servetiyle gurur duyan tiplerdi. Hiçbirinin daha önce çalıştığını sanmıyordum.

"On beş yaşında evi terk etmiştim. Sahildeki bir kulübede yaşıyor ve mısır pişirip satıyordum. Tüm yaz orada yaşadım."

Buna kesinlikle şaşırmıştım. "Ne?"

"Aynen. Birazdan sebebini göreceksin." Dakikalar sonra arabayı kocaman bir evin önünde durdurduğunda gözlerim irileşti. Burası Gizemlerin evden daha büyüktü!

Montumu arabada bırakarak çikolatayı alıp dışarı çıktığımda, "Üpreceksin," diye homurdandı Bulut. "Çabuk ol." Koşar adım uzun yollu bahçeden geçtiğimizde gözüme çocuk parkı takılmıştı. Evlerinin bahçesinde bir park vardı! Yanlış görmemiştim. Babamın bu kadar zengin olduğunu sanmıyordum. Sanırım o Bulut ve Gizemlerin yanında fakir bile sayılabilirdi.

Bulut zile bastığında bizi çok bekletmeden genç bir kadın kapıyı açtı. Bana anında gülümserken baştan aşağı süzmeyi de ihmal etmemişti.

İçeri girdiğimizde vücudumu inanılmaz bir sıcaklık karşıladı. Elimdeki çikolatayı kadına uzatırken, “Hoş geldiniz,” diyerek Bulut’un montunu aldı ve astı.

O sırada bize doğru gelen kişilere doğru dönme gereği duymuştum. Bulut’un annesi ve babası olduğunu tahmin ettiğim iki kişi gelip karşımda durduğunda, “Merhaba Güniz,” demişti Kadir Bey.

Annesi oldukça soğukkanlı bir şekilde, “Hoş geldin,” diyerek elimi sıkığında, babası Kadir Bey onun aksine bana sarılmıştı.

“Hoş buldum.” Bulut rahatlamam adına elini sırtıma koyarak beni salona doğru götürdüğünde gözlerim masada oturan küçük bir kıza ilişti. Sandalyesinde oturarak bir bebeğin saçlarını tarıyor, hiç kıpırdamıyordu. Seslere tepki vermemiş, dönüp kimin geldiğine bakmamıştı.

“Yaren?” Bulut ona seslense de duymamış gibiydi.

Bulut’un annesi Neslişah Hanım, “Morali bugün bozuk,” demişti. “Masaya geçelim biz.”

Bulut beni Yaren’in karşısındaki sandalyeye geçirerek yanıma oturduğunda dikkatimi ona vermiştim ama asla bana bakmıyordu. Odaklandığı tek şey bebeğinin saçıydı. “Bu onun ritüeli. Yemekten önce yüz kere bebeğinin saçını tarar. Sonra yanındaki sandalyeye bırakır ve yemeğini yer.”

Yaren o an bebeğinin saçını taramayı bırakıp sakince yanına koyarken gözleri etrafta gezinmiş, benim üzerimde durmuş ama sonra yine başka tarafa doğru kaymıştı. “Efe’ye benziyor. Efe’ye benziyor. Efe’ye benziyor.”

Kadir Bey, “Evet,” diyerek sevindi. “Aferin sana. Doğru benzetme Yaren.” Yaren ellerini birbirine çırparak kahkaha attı. Onun bu tepkisine istemsizce gülümsediğimde Bulut’un da aynı şekilde kardeşini izlediğini fark ettim. Bulut’a pek benzemiyordu. Yaren görüntü olarak annesine, Bulut ise babasına benziyordu.

Kadir Bey, “Meksika yemekleri yaparım ben her cuma,” dedi sanki konu açmaya çalışıyormuş gibi. “Umarım seversin.”

Neslişah Hanım, “Daha önce mutlaka denemiştir,” deyip onay bekler gibi bana döndü.

“İlk olacak.”

“Nasıl yani?” Şaşırıp şaşırmadığını çözememiştim. Belki de sırf beni küçük düşürmeye çalıştığı içindi bu tavrı. “Şu bilindik Meksika restoranına gitmedin mi?” Restoranlara gidecek arkadaşım, param olmamıştı bu zamana kadar. Sadece babamla eskiden buluştuğumuz bir yer vardı ama oraya da uzun zamandır gitmemiştik. Ayrıca Meksika yemeği deneme gibi bir zorunluluğum mu vardı?

“Anne!” Elimi onun sinirden beyazlayan parmak boğumlarına getirdim tebessüm ederek. Daha geldiğim ilk andan huzuru bozan kişi olmak istemiyordum çünkü.

Kadir Bey ayağa kalkarak ortadan aldığı büyük tabağı bana doğru getirdi. “Çok doğru yerdesin o zaman. Çünkü ilkler unutulmaz ve ilk defa bunları benim elimden tadacaksın.”

İlkler unutulmaz mıydı gerçekten?

Tabağıma oldukça tuhaf bir şey atıp, “Taco,” dedi. “Dene lütfen.” Dediğini yaparak kocaman bir ısırk aldım. Anında bol baharatın kokusu gözlerimin yaşarmasına neden olduğunda derin nefes almış ve yeni bir ısırk almıştım. Tadı güzeldi ama çok acıydı.

Bulut sadece salata yemişti. Bir de limonlu su içmişti. Sanırım en son pizza yediği için kendisini yine yemek konusunda kısıtlıyordu. Ben ise onun aksine masadaki her şeyi denemiştim ama en çok nachos diye adlanan cips benzeri şeyi sevmiştim. Kadir Bey, nachos için özel soslar hazırlamıştı ve hepsi birbirinden acı ama güzeldi.

Neslişah Hanım, “Futbola ilgin varmış,” dedi tuhaf bir ses tonuyla. “Neden futbol?”

Geriye yaslanarak, “Seviyorum diye,” demiştim.

“Kızlar güzel kıyafetleri sevmeli. Bir topun peşinden koşmamalı.”

Tek kaşım havalandı. “Kim demiş bunu?”

Kendinden emin bir ifadeyle, “Ben,” dediğinde dudaklarımı birbirine basturdım gülmemek adına. Bu kadın kendini ne sanıyordu? “Komik bir şey mi var?”

Dudaklarımı daha çok sıkıttım gülmemek için. “Aslında yaşınıza rağmen olgunlaşmamış düşünceleriniz komik değil ama bende böyle bir etki yarattı.”

Bulut, annesinin bana cevap vermesine izin vermeden sandalyesini geriye iterek ayaklandı. “Yaren’in burada olduğuna dua et anne. Ellerine sağlık baba. Biz yukarı çıkalım.”

Elimden tutarak beni de kaldırdığında Kadir Bey'e mahcup gözlerle bakıp, "Teşekkür ederim Kadir Bey," dedim. Ardından gözlerim Yaren'e kaydı. "Görüşürüz Yaren."

Kadir Bey ayaklanarak, "Kusura bakmayın çocuklar," diyerek eşine kunayıcı bakışlar atmaya başladı ama buna gerek yoktu. Ben herkesin bana bu şekilde davranmasına çoktan alışmıştım.

Bulut elimden sıkıca tutarak beni merdivenlere doğru götürdüğünde şu an ailesinin görmeyeceği bir pozisyonda olsam da onun elini bırakmadım. Ya da bırakmak istemedim.

Kalbim göğüs kafesime tekmeler indirirken bir anda kendimi bembeyaz bir odada bulmuştum. Bir duvar boydan boya kapalı dolaptan ibaretti. Diğer taraf ise bir kütüphaneydi. Orta duvarda büyük pencere, yanında iki kişilik yatak vardı.

"Cidden ders kitapları yerine bu romanları mı okuyorsun?" Bu saçma konuyu aşağıdaki şeyleri unutmak için açmıştım.

Derin nefes alarak elimi bıraktı ve yatağına oturdu. "Annemin tavrı yüzünden özür dilerim."

"Annenin tavrı seni ilgilendirmez." Ellerimi göğsümde birleştirerek, "Anlat bakalım," diye mırıldandım. "Uğur'la o bakışmanın nedenini."

Elini uzayan saçlarına daldırarak birkaç saniye sessizliği kuşanmış, ardından yorgun gözlerini gözlerime doğru çıkarmıştı. "Sen okula gelmeden önce Uğur, herkese annen hakkında şeyler anlattı. Gizem ve Öznur da ona yardım etti. Kolejden çıkıp gitmeni, Efe'nin üzülmemesini istediler."

Dizlerimin bağının çözüldüğünü hissettim. "İlk geldiğim partiyi Uğur mu planlamıştı? Ne olacaktı eğer oyuna devam etseydim?"

"Sadece seni rezil etmeyi maksatları ama ulaşamadılar."

"Sen biliyordun. Neden sustun ve beni göndermeye çalıştın?"

"Aslında her şeyi Efe istedi onlardan." Gözlerini benden çekip haliya dikti. O an bunu seslendirmenin ona ağır geldiğini anlamıştım. Sanki beni gerçeklerle yaralamak istemiyor ama başka birinden de öğrenmemi kabullenemiyordu. "Bir an önce okulu terk etmen için uğraştılar ama başaramadılar."

Neden Efe'nin bunları yapmış olmasından daha çok Bulut'un susması canımı acıtmıştı? Birkaç adım atıp yatağına oturdum ama aramızdaki mesafeye sadık kaldım. Kupkuru sesle, "Bana geçerli bir sebep söyle," diye fısıldadım. Eski tavırları için bahanesi ya da sebebi neydi?

“Yaren.” O gün sahilde Ef’e’nin onu Yaren’le tehdit ettiğini anlamıştım ama bunu blöf olarak yaptığını sanmıştım. Sırf yerimizi öğrenmek için öyle dediğini düşünmüştüm. Oysa gerçekten Bulut’u kardeşiyle tehdit etmişti...

Kalbim sızlamaya başladığında, “Seni aptal,” diyerek yumruğumu sıkıttım. “Neden benimle sevgili gibi davranıp onu kızdırdın? Kardeşin için daha makul davranman gerekiyordu!”

“Aptal olan sensin.” Gözlerimi kısarak ona döndüğümde bakışlarını halıdan kaldırıp bana kilitledi. Dilini damağının içinde gezdirerek, “O gün Pamir sana çelme takacak hatta saçını çekecekti. Onu uyardım, geri çekildi ama benim üzerime kaldı bu sefer de. Daha hafif acısın diye sadece çelme taktım, saçlarına dokunmak aklımın ucundan bile geçmedi. Parti gecesinde yine Pamir’le bir odada dakikalarca durmanızı isteyeceklerdi senden. Bu yüzden kovdum seni. Önceliğim Yaren’di. Sonra o sesi duydum.”

“Hangi ses?” Hangi ses ona kardeşini unutturmuştu?

“Vicdanımın kayıp sesi.”

Ayaklanarak pencerenin karşısına geçtiğinde devam etmeyeceğini sandığımı için elimle saçlarımı karıştırdım, ardından yanına gittim. “Seni bununla asla suçlayamam. Yaren’in Ef’e’ye bağlı olması ve Ef’e’nin bunu kullanarak üzerine gelmesi senin hatan değil.” Yutkundum. “Ben bir aileye ait olamadım. Bir şehre, bir eve sığamadım hiç. Çoğunun aksine ben hep yalnız, sürekli ilerlediği yolda düşürülen biri oldum. Ve ben...” Göğsüm inip kalktı. Ruhsuz sesle, “Hayatımın rotasını çoktan kaybettim,” diye mırıldanıp bakışlarımı ona dokundurdum.

Yeni çıkan sakallarını sıvazladıktan sonra ellerini pantolonunun cebine tıktı ve pencereden dışarıya bakmaya devam etti. “Şanslısın Gün.” Sesinde alaylı bir tını aradım ama bulamadım. Oldukça ciddiydi. “Ben vicdan pusulamın camını kendi ellerimle kırdım. İyi adamdım ama rotamı seslendiren ruhumu çok derin bir çukura gömdüm.”

İnkâr ettim. “Çabaladın.”

Bana döndüğünde gözlerinin renginin tüm ruhumu yuttuğunu hissettim. Hem boğuldum hem de uçtum... “Ben senin sönmene göz yumdum. Ben Gün’ü öldürdüm. Senden ışığını çalan birini affediyor musun?”

Başımı iki yana salladım. “Ben kimseyi affetmiyorum.”

“Affetme,” dedi bıçak kadar keskin sesle. “Asla kimseyi affetme. Af-

fetmek öyle bir bataklık ki kimse içinden çıkamaz. Birini affedersen, sonra onu affettiğin için ikinciye de bağışlarsın. Ve bu devam ettikçe zayıf düşen sen olursun. En sonunda ne olur, biliyor musun? Kimse senin gibi vicdanlı davranmaz. İlk vazgeçtikleri, ilk boşluğa yuvarladıkları sen olursun.” Dudaklarını ıslatarak acıyla güldü. “Affettiğinle kalırsın. O yüzden bağışlama hiç kimseyi.”

“Kimseyi affettiğim yok ama seni de kardeşini düşündüğün ve önceliği ona verdiği için suçlamayacağım. Benden bunu bekleme.”

“Suçlayacaksın!” dedi sinirle. Gözleriyle bana ateş eder gibi bakıyordu. “Herkesi suçlayacaksın. Babanı, anneni, Melike teyzeyi, Efe’yi, Uğur’u, Gizem’i, Öznur’u ama en çok da beni.”

Kaşlarım çatıldı. “Nail’in ismini neden söylemedin?”

“Gizli gizli hep seni korudu.”

Burnumun direği sızladı, gözlerim yandı. Ona doğru bir adım daha atıp tam önünde durdum. “Sen? Sen hiç korumadın mı?” Korunmaya ihtiyacım olmadığını defalarca yüzüne doğru haykırdığım birine bu soruyu sormam ne kadar da büyük bir ironiydi...

“Sana yazılan bir notu yırtıp birine yedirdim, başka birinin boğazına notu yazdığı kalemin mürekkebinin döktüm ve zorla yutturdum. Saçına yapışan sakızı sen fark etmeden kestim, kırık sandalyeni değiştirdim, üzerine makarna döken çocuğa aynısını yaşattım ve onu on tabak makarna yemeye zorladım. Daha saymamı ister misin?”

Kalbim bir şimşek gibi çaktı, göğüs kafesime değerek orayı hiç sönmeyecek bir ateşle yaktı. Neden, demek istedim ama dudaklarım birbirine yapışmış gibiydi. Sanki bu an sadece onun konuşması içindi ve ben susmaya mecburdum. Oysa şu an ona vurmak, tüm bunları bana neden şu an anlattığının hesabını sormak istiyordum.

Herkesten her kötülüğü beklerdim ama Bulut ve Nail’in beni koruması ağır geliyordu.

“Benden bunları değil, saçını çekmemi beklerdin değil mi?” Burukça tebessüm etti. “Neden susuyorsun?”

Onun böyle düşünmesinin tek sebebi bendim. Bu yüzden, “Bulut güneşin önüne onu öldürmek için geçmemiştir belki de,” diye mırıldandım. Gök mavisi gözleri yüzümde gezindi sorgu dolu ifadeyle. “Güneşe kalkan olamayacağını bile bile onu korumak istemiş olamaz mı bulut? Bu çok naif bir davranış olmaz mıydı o zaman?”

Kaşları havalandı. “Öyle mi düşünüyorsun?”

Başımı hızla salladım. "Evet."

"Sen böyle cümleler kurmazdın," dedi tuhaf bir tınıyla. "Kitap mı okumaya başladın? Sakın! Yoksa rahat rahat konuşamam seninle."

Gözlerimi kustım. "Benden hoşlanmadığını söylediğin için artık dediklerinin altında bir anlam aramıyorum, Bulutçuk."

"Hayda! Yine mi Bulutçuk olduk? Hem sen neden takıldın sende hoşlanmadığıma? Belki de hoşlanacağım bir tip değilsindir."

Gözlerim irileşti. "Tipin değil miyim?" Dudak büktüm istemsizce ve ondan bir adım uzaklaştım. "Sarışınlardan hoşlanmaz mısın yoksa?"

Şeytan Güniz Işık zihnimin içerisinde bağırıp çığlıklar atmaya başladı. "*Bir de bayıl istiyorsan Güniz Işık. Kendine gel hemen!*"

Melek Güniz Işık ona karşı çıktı. "*Bırak istediği ve hissettiği gibi davran.*"

"*Aptallaşıyorsunuz siz iyice. Hem bizim beynimiz nerede? Bir şey demeyecek mi bu saçmalığa?*"

Melek Güniz Işık kahkaha attı. "*Kalp onu rehin aldı bir süreliğine.*"

"*Şu aptal organ yine ele geçirdi komut merkezimizi... Kahretsin.*"

"Aynen," dedi sırtarak. "Hoşlanacağım bir tip değilsin. Çünkü bu kavrama inanmam, kadınları objeleştirmek istemem. Önemli olan," diyerek bana doğru adım attı. Soluğum anında kesilir gibi oldu. "Kalp atışıdır. Eğer atıyorsa tabii." Kalbim gümbür gümbür çarpmaya başladığında elini havaya kaldırdı. "Bakayım mı atıp atmadığına?"

Tüm bedenim sanki haşlak suyunun altındaymış gibi yandığında "Kalp bu," diye yanıtlamıştım onu. "Atmak zorunda sonuçta."

Dudakları kıvrıldı. "Özel biri, farklı duygular yüzünden farklı atabilirmiş bazen."

Beni iyice kapana kustırdığı için, "Senin kalbin gibi mi?" diye sordum ansızın. "Bir defasında çok hızlı atmıştı ya."

"Emin değilim." Ardından oldukça kısık sesle, "Bir defa olduğundan," diye fısıldadı.

Bir adım daha attığı sırada bir ses ikimizi de o andan çekip almıştı. "Efe yok. Efe yok. Efe yok!"

Bulut koşar adım odasının çıkışına doğru ilerlediğinde onu takip ettim ve koridorda ellerini kulaklarına bastırarak bağırarak Yaren'le karşılaştım. Sürekli aynı cümleyi tekrar ediyor, annesi ve babasının ona dokunmasına fırsat tanı mıyordu. En sonunda kendi odasına girdiğinde Bulut da harekete geçmek istedi ama bir el onu durdurdu.

Neslişah Hanım, “Sen kız arkadaşını yalnız bırakma,” dedi acımasız tonla. “Biz onunla ilgileniriz.” Kadir Bey’le beraber Yaren’in odasına girip kapıyı kapattıklarında Bulut’un omuzlarının bu durumun ağırlığıyla çöktüğünü görür gibi oldum.

Kapının dışında yalnız kalmıştı ve bunu hak etmiyordu.

Zihnimde canlanan ve bana parlayan gözlerle bakan küçük Bulut’a doğru elimi uzattım. Elim avucuna doğru kayıp parmaklarının arasından geçtiğinde irkilerek bana, ardından ona kenetlediğim elime bakmıştı.

“Üşüdüğüm için tuttum elini!” Omuz silktim. “Kalorifer gibiymiş ellerin. O yüzden yani. Yanlış anlamayı istemem.”

Kaşları havalandı, yüzüne ciddi bir ifade yerleşti. “Eldiven takma hiçbir zaman.”

“Neden?”

“Ben elini ısıtayım diye. O yüzden yani. Yanlış anlamayı isterim.”

♪ Tamino - Sun May Shine ♪
♪ Imagine Dragons - warriors ♪
♪ Mor ve Ötesi - oyunbozan ♪
♪ Kendimden Halice - Sakince Yoruldum ♪

Bazen herkes bir yerlere saklanırdı. Bulunmak istediği kişi gelene kadar kalbi boğazında çarpar, beklerdi.

Bazen de herkes koşarak kaçardı. Fakat her ardına baktığında peşinden gelen birinin olmasını umardı.

Eğer gerçekten yalnızsa o kişi, kimse aramaz, peşinden koştırmazdı.

Ben o yalnızlardan biriydim. Dolaba saklanırdım annem yüzünden. Babamın, abimin beni bulmasını beklerdim. Fakat onlar beni hiç aramadı ve ben bulunmadım.

Ben o yalnızlardan biriydim. Bazen nefesim tükenene kadar sokaklarda koşardım. Peşimden kimse gelmezdi. Çünkü onlar hiç beni takip etmediler bu zamana kadar.

En sonunda dayanamayıp ben onlara geldim. Bu sefer ise beni kovmaya çalıştılar.

“Ailelerimizle yediğimiz iki yemek de neden zehir oldu?”

Sesiyle beraber düşüncelerin boğucu deryasından çıkıp ona odaklandığımda çatalını salatasının içinde döndürdüğünü fark etmişim. Kaşlarım havalanırken, “Sanki doğru dürüst bir şey yiyordun da,” diye homurdandım. Hafta sonuydu. Buluşmak istemişti ve ben de kabul etmişim.

“Taktın yediklerime,” diye söylendi. Son zamanlar onun yediği salatalar, elmalar beni oldukça rahatsız ediyordu.

“Yemediklerine.” Onu düzelttiğim sırada gözlerime dokunmuştu gök maviliğini barındıran hareleri. İçim bir an titreyiş modundaymış gibi titredi.

“Ellerinle yedirmeyi deneyebilirsin. Asla geri çevirmem.”

Bana meydan okuyordu. “Bakıcın mıyım ben senin Bulut?”

“Olabilirsin,” deyip göz kırptı. “Hem sen niye dokunmadın bol etli dönerine? Bumbuz olmuştur. Yenisini söyleyeyim mi?”

Başımı iki yana salladım. “Yok.” Elimi kocaman ekmeğe götürerek dönerden ısırık aldığımda beni izliyordu pürdikkat. Lokmamı çiğneyip yuttuğumda, “Canının çekip çekmediğini sormayacağım. Öyle bakmayı kes,” dedim. En son bunu sorduğumda çok yanlış anlayıp dudaklığımın kenarından öpmüştü çünkü.

Sırıttı. “Tüh.”

Dönerimden birkaç ısırık daha alıp tabağa bıraktığımda daha fazla yiyemeyeceğim için geriye yaslandım. Bulut o sırada limonlu suyunu içiyor, gözleriyle mekânı tarıyordu. En sonunda arkamdaki cama gözleri iliştiğinde, “Hayda,” diye homurdandı.

Anında arkamı döndüğümde Nail’in camı öptüğünü fark etmiştim. Yüzümü ekşittim. “Ne yapıyor bu maymun kılıklı şey?” Sinirle Bulut’a döndüm. “Telefonundan o uygulamayı neden silmedin?”

Dudaklarını birbirine bastırdı şüpheli bir hâlde. “Silemem.”

“Neden?”

“Çünkü silerse onunla ilgili çok önemli bir bilgiyi seninle paylaşırım kumacığım.” Nail’in sesiyle başımı kaldırdığımda elini dudaklarına götürerek bana öpücük attı ve yanıma oturdu.

Bulut uyarıcı tavırla, “Sesini kes,” dediğinde gözlerimi kısarak her ikisine ölümcül bakışlar atıyordum. Benden sakladıkları başka ne vardı bunların?

“Gizem konusunu biliyorum,” diye atladım hemen. Bunu Uğur çoktan söylemişti, Bulut da anlatmıştı. Hem Gizem’in artık Bulut’a karşı bir şey hissetmediğini biliyordum. Ayrar gönüllü olduğu belliydi.

“Yok, bu başka bir şey.”

Bu konuyu daha fazla uzatmak istemedim çünkü Bulut’un morali zaten bozuktu. Üzerine daha fazla gidemezdim. “Sen onu bırak Nail. Babana yakalanmışsın. Benzin parası vermedi diye Bulut’un arabasını çalmışsın üstelik.”

“Sorma,” dedi başını iki yana sallarken. “Sıçtım ama rengi güzel çıktı diye sıvamaya başladım sanki.”

“Ne yapmayı düşünüyorsun?”

İç çekti. “Avusturya’ya taşınmayı düşünüyorum. Halam orada yaşıyor. Koala ve kangurularla arkadaş olup hayatıma devam etmek istiyorum babamdan uzaklarda.”

Boğazımı temizledim. “Halan nerede yaşıyor dedin?”

“Oha! Haritacı Avusturya’nın yerini bilmiyor mu? Avrupa’da! Ama komşularını bilmiyorum...”

Elimi uzatıp kafasına sertçe vurdum. “Avusturya ve Avusturalya farklı yerler, geri zekâlı. Koala ve kangurular Avusturalya’da yaşıyor. Avrupa’dakinin ismi Avusturya.”

Bana şaşkınca baktı. “Halam nerede yaşıyor o zaman?”

Bulut sabırsızca, “Biz ne bilelim halanın nerede yaşadığını?” dedi. “Ayrıca sen niye geldin?”

Nail yüzündeki aptal ifadesini silerken başını omzuna yatırmıştı. “Benzinin bitti. Arabanı iade etmeye geldim. Şimdi neyle geldiniz buraya? Onu alayım.”

Bulut cüzdanını seri bir şekilde açıp içinden kart çıkardı ve Nail’e uzattı. “Al bunu. Benzin doldurup arabayı garaja park et. Sonra da taksiyle dön evine ve kendi arabanı kullan.”

Nail elini ağzına götürdü hayretle. “Hayvan gibi zenginsin. Herkesin hayalindeki kocasın! Çok şanslıyım!” Kaşlarını çatarak ona döndüğümde beni fark ederek gülümsedi. “Yani çok şanslıyız.” Elini omzuma atarak beni kendisine doğru çekti. “Ben, canım kumam ve kocamız. Biz kocaman bir aileyiz.”

“Üzerine kusarım Nail.”

Anında benden uzaklaşırken suratını buruşturmayı da ihmal etmemişti. “Biraz daha keyfimizi kaçırırsan buradan doğruca akvaryuma gideriz. Köpekbaklıkları seni özlemişti.”

Nail dudak bükerken, “Korkuyor musun yoksa?” diye sormuştum.

Küçük çocuklar gibi kafasını salladı. “Bana saldırmıştı bir seferinde.”

Bulut onun kafasına vurdu. “Biraz cama yaklaştı diye altına işeyip bayıldın lan!”

Nail bana döndü anında. “Kumacığım, yemin ederim dişleriyle camı parçalamak istedi. Hatta bana *‘Nail, çok tatlısın. Seni yerim ama sıçmam,’* dedi.”

İstemsizce güldüm. “Köpekbalığı mı dedi?”

“Evet!” Elini saçlarından geçirerek bana şirin bir şekilde baktı. “Haklı ama yine de korktum. Düşünsene şimdi benim burada değil onun midesinde olduğumu.”

Bulut’la aynı anda, “Keşke,” dedik.

“Koynumda ikinizi birden nasıl besledim acaba yılan niyetine?” Elini uzatarak garsonu çağırdı ve benim dönerimi göstererek aynısından sipariş etti. Ondandır kurtulmanın mümkün olmadığını anladığımızda Bulut, bir şeyler söylemek istedi ama elimle onu durdurdum. İki gün önce Nail’in her zaman beni kolladığını söylemişti. Belki de arkadaşlığı, dostluğu en çok hak eden kişi Nail’di. Fakat yine de tereddütlüyüm.

Bulut telefonu ile ilgilenmeye başladı. Çoktan salatasını yemekten vazgeçmişti. Ciddiyetle telefonuna bakarken başparmağı ekranda kayıyordu. Onun bu sert yüz ifadesi bir an dudaklarıma tebessümün konmasına neden olduğunda kendimi tuhaf hissin boyunduruğu altında hissettim. Ciddiyet... Niye bu kadar yakışıyordu ona?

“Bulut, dişisini etkilemeye çalışan Arizona Kertenkelesi dansı yapmana gerek kalmadı. Şu duruşun bile dişiyi düşürdü sanki.” Bulut delici bakışlarıyla Nail’i süzdüğünde bu onu etkilememiş gibi bedenini bana çevirmişti. “Midende kelekler uçuyor mu Haritacı? Sırf o his için kelek makarnayı çiğnemenen yuttum ama zerre kıpırdanma olmadı.”

“Sana ne?”

Gözlerini kıstı. “Bana numara yapmanıza gerek yok. Gerçekten sevgili olmadığınızı biliyorum.” Bulut içtiği suyu peçeteye doğru öksürürken benim dudaklarım aralanmıştı şaşkınlığımdan dolayı. Her ikimiz ona bakakaldığımızda dudağını kıvırdı. “Aptal sandınız zeki mi çıktım? Yemin ederim, babam görse gurur duyardı benimle.”

“Sen...” Kaşlarımı çattım. “Nasıl?”

“Haritacı, bir bana bak sonra da dön kendine bak lütfen. Bulut bana kuma getirecek olsa seni mi tercih ederdi?”

“Ciddi bir soru sordum.”

Bu sefer ciddileşti. “Sizi konuşurken dinlemiş olabilirim.”

“Bunu kimseye söylememen gerekiyor. Biliyorsun değil mi? Hem zaten bu oyun yakında bitecek. Bulut sırf hakkımdaki dedikodulara son vermek için sevgilisi olduğumu söyledi.”

Nail gözlerini gözlerime kenetledi. "Hak ettiğin saygıyı kazanmanı istiyorum zaten." *Neden? Neden gizlice beni korumaya çalışmıştın Nail? Beni hiç tanımadan neden kollamıştın arkamı?*

"Teşekkür ederim." Söyleyecek başka bir şey bulamadım.

"Oyun olduğuna emin misin Güniz Işık?"

O an Nail'in sorusuyla bozguna uğradığımda boğazıma yerleşen yumru, cevabımı düşünmeme hiç yardımcı olmamıştı. Sahi, bu soruya bir cevabım var mıydı? Oyun diye girdiğimiz bu yoldan dönme zamanım geldiğinde ayaklarım nasıl davranacaktı? Yere mi mihlanacaktı, koşarak o yoldan çıkacak mıydı? Ağır ağır yürüyecek miydi, yoksa dizlerini sıyıra sıyıra sürünecek miydi? Ayaklarım beni nereye götürecekti? Güneşli günlere mi ihtiyacım vardı? Yoksa mavi göğü beyazlığıyla boyayan, güneşin sık sık önüne geçip onu saklayan *-ya da koruyan-* buluta mı ihtiyacım vardı?

Gözlerimin içinde binlerce kibrit aynı anda yandı. Neden kalbim çırpınarak pamuk gibi hissettirecek bulutları arzulamıştı arsızca?

"Cevap vermediğine göre?"

İrkildim. "Ne?"

"Cevabın yok mu?"

Bulut araya girdi. "Onu sıkıştırmaktan vazgeç."

Nail biraz geri çekildi. "Şimdi rahat mı yerin kumacığım?"

"Nail, daha önce sana söylediler mi?"

"Neyi?"

"Geri zekâlı olduğunu."

"Sen ve babam bunu defalarca söylediniz." Omuz silkerek garsonun getirdiği döneri eline aldı ve ona başıyla teşekkür etti. "Kalbimi kırıyor-sun ama. Ben seninki kırılmasın diye götümü yırtıyordum oysa."

Dönerinden kocaman ısırık aldığında, "Neden?" diye sordum aniden. "Neden benim için çabaladın?"

"Çünkü biz bir aileyiz, canım kumam."

Ağzında öğüttüğü kocaman lokması olmasa onun omzuna sertçe vurabilirdim ama bu fikri eledim çünkü ne yapacağı belli değildi. "Dalga geçmesene!"

Bu sefer düz bir sesle, "Çünkü seninle uğraşmam için hiçbir sebe-bim yoktu. Hem ben kimseyle uğraşmam. Canımı sıktıklarında ağlaya ağlaya Bulut'u ararım," dedi. "O da Hulk'a dönüşüp canımı sıkanların

bizzat kendilerini sıkar. Yolumda kan dökmez ama ketçap akıtır. Kesin bilgi.”

“Karşı geldin mi? İtiraz ettin mi?”

Elindeki döneri yavaşça tabağına bıraktı ve başını yukarı doğru kaldırdı. “Bunu yapamazdım.”

“Çünkü o gün bizi dinledin,” diye tahmin yürüttü Bulut. “Efe’nin Yaren’le ilgili dediği şeyi duyduğunu biliyordum.”

“Aynen,” diyerek kafasını salladı. “Yaren için karşı çıkmadım ama destek de olmadım. Elimden geleni yaptım senin için ama yine de bu benim suçlu konumumu değiştirmez.”

“Değiştirir,” diye mırıldandım kendimden bağımsız olarak. Gözlerimdeki kibritlerin sayısı çoğaldı. “Teşekkür ederim Nail.”

“Bulut’u boşarsan ödeşiriz. Kuru bir teşekkürle beni kandıramazsın.”

Bulut eli çenesinde ona bakarak güldü. “Sana kredi kartımı verdim. Bence ikimiz adına da teşekkür ettim.”

Nail dönerine doğru uzanıp, “Sefalet içinde yüzüyordum yarım saat önce,” demişti iç geçirerek. “Zengin koca neden mi lazım? Limitsiz kredi kartı için elbette! İyi ki varsın aşkım. Haritacı, sen artık kuskanmıyorsun değil mi beni? Yanımda rol yapmanıza gerek yok. Hatırlatayım dedim de...”

Gözlerimi devirdim. “Kıskanmıyorum.”

“Hiç mi?”

“Hiç.”

“Yani yan masadan bir kız gelip Bulut’un cebine numarasını atsa umurunda olmaz mı?”

“Olmaz.”

“Bulut, cebindeki numarayı rehberine yazsana.” Bulut’a dönme anım ışık hızının bile şaşırmasına sebep olabilecek kadar seriydi. Eli yavaşça cebine gittiğinde oradan çıkan peçete, üzerinde yazan numara ve ruj izi dudaklarımın o şeklini almasına neden olmuştu. “Neyse ki sahte sevgilin kıskanç değil Bulut. Yoksa şu an kafanı top niyetine sektiriyor olurdu.”

“O numara,” dedim yutkunurken. “Nasıl girdi o cebe?”

Gök mavisi gözlerini yüzümde gezdirdi. “Bilmiyorum.”

Kaşlarım havalandı. “Bilmiyorsun? Nasıl bilmiyorsun?” Gözlerim tüm masalarda dolaşmaya başladı ama kimin bunu yaptığına o an karar

verememiştim. Öfkelenmiştim. Tüm damarlarıma kurşun gibi dolmaya başlayan öfke içimde kocaman bir yankıya sebep olduğunda bunu dışarıya nasıl vuracağıma karar veremiyordum. Tüm tenimden sıcak bir dalga geçmeye başladığında göz bebeklerim yine onun üzerinde durdu.

Nail sırtını kanepeye yaslayarak, "Bilinmezliklerle başlar zaten her şey," diye laf atmıştı. "Neyse ki sahte sevgilisiniz. Neyse ki..."

Nail'e döndüm. "Ama bunu sadece üçümüz biliyoruz."

"Nasıl yani?" Kuşkuyla bana bakıyordu ama bunu umursamadım.

"Yani başkalarının gözünde biz sevgiliyiz. Onların gözünde kıskanıyormuşum gibi davranmam oldukça doğal olmaz mı?"

Nail kollarını göğsünde bağladı. "Şu an biz bizyiz. Buna gerek yok."

Anında itiraz ettim. "Var!" Derin nefes alarak saçlarımı gergin bir şekilde topladım. "Ya birileri bizi denemek için yaptıysa?"

"Önerin nedir?"

Ayaklanarak onun yanından kalkıp Bulut'un yanına oturduğumda her ikisinin şaşkınlığının farkındaydım. "Sevgili gibi davranacağım. Birileri bizi izliyorsa eğer..."

"Tabii," dedi Nail. "Mutlaka birileri sizi izliyordur zaten."

"Sevgili gibi davranmak?" Bulut'un sorusuyla ona baktım göz ucuyla. Aklıma pek bir şey gelmediği için yanağımı ve şakağımı yavaşça omzuna sürttüm.

Nail bana tuhaf tuhaf baktı. "Kedi gibi çocuğa sürtünmesene."

Bulut'un bedeninin kaskatı kesildiğini fark ettiğimde başımı omzundan kaldırmak yerine yanağına doğru yaklaştım. Her ikimiz nefeslerimizi tutmuştuk. Zaman bir anda durduğunda tüm mekân donmuş gibiydi. Nail'in sesini duymuyordum. Çünkü yüksek ritimlerle atan kalbim kulaklarımın zarını dahi patlatabilecek potansiyele sahipti.

Dudaklarım kirli sakalına dokunduğunda tenime batan sakalları kalbimin bir volkan gibi patlamasına neden oldu. Yanağına kısa, kuru bir öpücük bıraktığım an dudaklarının arasından çıkan sesli nefesi soludum.

"Bulut'un birazdan Safari'de aratacağı şeyi tahmin etmek zor değil. *Sevgilim beni yanağımdan öptü. Hamile kalır mıyım?*"

Bulut'un, "Aptal," diye söylendiğini duyduğumda kendimi geriye çekebilmiştim. "Ben hamile kalamam."

Nail parmağını şıklattı. "Doğru. Sevgilinin hamile kalıp kalmayacağını arat. Belki bu öpücükle yeni bir harita ya da top doğar."

"Harita ya da top mu?"

Nail'in bakışları ikimiz arasında gidip geldi. "Üzerinde harita görseli olan futbol topu da doğabilir. Her ikinize benzer böylece."

"Lan!" Bulut kendine gelmiş gibi irkildi. O an bu saçmalığa son vereceğini anlamıştım. Fakat, "O daha reşit değil," demesi elimi alnıma vurmama neden olmuştu. Harita görseli olan top doğurmam kabul edilebilir miydi yani? Hem de sadece yanğından öpmüşken?

Çalan telefon araya girdiğinde Nail, ekranda yazan isimi görüp kısa bir duraksama yaşadı ama sonra hemen telefonu kulağına götürmüştü. "Babacığım?" İhsan amca ne diyordu, bilmiyordum ama kızgın sesini duymak zor değildi. "Baba, İngilizce'den asla kopya çekmedim. Kaç yıldır özel hoca tutmuşsun bana. Dil bilгимden şüpheli mi var? İstersen konuşayım İngilizce?"

Nail'in İngilizce'si berbattı. Bunu defalarca görmüştüm. Babasına neden bunu teklif etmişti? Boğazını temizleyip, "I go to school every day," dedi. "I am a table. I have mother, father, brother, sister."

İngilizler çok.

İhsan amcanın, "Lan eşek sıpası," diye bağırdığını duydum. "Sister ne? Kız kardeşin mi var senin? Annen duydu, bıçağı boğazıma dayayıp kimden olduğunu soruyor şu an."

Nail, "Karnında!" dedi durumdan sıyrılmak adına. "Annem hamile." *Ya aptaldı ya da çok güzel oynuyordu. Hangisi olduğuna hâlâ karar verememiştım.*

"Ne?" Aceleyle telefonu kapattığında tuttuğum kahkahamı serbest bıraktım. "I am a table..." Bulut da bana katıldığında o kadar yüksek sesle kahkaha atıyorduk ki tüm herkesin bakışları bize dönmüştü.

"İngilizce seviyene düştüm diyeceğim ama o kadar alt seviyeye inmem bile mümkün değil."

"Gavurun dilinden bana ne? Parasını verip çevirmen tutarım gerekirse."

"Lan cebinde beş kuruş yok. Ne artistlik yapıyorsun?"

Bulut'un ona verdiği kartı alıp salladı. "Ama bu var. Hatta şimdi hesabı da ödeyeceğim."

"Şifreyi biliyor musun?"

"Kesin 1905'dir." Elini uzatarak garsonu çağırdı ve dediği şifreyi yazdığında onaylanan ödemeye beraber Bulut'a döndü sırtarak. "Bu kartın dibini göreceğim. Dibini!"

Ayağa kalkarak çıkışa doğru yürüdükünde bir süre onun gödişini izledim. "Ona limitsiz kartını mı verdin?"

"Hayır," diyerek cüzdanındaki diğer kartı çıkarıp gösterdi.

"Limitsiz olduğunu sanıyor ama."

Omuz silkti. "Bu onun sorunu. Neyse... Nerede kalmıştık? Yan masadaki şu kızlar bana bakıyor sanki. Birkaç dakikalık sevgilim gibi davransana."

"Hangi kızlar?" Gözlerim mekânı taradı ama hemen ardından buna son verip başımı Bulut'un omzuna yasladım. Gözlerimi kapatarak birkaç dakika öyle kaldığım sırada, "Hâlâ bakıyorlar mı?" diye fısıldamıştım.

"Hem de ne biçim. Yediler beni resmen."

"Ama çok ayıp!" Gözlerimi açmamak için kendimi zor tuttum. "Beni fark etmediler mi?"

"Yok," dedi hemen. "Seni fark etmeleri için bir şey yapsana. Bu işe yaramadı sanki."

Merakla, "Ne yapabilirim?" diye sorduğumda koluna girmiş, tamamen bedenimi ona yaslamıştım. "Fotoğraf mı çekinsek? Instagram'ın çok renksiz." Tüm fotoğrafları siyah beyazdı ve sadece benimle attığı selfie renkliydi.

"Sanki senin hesabın benden farksız da."

"Sana ayak uydurmaya çalıştım." *Külliyen yalan...* Başka bir şey söylemesine fırsat vermeden telefonumu açarak havaya kaldırdım. O sırada Bulut koluyla boynuma arkadan sarılmıştı. Huylanıp güldüğümde kollarını üzerimden çekmedi. Bir fotoğrafta gülüşüme bakıyordu ve bana doğru eğmişti başını. Diğerinde ise gözleri yan tarafa kaymıştı. "Kime bakıyorsun sen?"

"Beni yemek isteyen kızlara. Onlara bir fotoğrafla cevap veremezsin Gün."

Telefonu masanın üzerine bırakıp kollarından kurtuldum ve yüzlerimizi aynı hizaya getirdim. "Nasıl bir cevap vermeliyim mesela?"

Yüzümde onun gölgesinin varlığını hissettim. "Öp beni, mesela..." Gözlerim açıldığında bana doğru eğildiğini fark ettim. Verdiği her nefes yüzümü okşuyor, burnumdan içeriye sızıyor, tüm ruhumun etrafını gıdıklıyordu sanki.

Nail'in bahsini ettiği kelebekler midemde kanat çırpmaya başladı.

Aylar öncesinde okula gelip iğrenç notlara maruz kalan, sürekli hakkında dedikodular çıkan, çelme takılan, üzerine makarnalar, meyve suları boca edilen bir kızdım ben. Hangi arada bana çelme takma sebebinin aslında saçımı çekmemek olduğunu öğrendiğim bu adamı kapılmıştım? Hangi ara onun nefesinin özgürce damarlarıma sızmasına, orada gezinmesine izin verir olmuştum? Hangi ara midemdeki kelebekler kozalarını yırtmış, onun yakınlığı ile uçuşmaya başlamıştı?

Doğru değildi. Yolum da bu değildi ama onun benim sonum olacağı her hâlden belliydi...

Hangi yoldan gidersem gideyim sanki hep bitiş çizgisinde elinde havluyla terimi silmek için beni bekleyecekmiş gibi bakıyordu.

Yoluma yoldaş diye almamıştım onu ama sanki binlerce kez rotamı değiştirsem de zerre etkilenmezmiş, yanımda durmaya devam edermiş gibi bakıyordu.

Bakmasana öyle, vicdansız. Öperim yoksa.

“Sen öpmezsen onlar beni kenara çekip öpebilir.”

“Kim öpecekmiş seni?” Yüksek sesle sorduğum soruyla arkamı döndüğümde kimsenin olmadığını gördüm. Kalabalık bir erkek grubu sol taraftan bana doğru baktığında gözlerimi onlardan kaçırıp uzakta yemeklerini yiyen üç kıza çevirdim. Kesinlikle bizimle ilgilenmiyorlardı. “Sen benimle oynadın mı? Maksudın ne?”

Rahat tavırla, “Öpülmek,” dedi.

Omzuna yumruk atım. “Adi! Rezil oldum. Kalk gidelim.” Ayağa kalkıp başımı eğerek mekândan koşar adım çıktığımda birkaç saniye sonra o da peşimden çıkmıştı. Nail onun arabasını almıştı ve bu yüzden Bulut’un babasının arabasına bindik yeniden. Kemerimi taktığım sırada sürücü koltuğuna geçmiş, yüzündeki tebessümle arabayı çalıştırmıştı.

Onun tebessümü virüs gibi bana bulaştığında başımı cama çevirdim ve ifademi ondan saklamaya çalıştım bir süre. Hemen ardından telefonumu açıp çekindiğimiz fotoğraflara baktığımda yüzümdeki tebessüm kocaman bir sırıtışa dönmüştü.

“Paylaşalım mı?” Ansızın sorduğum soruyla afalladı. “Sayfam renklensin diye. O yüzden yani. Yanlış anlamamı istemem.”

“Paylaşalım,” dedi yola odaklanmadan hemen önce. “Hayatım renklensin diye. O yüzden yani. Yanlış anlamamı isterim.”

Yine aynı şeyi yapıyordu... Kibarlığı öğrettiğim adam beni kelimelerden ibaret kurşunlarıyla vuruyordu acımasızca. Ve her defasında doğrucu

kalbimi hedef alıyordu. En korkutucu olanı ise Bulut Alay'ın hedefi hiç ıskalamamasıydı.

Sanki onun tam yanımda durduğu bir zamanın içerisinde pusulasız ilerliyorum gibiydim. Yön duygumu çoktan yitirmiştim ama bu zerre umurunda değildi. Elinden tutmak neden böyle bir his? Oysa bir erkeğin elini tutmanın aptallık olduğunu düşünürdüm. Şimdi neden yolumu şaşırmak bile bana kötü hissettirmiyordu? Ruhumun derinliklerinde büyüyen tüm duygular birbirine karışmaya başladığında bunu dışarıya nasıl yansıttığımı bilmiyordum ama sanki damarlarım sıcak suda kaynıyormuş gibi fokurduyordu.

En sonunda arabayı evin önünde durdurduğunda fotoğrafları ona yolladığımdan emin olduktan sonra inmeme izin verdi. "Yarın alayım mı seni?"

"Servis var."

"Seni aldıktan sonra altı kez daha duruyor ve kapıları her açıldığında içeri soğuk hava giriyor." Dirseğini direksiyona yaslamıştı ve başını omzuna yatırmıştı. "Hım? Ne dersin? Özel şoförün olayım mı?"

Böyle bakmamalıydı. Böyle baktığı sürece ben ona hayır diyemezdim çünkü...

"Tamam," dedim kabul ederek. "Gecikme ama."

"Emrin olur."

Arabadan indiğimde bedenimi müthiş bir soğuk kucakladı. Aceleyle demir kapıdan içeri girip kapıya yürüdüğümde beni mutfak penceresinden fark eden Peri teyze çoktan kapıyı açmıştı. "Hemen git yapış kalorifere. Üşümüşsün." *Ama ben şimdi dönüp onun kalorifer gibi olan ellerini nasıl tutayım Peri teyze?*

Zihnimden geçen düşünceyi duyan şeytan Güniz Işık, "Kendine gel!" diye bağırды bir anda. "Odana çık ve en az beş yüz soru çöz. Hedefini unutuyorsun sanırım!"

Melek Güniz Işık, "Dün çok çalıştı zaten," diye araya girdi. "Ruhunun sevgiyle beslenmesine izin ver."

"Aptallaşmayın! Aşk ve sevgi karın doyurmaz. Sınava ne kaldı? Sadece çalışması gerekiyor."

"Sen onu dinleme, Güniz Işık. Odana kalk ve on yedi yaşında bir kız gibi yatağına uzanıp hayaller kurarak gül sadece."

Şeytan Güniz Işık durmadı. "Son gülen sınavlar olacak."

Peri teyze montumu aldığında merdivenlere doğru ilerleyip odanın çıkamak istedim ama babamın sesi beni durdurdu. "Güniz, gelsene."

Işıl ışıl salona doğru adımladığımda babamla Melike Hanım yanıma kanepedeydi. Onların karşısında sırtı bana dönük Efe oturuyordu. "Merhaba." Kuru sesimle başımı salladığımda babam bana Efe'nin yanındaki kanepeyi göstermişti.

Paytak adımlarla gelip kanepeye oturduğumda babam suyunda büyük bir yudum alıp bana baktı. "Ortalaman yine harika. Hangi üniversiteyi düşünüyorsun? Kendini kısıtlamanı istemiyorum. Dilediğin yerde okuyabilirsin."

"Burs kazanabilirim."

"İhtiyacın yok," diye itiraz etti. "Bursa değil, üniversitenin prestijini ve bölümünün önemini düşün sadece. Bursu başka ihtiyacı olan öğrenciler alsın."

"Benim de ihtiyacım var çünkü senden maddi bir beklentim olmayacak."

"Sen benim kızsımsın," dedi gözlerini gözlerime dikerek. "Elbette sana destek olacağım." Benim için aldığı evi annem sattığında genelevde kalmama göz yumduğunda aklına gelmemişti *bu detay* oysaki.

"Ne o kadının annem ne de senin babam olduğunuzu inkâr etmiyorum. Bunu kabullendim ve size de öyle hitap ettim hep," diyerek iç çektim. "Ama on sekiz yaşımdan sonra ben özgür biri olacağım ve sırf bu yüzden senin göndereceğin paraya muhtaç olmak istemiyorum. Kendi ayaklarımın üzerinde duracağımı *sadece kendime* kanıtlamam lazım."

Gözleri gölgelendiğinde bana cevap vermek istiyor ama ne söyleyeceğini bilmiyor gibiydi. Kısa bir süre sonra, "Başkasının hakkını yediğini düşünmeyecek misin? Çok kötü durumda olan öğrenciler var. İstedığın bursu kazanabilirsin ama onların senden daha fazla buna muhtaç olduklarını unutma. Sırf gururun yüzünden birinin hayalleriyle oynamış olacaksın."

Vicdanımla oynamaya çalışıyordu. "Burs kazanırsam kendi hakkımla kazanacağım. Bu çok adil bir rekabet."

"Elbette adil ama vazgeçmek senin tercihin."

Burukça gülümsedim. "Annem gibi seninle olan iletişimimi keseceğimi düşünüyorsun." Dilimi damağımın içerisinde gezdirdim. "Senden kopmamam için beni ihtiyaç sahibi yapmak istiyorsun."

“Güniz, ben senin babanı. Benden kopamazsın.”

“O da annem.” Aniden seslendirdiğim cümle aramıza bomba gibi düştüğünde kollarımı göğsümün altında topladım. “Ondan vazgeçmişsem seni de arkamda bırakabilirim. İkinci yüzünden benim bir ailem yok! Hiç olmadı ve olmayacak! Ben hiç anne ve babamla aynı sofraya oturmadım sizin yüzünüzden. Daha nice şeyden mahrum kaldım. Biriniz ak, diğeriniz kara değilsiniz. İkinci de siliksiniz benim için. Ve asla o silikliği renklendiremeyeceksin.”

Melike Hanım, “Güniz,” dedi. “Baban senin için çabalıyor.”

“Siz de beni göndermek için çalıyorsunuz. Ama merak etmeyin. çok az kaldı. Bunun için Efe’yi sık boğaz etmenize gerek yok. Ben çok yakında gideceğim zaten.”

“Bu ne demek?”

Kaşlarım havalanırken babama döndüm. “Melike Hanım buradan gitmem için Efe’yi görevlendirdi demek. Okula ilk adım attığımdan beri hakkımda onlarca dedikodu döndü, iğrenç iftiralara, davranışlara maruz kaldım. Herkes gayrimeşru kız olduğumu biliyor ve buna göre davranmayı ihmal etmiyor. Okulun bir sayfası var mesela. Hamile olduğumu iddia etmişti hatta kimden olduğunu sorgulamıştı. Ve bunlar olurken senin can dostun Vedar Bey sustu. Bugünlük benden bu kadar baba. İyi geceler size.”

Ardımda müthiş bir kaos bırakarak odama çıktığımda kulaklığımı takmış, yüzlerce test çözmeye başlamıştım.

Saatler sonra yatağa geçtiğimde telefonuma gelen mesajla kalbim küt küt çarptı.

Bulutluk: Paylaşabilir miyim fotoğrafı?

Güniz Işık: Olur. Hangisini?

Bana baktığı fotoğrafı yolladığında elimi kalbime götürdüm. Çok ani olmuştu sanırım bu.

Güniz Işık: Tamamdır.

Bulutluk: Teşekkür ederim.

Güniz Işık: Ne için?

Bulutluk: Bana güldüğün için.

Ben de teşekkür ederim Bulut. Bana öyle güzel baktığın için...

Bu PDF'i para ile aldığınız,
dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava boşuna PDF'e para
vermeyin!

Ertesi sabah uyandığımda uzun bir duş almış, formamı giyinmiş aynanın karşısında saçlarımı örüyordum. Çok hafif bir göz makyajı belli olmayan renkte ruj sürmüştüm. Son zamanlar göz makyajları ilgim artmıştı ve olduğumdan daha güzel görünmemi sağladığı için ne redevse her gün hafif de olsa makyaj yapmaya başlamıştım.

Saçlarımı kılçık örgü yaparak sağ omzumdan sarkıttım, çantamı montumu alarak odadan çıkıp aşağı indim. Ev ülkürücü bir sessizliğ gömülüydü.

Başımı mutfığa doğru uzatığımda Peri teyzenin kahvaltı masasını topladığını fark edip, "Neden topluyorsun?" diye sordum. "Ben mi çıkıktım?"

"Yok," dedi başını onaylamayan tavırla sallayıp. "Sen duştayken k-yamet koptu. Acil veli toplantısı yapılacak okulda. Oraya gittiler."

"Yıkıp geçmişim ortalığı. Helal bana."

"Güniz bu ciddi bir konu. Bunu çok önceden söylemen gerekiyordu."

Omuz silkтім. "Boş versene. Omlet var mı?"

Gözleri irileşti. "Hemen yaparım. Otur sen." Buzdolabını açıp benim için yumurta aldığında seri şekilde ocağın önüne doğru ilerledi. Ben de kendime çay doldurup yerime geçtim. O sırada cebimdeki telefon titremeye başladı. Telefonu kavradığımda ekranda beliren mesaj yine aynı hisle sarmalanmama neden oldu.

Bulutcuik: Kaos Kraliçesi'nin özel şoförü geldi.

Güniz Işık: Beklesin.

Bulutcuik: Hay, hay.

Omletimi yedikten sonra çayımı içip dışarı çıktığımda Bulut'un kendi arabasını gördüm. Soğuk hava bedenime tırmanmadan önce koşup yerime geçtiğimde o an arkamdan, "Haritacı!" diye bağırdı Nail.

"Lan!" Bulut uzanıp Nail'in kafasına vurdu öfkeyle.

"Senin ne işin var burada?"

"Durumlar fena karıştı," dedi elini sallayarak. "Babam bu sefer site yüzünden aldı arabamı. İlgim yok dedim ama inanmadı. Bugünden sonra karar verecekmiş."

Derin nefes verip, "Ben İhsan amcayla konuşurum. Arabanı sana geri vermesi şart oldu çünkü," diye mırıldandım memnuniyetsiz tonla.

Nail başını öne doğru uzattı. "Niye? Yoksa arabada görmemem gereken şeyler mi yapıyordunuz?"

"He, he," diyerek motoru çalıştırdı Bulut. "Susmazsan atarım seni dışarı!"

"Soğukta mı kalayım bu havada? Hiç mi acımıyorsun bana?"

Bulut cevap vermedi. Her ikisinin gergin olduğu belliydi ama ben onların aksine rahattım. Geçen dönemin sonuna doğru geldiğim okulu bana zehir eden sitenin varlığını herkesin öğrenmesinde bir sakınca yoktu. Vedat Bey de artık umurumda değildi çünkü sıtayı kapatmayı becerememişti. Üstelik sorumlu kişiyi de bulamamıştı.

Hava pusluydu ve bu yüzden Bulut oldukça dikkatli kullanıyordu arabayı. Yolumuz oldukça uzamıştı hava koşulları sebebiyle. Fakat en sonunda okulun kapalı park alanına girdiğimizde burada yüzlerce arabayla karşılaştık.

Arabadan indiğimizde Nail ısıık çalmıştı. "Velilerin istilası hayırlı, uğurlu olsun. Moğollar şok."

"Tarih bilginle şaka yapma. Hangi yıl desem bilmezsin."

"Haritacı, öğrenmeye çalışıyorum."

"Ha deyince tarih öğrenemezsin. alışman gerekiyor."

"Ben de hahaha derim o zaman?"

Bulut onun kafasına vurdu yine. "Şu üç kuruşluk esprilerini alıp gitmeden önce konferans salonunu nasıl dinleyebileceğimizi söyle."

Nail sırtıttı. "Bir telefon saklayacağım kırmızı perdenin altına. Kendimi arayacağım ve konuşulan her şeyi dinleyeceğiz."

"Sonunda bir işe yarayacaksın." Nail bana dudak bükerek baktığında sadece bir anlık ona sarılmak, uzattığı saçlarını karıştırmak istedim. Bu isteğim saniyeler içerisinde köreldiğinde hep beraber okula doğru yürümeye başladık.

İlk dersin iptal olduğunu ve tüm hocaların toplantıya katılacağını öğrendiğimizde kafeteryaya inmiştik. ağan her zamanki yerinde bir şeyler yazmaya başladığında adımlarım beni yanına götürdü. "Ne yapıyorsun?"

"Sitenin açılıp kapanma tarihlerini not alıyorum. Başım şişti!"

Bulut ellerini cebine tıkarak, "Editör bulunup kovulsun. Her şey düzelecek," dedi.

ağan cevap vermeden işine devam ederken Öznur ve Gizem kol kola yanımıza gelmişti. "Selam!"

Öznur âdeta şakıdığında Nail, "Çok mutlu gibisin. Hayırdır?" diye sordu.

“Yok bir şey. Sizin neden yüzünüz asık?”

“Aynen ya! Rahat olun.” Gizem de ona katıldığında Nail bir adre öne çıktı.

“İki yüzlü olmanızı anlarım ama biri işe yarasın hiç olmazsa. Çünkü o daha gelmeden önce yaydığınız dedikoduları biliyor. Boşuna umurtlamıyormuş gibi davranmayın çünkü ifşa olacaksınız birazdan.”

Her ikisinin yüzü kireç gibi olduğunda Uğur arkadan, “Toplandınız mı?” diye sordu. “İstanbul’dan bir uzman geliyormuş siteye giriş yapar editör ya da editörleri tespit etmek için. Birkaç güne öğreniriz kim olduğunu.”

“Uzmanla falan gerek yok,” dedi bir anda Bulut. “Ben bunun arkasında kimlerin olduğunu biliyorum.” Gözleri bir ok gibi Çağan ve arkasında duran Öznur’a sapladığında kalbim boğazımda atmaya başladı. “Çağan ve Öznur.”

Gözlerim Çağan’ı bulduğunda elindeki kalemle donmuş vaziyette bana baktığını görmüştüm. Öznur ise ağzı açık Bulut’a bakıyordu.

Uğur’un ve Nail’in küfür ettiğini duydum.

“Gebertirim lan seni!” Nail öne doğru atlamak istediğinde Bulut kolunu uzatarak onun önünde bariyer oldu.

Çağan hâlâ gözlerini ayırmadan bana bakıyordu. Asırlar kadar sürdüğünü sandığım bir zaman dilimi içerisinde uğradığım hayal kırıklığı sinirlerime dokunmuştu. Neden hayal kırıklığına uğramıştım? Çağan benim hiçbir şeyimdi. Elbette bunu bana yapabiliirdi.

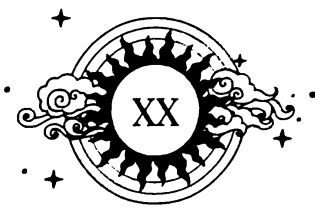
Gizem, Öznur’un kolundan çıktı hissimla. “Editör sen misin?”

Öznur hâlâ pürdikkat Bulut’a bakıyordu. “Efe’ye söyleyemezsin.”

Gözlerimi Çağan’dan çekerek Bulut’a dokundurdum yavaşça. Yüzünde çözemediğim ifadeler belirlediğinde, “Onu Çağan’la aldattığını mı?” diye sordu dudaklarını ısırarak. “Çoktan duydu Öznur.” Cebindeki telefonu çıkardı ve dakikalardır aramada bekleyen Efe’nin ismini ona gösterdi.

Geçmişin üzerini karalamaya çalışırsan
daha çok kirlenirsin. O yüzden tek çizik atma,
tüm o sayfaları kökünden çek çıkar.
Başkaları yazdıysa sen kopar.

♪ Ayça Özefe - Yıkınam Asta ♪
♪ One Direction - If I Could Fly ♪
♪ One Direction - Infinity ♪

Annesine ve babasına bile güvenemeyen birini hayal edin. Sonra parçalanmış ailenin ortasına derin çukur gibi doğan bir bebeği düşünün. Bir enkazdan farksız biridir o kişi. Kimseye güvenemez, herkesin gözlerinin içinde yalan arardı. Tüm sözcükler ona şüpheli gelirdi, her an sırtından alacağı darbeye hazırlıklı olurdu.

O biri bendim.

Ve ilk defa bunun için sevinliyordum.

Çünkü başka biri olsa bunu bir ihanet olarak adlandırır, üzülürdü.

Oysa ben Çağan'ın yaptığı şeye üzülememiştim. Çünkü ona zaten hiç güvenmemiştim.

Zaman kavramını yitirip etrafımızda görünmez bir çembere dönüştüğünde herkes hareketsiz bir şekilde durmuştu. Bulut telefonu kapatıp tekrar cebine attığında birkaç dakika sonra buraya gelmesi muhtemel olan Efe'yi düşündüm istemsizce. Onu tanıyordum ve buraya geleceğinden adım kadar emindim.

Fakat o gelmeden önce yapmam gereken bir şey vardı. Sağlam adımlarla Bulut'un yanından geçtiğimde beni durdurmak istedi ama ona hayatımda attığım en keskin bakışlarla karşılık verdiğimde olduğu yere mihlandı.

Öznur'un karşısına geçtiğimde gözlerim Gizem'e dokundu. "Geri-le." Gizem sanki hipnoz olmuş gibi anında dediğimi yaptığında bakış-larım tekrar Öznur'a döndü. "Tek bir soru soracağım. Hakkımdaki o şeyleri sen mi yazdın? Evet ya da hayır diyeceksin."

Gözlerimin içine baka baka, "Evet," dediği an elim havalandı ve yanağına indi. Tüm kafeteryayı dolduran tokat sesinin ardından elim kontrolümden çıkmış gibi saçlarına yapıştığında Bulut'un ve Nail'in yanıma doğru geldiğini hissettim.

Öznur'un saçını büyük bir öfkeyle çekiştirdiğimde başı eğilmiş ve karnımın hizasına gelmişti. Başını sağa sola hareket ettirdiğimde Bulut'un koluma değen elini hissedip, "Sakin!" diye bağırdım. "Dokunmayın! Mahvederim sizi!"

"Bırak saçımı!" Öznur'un acıyla bağırmasını umursamadım ve saçını bırakmadım. Şiddete karşı biri olarak bunu nasıl yaptığımı dahi sorgulamadım o an. Bunu çok başka biri yapsaydı belki de umurumda olmazdı ama o, Efe'nin sevgilisiydi.

Bana iftiralar atmıştı.

Ve Efe'yi aldatmıştı.

Gözlerimi kapatarak bir anda saçlarını bıraktığımda dengesini sağlayamayıp yere düştü ve kendimi bir anda onun üzerinde buldum. Gözleri irileşirken elimi kaldırıp bir tokat daha patlattım yüzünde. "Gebertirim seni hadsiz! Kimsin sen? Kim olarak bana hakaret edersin? Yüzüme söylesene! Söyle!"

"Gayrimeşru kız!" Yüzüme doğru bağırdı.

Saçını tutarak başını kaldırdım. "Söyle!"

"Annen bir fahişe ve sen de onun gibi olacaksın!"

"Neden?" Başımı omzuma doğru yatırdım. "Yoksa senin annen de babanı mı aldatıyordu? O yüzden mi aldattın Efe'yi? Kızlar annelerine çeker ya hani senin sığ düşüncenle?"

Bunu beklemediği için afalladı. Tüm bedenimden geçen yeni bir öfke dalgasıyla elimi tekrar kaldırdığımda çok güçlü başka bir el bileğime dolandı kelepçe gibi. Başımı öfkeyle beni tutan ele çevirdiğimde o an görmeyi beklemediğim tek kişi vardı karşımda.

Efe...

Kaşları çatık bir şekilde doğrudan bana bakıyordu ve üzerine oturup dövdüğüm sevgilisine göz ucuyla bile bakmaya tenezzül etmemişti. Kalbim göğüs kafesime sert darbeler indirmeye başladığında kendimi dudaklarımdan çıkacak tüm kelimelere hazırlamıştım. Belki de burada beni yine rezil edecekti, Öznur'u hırpaladığım için bana kızacaktı... Ve ben yine boğazıma tırmanan o tanıdık hisle tuvalete koşacaktım.

Fakat açık kahverengi gözleri gözlerime hiç de sert bakmıyordu. Kaşları çatıktı, yüzü kasılmıştı ama bana odaklı gözleri alışıktı olmadığım kadar yumuşaktı.

Dudakları aralandı. "Elin kızarmış. Devam etmene değmez."

Bileğimden tutarak beni Öznur'un üzerinden çektiğinde dengemi bir an sağlayamadığım için iki eli belimde sabitlendi ve beni tuttu sıkıca.

Bana dokundu.

Gözlerim yanmaya ve dolmaya başladığında şaşkınca ona bakıyordum. O ise Bulut'a dönerek, "Sana emanet," dedi. "Benim bir işim var."

Arkasını dönerek kafeteryanın çıkışına doğru ilerlediğinde o an Uğur ve başkalarının Çagan'ı tutarak Efe'nin arkasından götürdüğünü fark ettim.

Bulut'a döndüm anında. "Nereye götürdüler onu?"

"Çatıya."

O sırada, "Çagan'ı mahvedecek!" dedi Gizem. "Biriniz onu durdurun!"

Omzumun üzerinden Gizem'in olduğu tarafa baktığımda gözüme patlayan dudağını koluyla silen Öznur takıldı. Gözlerimi kısararak, "Sen hâlâ burada mısın?" diye sordum. Gizem, Çagan için endişelenirken neden o kılını dahi kıpırdatmıyordu?

Nail, "Çagan'ı dövmek için Efe'yi bekleyeceğim aklımın ucundan geçmezdi ama onun meselesi bambaşka," diye homurdandı. Bana verdiği sözü unutmamıştı demek ki...

Bulut ellerini cebine tıkararak, "Aynen," dedi. "Bekleyelim."

Gizem, "Efe ürkütücü derecede sakindi," diye girdi araya. "Gitsek mi?"

Bulut'un rengi koyulaşan gözleri bir anda ona döndü. "Sen ne biliyorsun? Çagan için endişelenme sebebin ne?"

Gizem başını eğerek, "Öznur onu kullanıyordu," diye fısıldadı. "Siteden habersizdim ama Çagan'ın ona küçüklüklerinden beri âşık olduğunu biliyordum. Sonra liseye başladığında ve Öznur, Efe'yle çıkmaya başladığında Çagan ondan uzaklaştı ama Öznur bırakmadı peşini. Büyük ihtimal Çagan'a siteyi açtıran kişi Öznur."

"Sustu!" Bulut'un karlar içinde kalmışım gibi beni üşüten sesi aramıza doldu. "Sustu ve göz yumdu. Baktan bir sebepten hem de! Defalarca fırsatı vardı ama hiçbir şey yapmadı. Bunun için bana hesap verecek, tamam mı? Öznur'la ne halt ettiği beni ilgilendirmez."

Nail o an, "Dağılın lan!" diye bağırdı. "Yoksa toplantıya dalıp hepinizin yediği naneleri ailelerinize söylerim. Kimseye acımam."

Bulut, "Video," dedi sivri bir dille. "Burada silin. Hemen." Beni videoya mı almışlardı? Bunu beklemiyordum.

Neredeyse hepsi telefonunu çıkarıp videoyu sildiği sırada Bulut, ellerini belinde sabitleyerek yürüdü ve bir kızın önünde durdu. "Sildin mi?" Kız başını mekanik biçimde salladığında, "İkinci defa uyarmayı sevmem," diye tekrar etti Bulut.

"Sildim."

Bir anda Bulut, onun cebindeki telefonu ustalıkla çekip almış, kızın yüzüne okutarak açmıştı. Ardından ekranı gösterip, "Bu ne o zaman?" diye sordu. Parmaklarını açarak telefonu bilerek yere düşürdü ve saniler içerisinde ayağıyla ezdi.

"Ailesine yeni telefon aldırarak isteyen başka biri var mı? Yardımcı olabilirim."

Herkes tekrar telefonlarını açtığı anda Bulut bir adım geri çekildi. "Nail, hatıra fotoğrafı çeksene. Video sızarsa uğrayacağımız isimleri bilelim."

"Peynir deyin aynı anda. 1,2,3!"

Başımı şiddetle iki yana sallayarak kafeteryadan çıktığımda çatıya nasıl çıkacağımı düşünüyordum bir taraftan da. Bulut'un peşimden, "Gün!" diye seslenmesini umursamadan merdivenlere koştuğumda bana yetişmemesi için tüm hızımla koşuyordum. Basamakları ikişer adımlarla çıktığımda Bulut'un bana seslenmesini önemsemeden yoluma devam ettim.

En sonunda son kata geldiğim de sol tarafa koşmuş, çatıya çıkan merdiveni bulmuştum. Şansıma kapı da açıktı. Çatıya geldiğim de gözlerim etrafta gezindi ama burada değillerdi. Gördüğüm tek şey boş sıralar ve dolapları.

"Konuşsana lan!"

Uğur'un sesiyle arkamı döndüğümde benden oldukça uzakta olduklarını gördüm. Çağan dizlerinin üzerinde çökmüştü. Uğur onu omuzlarından bastırarak tutuyor, Efe ise karşısında duruyordu.

Onlara doğru adım atacağım sırada, "Durdurmak mı istiyorsun?" diye sordu o ses. "Öznur'u sırf ihanet için döverken Efe'ye şimdi engel mi olacaksın?"

"İhanet için mi?" Bedenimi ona doğru çevirdim. "Site için dövdüm onu." Oysa bundan kendim bile emin değildim.

"Gün," diyerek göz bebeklerimi etkisi altına aldı bir anda. "Sen site yüzünden onu dövmedin. Kendini kandırmayı bırak. O senin abin ve onun için üzülmek çok doğal."

"Ben," dedim boğazım düğümlenirken. "Kimse için üzülmeydim."

Uğur, "Anlat lan! Neden açtın o siktigimin sitesini?" diye haykırdığında kocaman olmuş gözlerle onlara doğru döndüm. Öznur'la onu aldatığı için getirmemiş miydi onu buraya?

"O..." Dudaklarım aralandı ama kelimeler çıkmamakta ısrar etti.

"Efe senin için getirmiş Çağan'ı buraya demek ki..." Cümlemleri tamamladığında kaşlarım düz bir çizgi hâlinde gerilmişti. Benim için bunu yapmasına gerek yoktu çünkü zaten her şeyin başlangıcı Efe'nin ta kendisiydi.

Seri adımlarla yanlarına doğru yürüdüğümde beni ilk fark eden Uğur oldu. Anında Çağan'ın omuzlarından elini çektiğinde Efe omzunun üzerinden Bulut'a baktı. "Onu sana emanet etmiştim. Buraya neden geldi?"

"Çağan'a site için suçlarken o malzemeleri veren kendini sorgulamayı düşündün mü?" Tam önünde durduğumda bakışlarımız çakıştı. "Siteyi açan Çağan ama o yazıları yazan senin sevgilindi! Bana olan nefretin gözünü kör etmeseydi tüm bunlar yaşanmayacaktı ama hepsi senin suçun! Hepsisi!"

"Gün..."

"Güniz..." Bulut ve Uğur'u elimle durdurdum karışmamaları adına. Bu onunla aramızdaki bir meseleydi.

"Her şey senin başının altından çıkmadı mı Efe? Uğur, Öznur ve Gizem sana yardım etmedi? Tüm okul genelevde yaşadığımı, annemin kim olduğunu sizin sayenizde öğrenmedi mi? Çağan sustu, bana sinsice yakınlaştı... Doğru. Ama siz ondan daha mı az şerefsizsiniz?"

"Güniz Işık, beni bir dinlesen?"

Bulut, "Kes lan! Yoksa Efe'ye bırakmam seni!" diye cevap verdi Çağan'a.

Sesim bir anda yükseldi. "Sen Bulut'u, Yaren'le tehdit etmedin mi? Küçük bir kızın sana olan zaafını kullanmadın mı?"

Uğur, "Ne?" diye sordu afallayarak. "Bunu yaptın mı?"

"Yaptı," dedim gözlerimi Efe'nin üzerinden ayırmadan. "Beni yem diye attı herkesin önüne. Ve şimdi o yemi kullananlara kızıyor."

Çağan, "Seni kullanmadım!" diye bağırdığı an Bulut onun karnına sert bir tekme savurmuştu.

"Hiçbirinize kızamıyorum," dedim dudaklarıma kocaman bir tebessüm kondurup. "Hepinizden zaten bir kötülük beklerdim. Tüm kolej birleşti, herkes bana çelme taktı, iğrenç hakaretlerde bulundu ama ben yıkılmadım. Düştüm ama kalkıp yoluma devam ettim. Bana bu kadar güçlü olabilmeyi öğreten siz değilsiniz ama tekrar ettirdiğiniz için teşekkür ederim. Unutamayacağım bir tecrübe olacak." Boğazımdaki kocaman yumruyu yok etmek için yutkundum ve bir adım atıp karşısında durdum dimdik. "Ben çok şey kazandım, Efe Doğandemir. Evin, araban, paran ve baban senin olsun. Bunlar için asla seninle savaştım. Çünkü değmez. Ben gittiğimde bunları zaten yanıma almayacaktım."

Bir adım geri çekilip kapıya doğru gideceğim sırada bana uzanıp kolumu tuttu. "Neden?"

Sorgu dolu bakışlarım yüzünde gezindi. "Ne neden?"

"Neden bu kadar bana benzemek zorundasın?" Neyi kast ettiğini anlayamamıştım. "Kalbin acıdığı anda başka canları yakıyorsun. Bununla acını hafifleteceğini mi sanıyorsun? O öyle olmuyor hanımefendi. Acı yakıp yıkmakla azalmaz."

"En azından körelir!" Kolumu ondan kurtarmaya çalıştım ama beni oldukça sıkı tutuyordu. Kaybetmekten korkar gibi... "Acılarımın azalmasını değil, körelmesini istiyorumdur belki? O yüzden bırak beni! Bu numaralarına kanacak küçük kız değilim artık."

"O küçük kız beni bırakmazdı," dedi kısılan sesiyle. "O güçsüz kız beni tuttuğunda güçlenirdi. Onu iten bendim ama düştüğünde ilk beni çağırırdı."

Sol gözümden kocaman bir yaş yuvarlandı. "Büyüdüm artık."

"Çocukluğunu yaşamana izin verdik mi sanki?"

"Yine de," diyerek diğer kolumla yüzümü kuruladım. "Büyüdüm. İlk güvenmemem gereken kişilerin kim olduğunu öğrendim. Kan bağı'nın önemsiz bir ayrıntı olduğunu, ailemin olmadığını anladım."

Dudağında buruk bir tebessüm görür gibi oldum. "Aşağıda onu paraklamanın sebebi ben değil miyim?"

Buna bir cevabım yoktu.

Çünkü ben de bilmiyordum sebebini. Ya da bilip kendime itiraf edemiyordum.

Beni düşürdü, dizlerim acıdığı için çağırduğım isim olurdu. Beni yaralardı, nefesine ihtiyacım olduğu için üflemesini istedim. Yeni yaşma girerdim, onunla yan yana mumları üflemeği dilerdim.

Aile albümlerinde birinin parmağının duraksaması ve dalarak dakikalarca o fotoğrafa bakması gibiydi bende ki varlığı. İçimde her gün büyüyordu ama hayatımda yoktu.

Efe'nin benim kolumu tutan elinin üzerine bir el eklendiğinde düşüncelerimin dipsiz kuyusundan çıktım. Bulut doğrudan Efe'ye bakıp, "Elini çek," dedi.

Efe başını ona doğru çevirdi. "Sana mı soracağım?"

"Evet. Bana soracaksın. Soracaksın ki onu üzme ne izin vermeyeyim, gözünden düşen her damlanın önüne geçeyim."

Pekâlâ, bu kadarı yeterdi sanırım. "İkiniz de bırakın kolumu! Ben sizin paylaşmadığınız oyuncağınız değilim!" Her ikisi aynı anda kolumu bıraktığında, "Çağan, ayağa kalk," dedim sert çıkan sesimle. "Benimle geliyorsun."

Çağan ayaklanıp dizlerini temizlediğinde başımla ona çıkışı gösterdim ve önden gitmesine izin verdim. Bulut, Efe ve Uğur'un sorgu dolu bakışlarına karşılık, "Ben kendi hesabımı kendim görebilirim. Size ihtiyacım yok," dedim. "Beni başkalarıyla karıştırmayın. Asla."

Çağan onların yanından geçip kapıya doğru ilerlediğinde ben de kollarımı göğsümden kavuşturarak onun peşine takıldım ve çatıdan okulun son katına indik. Bu sefer öne geçip ilerlemeye başladığımda ön tarafta çoğu zaman boş olan resim atölyesini arıyordum. Koridorun diğer ucunda atölyeyi bulduğumda kapısını yokladım ama kilitliydi. Çağan, anında cebindeki anahtarları çıkardı ve kapıyı açıp geçmem için bir adım geri çekildi.

Boyanın kurumuş ama hâlâ hissedilen kokusu burnuma dolduğunda bir an odanın renkleri gözümü yordu. Oturmak için kendime bir sandalye bulduğumda Çağan, suçlu bir öğrenci gibi köşede duruyordu.

Sessizlik tüm düşüncelerimi yutmaya çalıştığında, "Düşündüğün gibi değil," dedi kuruyan sesiyle. "Ne site meselesi ne de aldatma olayı."

"Dinliyorum."

"Siteyi ben kurdum. Öznur istedi, sadece önemli haberleri gireceğini falan söyledi. Ben de takımlar ve kulüpler için iyi olacağını düşündüm ve istediğini yaptım ama senden sonra site amacından saptı. Geçen dönemin sonlarına doğruydı seninle ilgili ilk haberi. Çektim kenara ve ona silmesini, tekrarlamamasını söyledim ama bana Efe'nin seni okuldan göndermek istediğini ve bunun yardımcı olacağını bildirdi."

Pürdikkat onu dinlerken, "Defalarca müdürle konuştum, kapatılması için şikâyet mektupları yazdım ama bunun için bir sürü imza gerekiyor. Birkaç kişi dışında kimse imzalamadı Güniz Işık. O hamile haberlerinden sonra ben, Efe, Bulut, Nail, Uğur imzaladık ama yetersizdi," diye ekledi. Kaşlarım mümkünmüş gibi daha çok çatıldı. Efe şikâyet mektubunu imzalamış mıydı? Hem de benim için? "En sonunda Bulut'u almak için senin Vedat Bey'in önünde siteden şikâyet etmen olaya biraz ciddiyet kattı. Öznur'a kapatacağımı söyledim ama bu sefer de beni ifşa etmekle tehdit etti. Kafayı takmıştı. Siteye deli gibi bağlanmıştı."

Gözlerini sıkıca yumup açtı. "O benim çocukluk aşkım." Bunu söylerken sesi çatallaşmış, sertçe yutkunmuştu. "Ortaokulda sınıfının önüne gelirdim, dışarı çıkar gözlerini süze süze bana bakardı. Benden hoşlanıyordu. Bunu belli etmişti. Sonra liseye başladık ve Efe girdi hayatına. Her şey değişti, başta da Öznur."

Gözlerini açtığında neredeyse ağlayacak gibiydi. "Seni kıskanıyordu Öznur."

"Ne?"

"Sen geldikten sonra Efe'nin ona ilgisi azaldı. Sürekli bir şeyler düşündüğünü, eskisi gibi olmadığını söylerdi. Zaten bu yüzden seni en çok göndermek isteyenlerden biri de o."

"Ve sen de ona yardım ettin." Dudaklarımı ıslattım. "Hatta ilk geldiğimde bana yardım edip sonra benden uzaklaşma sebebin de bu. Futbol maçından sonra ne değişti peki? Neden yeniden bana yakın olmaya çalıştın? Neden o gün Bulut'un megafondan benle sevgili olduğunu söylemesine yardım ettin?"

"Çünkü gitmeyeceğini anladım," dedi hiç düşünmeden. "O maçta tüm okula meydan okudun ve ben senin gücünü gördüm."

"Taşlar yavaş yavaş yerine oturuyor." Dilimi damağımın içinde gezdirerek gözlerimle onu süzdüm. "Eyvallah."

Ayaklanıp atölyenin çıkışına doğru ilerlediğimde köşeden çekip önümde bariyer oldu. "Özür dilerim. Ben zarar görmeni istemedim hiç. İnan bana."

"Ben kimseye inanmam."

"Sen çok iyi bir arkadaşsın."

"Sen değilsin."

"Sneijder, lütfen," dedi. Bana takıyı lakapla hitap ettiğinde bir an o gün maçta bağıra bağıra Galatasaray marşı okuduğum Çağan'ı anımsadım. Hayır, o hâli bir yalandan ibaretti.

Elimle saçlarımı düzeltip, "Sana son bir iyilik yapacağım. İkinci de ben ifşa edeceğim. Merak etme, seni Öznur'un eline bırakmam," dedim. "Görevinin son günü. Tadını çıkar."

Atölyeden çıkmak için onun omzuna çarptığımda bu sefer bana engel olmadı. Koridora adım attığım an beni merdivenlerin yanında bekleyen Bulut ve Nail'in yanına doğru yürüdüm.

"Toplantıya mı bekleniyorum?"

Nail başını salladı onayla. "Herkes seni bekliyor."

"Gidelim bakalım."

Önden ilerlemeye başladığım sırada, "Canın istemiyorsa buna mecbur değilsin," dedi Bulut. Aynı hızda merdivenleri inmeye başladığımızda bakışlarının ağırlığını üzerimde hissediyordum. Fakat ona doğru dönmemekte ısrarcıydım.

Nail başını uzattı bize doğru. "Aynen."

"Nail, korkutucu derecede ciddisin bir süredir."

Sırtı. "Toplantıdan sonra coşarız, Haritacı. Yeter ki sen iste!"

"İsteddiğimden değil. Hoşuma gitti. Hep mi böyle olsan?"

"Yok," dedi hemen. "Nail demek, insanın yüzünde güller açtırmak demek. Bunun dışına çıkamam."

Yüzümü ekşittim. "Benim yüzümde güller açtırmadın."

Bir anda yanağımdan makas aldığı anda neye uğradığımı şaşırdım. "Doğru. Senin yüzündeki gül bahçesi olmuş benimle takıla takıla."

Bulut'un güldüğünü işittiğimdir dirseğimle onun karnına vurdum. "Gülme."

Beraber konferans salonuna kadar geldiğimizde üçümüz de sessizdik. İçeriden yükselen sesler tam bir kaosun habercisiydi. Kimsenin ne dediği anlaşılmıyordu ama herkes konuşuyordu.

Nail kapıya doğru uzandı ve tüm ciddiyetini bozdu. "Destur! Hasekiliğime gölge düşüren Güniz Işık sultan hazretleri!"

Rexil çocuk.

İçeriye girdiğimde sahnedeki Vedat Bey, "Güniz Işık Doğan demir geldi," diye bağırdı mikrofonla. "Lütfen susun!" Tüm veliler sustuğunda babamı gördüm en ön sıralarda. Melike Hanım'ın yanında ama ondan oldukça uzak bir şekilde oturuyordu. Sonra İhsan amcamı gördüm. Halide teyzeyle beraber bana bakıyor ve destek verircesine gülümsüyorlardı. Ardından gözlerim Bulut'un babası Kadir Bey ve annesi Neslişah Hanım'a ilişti. İlk sıralarda oturmuştu ikisi de.

Ve tanımadığım yüzlerce veli dikkatle bana bakıyordu.

Bacaklarım titremeye başladığında, "Heyecanlanma," dedi Bulut. "Bunu ben yaptığımda güzel oluyor."

"Sen beni heyecanlandırmıyorsun."

"Kandırmaya devam et kendini, güzelim. Hatırlatırım bunu titrerken."

Ona gözlerimi devirdiğimde, "Güniz, yanıma gelir misin?" diye seslendi Vedat Bey. Başımı onayla sallayıp sahneye doğru yürüdüm. Dizlerimdeki bağ çözülmüştü ve her an düşebilirdim. Sanki ayaklarım artık bedenimi taşımayı reddediyormuş gibiydi. Buna rağmen omuzlarımı dikleştirdim ve sahneye çıkıp Vedat Bey'in yanında durdum.

"Öğrencimiz Güniz Işık, malum sitenin üzdüğü bir öğrencimiz. Son sınavlardan sonra okul birinciliğine yükseldi. Böyle devam ederse dönemin ve Name'nin birincisi olacak. Kendisi aynı zamanda futbol takımının forvet yıldızlarından biri. Belki de tüm bunlar sitenin neden onunla uğraştığını açıklıyordur." Ardından mikrofonu bana uzattı. "Konuşmak ister misin?"

Elim titrerken mikrofonu aldım zorlukla. Bana bakan gözlerle baktım bir süre. Ardından bana en iyi gelen kişilere baktım. Günlerce beni evinde misafir eden, nazımı çeken, o evin kızı gibi hissettiren Nail'in annesi ve babası. İhsan amcayla Halide teyze.

Onların gözünün içine bakarak kendime olan güvenimi kazandım. "Ben Güniz Işık. Müdür Bey'in dedikleri doğru ama sizin çocuklarınız tarafından gayrimeşru kız olarak biliniyorum. Bana bu şekilde hitap ediyor ve yeri geldiğinde hakaretler ediyorlar. Sırf evlilik dışı dünyaya göz açan biri olduğum için geldiğim ilk günden sizin çocuklarınız beni dışladı. Birbirinize bakmayın, kendinize bakın. Benim çocuğum yapmaz demeyin, çünkü yaptı. Kendimi acındırmaya çalışmıyorum çünkü ben, her birinizin hayalindeki o çocuğum. Başarılı, becerikli, kendine güvenen, hedefleri uğruna çabalayan... Zaten o yüzden ilk sıradayım ve hep orada olacağım. Bana yakışan onların ithamları değil çünkü. Layık olduğum zirvedeyim hepsine inat."

Derin nefes aldım. "Sitenin kurucusu Çağan Aydemir. Yöneticisi ve editörü ise Öznur Yavuz. Velileri burada mı?"

Kalabalıktan birkaç kişi velilerine baktığında utana utana elini kaldırmıştı anne ve babaları. Öznur'un annesi olduğunu anladığım kadın, "Nereden belli benim kızımın yaptığı?" diye sordu.

Bulut, "Kanıtlarım var," dedi yüksek sesle. "Mesajlar, ses kayıtları... Hepsi elimde."

O sırada babam ayaklandı. "Yazıklar olsun! Biz sizin kızıncıya evimizi açtık, soframıza oturttuk. Bunu benim kızıma nasıl yapar?"

Öznur'un babası, "Şimdi mi aklına geldi bir kızın olduğu?" diye babama atıfta bulundu. "Buradaki çocukların hepsi iyi bir ailede büyüdü, terbiye aldı. Ama o? Nerede büyüdüğü belli. Elbette, dışlanacaktı!"

"Ben seni mahvederim!"

Babam ayaklanıp Öznur'un babasına doğru koşmaya başladığında Bulut ve Nail, anında araya girmiş, babamı zapt etmeye çalışmıştı. Melike Hanım da ayaklanmış, babamın kolundan tutmuştu. İhsan amca ayaklanıp bana doğru geldi ve elimden tutarak beni indirdi sahneden. Mikrofonu titreyen parmaklarımdan çekmiş, beni Halide teyzenin kollarının arasına bırakıp sahneye çıkmıştı.

"Herkes sussun!" Onun sert sesi yeniden herkesi susturduğunda gözlerim dolu dolu sahneye baktım. Halide teyze bunu fark ederek omuzlarını sıvazladı. "Ben herkesin saygı duyduğu, sevdiği biriyimdir. Fakat benim eski yaşantımı çok az kişi bilir. Yetimim ben. On sekiz yaşından sonra yurttan atıldım, günlerce sokaklarda yattım. Üniversiteyi kazandım, çalıştım, öğrenci yurdunda kendime zorla bir yatak buldum. Hem okudum hem de çalıştım. Yetim olduğum için iş yerinde hırsızlıkla suçlandım. İşsiz kaldım. Yurtta öğrencilerin yaptığı yemeklerin artıklarını yedim bir süre. Sonra yeni bir iş buldum ve bu defa keşfedildim. Pozisyonum her geçen gün yükseldi. Yetim İhsan'dan, İhsan'a, ardından İhsan Bey'e terfi ettim. Saygı aileden geçmemeli bir insana, sevgili veliler. Saygı kazanılmalı. Ve Güniz Işık saygıyı en çok hak eden öğrencilerin başını çekiyor. Ona ailesi yüzünden saygı duymayan herkes vicdan yoksundur. Ayrıca onun terbiyesi, eğitimi, kalbi yüzlerce kişinin ulaşamayacağı kadar yüksek mertebede."

Sessizlik.

Bir, iki, üç, dört. Beş saniyenin geçmesine izin vermeyen Bulut'un babasıydı. "Haklısın kardeşim!" Kadir Bey'in gür sesi kulaklarıma doldu ve ayaklandığını gördüm. "Siz pamuklara sarıp büyüttünüz de ne oldu? Hakaretler ve iftiralar savuran bir siteye yönetici ya da bunun destekçisi olmuşlar. Sitenin kapanması için şikâyet mektubunu bile imzalamamışlar! Hepsine yazıklar olsun!"

Birkaç kişi daha Kadir Bey'e katıldığında, "Çağan Aydemir ve Öznur Yavuz'un okuldan atılmasını talep ediyor ve hemen burada imza kampanyası başlatıyorum. Çocuklarımızı bu iki takıntılı insanlarla okutamayız!" diye eklemişti İhsan amca.

Tüm sesler birbirine karışmaya başladığında Halide teyze beni daha sıkı sardı. "Geçecek kızm." Geçmeyeceğini biliyordum ama onun bu yalanı beni o an çok mutlu etti.

Tüm o hengamenin ortasında Bulut'u gördüm. Gelip karımda dizlerini kırdı ve Halide teyzenin elini alıp dudaklarına görürdü. "Nasıl-sın teyzem?"

"Şu olay sonlansa iyi olacağım canım. Siz mutlu olun yeter ki." Bulut'un yüzünü okşadı ve saçlarını karıştırdı.

"Halide teyzem, izin verirsen onu görürebilir miyim? Ortam fazla gergin."

"Tabii," diyerek beni ayağa kaldırdı Halide teyze. "Umursamayın hiçbir şeyi ve keyfinize bakın. Biz ölmedik daha."

"Allah korusun," dedi Bulut onun yanağını sıkarken. Bana baktı imayla. "Daha benim mürüvvetimi göreceksin sen!"

Halide teyze bu sefer her ikimizi süzdü. "İnşallah."

Bulut başıyla kapıyı işaret ettiğinde onun peşine takıldım ve başımızı ağrıtan o seslerden kurtulduk bir süre sonra. En son gördüğüm manzara babamla Öznur'un babasının kavgasıydı. Sanırım babası Öznur'un okuldan atılmaması için çabalayacaktı. Fakat Çağan'ın ailesi daha sakindi ve durumu kabullenmiş gibiydi. Tıpkı Çağan gibi onlar da hatalarını biliyor ve sorumluluk alıyordu.

Okulun bir sürü endişeli ve velisini bekleyen öğrenciyle dolan koridorundan geçip boş sınıflardan birine girdik. Bulut sıralardan birine geçtiğinde eliyle başını ovuyordu. Yavaşça gidip onun yanına oturdumda içeri Nail ve Uğur gelmişti. Nail'in sürekli peşimizde olmasını anlıyordum ama Uğur da nereden çıkmıştı?

Uğur, "Kaosun kokusunu çatıdan bile alırım," dedi ellerini birbirine çarparken. "Okul sallandı resmen. Ve artık bu olayları aktaracak sitemiz yok."

Nail gözlerini devirdi. "Derdin bu mu?"

"Evet. Senin derdin ne?"

"Benim tek derdim Bulut! Bu olaylar onları daha çok yaklaşıyor. Kendimi Hürrem entrikalarıyla gözden düşmüş Mahidevran gibi hissediyorum."

Uğur, "Lan eskiden Muhteşem Yüzyıl oynardık! Hatırladın mı?" diye sordu heyecanla. "Bulut Sultan Süleyman olurdu. Sen Hürrem, ben Mahidevran. Efe de İbrahim Paşa..."

Yüksek sesle kahkaha atılar. "Sonra bir Güniz Işık geldi ve roller değişti."

“Bu bir sürü doğurup bizi iyice gölgede bırakır.”

“Lan onu bırak! Şiir yazdırır kibar kuşuma.”

Uğur onun kafasına vurdu. “Bulutcu o. Kuşum demesene!”

Nail ona dil çıkardı. “Benim hem kuşum hem de kocam. Sana ne?”

“Beynimi siktiniz lan! Kesin sesinizi!” Bir anda bağırmasıyla irkilip ona döndüm. Başını ağır ağır bana çevirdi. Yorgun bakışları yüzümde ağır çekimde dolaşıp en sonunda gözlerimde durdu. “Özür dilerim küfür ettiğim için ama başım çatlıyor.”

Uğur, “Revirden ilaç alıp geleyim hemen,” diyerek dışarı çıktığında Bulut, şakaklarına yumruk atmıştı ağrısını dindirmek için.

“Aptal,” dedim ayaklanırken. “Öyle yapılır mı?” Ellerimi iki yandan şakaklarına getirip yavaşça damarlarının üzerine bastırdım ve tampon hareketlerle ovdum.

“Gözümün önünde masajla onu yoldan çıkarıyorsun.”

Bulut, “Benim çok fena yoldan çıkasım var,” dedi. “Rahat bırak bizi.”

Nail elini dudaklarına götürdü. “Benim yüzüğümü neden verdin ona?” Mahidevran’ı mı taklit etmişti?

“Öyle istedim. Öyle uygun gördüm.” Bulut da Süleyman’ı taklit etmişti!

İkisi yüksek sesle kahkaha attığında Nail bize doğru adım attı ve onların yeni bir kahkaha atmalarına sebep olacak cümle dudaklarımdan dökülüyordu. “Bir adım daha atarsan senin kelleni alırım!”

En sonunda Nail, “Lan elmacıklarım acıdı gülmekten!” dedi. “Gidip bir hava alıp geliyorum.”

“Defol.”

Gülerek çıktığında Bulut’un ensesine doğru kaydı parmaklarım. Belirgin damarlarını ovmaya başladığımda, “Aldın tüm ağrımı,” demiş, başını sıraya koymuştu.

“Faydam dokunduysa ne mutlu bana, Sülüman.”

Boğuk gülüşü kulağıma doldu, ardından içime sızıp beni gıdıkladı. “Hoşuna gitti sanırım.”

“Yok ya kafamı dağıtıyorum.”

Masaja devam edeceğim sırada koluma dolandı parmakları ve beni karşısına aldı, sıranın üzerine oturmamı sağladı. Kendi sandalyesini geriye çekip bacaklarını öne aldığında ondan biraz yüksekte kalmıştım. “Ben dağıtıyorum kafanı.”

"Nasıl?"

"Ben belirimi nasıl oldığımı." Sırtını "Yasaklar olmasaydı."

"Ne yapardım? Yasaklar olmasaydı?"

"Gösterebilir miyim canlı olarak?"

"Olur."

Beni bir anda dizlerinin üzerine çektiğinde ellerimi boynuma, omuz kollarıysa belime dolanmıştı. İnkilemiş gözlerle ona bakıyordu. Ahdaklarını kıvrarak, "Bunu yapardım." diye fısıldadı. Sıcak nefesi yüzümü ve boynumu okşadığında tüm tenim karıncalanmıştı. "Sonra..." Boynuma doğru eğildi ve nefeslerimin kesilmesine neden olacak şekilde şah damarımın üzerinde durdu. "Bunu da göstereyim mi?"

Göğsüm inip kalktı heyecanlı. "Evet."

Nabızımın üzerine bir öpücük bıraktı. Kalbim onun avuçlarına düştüğünde göğsümdeki boşluğa onun nefesi sızdı ve orada kendine kocaman bir tahr kurdu. "Dağıttım mı kafanı. Gün?"

Aldın aklımı, vicdanımı.

Hâlâ dizlerinin üzerinde olduğumu fark ettiğimde ayaklanmak istedim ama izin vermedi. "Biraz da buradan mı masaj yapsan? Tamamen sağlık için." Gök mavisi gözlerinde bir güneş doğduğunda tüm yüzü parlamıştı.

Onu reddetmedim. "Peki. Tamamen sağlık için." Elimi uzattım parmaklarımı alnında ve şakalarında dolaştırdım. Bulduğum tüm damarlarının üzerine baskılar yapığında rahatladığını hissedebiliyordum. Gözlerini yummuştu ve bu sayede onu izleyebiliyordum.

Kapının açılma sesiyle irkilip arkaya döndüğümde, "Lan!" dedi Uğur. "Lego gibi neden girdiniz birbirinize?"

"Lan!" Nail'in sınıfa dalmasıyla Bulut'un omzuna tutunarak ayaklandı. "Dizideki gibi oynamayalım! Hürrem hep gebe olmasın lütfen."

"Lan!" Bulut bağırarak her ikisini susturdu. "Ne gebesi? O daha reşit değil!" Elimi sertçe alnıma vurdum. Bu çocuk neden bazen aptallaşıyor ve saçma tepkiler veriyordu?

Uğur elindeki ilaç ve bir şişe suyu getirip masaya bıraktı. Mızıp bakışlarla Bulut'u süzdü. "Gerçi sen atmuşsundur ağrını ama yine de al!"

Gözlerimi ikisinin arasında gezdirdim. "Sizin aranız düzeldi mi?"

Uğur, "Elbette," dedi. "O bana kıyamaz."

Bulut, "Senin için silerim Uğur'u. Tek kelimen yeterli," dedi ve ilacını su içmeden yuttu.

“Satın mı lan beni onun için?”

“He... Satılmayacak gibi değilsin Uğur.”

Nail ellerini birbirine çırpı. “Haremdeki cariyelerimiz azalıyor. Gizem ve Uğur, Eski Saray yolcusu!”

Bulut’la aynı anda, “Gizem ne alaka?” diye bağırdık. Ardından birbirimize baktuk şaşkınca.

Uğur, “Sana anlatmıştım hani onların geçmişini. Ama istersen tekrar anlatabilirim,” dediğinde sinek kovar gibi onu kovdum.

Bulut ona orta parmağını gösterdi. “Bozamazsınız aramızı. Boşuna çabalamayın.”

“Bu da tutmadı ya.”

O an içeri dolan telefona Nail cevap vermişti. “Evet, yanımda. Tamam.” Bana doğru gelip telefonunu uzattı. “Abim seni istiyor.”

Telefonu elinden alıp gergince kıpırdandığımda Bulut’un yoğun bakışlarından kurtulmak adına, “Ben bir dışarı çıkayım,” dedim. Telefonu kulağıma getirip, “Nihat?” diye seslendim.

“Güniz!” Sesi oldukça telaşlıydı. “İyi misin?”

“Evet. Neden?”

Boğazını temizledi. “Annem olayları az çok anlattı. Bir şeye ihtiyacın var mı? İstersen gelip seni alabilirim.”

“Teşekkür ederim sorduğun için. Bulut, Nail ve Uğur yanımda.”

“Aranız düzeliyor sanırım. Sevindim.”

“Bulut’la sevgili olduğuma inanmadığını sanıyordum.”

“Gerçekten sevgili olmadığınızı biliyorum Güniz. Senin insanlara bakış açın güvensizlikle dolmuş durumda. Birinin elinden tutup hayatına dâhil etmen olası değil.”

İç çekerek, “Sana yaşadığım ilişkiyi kanıtlamayacağım,” dedim.

“Çünkü ortada bir ilişki yok. Neyse, sadece yanında olduğumu bil. Seni rahatsız etmek, sınavlarından uzaklaştırmak istemiyorum. Yoksa çoktan çabalırdım.”

“Ne için? Anlamadım.”

“Kalbini çalmak için. Ne de olsa hâlâ boş olduğumu biliyorum.” Elimi istemsizce kalbime götürürken neden boş hissetmediğimi sorguladım. Bulut çoktan o kapıyı kırıp içeri girmiş olabilir miydi?

“Bu saçma tartışmaya devam etmeyeceğim. Aradığın için teşekkür ederim.”

"Her zaman. Umanım hiç ihtiyacın olmaz ama başın sıkışırsa ben buradayım."

"Sağ ol Nihat." Telefonu kapatıp başımı çevirdiğimde sırtını kapıya yaslayarak beni dinleyen Bulut'la karşılaştım.

"Abi demeyi unuttun."

"Unutmadım. Bilerek demedim. O benim abim falan değil. Hem benden hoşlanan birine abi demek mi?"

Tek kaşı havalandı. "Demek senden hoşlandığını itiraf etti." Dudaklarını kemirdi yavaşça. "Sen ne dedin?"

"Kibarca reddettim." Pekâlâ, pek de kibar olduğumu sanmıyordum ama yine de ona çok de sert çıkmamıştım.

Bulut iki adım atarak tam önümde durdu. "Sevgili olduğumuza inanmıyordur. Ve duracağını da sanmam."

"Bir şey yapamaz. Merak etme."

"Ederim," diyerek elini kaldırdı. Sadece bir an için ifademi kontrol edemeyip gözlerimi sıkıca kapattım. Bu refleksimi seri bir şekilde ele aldığında gözlerim hızla açıldı. Hayır, Bulut bana vurmayacak, saçımı çekmeyecekti. Bunu yapmazdı.

Parmağı saçıma dolandığında, "Nihat kötü biri değil," diye mınıldandım.

Saç tutamım parmağının etrafında dönmeye devam etti. Gözleri artık sadece oradaydı. "Ben? Ben kötü müyüm? Hani kötü adam olduğumu iddia ederdin ya eskiden."

"O gerçekleri bilmeden önceydi."

Belli belirsiz başını sallarken gözleri hâlâ saçlarımdaydı. Sanki oldukça ciddi bir iş başındaymış gibiydi tavırları. "Yani? Hikâyenin şeyi değişti? Artık kötü adam değilim..."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kötü adamların yaptığı birkaç iyilikle anında onlara âşık olan geri zekâlı kızlardan olmadığını söylemiştin. Ben kötü adam değilim, sen de geri zekâlı değilsin. O zaman bu hikâye değişir."

Gözlerim dudaklarına kaydı. "Yani?"

Dudaklarına bir tebessüm kondu ansızın. "Boş ver. Biz kendi masalımızı yazarız. Klişelerle işimiz olmaz."

Devam edecek...